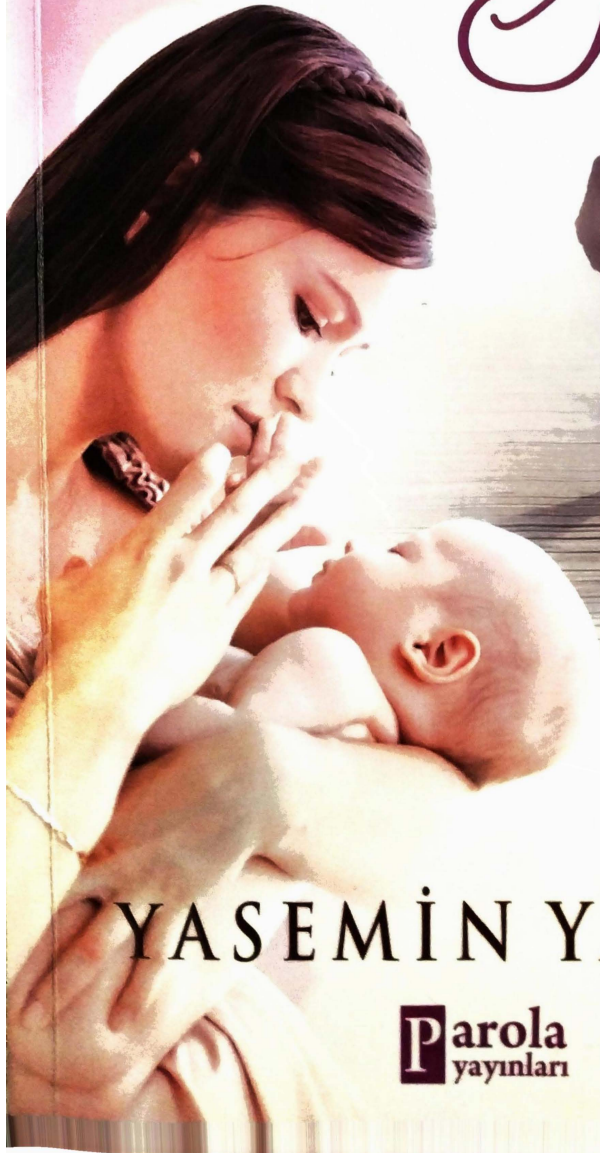

Sen İmardan Asta

*Sevginin sınırlarının
yok olduğu hayatlar...*

YASEMİN YAMAN

Parola
yayınları

Sen Olmadan Asla

"Benden anne olma şansını alamazsın! Sen de konakta bir çocuğun sesinin duyulmasını istemez misin?" Genç kadının sesi ağlamaklı çıkmaya başlamıştı. Cüneyt onun ağlamasına daha çok öfkelenerek sesini yükseltti.

"İstemiyorum... Neden anlamıyorsun? Senden bir bebek istemiyorum!»

Songül kulaklarına yankılanan sözlerle kanının donduğunu hissetti. Kalbinin içinde cam kırıkları etrafa saçılırken bir adım geri atmıştı. Cüneyt söylediği sözleri fark ettiğinde ona doğru hamle yapmak istese de genç kadın hızla arkasını dönerek oradan uzaklaşmıştı. Arkasında pişmanlıkla perişan olan adamın yıkımını görmeden...

Bir adam olmanın ki en değerli varlığını korumak için baba olma hayalinden vazgeçebiliyor...

Bir kadın kocasını ve hayatını kaybetme ihtimaline rağmen anne olma isteğinden asla vazgeçmiyor.

Adam karısını olmadan asla derken, kadın anne olmadan asla diyebilecek mi?

ISBN-978-605-9398-68-8

www.parolayayinlari.com

twitter.com/parolayayinlari

facebook.com/ParolaYayinevi

instagram.com/parolayayinlari/

GİRİŞ

Müthiş bir yağmur yağıyor, pencereye vuran damlacıklar ruhunu eziyordu. Kalbinin acıyla kan pompalaması kadar şiddetli ve can alıcı... Gözleri görmez hâlde sadece tek bir yere odaklanmıştı. Ne duygularını yansıtan havayı görüyordu ne de karanlık hava yüzünden oturduğu pencere kenarındaki camdan yansıyan yüzünü. Perişan hâlde, sadece tek şeye odaklanmıştı. İçindeki acıya! Acısı gözlerine ulaşıyor ama bir türlü oradan dışarı çıkamıyordu. Yutkunarak boğazını rahatlatmak istese de bunu başaramamıştı.

Sonunda gözlerinden bir damla yaş süzülürken bulanıklaşan görüşünü düzeltmek için gözlerini elinin tersiyle sildi. Tek bir şeye odaklanmıştı, üç yıldır takılı durduğu parmağından çıkan yüzüğün solmaya yüz tutmuş izine. Kalbi patlayacak gibi sıkışıyor, olanlara hâlâ inanamıyordu. Kalbinin bir el tarafından parçalanacak gibi sıkıldığını hissederken pencereden içeriyi dolduran şimşegin önce ışığı sonra da sesi daldığı düşünceleri dağıtmıştı.

Artık o yoktu!

Ne parmağında olması gereken yüzük, ne de yanında olmasını istediği kız... Genç adam kaybetmiş olmanın farkındalığıyla hızla başını kaldırdı ve cama yansıyan

perişan görüntüsüyle karşılaştı. Bu görüntü kendisine mi aitti? Artık hep böyle mi görünecekti? Yansımasından gördüğü yaşları tekrar silerken gözleri yeniden boş parmağına takıldı. Oysa o yüzüğü ne zorluklarla takmıştı. Ama şimdi? Şimdi kolayca parmağından çıkmıştı. Sanki hiç yokmuş gibi.

Hayır!

O yüzüğün her zaman orada olduğunu bilecekti. Kendi unutmaya çalışsa da kalbi hep bunun farkında olarak kendisine işkence edecekti. Yüreği, sevdiğini anarken onu nasıl da kaybettiğini her zaman, her çarpışında ona hatırlatacaktı. Yüreğindeki çılglık içinde yükselecekti *onu kaybettin* diye!

Hayatın planları hep kötü olmak zorunda mıydı?

Yanağından aşağıya akan yaşları silerken hızla yerinden doğruldu. Hayır, isyan etmek ona göre değildi. Vardır bunda da bir hikmet diyerek Allah'a sığınırken sol yanındaki acıyı dindirmek için birkaç kez göğsüne vurdu. Yatağına oturarak nefes almaya çalışırken kapısının tıklatılmasıyla açılması bir olmuş ve içeriye üzgün bir ifadeyle Yaren yengesi girmişti.

"Hayatım?" Songül, hıçkırığını tutamayarak oturduğu yerden hızla kalkıp Yaren'e sarılmıştı.

"Yenge şimdi ne olacak? Babam asla geri adım atmaz, beni evlendirmeye kararlı. Ben... Ben Cüneyt'ten başkasıyla evlenemem. Bir şeyler yap, babamı ikna et yenge."

Genç kadın ne söyleyeceğini bilemiyordu. Cemal Bey karar verdi mi caydırmanın imkânı yoktu.

“Bir şeyler yapmaya çalışırım ama babanı ikna edebileceğimi sanmıyorum.”

“Ölürüm o zaman ben. Başkasının karısı olmaktansa ölürüm yenge.”

Yaren genç kızın sözleriyle dehşete düşmüştü. Kardeşinin ne hâlde olduğunu düşünmek bile istemiyordu. Dört ay olmuştu nişan atılalı ve bu zaman zarfında kardeşi de iyi değildi. Eski Cüneyt’in yerine çekilmez biri gelmişti. Ah aptal kardeşi kendi yaptığığın cezasını çekiyordu işte!

1. BÖLÜM

Kızgın güneşin ışıklarından korunmak için tarladaki en yaşlı söğüt ağacının altında uzanıyordu. Gözlerini kapattığında tarladaki cırcır böceklerinin sesi kulaklarında yankılanıyor, içinden şarkı söylemesine eşlik ediyordu. Derin bir iç çekerek üzerinde oluşan gölgenin sahibine bakmadan "Işığımı kapatıyorsun!" dediğinde sesin sahibi gülümseyerek genç kızın yanına oturmuştu. "Burada uyuyakalırsan seni bulmak zor olur." Songül duyduğu sesle hızla yerinden doğrulurken etrafına bakınmaya başlamıştı.

"Sen... Senin ne işin var burada?"

"Başka birini mi bekliyordu benim sevgili nişanlım?"

"Burada olmamalıydın, biri görürse..." Genç kız terdirgin bir şekilde etrafına bakınmaya başlamıştı. Cüneyt onun bu tepkisine surat asarak karşılık verdi.

"Görsünler ne olacak, biz yakında evleneceğiz."

"Öyle bile olsa bu doğru değil, hem burası bizim tarla."

Cüneyt gülümseyerek Songül'e baktı. İkisi de son sınıfta okuyorlardı ve ara tatilde ikisi de babalarının yanına dönmüştü. Songül, ağabeyi Yağız'la birlikte kalırken Cüneyt hâlâ yatılı okuyordu. İkisinin nişanlanmasından

sonra Cüneyt'le Songül'ün aynı evde kalması uygun görülmemişti. Okulda da yeterince vakit geçiremiyorlardı. Ayı sınıflarda eğitim görürken ders aralarında da oturup vakit geçiremiyorlardı. Hafta sonları da ağabeyi ve yengesıyla dışarı çıkmak zorunda kaldıkları için sadece gece yarısı yaptıkları telefon konuşmalarıyla yetinmek zorunda kalıyorlardı.

"Ne yapmamı bekliyorsun Songül? Zaten doğru düzgün vakit geçiremiyoruz. Burada iki farklı köydeyiz, orada ise eniştem bizi rahat bırakmıyor." Songül'ün yüzü asılmıştı. Okul dışında konuşamıyorlardı bir de bu tatil araya girmişti. Köye döndüklerinden beri de görüşmemişlerdi.

"Hala!"

Melek koşarak onlara doğru yaklaşırken genç kız bakışlarını Cüneyt'e çevirmişti. "Şimdi ne yapacağız, Melek bir şey söylemez ama köylü gördüyse söz olacak." Cüneyt bıkkınlıkla yerinden kalkmıştı. "Bilmem farkında mısın ama biz yakında evleneceğiz, neden başkasının ne dediğine bu kadar takıyorsun. Alan belli satan belli..."

Songül yüzü asılarak nişanlısına bakmıştı. Ona da hak vermeden edemiyordu ama babasının kulağına söz gitsin istemiyordu. Nişanlandıklarından beri babası üzerine daha bir düşer olmuştu. "Hala, babam seni arıyordu." Songül hızla ayağa kalktı. "Eyvah, çok kızdı mı baban?" Melek gülümseyerek "Sana değil ama ona kızdı sanırım." Bu sırada parmağıyla Cüneyt'i gösteriyordu.

"Bana mı? Bana neden kızsın ki?"

"Kardeşimi görmeden önce benden izin alman gerekiyordu damat bey." Sedat kaşlarını çatarak onlara doğru ilerlerken Songül utanarak bakışlarını yere indirmişti. Cüneyt her zamanki patavatsızlığıyla Songül'ün

ağabeyine karşılık verdi, "Sanki izin almak istesem vereceksiniz, sizin yüzünüzden birbirimizi doğru düzgün göremiyoruz bile."

"Ee ne olmuş? Bak bana, karımı evlenmeden önce görmemiştim ama mutluyuz." Songül hüzünle ağabeyine bakarken Sedat kardeşini kollarının arasına çekmişti. "Bu velet sana bu kadar yaklaşmasın. Daha evlenmediniz, ne demek istediğimi anladın mı?" Songül başını sallarken Cüneyt bıkkınlıkla soluğunu dışarıya vermişti. "Madem buraya kadar geldin akşam yemeğine de kal bari. En azından Cemal Bey'le de konuşursun." Cüneyt başını sallayarak onu onaylarken konağa doğru yola koyuldular. Sedat bir yanında kızı diğer yanında kardeşiyle önden giderken Cüneyt arkalarından iç çekerek el mahkûm takip etmeye başlamıştı.

Konağa vardıklarında bahçede şen kahkahalar yankılanıyordu. Cemal Bey, küçük Suat'ı ortaya koymuş onunla oynuyordu. Yeni yeni yürümeye başlayan oğlan konağın neşesi olmuştu. Cemal Bey, torununa her seslenişinde içinde hüznü yaşasa da mutluydu. Sedat oğlunun babasının sakallarını çekerek "Dede, koptu!" demesi karşısında başını iki yana sallamıştı. Melek gülümseyerek dedesi ve kardeşinin yanına giderken Asude mutfaktan elinde kahveyle onlara yaklaşıyordu. Sedat gözleri parlayarak karısını izlemeye başlamıştı. Asude utanarak bakışlarını kaçırırken Sedat babasına dönerek "Bu akşam bir misafirimiz var baba, damat bey ziyarete gelmiş." dedi.

Cemal Bey'in bakışları direk Sedat'ın arkasından konağa giren Cüneyt'e takılmıştı. Kaşlarını çatarak delikanlıya bakarken "Geleceğini haber vermedin, baban nasıl?" diye sordu. Sesindeki ton, Cüneyt'in yutkunmasına neden olmuştu. Nişanlısının iki ağabeyiyle baş edebiliyordu kendince ama kayınbabası olacak olan bu

adam karşısında ne söyleyeceğini bilemiyordu. Eli ayağı birbirine dolanıyordu. Nitekim Cemal Bey'in ne yapacağını kimse tahmin edemiyordu.

Asude elindeki kahveyi sedire kurulan Cemal Bey'e verirken Sedat'a dönerek "Sen bir şey içecek misin ağam?" dediğinde Sedat kaşlarını çatarak karısına bakmıştı. Asude sırf onu kızdırmak için kocasına *ağam* diye hitap ediyordu.

"Ben de bir kahve alayım hanım, damat beye de çay... Kahveyi sen, çayı kızlar getirsin." dediğinde Asude başını iki yana sallayarak onaylamaz bir bakış attı kocasına. Eğilerek yerde oturan oğlunu kucağına alırken Sedat'ın kendisini izlediğinin farkındaydı. Kollarındaki oğlanı içeriye götüreceği sırada Sedat karısının önünü keserek oğlunu kollarının arasına almıştı.

"Baba oğul biraz sohbet edelim değil mi?"

"O daha bebek Sedat, sohbet etmek de ne oluyor?"

"Koca adam oldu, yakında üç yaşına girecek."

"Evet, çok büyümüş, yarın onu da işe götürsene işleri öğrenir."

Sedat karısıyla kısık sesle konuşuyordu. Karısının son sözleriyle kahkahasına engel olamamıştı. Cemal Bey bakışlarını damadıyla gelinine çevirdiğinde homurdanmaya başlamıştı. Anlaşılan oğlu yine geliniyle uğraşıyordu. "Evet, işleri şimdiden öğrense iyi olur. İşlerin başına o geçer ben de karımla daha fazla vakit geçiririm değil mi?"

"Yenge, ben sana yardım edeyim."

Songül araya girerek kızarmaya başlayan yengesini ağabeyinin kısıkcından kurtarmıştı. Onların aşkına her zaman imrenen genç kız nişanlısının da kendisine baktığını görmüş ve hemen bakışlarını kaçırmıştı.

İkili mutfağa doğru giderken yan tarafına oturan oğluna ters bir bakış atan Cemal Bey homurtuyla "Uğraşma gelinimle artık, bırak da biraz nefes alsın." dedi. Sedat omzunu silkelerken oğlunu dizine oturtarak Cüneyt'e dönmüştü. "Ee söyle bakalım, yakında üniversiteye gideceksiniz, ne okuyacağına karar verdin mi?" Cüneyt saygıyla Cemal Bey'in karşısına oturuşunu ayarlarken "Ziraat ve işletme okumayı düşünüyorum. Hem topraklarımı hem de babamın işini idare etmek için." dedi. Cemal Bey hayranlıkla damadı olacak delikanlıya bakıyordu. Yağız'dan bu delikanlının ne kadar zeki olduğunu işitmişti. Üstelik söylediğini de yapabileceğini biliyordu. Gözleri ileride, elinde tepsiyle gelen kızına kaymıştı. Songül gün geçtikçe güzelleşmişti ve güzelleşmeye devam ediyordu. Onun baktığı tarafa bakışlarını çeviren genç delikanlının da gözleri ışıldamıştı. Bu bakışı Cemal Bey de Sedat da fark etmişti. Ailenin tek kızının kocası tarafından sevildiğini bilmek içlerini rahatlatıyordu.

Sedat kardeşinin uzattığı tepsiden kahvesini alırken söylenmeye başladı. "Yengen nerede, o getirecekti kahvemi." Songül, ağabeyinin sözlerine gülümsedi. "Ağabeyime kahvesini ben yapmak istedim, yanlış mı yaptım yoksa?" Sedat kaşlarını çatarak kardeşine baktı. "Bu kurnazlıkları hep o yengen olacak akıl küpünden alıyorsun değil mi? Bizim yanımızda kalsaydın böyle kurnaz olmayacaktın." Cüneyt, ablası hakkında imada bulunan Sedat'a bakışlarını dikerek "Akıl küpü ablam hakkında bir şikâyetiniz olduğunu bilmiyordum!" dediğinde Songül şaşkınlıkla Cüneyt'e bakmıştı. Cemal Bey ikili arasındaki sürtüşmeyi keyifle dinlemeye başladı. Kahvesinden bir yudum alırken oğlunun ne cevap vereceğini merakla bekliyordu. Sedat tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki kucağındaki oğlan debelenerek halasına gitmeye çalışmış ve Songül yeğeninin kendisine uzattığı

kollarını görünce gülümseyerek onu babasının kucağından almıştı.

"Hala, mama." Songül peltek bir şekilde kendisine 'hala' diyen oğlanın yanaklarını sıkarken sevgiyle ona öpücük vermişti. "Halan kurban olsun seni verene. Gel bakalım küçük paşa, karnımızı doyuralım."

Suat, halasının boynuna kollarını dolarken Cüneyt kıskançlıkla küçük oğlana bakmıştı. Sedat tanıdık gelen bu bakışlar karşısında keyiflenerek damat adayını daha da çıldırtmak için oğluna "Öyle bedavaya olmaz, ver bakalım halaya bir yanak." dediğinde Suat babasına mahcup bir şekilde bakarak gülümsemesini göstermişti.

Songül küçük oğlana 'Ver bir yanak' diye sevgiyle seslenirken kendi yanağını çevirip öpmesini bekliyordu. Songül, ağabeyini yanlış anlayarak oğlanın yanağını uzatacağını sanmıştı ama yanaklarında yeğeninin sulu dudaklarını hissetmişti. İştahla halasını öpen küçük oğlan Sedat'ın keyifle gülmesine, Songül'ün şaşırmasına Cüneyt'in de öfkeyle dizlerini sıkmasına neden olmuştu. Kendisi nişanlısının elini bile rahat bir şekilde tutamazken karşısında cereyan eden bu gösteri karşısında kıskançlığına engel olamıyordu. "Akşam yemeğine sonra gelirim efendim, köye dönsem iyi olacak. Babama nereye gideceğimi söylememiştim." Ayağa kalkan delikanlı, Sedat'ın sinsi sinsi sırtmasına Cemal Bey'in de kaşlarının çatılmasına neden olmuştu. Songül mahzun gözlerle nişanlısına bakarken üzüldüğünü belli etmemeye çalışıyordu. Biraz daha Cüneyt'i göreceğini sanmıştı ama nişanlısı yemeğe kalmak istemediğini söyleyerek ayaklanmıştı. Bakışlarını kaçırarak başını küçük oğlanın boynuna gömdü.

Cüneyt, Cemal Bey'in elini öptükten sonra konaktan ayrılırken Songül küçük oğlanla mutfığa doğru gitmişti. Asude görümcesinin yüzünü görünce bir şeyler oldu.

nu anlayarak oğlunu onun kollarından alıp yere bırakmış ve genç kızın bir sandalyeye oturmasını sağlamıştı.

“Ne oldu hayatım, bu yüzünün hâli ne?”

“Yenge, bazen ağabeyimin bizden ne istediğini anlayamıyorum, onun yüzünden Cüneyt akşam yemeğine kalmadı.”

Asude kaşlarını çatarak genç kıza bakmıştı. “Bu kez ne yaptı da kaçırdı çocuğu?” Songül omzunu silkeleyerek sessiz kalmıştı ama Suat annesine gülerken şakırmıştı. “Anne biliyor musun babam halama yanak ver dedi, ben de halama yanak verdim.” Asude bilmiş bir şekilde genç kıza bakarken gülmemek için kendisini zor tutmuştu. Songül’le nişanlandığından beri Cüneyt’i daha yakından tanıma fırsatları olmuştu. Öyle ki kıskançlıkta elti-sinden geri kalan bir yanı yoktu. O da tıpkı ablası Yaren gibi kıskançtı ve Songül’ü herkesten kıskanıyordu. Bazen ona acımadan edemeyen Asude, bir gün kocasına ya da kayınbiraderine patlayacağını düşünüyordu. Cüneyt yaşına göre oldukça cesur ve dik başlıydı. Söz konusu Yaren ve Songül olunca gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Asude daha önce onun yaşlarında bir delikanlının kocasına başkaldırdığını görmemişti.

“İyi yapmışsın Suat ama bir daha baban bile söylese Cüneyt ağabeyinin yanında halanı öpme tamam mı? Cüneyt ağabeyin seni kıskanır yoksa.” Songül bakışlarını yengesine çevirerek “Yenge bari sen yapma, neden bizimle uğraşıyorsunuz. Okul bu dönem bitiyor ve biz daha doğru düzgün plan bile yapamadık.” dedi. Asude anlayışla genç kıza bakarken kocasının kulağını çekmesi gerektiğini aklının bir köşesine not etmişti.

Yemekleri hazırlama işi bitince karnı doyan Suat halasının kollarında uyuyakaldı. “Ben şunu yatırayım, sen de üzerini deş ve yemeğe in. Şu yüzündeki ifadeyi de yok et, yoksa baban kızar.” Asude oğlanı Songül’ün ku-

cağından alarak odasına doğru gitti. Çocuk hâlâ anne ve babasıyla aynı odayı kullanıyordu. Sedat artık onun da çocuk odasına yatırılması gerektiğini söyleyerek direktse de Asude oğlundan ayrılmak istemiyordu.

O daha küçük Sedat, oğlanın gece korktuğunu biliyorsun. Eşek sıpası, sürekli aramıza giriyor.

Asude kocasının sözlerini hatırlayınca yeniden gülümsemişti.

Songül odasına çıkarken telefonu çalmaya başladı. Kimin aradığını elbette ki biliyordu.

Cüneyt konağa girer girmez babasının konuşmasına fırsat vermeden hızla odasına çıkmıştı. Asım Bey oğlunun son zamanlardaki hâlini beğenmiyordu. Dünürüyle konuşsa iyi olacaktı. Odasına girer girmez Songül'ü aramış ve karşı taraftan gelen melodik sesi kısa bir an dinlemişti. Tüm siniri bir anda buhar olup uçup gitmişti. Gözlerini kapatarak sevdiğinin yanında olduğunu hayal edip gülümsedi.

"Konuşmayacaksan kapatacağım Cüneyt." Songül'ün sitemli sesi karşısında daha da gülümseyerek cevap vermişti.

"Konaktayım, az önce geldim." Songül odasındaki duvar saatine bakarak yüzünü asmıştı. Gideli epey olmuştu ve Cüneyt onu bu saatte aramıştı. "Neden bu kadar geciktin, bir şey olmadı değil mi?"

Cüneyt konakta olanları hatırlayınca keyfi kaçmış hâlde patladı. "Daha ne olmasını bekliyorsun? Doğru düzgün konuşamıyoruz bile. Sanki sapıkmışım gibi seni benden kaçırıyorlar, yakında evleneceğiz ama biz hâlâ ne yapacağımıza karar vermedik. Nerede okuyacağımıza, evimize, hiçbir şeyi konuşmadık. Artık sinirlerim laçka oldu, dayanamıyorum. Son olarak bir daha kendini birine o şekilde öptürürsen sonucuna katlanırsın."

Cüneyt içinde biriktirdiklerini döktükten sonra genç kızın konuşmasını beklemeden telefonu kapatmıştı. Songül şaşkınlıkla telefona bakarken Cüneyt'in davranışıyla hayrete düşmüştü. Yüzüne yerleşen acı bir ifadeyle gözlerini kapatırken ağabeyine içten içe sitem etmeden yapamadı.

Gergin delikanlı da ne yapacağını şaşırılmış durumdaydı. Songül'ü özliyordu ve bu özlemi giderebilmek için elinden hiçbir şey gelmiyordu. Yatağına uzanarak cüzdanında taşıdığı fotoğrafı çıkarıp uzun, kemikli parmaklarını genç kızın yüzünde dolaştırmaya başladı. "Az kaldı, tüm bu hasretimin bitmesine az kaldı."

Aileler ikilinin üniversiteyi aynı şehirde okumalarını ve evlenerek aynı evde kalmalarını konuşuyordu. Bu düşüncelerden iki gencin de haberi yoktu. Cemal Bey üç yıldır nişanlı olan çocukların artık evlenme zamanının geldiğini söylerken, dünürü Asım Bey de aynı fikirdeydi. İkisinin de üniversite okumak istemesi aralarındaki mesafeyi daha da açıyordu ve iki baba da artık çocuklarının uzayan nişan sürelerine son noktayı koymakta kararlıydı.

Cüneyt elindeki fotoğrafa bakarak uykuya daldığı sırada Songül de yemeğini bitirmiş izin isteyerek odasına çekilmişti. Üzerini değiştirerek yatağına uzanırken aklında sadece Cüneyt vardı. Son konuşmalarının ardından daha fazla düşünür olmuştu. O da biliyordu ağabeylerinin Cüneyt'e zorluk çıkardığını. Özellikle Yağız,

Cüneyt'le uğraşmayı zevk hâline getirmişti. Her fırsattı onu deniyor ve sonrasında tartışıyorlardı. Yaren yenge, bazen bu durumu idare etse de her zaman başarılı olamıyordu. İkili arasında sıkışıp kalan genç kız ne yapacağını bilmez bir vaziyette sessiz kalsa da Cüneyt'e hak vermekten kendisini alamıyordu. Ondan telefon gelmesini beklerken uyuyakalmıştı. Her gece arayan delikanlı bu gece aramamıştı ve bu durum gecenin sabahında Songül'ün hayal kırıklığına uğramasına neden olacaktı.

Güneş gökyüzüne yükselerek saltanatını gösterirken pencereden içeriye süzülen ışınlar, genç adamın yüzüne vuruyordu. Gerinerek kolunu gözlerinin üzerine koyarken derin bir nefes aldı. Bakışları odasının taş zeminli duvarındaki saate takılınca gözleri büyüdü, hızla yerinden doğruldu. Yatağının başucundaki telefonunu eline alarak ekrana bakmış ve kendine sinirlenerek dişlerini sıkmıştı. Akşam uzandığı yatağında uyuyakaldığını fark edince aklına ilk Songül gelmişti. Onu aramadığını hatırladıkça içindeki acı daha da arttı. Ezbere bildiği numarayı çevirdi. Sabah sabah ilk olarak Songül'ün sesini duymak istiyordu. Gözlerini ovalayarak yataktan doğrulurken telefonun açılmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Sonunda boğuk bir sesle telefona cevap veren genç kız uykusundan yeni kalktığını belli etmişti.

"Hâlâ uyuyor musun? Hiç yakıştıramadım, evlenince benden önce kalkman gerekecek." Songül duyduğu sesle hızla yataktan doğrulurken "Cüneyt?" dedi.

Sesinin yüksek çıktığını fark edince hızla ağzını kapatmıştı. Sesini duyan olup olmadığını anlamak için sanki ardını görebilecek gibi odasının kapısına bakarken kızgınlıkla "Bu saatte neden aradın? Gece arayacaktın ama sıkılmış olmalısın ki aramadın." diye çıkmıştı. Songül'ün sitem dolu sesi delikanlının canını acıtmıştı. "Üzgünüm, dün uyuyakaldım o yüzden arayamadım." Cüneyt sıkıntıyla kendisini açıklamaya çalışırken karşı taraftaki sessizlik daha da endişelenmesine neden olmuştu. "Tatilin bitmesini iple çekiyorum, okula döndüğümüzde en azından seni görebileceğim." Songül, Cüneyt yanındaymış gibi utanarak başını aşağıya eğmişti. Heyecanla hemen bir şeyler söyleyerek telefonu genç adamın yüzüne kapatmıştı.

"Cüneyt hadi evladım hâlâ uyanmadın mı?"

Dadısı, delikanlının odasının kapısını tıkladırken Cüneyt sevdiğinin sesinden depoladığı mutlulukla odasının kapısını açmış ve dadısına sıkıca sarılmıştı. "Günaydın sultanım, nasılsın bu sabah?" Kadın boynuna dolanan kollardan kurtulmaya çalışırken gülüyordu. Elinde büyüyen iki çocuk da ona bu şekilde sevgisini gösterirken orta yaşlı kadının durumundan hiç şikâyeti yoktu. Yaren evlenip gitmiş Cüneyt'in de evlenmesine az kalmıştı. Gururla büyüttüğü iki çocuğun hayatlarını izlemek kadının en büyük zevkiydi. Derin bir iç çekerek "Hadi bakalım deli çocuk, bu sevincinin nedenini tahmin edebiliyorum ama babanı biraz daha bekletirsen kulaklarını çekecek." diye sevimlice tebessüm etmişti. Cüneyt de gülümseyerek geri çekilirken kadının yanından makas alarak dudağına götürmüş üzerini değiştirip onlara katılacağını söylemişti. Kadın odanın kapısından ayrılarak üç katlı evin alt katına inerken Cüneyt de hızlı bir şekilde hazırlanarak babasına katılmak üzere bahçede kurulan kahvaltı masasına doğru ilerledi.

Asım Bey, keyifli görünen oğlunun gün geçtikçe ne kadar büyüdüğünü fark ederek gururlandı. Genç adam uzun boylu ve oldukça güçlü bir yapıya sahipti. Gençliğinin verdiği o ihtişamlı görüntünün en iyi örneği gibiydi. Kendisine benzer taraflarını aramak Asım Bey için bir meşgale olsa da yüzünü asarak oğlunun amcasına yapı olarak daha çok benzemesi yüzünün asılmasına neden olmuştu. İç çekerek selam verip masaya geçen oğlunun her hareketini tartarak davranması karşısında onunla bir kez daha gurur duymuştu. Kime benzediği önemli değildi, soyunu devam ettirecek yegâne varlığı Asım Bey'in içine işliyordu. İnatçı yapısı, istediğini alma çabası ve en önemlisi de oğlunun merhametli olması Asım Bey'in her zaman mutlu olduğu bir yanıydı. Ah bir de şu ablasındaki kıskançlık oğlunda da olmasaydı çok güzel olurdu. Cüneyt aşırı kıskanç tavırlar sergiliyordu. Özellikle akşam Cemal Bey ile yaptığı konuşmadan sonra buna emin olmuştu.

Kırk yıllık dostu kendisiyle dertleşirken Cüneyt'in kızını kırmasından korktuğunu açıkça belli etmişti. Oğlu, nişanlısını küçük bir bebekten bile kıskanırken yanına yaklaşan diğer insanlara nasıl davranacağını kestiremiyordu bile. Gelini olacak iyi niyetli güzel kızın üzülmesini, mutsuz olmasını istemiyordu. Kendisine olan saygılı davranışları ve hata yapmaktan kaçınma çabalarını elbette ki fark ediyor ve bu Asım Bey'i mutlu ediyordu. Hassas bir düşünce yapısı olan Songül'ü daha ilk günden Yaren'den ayırt etmiyordu. Kendisine 'baba' demesi için yaptığı uzun konuşmayı hatırlayınca gülümsemişti. Hayatında gördüğü en masum gülümseme olduğunu düşündüğü bir tebessümle kendisine karşılık veren genç kıza o anda hayran kalmıştı. Dostunun kızı gülümseyince etrafını güzelleştiren nadir bir çiçek gibiydi.

"Hayırlı sabahlar baba, nasılsın?" Asım Bey oğlu-

nun sesiyle kendisine gelmişti. Oğlunun neşesi adamın dikkatini çekmişti. “Bu ne keyif, sabah bir şey mi oldu?” Cüneyt omuz silkerek yerine geçerken çalışan kızlardan biri hemen önüne çayını koymuştu. Bardağına tek kaşık şeker koyarken hâlâ yüzünde bir gülümseme vardı. Asım Bey başını iki yana salladı, “Bugün şu bahçeleri gezelim, biliyorsun son zamanlarda ekinlerde sorun çıkmaya başladı. Bir ziraatçı bulmalıyız.” Cüneyt çayını yudumlarken babasını dikkatle dinliyordu. O da aynı şeyleri düşünüyordu. Son dönemde tarlada eskisi gibi verimli ekim yapılamıyordu ve bunun nedenini bulmaları gerekiyordu. Üstelik bazı kişilerin ziraat konusunda kendilerini sömürmeye başladıklarından da şüpheleniyordu. Amcası gittiği ziyaretten geri döner dönmez onunla bu konu hakkında konuşacaktı. Babasını bu tip olaylarla sıkamak istemiyordu.

“Hallederiz baba, hem bu yıl da mahsulde sorun olursa korkarım ziraatçıyı değiştirmek zorunda kalacağız.” Asım Bey şaşkın bir şekilde oğluna bakarken onun sözleri üzerine genç adamı daha dikkatli incelemeye başlamıştı. Oğlunun sanki tüm keyfi kaçmış ve derin düşüncelere dalmıştı. “Ne yapacak bizim küçük bey?” Cüneyt kendisiyle dalga geçen babasına bakarken hafif gülümsemişti. “Benimle alay etmek hoşunuza mı gidiyor Asım Bey? Şu işlerden elinizi çekseniz de amcam artık tam olarak işe odaklansa.”

“Amcan bu toprakların sahibi değil, ona kalmayacak bu topraklar ve onun üzerine bu kadar sorumluluğu bırakamam. Tamam, yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama artık kendini hazırlaman gerek. Benden sonra bunların hepsine sen sahip olacaksın.”

“Peki, ablam? Onun payı ne olacak?” Asım Bey oğlunun adaleti karşısında gülümsemişti. Yaren elbette payına düşeni alacaktı ama bu topraklarda hüküm sü-

recek tek kişi, oğlu olacaktı. Cemal Bey'le bu konuda dı, konuşmuşlardı. Songöl ile Cüneyt evlendiklerinde Ya ren'in payı Songöl'e, Songöl'ün payı da Yaren'e verile cek bu şekilde topraklar yine sahiplerine kalacaktı. Başta Asım bu duruma karşı çıksa da Cemal Bey böyle olma sının daha doğru olduğunu savunmuştu. Asım Bey'in toprakları ne kadar büyük ve verimli olsa da Cemal Bey'inki kadar değildi. Songöl'e düşen pay Yaren'den daha az olacaktı ve bu Asım Bey'in sıkıntı çekmesine ne den oluyordu.

"Songöl kızım nasıl, dün onu görmeye gittin, değil mi?"

"Baba bilmiyormuş gibi yapma, Cemal Bey'le her gün konuşup bizi çekiştirdiğinin farkında değil miyim sanıyorsun?"

"Bunun farkına varman çok güzel, öyleyse Songöl'ün babasının da tereddütlerini bilmende fayda var. Kızını üzebileceğini düşünüyor ve bunda bazen ona hak vermeden edemiyorum."

"Anlamadım, ne yani Songöl'ü rahat ettirebileceği me inanmıyor mu?" Cüneyt masadan hızla kalkarken gözlerini babasına dikmişti. Asım Bey onun bakışların dan etkilenmediğini göstererek "Otur yerine, daha bana karşı çıkacak kadar büyümedin." diye çıkışmıştı. Cüneyt babasının sözleriyle dişlerini sıkarken bir an önce bu köyden gitmek istiyordu.

“Yenge, Suat ağlıyor.”

Songül ağlayan yeğenini bir türlü susturamamıştı. Bu sırada Asude’nin yerine Sedat gelip oğlunu kucağına alınca Melek babasına kaşlarını çatarak bakmıştı. Sedat kızına bakarken onun arkasını dönerek gittiğini görünce Songül’e bakıp “Melek’in neyi var Songül, neden surat asıyor?” diye sorduğunda Songül de yeğenine bakmıştı. “Bilmiyorum beyim...” Sedat kaşlarını çatarak kardeşine bakmıştı. “Hâlâ öğrenemedin bana ağabey demeyi, bir daha ağzından ‘beyim’ sözünü duyarsam çok kötü olur ona göre!” dedi. Songül yutkunarak bakışlarını kaçırırken elini dudaklarına götürmüştü. Bir türlü büyük ağabeyine daha samimi davranamıyordu. İçindeki çocuk hâlâ ondan çekiniyordu. “Peki...” Sedat tek kaşını kaldırarak “Peki ne?” dediğinde Songül tekrar yutkunarak “Ağabey!” dedi. Sedat zafer kazanmış gibi kardeşine bakarken başını sallayarak konuşmuştu. “Git bak bakalım benim Melek’imin neyi var, sana anlatır belki.”

“Aslında geçen gün onun şey dediğine şahit oldum...”

“Ne?”

“Suat doğduğundan beri onunla ilgilenmediğini söylüyordu. Galiba küçük kardeşinden babasını kıskanıyor.” Sedat şaşkınlıkla kardeşine bakmıştı. Kızının kıskançlık yapabileceğini asla düşünmemişti. Üstelik Melek kardeşini çok seviyor, onunla oyun oynamak için can atıyordu. En son kızıyla ne zaman at gezintisine çıktığını hatırlamaya çalışınca yüzünü asmıştı. Galiba gerçekten de kızını ihmal ediyordu.

Oğlunu yeniden Songül’e verirken kızına bakmaya hızla dışarıya çıktı. Etrafa bakıp önüne çıkan çalışanlara kızını sorarken Songül, ağabeyinin arkasından içlenerek bakmıştı. Bir gün kendisinin de çocuğu olmasını

diliyor ve Cüneyt'in de ağabeyi gibi çocuklarına sevgi göstermesi için dua ediyordu. Yüzünü Suat'ın yüzüne yaklaştırarak "Seni küçük yaramaz, çok şanslısın biliyorsun değil mi?" dedi.

"Şanslı Suat..." Suat gülümseyerek Songül'ün tül bendini çekmeye çalışırken genç kız onu yere indirerek elini tutmuş ve paytak adımlarına hızını ayarlayarak yengenini bahçeye çıkarmıştı. Cemal Bey kızıyla torununu görünce gülümsemişti.

"Kızım, getir paşayı da biraz oynatalım."

"Sizin başka torunlarınız da var Cemal Ağam, onlar sizin bu ilginizi kıskanabilir." Gelen sesin sahibine dönen Cemal Bey kapıda beliren ikinci gelinini ve kucağındaki torununu görünce keyfi iyice yerine gelmişti.

Can koşarak dedesine giderken Cemal Bey'in gözleri yaşırmıştı. Suat'ın oğlu ve Suat'ın adını taşıyan torunu yan yana dizinin dibindeydi. Yaren'in kollarında uyu-yakalan ve Suat ile aynı yaşlardaki kız torunuysa annesi gibi güzel olacağını şimdiden belli ediyordu. İstemeden de olsa oğluna acımaya başlamıştı. Yaren gün geçtikçe daha da güzelleşirken kızı da ondan aşağıda kalmaz bir güzellikte bir bebek olmuştu.

"Baba biz geldik..." Yağız konak kapısından içeriye girerken elinde valizler vardı. "Arabana ne oldu Yağız, neden bahçeye sokmadın?"

"Araba köy meydanında su kaynattı, biz de yolda bırakmak zorunda kaldık."

"Haber verseydin ya, gelip seni alırdı kâhya..."

"Aman baba, biraz yürüdük işte fena mı oldu!"

Cemal Bey başını iki yana sallarken Songül, Yaren'in kucağındaki kızını alarak ağabeyi ve yengesinin odasına götürmüştü. Yaren güzel yüzüne yaydığı geniş gülümsemesiyle Cemal Bey'in elini öperken bir yandan da si-

tem ediyordu. "Bakıyorum da bizim pabucumuz dama atılıyor. Üstelik benim kızım kıskanıyor ona göre babacım." Cemal Bey hayranlıkla gelinine bakarken Yağız da karısı gibi babasının elini öpüp yanına oturmuştu. "Suat, amcacım gel bakalım sen bana..." Suat amcasına doğru yavaş bir şekilde yürürken Yaren de keyiflendi. "Şuna da bakın, iyice yürümeye başladı. Yengesinin bir tanesi gel bakalım sen bana."

"Yaren onu ilk ben çağırdım, araya neden giriyorsun şimdi?»

"Olabilir ama sana değil de bana geldiğini düşünürsek..."

"Eşek sıpası, tabii buldu güzel kızı pas vermiyor. Amcasının yeğeni ne olacak..." Cemal Bey kahkahayla gülerken Can'ı dizlerine oturtarak sevmeye başlamıştı. Can gittikçe babasına benzemeye başlamıştı. "Dede, ben neden senin yanında kalmıyorum?"

"Bunu konuşmuştuk Can, sen benimle kalmak zorundasın."

"Ama anne ben burada kalmak istiyorum. Hem Suat da burada, Yezda ile oynanmıyor. Kızlar çok aptal..."

"Oğlum çok ayıp, kardeşine aptal diyemezsin."

"Ama amca..." Cemal Bey şaşkınlıkla torununa bakmıştı. Can'ın Yağız'a 'amca' diye seslenmesi onu şaşırtmıştı. Bakışlarını oğluna çevirince Yağız gülümseyerek "Bakma öyle baba, gerçek babasının kim olduğunu bilmeye hakkı vardı." dedi.

"Ama size onun hakkında kimse gerçeği açıklamayacak diye söz vermiştik."

"Olmaz baba, bu Suat ağabeyime haksızlık gibi geliyor. Can'ın babası Suat, ben onun yerine vekâlet ediyorum sadece. Can gerçeği bilerek büyüyecek."

“Ya annesiyle amcasının evliliği aklını karıştırmayacak mı?”

“Yaren’in annesi olmadığını da biraz büyüyünce öğrenecek.»

“Olmaz, annesini Yaren olarak bilecek.”

Yağız ile babası konuşurken Can ile Suat da büyük avluda oyun oynuyordu. Kısa bir süre sonra da onlara Asude katılmıştı. Yaren’i görünce mutlulukla gülümsemiş ve sıkıca genç kadına sarılmıştı. “Yağız, hoş geldiniz.” Yağız yengesinin gülen yüzünü görünce keyiflenmişti. Yerinden kalkarak her zaman yaptığı gibi Asude’ye sarılmıştı.

“Hoş bulduk yenge, nasılsın?”

“Ben çok iyiyim, geleceğinizi haber verseydin sevdiğin yemekleri yapardım.”

“Senin de iyi olman için ellerini karımın üzerinden çek Yağız.”

Sedat karısına sarılan kardeşini görünce kaşlarını çatarak konuşmuştu. Yağız, ağabeyinin tehdidi karşısında gülmekten kendisini alamamıştı.

“Ben de seni gördüğüme sevindim Sedat Bey...”

“Kafamı kızdırma Yağız, koca adam oldun, çocuğun var, hâlâ çocuk gibi davranıyorsun.”

“Ama karım beni böyle seviyor.”

Cemal Bey boğazını temizlerken Yaren utanarak “Yağız!” diye kocasına çıkmıştı. Cemal Bey’e bakamıyordu. Yağız ise utanan karısına göz kırparken Asude durumu kurtarmak için Yaren’i de alıp mutfağa doğru ilerlemişti. “Onu öldüreceğim, şu dediğini duydun mu? Hem de babamın önünde.» Asude gülümseyerek eltisine bakıyordu. Yağız karısıyla uğraşmaya bayılıyordu. Son-gül de onlara katılırken Yaren’in tek düşündüğü kardeşi

olmuştı. "Eee Songül, Cüneyt'le hiç görüştünüz mü?" Songül başını sallarken üzgündü. "Görüşmek sayılırsa, bir gün patlayacak gibi yenge."

"Haklısın, kardeşimi tanıyorsam yakında bir çıkış yapacaktır."

"Okul bittikten sonra ne yapacağımızı konuşamadık bile. O ziraat okuyacağını söyledi ben de veteriner olmak istiyorum." Asude ve Yaren şaşkınlıkla birbirine bakmıştı. Onun bu isteği ikisini de şaşırtmıştı. Songül'ün bu kararı almasındaki en büyük etken doğum yaparken ölen en sevdiği at olmuştı. İki gün boyunca ağlayan genç kız yengesinin çabalarıyla kendisine gelebilmişti. O gün veteriner olmaya karar vermişti.

"Peki, Cüneyt ne diyor bu kararına?"

"Daha ona bunu söyleyemedim. Ben ne istersem kabul edecekmiş, tek isteği aynı şehirde okumak."

"Anlıyorum..."

Gelecek hakkında konuşurlarken bu düşüncelerin ikilinin arasına koskoca bir uçurum açacağını bilmiyorlardı.

Hem de geri dönüşsüz bir uçurum...

2. BÖLÜM

*B*azen gerçekler ve yaşamak istediğimiz hayat çok farklı olabiliyor. Çoğu insanın yaşadığı hayatın yaşamak istediği hayatla bir alakası yoktur ama yine de o hayatı yaşamaktan başka şansları da yoktur.

İliklerine kadar ürperen genç kız arabanın içinde ilerlerken yanındaki yeğeninin kollarını kendisine uzatmış olduğunu görünce gülümsemişti. Yezda halasına kollarını uzatmış peltek diliyle "Hala..." diye ona seslenmişti. Yaren kucağındaki kızını gülümseyerek Songül'e verirken Songül daldığı düşüncelere bir yenisini eklemişti. Cüneyt ile nişanlandığından beri sanki bir şeyler eksikti. Bunun nedenini elbette ki biliyordu. İki ağabeyi de nişanlısına yapmadığını bırakmıyordu. Cüneyt'in sabrının bir sınırı yoktu. Onun yerinde olsaydı kesinlikle sabırlı olamayacağını biliyordu. Yengesinin gülümsemesine karşılık yüzünde hüznünlü bir tebessüm oluşmuştu. Araba birden sarsılınca bebeği tutmakta güçlük çekmişti. Bir anne refleksiyle kızını hızla tutan genç kadın, Songül'ün dalgınlığını çözmeye çalışıyordu.

"Kızım!"

Yağız korkarak ağlayan kızına seslenirken Yaren de onu susturmaya çalışıyordu. Songül dalgınlığından çıkarak yeğenini yeniden kollarına alıp onu sakinleştirir-

ken Yaren arabayı süren kocasına yalancı bir öfkeyle “Şu arabayı doğru sürer misin Yağız, neredeyse böbreklerimiz yeri değişecekti!” dedi.

“Benim bir suçum yok, yollar berbat durumda, sen de görüyorsun.”

“Arabayı süremediğini söyleyemiyorsun değil mi? Hep bir bahanen var zaten.”

“Benim güzel karım kavga çıkarmaya mı çalışıyor yoksa ben mi yanlış anlıyorum?”

Yaren dudaklarını sallandırarak kocasına omuz silk-ti. Songül, ikilinin atışmasını dinlerken Cüneyt ile kendi yaptığı tartışmaları hatırladı. O hiçbir zaman nişanlısına bu şekilde nazlanamamıştı. İçini yeniden bir hüznün kap-larken yengesinin gözleminde olduğundan habersizdi. Ne zaman adam gibi konuşmaya çalışsalar ağabeyleri geliyordu. Şehirde Yağız, köyde Sedat ağabeyi.

“Daha çok yolumuz var mı?” Songül’ün sesiyle Ya-ren şaşırarak genç kıza bakmıştı. “Kaç kez gittik bizim köye, hâlâ öğrenemedin mi yolları?” dediğinde Songül mahcup bir şekilde başını pencereden dışarıya çevirmişti.

Evet, onlarla gelin gideceği köye çok gitmişti ama her zaman düşüncelere dalarak yola bakmayı unutuyordu. Derin bir iç çekerken Yağız aynadan arkada oturan kardeşine bakmıştı. “On beş dakika sonra orada olacağız.” dediğinde Songül sadece başını sallamakla yetin-mişti. Gözleri karısıyla kesişen genç adamın soru dolu bakışlarına Yaren bilmediğini belirten bir ifadeyle karşılık vermişti.

Sessiz geçen yolculuktan sonra araba Asım Bey’in konağının bahçesine girdiğinde Yağız birkaç kez arabanın kornasına basmıştı. Evdeki çalışanlar koşarak arabanın yanına gelirken Asım Bey de oturduğu çardaktan kalkarak ağır adımlarla kızına doğru ilerlemeye başladı.

Son anda Songül'ün kucğıındaki torununu görüncce yönünü kızından torununa çevirmiş ve Yaren'in somurtmasına neden olmuştu.

"Görüyor musun Yağız, babam beni gördüğüne hiç sevinmedi. Benim yerimi Yezda almış gibi..." Yağız karısının kıskanç sözlerine karşılık gülümseyerek Asım Bey'e bakmıştı.

Kollarını uzatarak torununu, gelini olacak kızın kucğıından alırken bir yandan da "Dedesinin güzeli gelmiş, gel bakalım dedeye." derken bakışları genç kızla karşılaşınca "Hoş geldin gelin!" dedi Asım Bey. Songül, 'Gelin!' hitabından utanarak bakışlarını kaçırmıştı. Adamın uzattığı elini öperken Yaren iyice yüzünü asarak arkasını dönüp "Benim yakışıklım nerede?" diye sormuştu. Asım Bey kızının tavrına gülümsemeden edememişti. Her zamanki gibi, kızı kıskanıyordu. Yağız daha fazla kendisini tutamayarak kahkahayla gülmeye başlayınca Yaren arkasını dönüp yürümeye başlamıştı.

"Asım Baba, karımı kırıyorsun ama..." dediğinde Asım Bey de damadına katılarak kahkaha atmaya başlamıştı. "Baba, sana inanamıyorum..." Yaren babasına dönerek hızla boynuna sarılmıştı. Adam kızının kokusunu içine çekerken kucğıındaki torunu ağlamaya başlamıştı. Yaren hızla geri çekilirken ağlayan kızını susturmaya çalışıyordu. Yağız da adamın elini öperken konağın arka tarafından bahçeye doğru gülerek gelen Cüneyt ve yanındaki kız dikkatleri üzerine çekmişti. Songül nişanlısı ve yanındaki kızı görüncce kısa bir an duraksadı. Cüneyt'in bakışlarını görüncce nefes alamayan Songül bakışlarını hızla kaçırmıştı. İçi kor ateşler içinde yanarken Cüneyt dişlerini sıkarak bakışlarını diğer kişilere yöneltmişti. Yaren gözlerini kısarak kardeşine ve yanındaki kıza baktı. O kızı daha önce de görmüştü ama kim olduğunu çıkaramamıştı.

“Abla, enişte...”

Cüneyt ağır adımlarla yanlarına doğru ilerlerken Songül’ün kendisine hâlâ bakmıyor oluşuna öfkelenmeye başlamıştı. “Cüneyt, bizi tanıştırmayacak mısın?”

Ablasının sözleriyle yanındaki kızı hatırlayan Cüneyt duraksadı. Genç adam her zamanki gibi Songül’ü gördüğü anda her şeyi unutuyordu. Yanındaki kızı bile unutmuştu. Ablasının sözleriyle yeniden kıza dönerek onu tanıştırmak istediğinde kız hızlı davranarak elini Yaren’e uzatmış ve gülümseyerek “Merhaba Yaren Hanım, sizi Cüneyt’ten çok dinledim. Ben Azra...” dedi. Yaren, kızın yüzündeki gülümsemeden hoşlanmamıştı. Ne demek Cüneyt beni anlatmış? Beni niye anlatıyor, nişanlısını anlatsın. Kızın tavrından hiç hoşlanmasa da bir şey söylemedi.

Azra!

Songül’ün düşüncelerinde sadece bu isim dolaşıyordu. Cüneyt’in o kıza gülümsemesi gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu. Cüneyt bakışlarını bir an olsun Songül’den çekmezken onun değişen ifadesiyle duraksamıştı. Öyle ki Songül bayılacak gibi bembeyaz olmuştu. Elini uzatsa dokunacak kadar yakındı ama bir o kadar uzak olduğu nişanlısı bakışlarını kendisine çevirdiğinde donup kalmıştı. O bakışlardaki bir şeyler genç adamın yutkunmasına neden olmuştu. İçinde bulunduğu ortamdaki her şey, herkes bir anda yok olmuştu. Sadece Songül ve onun gözlerinde gördüğü hüznün vardı. Başını ağır bir şekilde çeviren genç kızın gözlerinin takıldığı kişiye bakışlarını çeviren Cüneyt nefes alamaz hâle gelmişti.

Azra!

Cüneyt hızla başını iki yana sallarken Songül’ün ne düşündüğünü anlamış ve ona yanlış düşündüğünü an-

latmaya çalışmıştı. Ama Songül ona değil Azra'ya bakıyordu. Gözlerindeki hüznün yerini ıslak yaşlara bırakırken Cüneyt göğsünün tam orta yerinin oyulduğunu hissetti. Onun sevdiğinin gözleri yaşlarla değil, ısıltıyla parlamalıydı. Konuşmak istiyor ama bir türlü konuşmuyordu. Oğlunun yardımına yine Asım Bey yetişmişti.

"Kızım, sen iyi misin?" Asım Bey, oğlunun değişen ifadesiyle onun baktığı kişiye dönmüş ve gördüklerinden endişe duymuştu. Gelini olacak kızın beyaza kesen yüzünü fark edince endişesine engel olamamıştı. Diğerlerinin de bakışlarını üzerine çeken Songül içinden 'Ne kadar da kolaymış!' dedi. Burada olduğunu bile fark etmiyorlardı, yok olup gitse kimsenin farkında bile olmayacağını hissederek ortadan kaybolmanın ne kadar kolay olacağını düşünmeden edememişti.

Azra denen kız bakışlarını Songül'e dikerken onun kim olduğunu hemen anlamıştı. Cüneyt iki kızın bakışından hoşlanmamıştı. Songül ne kadar masum ve hüznü bakıyorsa Azra bir o kadar yırtıcı ve alaycı bakıyordu. Sonunda daha fazla dayanamayan genç adam kimseye aldırış etmeyerek "İzninizle!" deyip herkesin şaşkın bakışları altında Songül'ün kolunu yakalayıp onu konağın arkasına doğru götürmeye başlamıştı. Yağız bir adım öne atılıp onu durdurmak istediğinde kolunda hissettiği temasla duraksamıştı. Karısının, Azra'yı gösteren gözlerini fark edince Cüneyt'in davranışına hak vermişti. Yağız, bu kızın keskin bakışlarıyla karşılaşınca gözlerini kısarak onun cüretini yadırgamıştı. Fark ettiği gerçekte başını hızla çevirip az önce Cüneyt ve Songül'ün gittiği tarafa öfkeyle bakmaya başlamıştı.

"Eğer kardeşime bunu yaparsa kardeşine acımam Yaren!"

Genç kadın kocasının gözlerine baktığında onun ciddi olduğunu anlamıştı. Acı bir şekilde gülümseyerek

"Kardeşim Songül'ü seviyor, bundan asla şüphe duymazsın." dedi.

"Ben onu bunu bilmem ama kardeşimin ağladığını ya da üzüldüğünü görürsem bu iş biter." Yaren şaşkınlıkla öfkeli kocasına bakmıştı. Azra'ya bakışlarını çevirdiğinde ilk kez birine karşı öfkeyle dolduğunu hissetti. "Bu kızı bu konakta istemiyorum!" Fısıltıyla söylenmişti ama yanında duran babası duymuştu. Kızına şaşkın bir şekilde bakarken Azra izin isteyerek yanlarından ayrılmıştı.

Solukları öyle hızlanmıştı ki artık nefes alamaz hâle gelmişti. Sonunda daha fazla dayanamayarak adımlarını durdurmuş ve kendisini çekiştiren genç adamın durmasına neden olmuştu. Cüneyt öfkeyle saçlarını karıştırıyordu. Songül'ün tam olarak ne düşündüğünü bilme de hissedebiliyordu. Ona güvenmemişti. Azra'ya olan bakışlarında bir güvensizlik sezmişti. Bunca yaşadıklarından sonra nişanlısı ona güvenmiyordu.

"Bu düşündüğüne inanamıyorum!"

Öfkeyle arkasını döndüğünde karşısındaki kızın ıslak gözleri tüm öfkesinin dinmesine neden olmuştu. Songül sessizce yanağından aşağıya incilerini sıralarken Cüneyt genç kızın daha önce duymadığı bir şekilde küfrederek kıza sarılmıştı. Songül'ü hızla kollarının arasına çekerken bir yandan da "Ağlama, ağlama..." diye onu susturmaya çalışıyordu. Onun gözyaşları genç adamın içini yakarken sesindeki hüznü saklayamamıştı

“Ağlama, senin ağlamana dayanamıyorum.” Songül içli bir şekilde burnunu çekerken Cüneyt onu kollarında tutuyordu. “Biri göreceksin!” Sonunda güçlükle konuşan genç kız Cüneyt’in “Kim görürse görsün, sen benim nişanlım, yakında karım olacak kişisin. Bıktım artık, yeter...” dedi. Songül onun sözleriyle daha çok ağlamaya başlamıştı.

“Bu yüzden mi o kız yanında, benden bıktığın için mi?”

“Bunu nasıl düşünürsün? Bana hiç mi güvenmiyorsun?” Cüneyt duyduklarıyla iyice öfkelenmişti. Genç kızı serbest bırakarak ona arkasını döndüğünde Songül birden kendisini terk edilmiş, yoksun kalmış gibi hissetmişti. Ürperen vücuduna kollarını sararken ağlamasına devam ediyordu. Dizlerinin üzerine çökerken elinin tersiyle yanağındaki ıslaklığı silmeye çalışmış ama birkaç saniye sonra yeniden ıslanan yanaklarıyla uğraşmayı bırakmıştı. Cüneyt sakinleşmeye çalışıyordu. “Bu böyle olmayacak, babamla konuşacağım...” dediğinde Songül genç adamın sözlerini dinlemiyordu.

“Ben özür dilerim, sizi öyle görünce birden bende ne eksiklik olduğunu düşünmeden edemedim.” Songül’ün son sözleriyle hızla arkasını dönen genç adam yerde duran kızı görünce yanına çömeldi.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Benim yanımda hiç o şekilde güldüğünü görmemişim.”

“Songül saçmalama...”

“Benimle mutlu değilsin değil mi? Sırf mecbur kaldığın için benim yanımdasın.” Cüneyt daha fazla dayanamayacaktı. Genç kızı kollarından sıkıca tutarak sarsmaya başlamıştı. “Bunu söyledigine inanamıyorum. Sence ben mecbur kaldığım için himitlen 11 111

Anlamıyorsun değil mi? Senin o ağabeylerine neden katlandığımı hâlâ anlayamıyorsun." Songül şaşkınlıkla genç adama bakarken ağlamasını unutmuştu. Sadece Cüneyt'in kendisini sarsmasına bakıyordu. Düşünceleri berraklaşırken genç adamın öfkeyle konuşmasına gözleri büyüyerek bakıyordu. Sadece onun dudaklarından dökülenlere odaklanmaya çalışıyordu.

"İnan bana güzelim seni sevmeseydim ne o baba, ne de o ağabeylerini çekerdim. Şu hâlimize bak... Nişanlımla doğru düzgün konuşamıyorum bile. Neden bunu yapıyorsun? Senin yanında ne yapacağımı şaşıırıyorum. Gülmek mi? Seninle gülmüyorum, öyle mi? Yüzüm gülmese de kalbimin nasıl kanat takıp mutlulukla gülümsediğini anlaman gerekirdi. Sana neden gülmüyorum... Acaba biz karşılıklı gülebilecek kadar baş başa kaldık mı?"

"Cüneyt sakın ol..." Sonunda Songül onu sakinleştirme gerektiğini hissetmeye başlamıştı. Sesi gittikçe daha gür çıkan genç adamı birinin duyması an meselesi idi.

"Sakin mi olayım? Benden sakın olmamı bekleme. Sevdiğim kadın bana güvenmiyor."

"Sana güvenmekle alakası yok bunun, anlamıyormusun?"

"O zaman ne, neden ağlıyorsun?"

"Ben... Ben bilmiyorum. Sizi öyle görünce kalbim acıdı..."

Cüneyt genç kızın sözleriyle duraksamıştı. Utanıp başını eğen Songül'e takılıp kalmıştı. İçinden 'Kıskandı!' düşüncesini geçirirken birden yüzünde kocaman bir gülümseme oluşmuştu. "Şimdi beni anlıyorsun!" Songül onun sözleriyle hızla başını kaldırmıştı. Cüneyt'in gülümseyen yüzünü görünce de şaşkınlıkla ona bakmıştı. Bu çocuk neden gülüyordu şimdi?

“Bakma öyle... Sana bakma öyle dedim.” Cüneyt bu kez kahkaha atarak gülmeye başlamıştı. “Kıskanıyorsun!” Songül dehşete düşmüş bir şekilde genç adama bakarken Cüneyt farkına vardığı gerçeikle kalbinin kuş gibi özgürleştiğini hissetmişti.

“Hayır, yok öyle bir şey...»

“Öyle mi o zaman ben Azra’nın yanına gidiyorum.”

Birkaç adım attığında kolunda hissettiği bir temasla duraksamıştı. Geriye baktığında Songül’ün öfkeli bakışlarını görünce şaşkınlığı iki katına çıkmıştı. “Eğer bir daha benimle bu şekilde şakalaşırsan sonucuna katlanırsın. Benimle oynama Cüneyt, inan bana diğer yüzümle karşılaşmak istemezsin.”

Songül’ün öfkeyle konuşması karşısında Cüneyt hâlâ bu kızı tam olarak tanıyamadığının farkına varmıştı. O yumuşak başlı kızın karakteri bir pantere dönüşebiliyordu. “O zaman sen de kıskandığını kabul et.” dedi. Songül omuz silkerek bakışlarını kaçırmıştı. “Bunda ne var, sanki sen beni kıskanmıyorsun. Ayrıca seven insan kıskanır.” Cüneyt aldığı itirafla şaşkına dönmüştü. Hızla yanından geçip gitmek isteyen genç kızı kolundan yakalayarak yeniden kollarının arasına çekmişti. Derin bir şekilde genç kızın kokusunu içine çekerken arkadan gelen “Siz ne yapıyorsunuz orada?” diye gelen soruyla genç adam somurtmuştu. Yağız’ın sert bir şekilde konuşmasıyla Cüneyt isteksiz bir şekilde sevdiği kızıdan ayrılmıştı. “Ne demek istediğimi anladın mı? Babamla konuşacağım, şu düğünü bir an önce yapsak iyi olur.” dedi. Yağız ikiliye doğru hızlı bir şekilde ilerlerken Songül de içten içe söylenmeye başlamıştı. Cüneyt’in duyacağı bir şekilde “Sen bilirsin!” dediğinde genç adam eniştesine ters bir şekilde bakıyordu.

“Songül yanıma gel.” Genç kız üzgün bir şekilde

ağabeyine doğru ilerlerken Cüneyt arkasından bakmak la yetinmişti. İkili önde ilerlerken Cüneyt de onları takip etmek zorunda kalmıştı. Genç adam konağın bahçesini doğru ilerlerken az önce duyduğu itirafın mutluluğuydu. “Yezda, dayısının güzeli!” diyerek hızla yeğenini baba sının kucağından çekip almıştı. Asım Bey oğlunun bu davranışıyla homurdanmadan duramadı. Cüneyt babasına aldırış etmeyerek küçük kızın yanaklarına sulu öpücükler bırakıyordu. “Özlemiş mi dayısını?” Küçük kız elleriyle, genç adamın yüzünde, gülücükler saçarak gezintiye çıkmıştı. Yağız, Cüneyt’in kızını ıslak ıslak öpmesine tepki göstererek “Kızımı şu şekilde öpme diye kaç kez söyleyeceğim, yara olacak yüzü.” dedi. Cüneyt omuz silkerek ona aldırış etmezken sinsi bir şekilde “Senden benim kızımı öpersin.” dediğinde Songül gözlerini büyüterek genç adama bakmıştı. Yaren kocasının ifadesine karşılık kahkahasını bastırmaya çalışırken Asım Bey onaylamaz bir şekilde başını sallayarak önüne getirilen kahvesinden bir yudum almıştı. Songül utançtan rengi ten rengi girerken Cüneyt kaçamak bir bakışla nişanlısına baktı. Kızın kırmızı yanaklarına karşılık gülümsemeden edememişti. Onu utandırmaya bayılıyordu.

“Ee abla, akşam burada kalacaksınız değil mi?” Cüneyt beklentiyle sorduğu sorunun cevabını Yağız’dan almıştı. “Yemekten sonra gideceğiz...” derken, senin gibi sapık biriyle kardeşimi aynı evde tutar mıyım, diye söylenmeye başlamıştı. Yaren kocasının ne düşündüğünü anlayınca içten içe kızmaya başlamıştı. O da kardeşine yapılan eziyetleri görüyordu. Kocasını uyarınca da, ailenin tek kızı, benim bir tane kız kardeşim var. Cüneyt onu hak etmeli, deyip işin içinden çıkmaya çalışıyordu. Ama kardeşine bakınca onun sabrının sınırlarına yaklaştığının da farkında olarak yanlış bir şey yapmasından korkuyordu. Çocukluğunda bile istediğini ne pahasına

olursa olsun alan kardeşinin Songül'e olan bakışlarını görebiliyordu. Genç kız için her şeyi yapabilecek kadar gözü karaydı Cüneyt. Kocasıyla yeniden konuşması gerekiyordu anlaşılan.

"Yemek için biz hazırlık yapalım, siz burada oturun." Yaren, Songül'e göz kırparak yerinden kalkarken genç kız da hızla yerinden kalkmış yengesiyle mutfığa yönelmişti. Mutfak kapısına geldiklerinde duydukları sözlerle ikisi de olduğu yerde kalmıştı.

"Yaren Hanım gerçekten söylendiği kadar güzelmış ama diğer kız..." Yaren yanındaki Songül'ün yüzünün şeklinin değişmesiyle bakışlarını ondan çevirmişti.

"Cüneyt Beyim, nişanlısına değer veriyor."

İkinci bir ses diğer sesi onaylamaz şekilde konuşmuştu. "Bundan o kadar emin olma Suna, Cüneyt yakında o kızıdan sıkılır." Yaren son duyduğuyla öfkelenerek içeriye girmek istemiş ama Songül onun kolunu yakalayıp durdurmuştu. Başını iki yana sallayarak zorlukla gülümsemişti. Cüneyt dayanamayarak onların peşinden giderken mutfak kapısında duran ablası ve Songül'ü görünce duraksamıştı. Onların neden orada dikildiğine anlam veremezken yavaş bir şekilde onlara yaklaşmış ve tam kendisini belli edeceği sırada içeriden gelen sözleri duymasıyla olduğu yerde çakılı kalmıştı.

"Cüneyt o kızı sevmiyor, sevseydi bana bu kadar yakın davranmazdı. Üstelik haklı da, dediğine göre Songül denen kızın ağabeyleri onu sıkboğaz ediyor. Yakındır nişanı atması, benden söylemesi."

Songül yanağından akan yaşa engel olamamıştı. Yaren, genç kızın elini kolundan çekerek mutfığa gireceği sırada yanlarından hızla geçen gölgenin kime ait olduğunu dahi anlayamamışlardı. Cüneyt öfkesinden burnunun dibini görececek durumda değildi. Mutfığa girişiyle

tüm konuşmalar kesilmişti. Suna, Küçük Bey'e bakınca, gözlerindeki öfkeden korkarak birkaç adım geri gitmişti. Diğer sesin sahibinin Azra olması, Cüneyt'in kendisine arkadaş olarak nasıl da yanlış birini seçtiğinin kanıtıydı. Karşısında genç adamı gören Azra az önce söylediklerini onun duymamış olmasını diliyordu. Yüzüne takındığı sahte gülümsemeyle tam konuşacağı sırada Cüneyt öfkeyle konuşmaya başlamıştı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Her şeye göz yumarım ama buna asla, kimse Songül hakkında bu şekilde konuşamaz."

"Bak ben..."

"Kes sesini, şimdi pıllını pırtını topla ve hemen konaktan defol. Bir daha seni konağın yakınlarında görürsem seni köyden sürdürürüm. Kimse sevdiğim kadın hakkında ileri geri konuşamaz. Dua et babanı çok severim yoksa..."

"Bak yanlış anladın..."

"Sana kes sesini dedim. Eğer senin yüzünden onun gözünden yaş akarsa buna pişman olursun."

Songül gözlerinden akan yaşı hızla kurulamıştı. Az önce Cüneyt onu savunmuş, üstelik 'sevdiğim kadın' demişti. Elbette onun kendisi sevdiğini biliyordu. Yoksa şimdiye kadar çoktan vazgeçerdi ama Cüneyt vazgeçmiyordu. Yaren kardeşinin sözleri karşısında gururla dolmuştu. Yanındaki kızın ellerini sıkarak hafifçe gülümsemişti. Ama kardeşinin öfke saçan sesini yeniden duyunca endişelenerek hızla mutfığa girdi.

"Sana hemen burayı terk etmeni söyledim yoksa kız olduğunu unutacağım." Cüneyt'in sesi konağın bahçesine kadar ulaşmıştı. Songül telaşla genç adamın önüne geçerek ellerini göğsüne dayamıştı.

"Lütfen sakın ol." Cüneyt genç kızın

laklığı elinin tersiyle silerken "Özür dilerim, benim yüzünden!" dediğinde Songül hıçkırarak genç adama sarılmıştı. "Yağız duyduğu sesle hızla mutfığa girdiğinde gördüğü manzara karşısında ne diyeceğini bilememişti. Cüneyt geri çekilerek kimseye aldırmadan genç kızın yüzünü iki avucunun içine almıştı. "Ağlama ahu göz-lüm, seni incitmelerine engel olamadım. Özür dilerim." Yağız şaşkın bir şekilde ikiliye bakarken bir şeyler yap-ması gerektiğini hissetmişti.

Cüneyt, hâlâ mutfakta duran Azra'yı görünce öfke-den köpürerek "Sana hemen konağımdan defol dedim. Bir daha sakın yüzünü bana göstereyim demel!" dediğin-de Azra hızla mutfaktan çıkarken Yağız son anda kenara çekilerek ona yol vermişti.

"Suna Abla, bu bir daha tekrarlanırsa senin de işine son veririm."

"Hayır, bunu yapma." Songül hızla araya girmişti. "Onun bir suçu yok, sakın yapma..." Suna Hanım üzgün bir şekilde ikiliye bakarken Cüneyt taviz vermez hâlde konuşmasını sürdürdü. "Bu evde dedikoduya yer yok Songül, özellikle senin hakkında olanlara asla izin vermem. Herkes haddini bilecek." Songül başını iki yana sallarken Cüneyt aniden değişen ruh hâliyle gülümse-miş ve genç kızın elini dudaklarına götürerek öpmüştü. Songül utanarak elini çekerken Cüneyt "Bana pasta yap, acıktım!" deyip hızla mutfaktan çıkmıştı. Onun arkasın-dan şaşkınca bakanları umursamamıştı bile.

Songül, ağabeyini fark edince utançtan yerin dibine girmek istedi. Yaren de kocasını görünce huzursuz ol-muştu. Cüneyt'in az önceki davranışlarını ve sözlerini duyduysa ne yapacağı belli olmazdı. Ama genç adamın aklında farklı bir düşünce vardı. Kardeşinin gözyaşına bile kıyamayan genç adamın arkasından kimsenin gör-mediği bir gülümsemeyle hakmıştı İri artık tam anla-

muyla rahatlamıştı. En azından kardeşini kimsenin eymeve çalışamayacağına şahit olmuştu. Bu yaşında bıkadar baskın bir kişiliği varsa birkaç sene sonra damağ olacak genç adama kimse karşı gelemeyecekti. Bu düşünceyle içi rahatlamıştı. Hiçbir şey söylemeden mutfaktan çıkarken etrafta Cüneyt'e bakınmış ama onu görememişti. Kızı ağlamaya başlayınca Asım Bey'in onları çağırın sesi duyulmuştu.

"Biriniz şu çocuğa baksın, hepiniz mutfakta ne yapıyorsunuz?" Yağız hızlı adımlarla kızına ulaşırken Asım Bey damadına büyük bir gururla bakıyordu. İnatçı kızını yola getirdiği için mutluydu. Şimdi tek isteği vardı o da Cüneyt'in de düğününü görmektir. Torunu, babasını görünce ağlamasını kesmiş ve kollarını babasına uzatarak onu kucağına almasını sağlamıştı. "Yaren!" Yağız, karısını çağırarak kızını ona vermek istemiş ama Yaren kocasını duymadığı için mutfak tarafından başka bir kadına kızını vererek karısına götürmesini istemişti.

Asım Bey ve damadı kahvelerini yudumlarken koyu bir sohbetin içine daldı.

"Songül, içine çikolata da koymalısın."

Yaren genç kıza çarpık bir şekilde gülümserken Songül bakışlarını kaçırarak işine odaklanmaya devam etti. Yanlarında çalışan kadın mahcup bir şekilde onlara yardım etmeye devam ediyordu. Onun huzursuzluğunu fark etmemek olanaksızdı. Songül daha fazla dayanama-

arak "Suna Abla, ben gerçekten zgnm." dedi. Suna Hanım, genç kızın mahcup hâline karşılık daha da utanmıştı. Yakında bu konağın hanımı olacak bu kızın her zaman yüce gönüllü davranışlarına şahit olmuştu. Azra daha konuşmaya başlamadan onu susturması gerekirdi. "O nasıl söz Hanımım, asıl ben özür dilerim. O kızını susturmaliydım. Son zamanlarda iyice haddini açmaya başlamıştı." Songül başını iki yana sallarken dışarıdan gelen "Yemek hâlâ hazır değil mi?" sorusuna üçü de gülümsedi. Cüneyt mutfağın girerek " kadın bir yemeğini hazırlayamadınız, sizden bir şey olmaz!" dediğinde arkadan gelen "Evet, açlıktan ldk. Neden hazır değil?" diye Yağız konuşmuştu. İkilinin ağız birliğı yapması sık görülen bir şey değildi. şaşkınlıkla iki adama bakan kadınlar onların birlikte mutfaktan çıkışına şahit olmuştu.

"Bunların kafasına bir şey mi düştü?" Yaren'in sorusuna Songül dalgın bir şekilde "Bilmiyorum, bunun altından kötü bir şey çıkmaz umarım!" diye karşılık verdi.

3. BÖLÜM

“Ee ne zaman döneceksiniz, bu akşam burada kal-sana abla!”

Hep birlikte akşam yemeği için masaya oturduklarında Cüneyt heyecanla genç kadına bakmıştı. Songül bazen çocuk gibi davranan nişanlısına gülümsemeden edememişti. Yaren de kardeşine gülümserken Yağız ters bir şekilde kayınbiraderine baktı. “Bu akşam kalamayız hayatım, Cemal Babam bizi bekliyor. Hem Yezda da Suat’ı sorup duruyor.” Cüneyt yüzünü asarken hınzır bir şekilde “O veledi yeğenimin yanına sokmayın, bundan hoşlanmıyorum.” dedi. Yağız duydukları karşısında dehşete düşerken Yaren kendisini tutamayarak kahkaha atmaya başlamıştı. Cüneyt yerde bez bebekle oynayan yeğenine baktı, gözleri parlamıştı. Tıpkı ablası gibi yeğeni de çok can yakacak gibi görünüyordu. Onun bakışlarını gören Yağız birden yerinden kalkarak yerdeki kızını kucağına aldı.

“Kızıma bu şekilde bakmayı kes Cüneyt!” Sonra öfkeyle kahkaha atan karısına dönerek “Suat kızıma mı göz koydu?” dediğinde herkes şaşkınlıkla olduğu yerde kalakalmıştı. Songül gözleri büyüyerek ağabeyine bakarken Yaren de aynı şaşkınlıkla bir kocasına bir de babasına âşık kızına bakıyordu. Küçük kız babası tara-

fından kucaklanınca kollarını sıkıca babasının boynuna dolamıştı. Şaşkınlığından kurtulmayı başardığında ise kocasına aynı derece öfkeyle bakmıştı. "Saçmaladığının farkında mısın Yağız? Burada henüz üç yaşında olan iki çocuktan bahsediyoruz." dedi.

"Öyle deme ama abla, erkeğin büyüğü küçüğü yoktur." Cüneyt kendisine yapılan işkencenin aynısını eniştesine yapmaktan büyük keyif alıyordu. Yağız'ın bakışları birini öldürebilseydi Cüneyt şu anda ölmüş olurdu. Nitekim bakışları karşısındaki delikanlıya yayından çıkmış ok gibi dikiliyordu. "Cüneyt!" Ablasının kızgın sesini duyunca genç adam omuz silkerek keyifle yemeğine devam etti. Songül onun yüzündeki gülümseme karşısında gözlerini kısarak Cüneyt'e baktı. Keyfinin yerinde olduğu belli olurken ağabeyinin sert sesiyle kendisine gelmişti. "Songül, git çantanı al gidiyoruz." Cüneyt'in yüzündeki gülümseme birden yok olmuştu. Yağız kızının kokusunu içine çekerken "Babası kimseye vermez bu güzelliği." diye mırıldanmıştı. Asım Bey olayları sessizce izlerken damadıyla oğlu arasındaki küçük sürtüşmeden hoşlanmamıştı. Oğlunun bilerek damadını kışkırttığıнын farkındaydı ve Yağız da onun kışkırtmalarına karşılık veriyordu.

"Damat, torunumu bana ver." Asım Bey'in sesi ortamın yeniden sakinleşmesini sağlarken Yaren kocasının yaklaşmasına izin vermeden hızla kızını alıp babasının kucağına bırakmıştı. Öfkeli bir şekilde Yağız'ın kolunu yakalayarak kimseye bir şey söylemeden genç adamı eski odasına doğru çekiştirmeye başladı. Yağız sessizce peşinden giderken odaya girer girmez Yaren'in yüksek sesiyle yerinden sıçradı.

"Sana inanamıyorum, az önceki saçmalık neydi öyle?" dedi. Yağız kulağının çınlamasıyla kulağını ovalarken Yaren odada dolanmaya başlamıştı. "Ne var ki?

Kızımı koruma içgüdüsiydü sadece." Yaren öfkeyle yerinde tepinmeye başlamıştı. "Yağız beni deli etme. Hâlâ altı bezlenen bir kızı erkeklerden korumayı düşündüğüne inanamıyorum. Hem de kimden, yeğeninden!" Yağız dudaklarını sallandırarak konuşmuştu.

"Yeğenimi severim ama kızıma yaklaşırsa canını yakarım."

"Yağız yeter artık, hâlâ saçmalıyorsun."

"Kızınca daha da güzel olduğunu söylemiş miydim?"

"Yağız!" Yaren'in sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki masada oturanlara kadar ulaşmıştı. Asım Bey başını iki yana sallarken Cüneyt gülererek "Sonunda ablamı çıldırttı!" diye keyiflenmişti. Asım Bey oğluna ters bir şekilde bakarken Songül masanın altından genç adamın ayağına sağlam bir tekme atmıştı. "Eğer bu şekilde devam edersen nişanlına sana düğüne kadar göstermezler haberin olsun." Cüneyt, babasının sözleriyle karşısında oturan genç kıza baktı. "Zaten onu doğru düzgün göstermiyorlar ki!" dedi. Sesindeki sitem ikisi tarafından da anlaşılmıştı. Songül utanarak bakışlarını kaçırırken Asım Bey gelinine gülümsemişti. "Gülü seven dikenine katlanır oğlum, iki ağabeyinin de gönlünü alman gerekiyor, onlara güven vermelisin." Cüneyt derin bir nefes çekerken bakışlarını önündeki tabağına çevirmişti.

Sessiz geçen yemek, Yağız ve Yaren'in yanlarına dönmesiyle bitmişti. Yağız dedesinin kucağında kımıl kımıl olan kızını kucağına alırken gülümseyerek kardeşine baktı. "Hadi hazırlan da gidelim, babam bizi bekliyordur." Songül yerinden kalkarak çantasını almak için yengesinin odasına doğru ilerlerken Yaren de kardeşi ve babasıyla vedalaşıyordu.

"Bu hafta sonu yola çıkacağız, bizimle geleceksin de-

ğil mi?" Cüneyt ablasının sözleriyle gülümsemişti. Yağz ile yolculuk çekilmez çile olduğu için kâhyanın kendisini okuluna bırakmasını istiyordu her zaman. Ama bu kez ablasıyla gitmeyi ciddi bir şekilde düşünmeye başlamıştı. "Sizinle geleceğim ablacım, hem eniştemi sinir etme keyfini kaçırمام değil mi?" Yaren kardeşine sarılarak gülümsemişti. "O zaman bir gün önceden gelip bizde kalırsın, tekrar buraya gelmek zorunda kalmayız." Karısının sözlerine karşılık Yağz hemen araya girerek "Olmaz, bizde kalmasına müsaade edemem." dedi. Yaren kocasının sözleriyle yeniden kızmıştı. "Kardeşim neden bizde kalamıyormuş?" Tam da bu sırada yanlarına gelen Songül'ü gören Yağz kardeşini işaret ederek nedenini belli etmişti. Yaren artık öfkesine hâkim olamıyordu. "O zaman ben de gelmiyorum. Yeter artık, sürekli kardeşimi ezmekten vazgeçin." Yağz karısının ani çıkışıyla duraksamıştı. "Abla ben sabah gelirim..." Cüneyt ablasının sonradan pişman olabileceği bir şey yapmasını istemiyordu. "Hayır efendim, sabah değil bir gün önce geleceksin ve benimle kalacaksın. Buna alışsalar iyi ederler."

"Yaren..."

"Ne? Bıktım sürekli kardeşime cüzamlı gibi davranmanızdan. Sen ayrı, Sedat ağabeyim ayrı. Siz kardeşimi sahipsiz mi sandınız?" Yağz karısının sözleri karşısında şaşkınlıkla duruyordu. Cüneyt'i koruma içgüdüsüyle herkese kafa tutabileceğini biliyordu ama bu şekilde değil. Karısının sabrını taşırdıkları aşikârdı ve Sedat ağabeyinin yanında olmaması büyük talihsizlikti. Onun suçlarıyla da yargılanacağı karısının ateş saçan gözlerden anlaşılıyordu. "Abla sakinleş artık..." Cüneyt genç kadının kolunu tutarken Yaren bakışlarını kardeşine çevirmişti. Az önceki ateş saçan bakışlar şimdi büyük bir yumuşamayla bakıyordu. Gülümseyen genç kadın kardeşinin yüzünü iki avucunun arasına alarak yanakla-

rından öpmüştü. Yağız karısının davranışına homurdanırken Yaren kocasına ters bir şekilde bakarak “Bunun hesabını sonra soracağım.” dedi.

Asım Bey, kızının anaç tavuk gibi kollarını kabartması karşısında gülmemek için kendisini zor tutmuştu. Gecen şu birkaç yıldan sonra kızıyla damadının arasına girmemeyi öğrenmişti. İkili tencere kapak gibi birbirini tamamlıyordu. “Gel kızım sen anneye, baban bugün cezalı...” dediğinde Yağız elini alnına vurarak mesajı aldığını belli etmişti. Anlaşılan bu gece genç adama sedir görünmüştü. Yaren onu cezalandırdığını her söylediğinde karısının yatağından uzaklaştırılıyordu.

Songül ileri çıkarak Asım Bey’in elini öperken az önceki tartışma yüzünden kendisini suçlu hissediyordu. Derin bir iç çekerken Cüneyt’e kaçamak bir bakış atmıştı. Kendisi yüzünden genç adam ablasına misafir bile olamıyordu. Ağabeylerinin ne zaman bu davranışlarını bırakacağını merak ederek arabanın arka koltuğuna yerleşti. Elindeki telefonundan mesaj bölümünü açarak kimseye çaktırmadan genç adama mesaj atmıştı. “Özür dilerim!” Cüneyt cebindeki telefondan gelen hafif titremeye bakışlarını genç kıza çevirmişti. Gözleri genç kızla karşılaşınca gülümsemiş ve karşılığını almıştı. Songül’ün gülümsemesinde büyük bir hüznün vardı. Cüneyt araba hareket ettikten sonra mesajına bakabilmişti. Okuduklarıyla yüzü asılan genç adam odasına doğru ilerlerken babasına ‘Allah rahatlık versin baba’ demişti. Asım Bey oğlunun arkasından bakarken yüzünü asmıştı. Kızı haklıydı ve bu işe bir son vermesi gerekiyordu. Cüneyt’in üzerindeki baskının oğlunu yıpratmasından endişe ediyordu.

Yılan gibi kıvrılan uzun karanlık yoldan ilerleyen arabada sessizlik hâkimdi. Yaren kucağında uyuyan kızının saçlarını yüzünden çekerken ağır bir şekilde hare-

ket ediyordu. Songül dalgın bir şekilde karanlık yolu izlerken köyün girişine geldiklerini ilerideki evlerin yanan ışıklarından anlamıştı. Yatsı okunalı çok olmuştu ve saat kaç olduğunu bilmiyordu. Babasının çoktan yattığını umarak hemen odasına çıkmayı planlarken Cüneyt'i kendisini aramamasını ilk kez diliyordu. Ona ne cevap vereceğini bilemeyen genç kızın yüzü asılmıştı. Yağız arada oturan kardeşinin asılan yüzünü arabanın içindeki zayıf ışıktaki bile görebiliyordu. İçi sıkıldı. Bu gece olanları düşündükçe içinin sıkılmamasına olanak yoktu. Konağa yaklaştıklarında genç adam sessizliği bozmuştu. "Şu yüzünüzdeki ifadeyi babama göstermezseniz sizin için iyi olur." Yaren tam sesini yükseltecekti ki kucağındaki kızını fark ederek susmuştu.

Konak bahçesinde arabayı gören Cemal Bey onlara doğru ilerledi. Yaren kucağında uyuyan kızını odasına çıkarırken Songül de güçlükle gülümseyerek babasının elini öpmüştü. "İzniniz olursa, çok yorulduğum, odama çekilmek istiyorum Beyim!" Cemal Bey kızının *beyim* sözü karşısında dişlerini sıkmıştı. Yağız kendilerinden uzaklaşan kardeşinin arkasından bakarken babasının kendisine kızgın bir şekilde çevrilen bakışlarını hissederek babasına dönmüştü.

"Kızıma ne yaptınız yine?" Yağız babasının sözleriyle gerilmişti. "Bir şey yaptığımızı da nereden çıkardın, dedi ya, yorgunmuş." Cemal Bey daha da kızarak "Kızım bana beyim dedi, sence neden? Yine damatla uğraşıp onu üzdün değil mi?" Yağız duraksamıştı. Babasının sözleriyle gerilse de ona hak vermeden edememişti. Cüneyt ile uğraşmak hoşuna gitse de arada kardeşi kalıyordu.

Cüneyt yatağına uzanmış gün içinde olanları düşünmeye başlamıştı. Bu nişan meselesi çok uzamıştı ve üniversiteye başlamadan düğünün olmasını istiyordu. Songül ile aynı çatı altında kalarak okumak zevkli olacaktı. Geçim sıkıntısı zaten yoktu ve bunun rahatlığıyla istediği zaman evlenebileceklerini düşündü. Kolundaki deri kemerli saate bakarak eline telefonunu almıştı. Kısa bir duraksamanın ardından Songül'ü arayan genç adam telefonun uzun süre çalmasına rağmen açılmaması karşısında içinin ezildiğini hissetti. Songül'ün telefonu bilecek açmadığına adı gibi emindi. Ahu gözlüsü kendisiyle konuşmaya çekiniyordu ve bu genç adamın içini ezmeye yetiyordu. Mesaj bölümüne girerek "Telefonu açmayacak mısın?" diye mesaj göndermişti. Yanıt alamayınca da "Hadi ama sesini duymazsam bu gece uyuyamam!" diye tekrar mesaj yazıp yolladığında ise yanıt alamayacağını düşünerek telefonunu bir kenara bırakmıştı. Bir süre sonra telefonu çalmaya başladığında hızlı davranarak telefonunu eline alıp hemen cevap verdi.

"Songül?" Genç adam telefonda cevap beklerken karşıda tarafta kısa bir sessizlik olmuştu. "Cevap vermeyecek misin?" Cüneyt sabırsızlıkla genç kızın sesini duymayı beklerken birden kulaklarında yankılanan sesle öfkelenmişti.

Genç kız konağa geldiğinde odasına kapandığı için babasına ayıp ettiğini düşünse de içindeki fırtınaya engel olamıyordu. Cüneyt'in bir gün kendisinden vazgeç-

bileceği düşüncesi sol yanında büyük bir ağırlık oluştururken yanağından aşağı akan yaşlara engel olamamıştı. Bir süre sonra sessiz ağlaması bir hıçkırığa dönüşünce iki eliyle ağızını kapatarak kimsenin ağladığını duymasını istemişti. Telefonu çaldığında elleriyle yanağından akan yaşı silip ağlamasını durdurmaya çalışmış ama becerememişti. Tam açacağı sırada susan telefon, hıçkırıklarını arttırmıştı. Onunla nasıl konuşacaktı? Cüneyt'e nasıl davranacağını artık kestiremez olmuştu. Birkaç saniye sonra gelen mesajla yüreğinin acısını daha derinden hissederek geri arama tuşuna bastığında sakinleştiğini düşünmüştü. Arada iç çekse de hıçkırığına engel olabileceği kanısına varmıştı. Karşıdan gelen seslenme ile duraksayan genç kız yeniden konuşan genç adamın "Cevap vermeyecek misin?" sorusu karşısında ağızından kaçan hıçkırığa engel olamadı.

"Songül, sen ağlıyor musun?" Genç kız sesini sakinleştirmeye çalışarak başını iki yana sallamıştı. Cüneyt'in onu göremeyeceğini sonradan fark ederek güçlükle konuşmaya çalıştı. "Ben, üzgünüm!" Cüneyt ağlamaklı ses karşısında öfkelenmişti ve Songül bunu onun sesinden dahi anlayabiliyordu. "Sana bir şey mi yaptılar? Kötü bir şey mi söylediler?" Cüneyt'in sesindeki korkuyu hissederek genç kız ağlamasını güçlükle bastırarak "Bir şey söylemediler ama bu gece olanlar ve öncekiler... Ben korkmaya başladım Cüneyt! Sanki bir şeyler olacak gibi ve biz..." Cüneyt onun konuşmasını hızla keserek "Hiçbir şey olmayacak. Bu düşünceyi aklından çıkar ve düşünme. Az kaldı okulun bitmesine. Üniversiteyi aynı şehirde okuyacağız nasıl olsa. Üstelik evli olarak!" Songül son cümleyle duraksamıştı. Nefesi ciğerine az gelirken güçlükle solumuştu. Kalbinin ağrısı tüm bedenine yayılırken takati kalmamış bir şekilde başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı. Onun sözlerine inanmak istiyordu. Bu umuda tutunmak istiyordu. Ailesinin baskısından bu-

nalan nişanlısının kendisinden vazgeçmeyeceğine inanmak istiyordu.

“Benimle hâlâ evlenmek istiyor musun?”

“Sen istemiyor musun yoksa?” Songül az önceki ağlamanın aksine yüzüne yayılan gülümsemenin farkında bile değildi. “Ağabeylerime rağmen hâlâ direndiğine inanamıyorum.” Cüneyt onun sesinin sakın bir şekilde kulaklarında yankılanmasıyla derin bir iç çekmişti. “Senden kolay vazgeçmem, bunu ağabeylerin de yakında anlayacak. İsterseler...”

“Yapma, kendine işkence etme...”

“Bunun işkenceyle alakası yok Songül. Onları anlamaya çalışıyorum. Tek kız kardeşlerini korumaya çalışıyorlar.”

“Senin ablan da tek kız ama sen...”

“Aa yaptım hatırlamıyor musun? Enişteme az çek-tirmedim.”

“Ama onlar gibi değildin. Ben bir gün sıkılacaksın diye çok korkuyorum.”

“Bu asla olmayacak, sana yemin ediyorum Songül... Sen olmadan asla, anladın mı? Asla...”

Genç kız bu kez mutluluktan ağlamaya başladığında kapıda onu dinleyen kişiden habersizdi. Yağız, babasının sözlerinden sonra merak ederek kardeşine bakmaya yukarıya çıkmıştı. Odasının kapısını tıklatmasına rağmen cevap alamayınca kapıyı sessizce aralamış ve istemeden de olsa kardeşinin telefonda konuştuklarına kulak misafiri olmuştu. Perişan hâldeki kardeşinin korkuları genç adamın içinin ezilmesine neden olmuştu. Babasıyla şu evlilik meselesini konuşması gerekiyordu artık. Kardeşinin “Ağlamıyorum... Tamam, ağlamayacağım...” sözlerini duyunca telefonu kapatmak üzere olduğunu anlayarak sessizce kapıyı kapatıp oradan uzaklaştı.

Sıkıntılıydı. İçindeki sıkıntıyla odasına girdiğinde karısını kızıyla birlikte yatağında uzanırken bulmuştu. Yaren odanın kapısının açıldığını duymuş ama dönüp Yağız'a bakmamıştı. Gözünü yanında uyuyan kızından ayırmıyordu. Sinirli olduğu zamanlarda kızını seyretmek onu rahatlatıyordu. Uyurken onun yüzündeki mimikleri seyretmek, yeni ifadeler yakalamak çok keyifliydi. Kocasının kendisine sırnaşacağı zamanı beklerken onun hiç itiraz etmeden köşedeki sedire doğru ilerlediğini fark edince elinde olmadan dişlerini sıkmıştı. Ona söylediklerini elbette hatırlıyordu ama kocasının itirazsız bir şekilde bunu kabul etmesi ister istemez yeniden sinirlenmesine neden oldu.

“Yağız?”

Genç adam o kadar dalgın hareket ediyordu ki karısının seslenmesine cevap vermemişti. Üzerini değiştirmeden sedire uzanırken az önce şahit olduğu konuşmanın ağırlığını yaşıyordu. Genç kadın yerinde doğrularak odanın zayıf ışığında dikkatle kocasının yüzünü incelemeye başladı. Duvarda asılı olan gece lambasından başka, ortamı aydınlatan ışık yoktu. Sessizce yataktan kalkarak kocasının yanına giden genç kadın endişelenmeye başlamıştı. Bu ilk kez oluyordu. Kocası kendisini fark etmemişti ve bu durum Yaren'in daha da çok endişelenmesine neden olmuştu. Kocası ki onun kokusundan bile geldiğini anlardı ama şimdi...

“Yağız!”

Genç adam temasla irkilerek gözlerini karısına çevirdi. “Sence çok mu ileri gidiyoruz?” Yaren gelen soruyla gözlerini kısarak kocasına bakarken onun neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordu. Yağız'ın sıkıntısı olduğu belliydi ama tam olarak neden bu kadar sıkıntı duyduğunu anlayamamıştı.

“Sorun ne?”

“Songül odasında ağlıyordu!” Yağız sıkıntıyla iç çerkerken karısının sözleriyle gözlerini kapatmıştı.

“Üzerlerine çok gidiyorsunuz. Kardeşim bu kadar inatçı olmasaydı ve kardeşini sevmeseydi şimdiye kadar çoktan nişanı atmıştı.”

“Songül’ü seviyor değil mi?” Kısa bir süre kapalı tuttuğu gözlerini aralayarak karısına bakmıştı. Yağız’ın yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Yaren onun tedirginliğini anlayabiliyordu. “Onu mutlu edecek, buna inanmalısın.”

“Evet, mutlu edecek, bugünkü davranışını gözlerimle görmeseydim buna inanmazdım. Geri döndüğümüzde onlar için biraz daha vakit ayıracağım...”

“Yağız hayır, bunu neden yapıyorsun? Cüneyt asla kardeşine laf gelecek bir şey yapmaz.”

“Beni yanlış anladın karıcım, sadece biraz vakit geçirmelerine izin verebilirim. Yalnız!”

Yaren kocasının sözleriyle gülümsedi. “Buna çok sevindim, hadi kalk...” Yağız kaşlarını çatarak Yaren’e bakmıştı. “Cezalı olduğumu sanıyordum.” Yaren onun kaş çatmasına karşılık vermişti. “Cezayı veren ben değil miyim, şimdi de cezayı kaldırıyorum.”

“Olmaz, bu kez ben ceza veriyorum, bu gece bensiz yatacaksın.”

“Öyle mi küçük bey, siz bilirsiniz.” Yerinden kalkarak yatağa doğru ilerleyen genç kadın kocasının yastığını iyice düzelterek yatmaya çalıştığını görünce öfkele-nerek geri dönmüş ve Yağız’ın düzelttiği yastığı başının altından çekip almıştı. “Allah rahatlık versin!” Yağız karısının ani davranışıyla çarpık bir şekilde gülümserken yanından geçip giden karısının kolunu sıkıca kavrayıp yanına çekmişti. Ani gelen bu hareket karşısında Ya-

ren'in ağzından küçük bir ılık koptu. "Şişt sakın ol hayatım, madem bensiz uyuyamıyorsun, o zaman burada yatarız. Şimdi kızımın keyfini kaçırmayalım." Yaren kocasının kendisine sıkıca sarılması karşısında ona göstermeden gülümsemişti. Yüzünü genç adama dönerek da sedirden düşmemek için kollarını Yağız'a doladı. Şimdi ikisi de gülümsüyordu. Bir süre sonra da yatak kadar olmasa da rahat olan sedirde ikisi de uykuya dalmıştı.

4. BÖLÜM

Sabah erkenden kalkan genç adam babasının kendisinden erken uyandığını görünce yanına gitti. Asım Bey bahçedeki çardakta oturmuş çayını içerken oldukça düşünceli olsa da kendisine doğru gelen oğluna bakışları kayınca derin bir iç çekti. "Hayırlı sabahlar baba." Asım Bey oğluna başını sallarken dudaklarından ayırdığı bardağını masaya bırakıyordu. "Hayırlı sabahlar. Bugün mü gideceksin ablana?" Cüneyt sıkıntılı bir şekilde babasına baktı. Asım Bey bir şeyler döndüğünü anlamıştı. "Cemal Bey'le şu düğünü konuştun mu baba?" Asım Bey gelen soru karşısında şaşırmıştı. "Neden sordun?"

"Okul bitince düğünü yapalım, okula başlamadan evi tutarız." dedi Cüneyt. "Evli olarak mı okuyacaksınız?" Babasının tepkisi karşısında Cüneyt kaşlarını çatarak ona bakmıştı. Ne yani bir dört sene daha nişanlı kalmalarını mı bekliyorlardı? Hayatta olmazdı. "Evet, bunda bir sorun mu var?" Asım Bey başını iki yana sallayarak "Sadece aynı şehirde okuyacaksınız sanıyordum. Songül ne söylüyor?"

"Songül'e daha ne okumak istediğini sormadım ama aynı şehri düşünüyoruz. Devlet olmazsa özel üniversitede okur ikimizden biri ama bu iş çok uzadı."

"Acelen ne oğul?" Asım Bey nedenini çok iyi biliyor-

du. Oğlunun sabrı taşmak üzereydi ve bu durum son zamanlarda daha belirginleşmeye başlamıştı. Bir delilik yapmasından korkuyordu. Bir gün kızı kaçırabileceğini bile aklından geçirmişti.

“Tamam, Cemal ile konuşurum.” Rahatlayan genç adam babasına bakarak “O zaman ben hazırlanayım, akşam gideceğim.” dedi. Asım Bey kaşlarını çatarak oğluna baktı. “Yarın gitmeyecek misin ablana, orada kalıp ertesi gün...”

“Kâhya beni bırakacak baba, ablamlarla gitmeyeceğim.” Cüneyt babasının sözlerini hızla kesmişti. Sözlerini bitirince bir tepki beklemiş ama sadece babasının şaşkın bir şekilde kendini onayladığını görmüştü. Ablası bu duruma sinirlenecekti ama sevdiği kızın bir gün daha gerilim yaşamasını istemiyordu. Nasılsa okulda onunla konuşur gönlünü alırdı. Asıl zor olan ablasını ikna etmek olacaktı. Babasının yanından ayrılarak odasına çekilen genç adam eşyalarını toplayarak hazırlığını tamamlamıştı. Öğleye doğru ablasına uğrayarak Cemal Bey’i görüp oradan da şehre inecekti. Ablası çok kızacaktı ama bunu yapması gerektiğini hissediyordu. “Baba ben birazdan çıkarım...” Asım Bey oğlunu yolcu etmek için ayağa kalkarken Cüneyt valizini arabanın arkasına koyarak babasının elini öpmüştü.

“Ablan bu işe çok kızacak biliyorsun...”

“Ben onun gönlünü alırım baba ama onlarla gide-mem.”

“Tamam, gidince beni ara ve... Oğlum, sabırlı ol... Sabır her şeyin üstesinden gelmeni sağlar.” Genç adam gülümseyerek bakmıştı. “Sabır en iyi olduğum şey baba, sen de biliyorsun.” Babasının elini öptükten sonra arabanın ön koltuğuna geçerken kâhya arabayı çalıştırıp korna çalarak büyük konağın bahçesinden çıkış yaptı. Genç

adam içine yerleşen hüznüle baba evinden uzaklaşırken yol boyunca ablasının tepkisini düşünüyordu.

Uzayıp giden kıvrımlı yolda arabanın camını aşağıya indirerek derin bir nefes aldı ve ciğerlerine temiz havayı hapsedti. Çevresine bakınarak bir gün tüm sorumluluğunu alacağı toprakları izlemeye başladı. Omuzlarındaki yük büyük olsa da bunun üstesinden geleceğini biliyordu. Çocukluğundan beri bunun için yetiştirilmişti. Gözlerini kapatarak uçsuz sınırlara gözlerini dikerken diğer köyün sınırına geldiklerini fark ederek bakışlarını arabayı süren kâhyaya çevirdi. "Burada biraz durur musun?" Kâhya arabayı durdururken genç adam ağır bir hareketle arabadan çıkarak iki köyü birleştiren sınırda kollarını açtı. "Görüyor musun Kâhya, bir elim benim, diğer elim hanımımın toprağını avuçluyor!" dediğinde adam gülümseyerek baktı. "Sence başarabilecek miyim iki toprağı birleştirmeyi?" dediğinde adam sessizliğini bozarak "Küçük Hanım iyi bir Hanım Ağa olacak. Merhameti ve iyi kalbi şimdiden köyde konuşuluyor." Cüneyt başını sallarken gözlerinin önüne Songül'ü en son gördüğü sahne gelmişti. Arabanın içinden kendisine hüznü bir şekilde bakıyordu.

"O gözlerde hüznün yer etmemesini sağlayacağım. Bu toraklar Cüneyt ve Songül'ün sevdasına tanık olacak." dediğinde Kâhya, küçük beyinin açık bir şekilde ifade ettiği duygularını şaşkınlıkla dinlemişti. Cüneyt'in yaptığı başkaları tarafından zayıflık olarak görülse de kâhya bunun bir güç belirtisi olduğunu biliyordu. Kendi ailesini koruyamayan, mutlu edemeyen birinin halkını mutlu edemeyeceğini düşünmüştü her zaman. Cüneyt, iki avucuna doldurduğu farklı toprakları avucunda sırkarken arabaya doğru ilerledi. "Artık gidelim kâhya, daha yola çıkacağız."

Yarım saat sonra köy meydanından geçen araba köy-

lülerin dikkatini çekse de kimse bir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Köy beyinin biricik kızının berdel yoluyla evlendirilmesinden hoşlanmayan birçok kişi olsa da kimsenin Cemal Bey'e kafa tutacak cesareti yoktu.

Araba sonunda Cemal Bey'in konağına yaklaştı. "Ablan sana çok kızacak." Kâhyanın konuşmasıyla Cüneyt bakışlarını çevirdi. "Evet ama orada kalmam doğru olmaz sanırım. En azından düğün olana kadar." Kâhya ileride patronu olacak genç adama gururla baktı. Çocukluğunu bildiği Cüneyt'in bu kadar çabuk büyümesi ve bu kadar düşünceli olması adamın göğsünü kabartmıştı.

Araba konağın yolunda ilerlerken ablasını aramıştı. Yaren kardeşinin neden bir gün önce geldiğini anlamasa da işin içinde bir şey olduğunu düşünmeye başladı. Cüneyt'i karşılamak için hazırlanarak konağın bahçesine indi. Araba konağın büyük bahçesinden içeriye girerken Can arabadan inen Cüneyt'e "Dayı!" diyerek koşup sarılmıştı. Cüneyt de küçük oğlanı kucağına alarak kendisini karşılayanlara gülümsedi.

"Herkes merhaba." Genç adam ablasına sarılırken Yağız'ın elini sıkıyordu. Cemal Bey her zamanki yerinden kalkıp onlara doğru ilerledi. Cüneyt ileride kayınbabası olacak adama yarı yolda yetişerek elini alıp öptü. "Nasılsınız efendim?" Cemal Bey, Cüneyt'in kendisine hâlâ *efendim* demesi karşısında üzülse de ona hak vermeden edememişti. "Geç otur evlat, seni yarın bekliyoruz!" Cüneyt, Cemal Bey'in sözleriyle ablasına baktı. Yaren kardeşinin bakışından bile her şeyi anlayabiliyordu. Kardeşi yarın gelmeyecekti, hatta sadece uğramıştı. "Bana gideceğini söyleme Cüneyt?" Cüneyt durumunu bakışlarından bile anlayan ablasına gülümseyerek baktı. "Bugün gitmem gerek abla, nasılsa yarın siz de geliyorsunuz." Yaren sinirlenerek "Hafta sonu orada tek başına ne yapacaksın? Neden bir kere de olsa beni dinlemiyor-

sun?" dedi. Cüneyt ablasının dolan gözlerini görünce dayanamayarak ona sıkıca sarıldı. "Bunu yalnız konuşalım mı abla?"

Yaren kardeşinin istediğini yaparak onunla birlikte üst kattaki salonlardan birine gitti. Salonun kapısını kapar kapamaz kardeşine dönerek "Bu saçmalık da ne oluyor Cüneyt?" diye sesini yükseltirken Songül, yengesinin sesini odasından bile duymuştu. Nişanlısının adını duyunca hızla odasından çıkan genç kız sesin geldiği odaya doğru ilerleyerek kapıyı açıp içeriye girdi. Yaren kapının açılmasıyla arkasını dönüp baktığında Songül'ün şaşkın bakışlarıyla karşılaşınca kızgınlığını dizginlemeye çalıştı.

"Cüneyt?" Genç adam, Songül'ün kendisine soru soran bakışlarına karşılık hüznülenerek "Abla anla beni, sizinle gelemem."

"O nedenmiş? Sen benim kardeşimsin..."

"Evet, senin kardeşimim ama sadece senin kardeşin değilim. Onun da nişanlısıyım..." Eliyle Songül'ü gösterirken genç kız istem dışı bir adım geri gitmişti. "Neden anlamıyorsun abla? Eskiden daha düşünceli davranırdın. Bu evde kalmam uygun değil, en azından evlenmeden önce. Dedikoduların nasıl yayıldığını benim sana anlatmama gerek yok sanırım." Cüneyt'in sözleriyle Yaren susmak zorunda kalmıştı. Songül ise gözyaşlarını tutamamıştı. Cüneyt genç kızın yanağından aşağıya akan yaşları görünce ağzından sessizce savurduğu küfürle ellerini saçlarına daldırdı. Arkasını dönerek sakinleşmeye çalışan genç adam derin bir iç çekerek yeniden ablasına döndü. "Songül'e bak abla, bizim aramızda kalmaktan kurtulamıyor. Bir yanda ailesi diğer yanda nişanlısı... Onun bir de dedikodularla uğraşmasını istemiyorum." Yaren kardeşinin sözleri karşısında şaşkına dönmüştü. Songül hakkında konuşmaya mı başlamışlardı acaba? Ba-

şını iki yana sallayarak kardeşine bakmıştı. “Onun hakkında konuşmaya cesaret edemezler, o köy beyinin kızı.”

“Öyle mi? Sen de bir köy beyinin kızı, diğer köy beyinin de gelinisin... Kim olduğun önemli değil, yeter ki ağızlarına malzeme verilsin. Tartışmak istemiyorum abla, düğün olmadan bu konakta kalamam.” Ağır adımlarla Songül’ün yanına giderek genç kızın yüzünü avuçlarının arasına alıp yanağından aşağıya akan yaş usulca sildi. “Sana ağlamamanı söylemiştim...” Songül hıçkırığını tutamayarak ağlamasının arasından “Benim yüzümden şu çektiklerine bak...” dedi. Cüneyt onun sözlerine gülümseyerek genç kızın gözlerinin içine bakıp yüreğinden taşan sevgisiyle “Sen tüm çektiklerime değersin!” dediğinde Songül yeniden ağlamaya başlamıştı. Yaren ikiliyi izlerken yanağında hissettiği ıslaklığı hızlıca silmişti. Boğazını temizleyerek onları uyarırken sesi duyan Songül hızla genç adamdan uzaklaşmıştı. Cüneyt, ablasına “Abla, sen de mi araya giriyorsun artık?” diye sitem edince Songül gülümsemekten kendisini alamamıştı. Gözlerindeki ıslaklık mutlulukla ısıldarken genç adam o ışıltıdan kör olabileceğini düşünmüştü. Sevdiği kız hep böyle baksın, o kör olmaya bile razıydı.

“Hadi aşağıya inelim de babamla oturalım biraz.” Songül önden giderken Yaren ve Cüneyt ondan birkaç dakika sonra aşağıya inmişti. İkili Cemal Bey’in yanına geçerek oturduğunda Songül hemen mutfak bölümüne giderek genç adama ertesi gün geleceğini düşündüğü çin sabah yaptığı en sevdiği tatlıdan getirmişti. Yanına ayran koyarken Yağız homurdanarak “Hani bize Songül, neden sadece Cüneyt yiyor tatlı?” dediğinde Songül ağabeyinin imasıyla utanıp bakışlarını kaçırmıştı. Cüneyt bu kez Yağız’ı umursamadan önüne koyulan tatlıyı yemeye başlamış bir yandan da Cemal Bey’in sorularını cevaplıyordu.

Vakit ikindiyi göstermeye başladığı sırada genç adam yerinde doğrularak “Ben artık gideyim, malum yol uzun.” dediğinde Yağız da onunla birlikte ayağa kalkarak “Anahtarın var mı?” diye sormuştu. Yağız’ın sorusuyla Cüneyt genç adama bakarak konuşmuştu.

“Yurda geçeceğim ağabey, eve gitmeyeceğim.”

“Saçmalama, eve gidiyorsun ve yarın bizim gelişimizi bekliyorsun. Sakın yurda gideyim deme...”

“Ama...”

“Ablanın içinin rahat etmesini istiyorsan eve git Cüneyt. Bir kere de olsa söz dinle...”

Cüneyt son sözler karşısında öfkelenirse de bir şey söylememişti. “Peki, eve giderim.” diyerek diğerleriyle vedalaşıp arabaya yerleşti. Yaren üzgün bir şekilde kardeşini yolcu ederken Songül hafif gülümsemeyle nişanlısının ardından bakmıştı. Ona üzgün olduğunu göstermek istemiyordu. Yolda giderken aklının kendisinde kalmasını istemiyordu. Sonunda araba konaktan ayrılarak uzaklaşırken Songül yutkunarak odasına doğru ilerledi. Ardından gelen mesajsa genç kızı hüznle gülümsetmişti.

5. BÖLÜM

‘Uzandığı yerden üzerindeki örtüyü tekmeleyerek atmıştı. Evin içinde müthiş bir sıcaklık vardı. Dün geldiği şehirde hava çok sıcak olmadığı için ısıtma sistemini açmış ama kapatmayı unutarak uyuyakalmıştı. Sabahındaysa terden sırsıklam gözlerini aralamaya çalıştığında saat on bire geliyordu.

Bu sıcak da ne böyle, diye söylenirken başucunda bir ses yükselmişti. “Bu evin hâli ne böyle?” Cüneyt kulak tırmalayıcı sesi yok etmek için başının altındaki yastığı kulaklarının üzerine çekerek iyice bastırmıştı. “Enişte rüyalarımda bile rahat vermiyorsun yeter ama...” Kulaklarına dolan farklı bir kıkırtı sesiyle hızla yerinde doğrulurken karşısında dört çift göz bulmuştu. Yağız’ın gözleri ne kadar kızgın baksa da Yaren, Songül ve Can’ın gözlerinde bir o kadar eğlendiğini belli eden bir ifade vardı. “Sana kaç kez söyleyeceğim odanda yat diye, ne diye salonda yatıyorsun?” Yağız’ın sorusuyla yüzünü asarak yeniden kanepeye uzanmıştı. Örtüyü üzerine çekerek Yağız’a uyku mahmuru “Isıtıcıyı kapatırsın ben kapatmayı unuttum.” dediğinde Yağız üzerindeki örtüyü sert bir şekilde çekti. “Saat kaç haberin var mı? Kalk kendine çeki düzen ver.” Songül’e bakan genç adam kardeşinin oldukça eğlendiğini görünce kızmıştı.

“Songül odana, bir daha o bu salonda yatarsa sen buraya girmeyeceksin.”

“Ama ağabey...” Genç kız itiraz edecek olmuş ama Yağız’ın bakışlarını görünce susmak zorunda kalmıştı. Arkasını dönerek odasına doğru giderken Yağız karısı ve Can’ı da salondan dışarıya çıkarmıştı. Cüneyt, eniştesinin şüpheli davranışları yüzünden yerinde doğrulurken gözlerini kısarak genç adama baktı. Dayanamayarak “Sorun ne?” diye sordu Cüneyt.

“Konuşmamız gereken bir konu var, artık zamanı geldi.” diyerek genç adamı iyice meraka salmıştı. İkili derin bir sohbete dalarken ileride olabilecek kötü olayların da önüne geçtiklerinden habersizdi.

“Yenge, sence ağabeyim ne konuşacak Cüneyt’le?”

Yaren de bunu merak ediyordu ama merakını belli etmeyerek genç kızı daha da telaşlandırmamıştı. “Bilmiyorum ama kötü bir şey değildir elbet. Belki okulla alakalıdır.”

“Olabilir...”

Songül ve Yaren’in sabah erkenden kalkarak yola koyulma istekleri yüzünden yorgundular. İkili gece de geç yattığı için biraz dinlenmeye karar verdi. Songül “Ben biraz dinleneceğim yenge, mahsuru var mı?” diye sorunca Yaren genç kıza gülümsemekle yetinmişti. Songül kendi odasına doğru giderken salonda konuşulanları merak etse de ağabeyine yakalanma korkusuyla hızla kendi odasına girmişti. Yaren, Can’ın da yorgun olduğunu düşünerek küçük oğlanı doyurduktan sonra yatağına yatırmaya karar verdi. Kızı zaten yol boyu uyumuştı. Hâlâ uyuyan küçük kız kendi yatağında yatıyordu. “Anne, amcam dayımla ne konuşacak?” Yaren gelen soruyla Can’ın saçlarını karıştırarak “Sen sorarsın canım, ben bilmiyorum...” diye cevap verdi. “Hadi kar-

nını doyuralım senin, acıkmadın mı?" diye sorarken Can hızla başını sallamıştı.

İkili sessizce mutfığa geçerken iki adam da konuşmasını bitirmişti. Cüneyt alınan kararla şaşkına dönerken Yağız onun yüz ifadesi karşısında eğlenmeye başlamıştı.

"Bugün yemeği dışarıda yeriz detaylı bir şekilde konuşuruz."

"Songül bunu biliyor mu?"

"Ona daha söylemedim. Üniversite sınavının iyi geçmesi gerekiyor."

"Onunla bu konu hakkında daha konuşmadık. Bana ne okumak istediği hakkında bir şey söylemedi. Tek konuştuğumuz üniversiteye evli bir çift olarak gitmek." Yağız duyduklarıyla boğazını temizlemişti.

"Bunu onunla konuşursunuz, ben karışmak istemiyorum." Yaren mutfak bölümünden salona geçince ikilinin konuşması sona ermişti.

"Ee anlaşabildiniz mi?"

"Abla sen biliyor muydun Yağız ağabeyin benimle konuşacağı konuyu?"

"Elbette, bilmiyor musun enişten bana sormadan nefes bile alamaz!" Yaren'in sözleriyle genç adam gözlerini baymıştı. "Tamam, şaka yapıyordum, sadece konuşmuştuk bu konuyu..." Cüneyt başını sallarken Songül de onlara katılmıştı.

"Ne konuşuyordunuz?"

"Şimdilik öğrenmen gerekmiyor..." İki adam da aynı anda konuşunca Songül şaşırarak onlara bakmıştı. Yüzü asılan genç kız yerinden kalkarak "Ben yemek yapsam iyi olacak." dediğinde Yağız araya girerek "Bu akşam dışarıda yiyeceğiz, yemek yapmana gerek yok."

dedi. Songül iyice şüphelenerek ağabeyine baksa da 4
vap alamayacağını farkında olarak izin istedi.

“O zaman dışarı çıkana kadar ben odamdayım.”

“Aslında eğer ağabeyin izin verirse biz onlarda
önce dışarıya çıkabiliriz. Biraz konuşmamız gerek...
Songül endişeli bir şekilde ağabeyine bakmıştı. Cüneyt
kötü bir şey söylemesini beklerken onaylaması genç kız
iyice şaşırtmıştı.

“Gidin ama fazla gecikmeyin.”

“Sen izin mi verdin?”

Songül şaşkınlığını gizleyemezken onun bu sözleri
Yağız’ın içini sıkmıştı. Kardeşini altın bir kafeste hapsedi
tiğinin farkındaydı ama onun bu kadar tereddüt etmesi
genç adamı üzmüştü. “İzin verdiğime pişman olmadır
hazırlansan iyi edersin.” Songül hemen odasına giderek
hazırlanırken Cüneyt de yattığı yeri toparlayarak üzeri
ni değiştirdi. Yaklaşık yarım saat sonra ikili evden ayrıl
ırken Songül hâlâ ağabeyinin onlara “Vazgeçtim, geçir
eve...” diyecek diye ödü kopmuştu.

Evden yürüyerek uzaklaşan ikili sessizdi. Songül
daha fazla dayanamayarak “Neler oluyor?” diye sordu
ğunda Cüneyt gülümseyerek onun endişeli gözlerine
bakmıştı. “Bir şey olduğu yok, sadece konuşmamız ge
rek.”

“Ne hakkında konuşacağız, kötü bir şey mi oldu?”

“Aslında kötü bir şey var ama...” Songül onun söz
leriyle nefesini tutarken Cüneyt genç kızın elini avuçla
rının arasına alarak soğuk havada ısıtmaya başlamıştı.
Songül tedirgin bir şekilde etrafına bakınırken kalbi he
yecandan yerinden çıkacak gibi atıyordu. “Ne yapıyor
sun, biri görecektir.” derken Cüneyt umursamaz bir tavırla
genç kızın elini daha sıkı tutarak yürümeye başlamıştı.
Songül arada geri bakıyor, ağabeyi ya da başka biri gör-

müş mü diye emin olmaya çalışıyordu. "Rahatla artık, kimse görmedi... Görse bile ne diyecekler ki?"

"Bunu yapamam, daha evlenmedik bile... Bu yanlış..." Cüneyt derin bir iç çekerek genç kızın elini istemedi de olsa bırakmıştı. "Nasıl olsa yakında bu sıkıntılardan kurtulacağız, istediğim gibi elinden tutup dolaşabileceğim." Songül kaşlarını çatarak genç adama bakmıştı. "Ne demek şimdi bu?" Cüneyt iyice keyiflenmişti. "Okul bitince hemen evleneceğiz ya, onu söylüyorum. Karımın elini tutmama kimse karışamaz sanırım. Hem karışanı fena yaparım bu sefer." Songül utanarak bakışlarını kaçırırken ikili bir süre daha yürüyerek parka geçip boş bir banka yerleşmişti. "Ne okumak istiyorsun Songül?" Bu ani soruyla genç kız duraksamıştı. Tedirgin bir şekilde sorunun cevabını vermeye hazırlanırken cesaret topluyordu. Bunu anlayan genç adam yan dönerek yüzünü genç kızın yüzüne çevirmişti.

"Bana doğruyu söyle, ne okumak istiyorsun?"

"Ben... Ben veteriner olmak istiyorum..."

Genç adam gülümsedi. Songül heyecanlanarak "Kızmadın mı?" diye sorarken Cüneyt şaşkın bir şekilde ona bakmıştı. "Sana neden kızayım ki? Bu senin en doğal hakkın, sevdiğin bir şeyi yapmana asla engel olmam." Aldığı cevap karşısında Songül hıçkırarak genç adama sarılmıştı. Bu kez Cüneyt etrafına bakınmaya başlamıştı. Bir yandan genç kızın kendisine "Teşekkür ederim, beni çok mutlu ettin..." gibi sözlerini dinlerken diğer yandan onun sakinleştirmeye ve uyarmaya çalışıyordu. "Songül biri görecektir şimdi." Genç kız son sözlerle genç adamdan uzaklaşırken mahcup bir şekilde başını aşağıya eğmişti.

Birlikte zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişlerdi. Eve doğru giden ikili kapıda Yağız ve Yaren ile karşılaşınca tedirgin olmuştu. "Geç mi kaldık?" Yağız kardeşi-

nin kızaran yüzü karşısında ilk kez alttan almaya karar vermişti. "Biz de sizi arayacaktık şimdi, hadi gidelim." Songül, ağabeyinin başına bir şey düştü diye düşünürken Can "Hala, siz nereye gittiniz?" diye soru yağmurlarına başlamıştı bile. Yezda dayısını görünce kollarını uzatarak ona doğru gitmeye çalışmıştı. İki çocuk iki genci esir alırken Songül yeğeninin Cüneyt'in saçlarıyla oynamaya çalışmasına gülümsemişti. "Dayıcım yapma şunu, bak dayının karizmasıyla oynuyorsun..." Yezda onu tam olarak anlayamasa da "Dayı..." diye şakımaya başlamıştı.

Akşam yemeği için sahil kenarında sessiz bir lokantayı tercih etmişlerdi. Yemek, Yağız'ın kıskançlıkları ve Cüneyt'in atarlanmasıyla geçerken iki kadın da eğlenmişti. Her zaman olan şeylerdi onlar için. Yağız karısına, Cüneyt ise nişanlısına bakılmasından hoşlanmıyordu. Sabah ikilinin okulu olduğu için erken kalkmışlardı yemekten.

"Sabah ben onları okula götürür oradan da hastaneye geçerim!" Yağız karısına bakarak konuşmuştu. Genç kadın onun neden bu şekilde konuştuğunu elbette biliyordu bu yüzden ısrar etmemişti. Bir günlüğüne yeterinde kıskançlık krizi geçirmişti. Eve vardıklarında herkes odasına giderken Cüneyt eşyalarını toparlamaya başlamıştı. Songül ile nişanlandığından beri ikiliyi aynı evde bırakmıyorlardı. Sadece hafta sonu Cüneyt onlarla kalmaya geliyordu.

"Bu haksızlık..." Songül sessizce elinde valizi olan genç adama bunları söylemişti. Cüneyt gülümseyerek ona bakmış ve "Ben alıştım, her seferinde üzülme bu kadar sen de." dedi. Songül üzülse de üstelememişti. Kapıya doğru ilerlerken yengesinin azarını işitmişlerdi.

"Siz hâlâ burada mısınız, ağabeyin çok kızacak, sizi aşağıda bekliyordu." Cüneyt ablasına sarılarak yanağını

öpüp kapıya çıktı. Songül yengesine hüzünlü bir gülümseme bahşederek o da kapıdan çıkıp genç adamı takip etmeye başladı. İkili arabanın yanında deli boğa gibi dolanan Yağız'ı görünce yutkunmadan edememişti.

"Nerede kaldınız, ağaç oldum burada?"

"Meyve ağacıysa iyi olurdu." Cüneyt'in alaycı sözlerine karşılık Yağız kaşlarını çatarak ona bakmıştı. "Saygısızlık etme." Songül arabaya girerek onları beklemeye başlamıştı. Sonunda atışmayı bırakan ikili arabaya bindiğinde yola çıkmayı başarmışlardı.

Yolda ilerlerken Cüneyt, eniştesine dönerek "Bu arabayı aldığın iyi oldu enişte." dediğinde Yağız onu onaylamak için başını sallamıştı. "Daha rahat bir araba, hem çocuklar için daha güvenli." Songül onları dinlerken yola dalmıştı. Bir süre sonra konuşmalar kesilince kendine geldiğinde okula vardıklarını anlamıştı. Okul evden yarım saatlik bir uzaklıktaydı. Böyle olunca Cüneyt'in yatılı okumasına ister istemez içerliyor, kendisini suçluyordu.

Okul bahçesinde duraksayan araba dikkatleri üzerine çekmişti. Songül ve Cüneyt arabadan inerken herkes onlara bakıyordu. Bazıları "Bunlar ne ara bu kadar samimi oldu?" diye sorarken Cüneyt o zaman fark etmişti ki Songül ile ilk kez aynı arabada okula geliyordu. Genelde pazar günleri akşamı Yaren onu okula bırakırken bu kez okulun ilk günü gelmişti. Derin bir iç çekerken elindeki valizi göstererek "Ben şunu yatakhaneye götüreyim, sonra da derse geçerim." dediğinde Songül, ağabeyinin yanına giderek onu yolcu etmişti.

Genç kız okula doğru ağır adımlarla ilerlerken yanına gelen iki kızla konuşmaya başladı. "Tatil sana yaramış gibi..." Songül kızlardan birinin sorusuna dikkat etmişti. Bakışlarını arkadaşına yönelterek "Ne gibi?" diye

sorduğunda kızın “Okulun en yakışıklı erkeklerind^{en} biriyle aynı arabada ne arıyordun?” sorusuyla duraksadı. Sahi bu okulda onların nişanlı olduklarını bilen yoktu. En azından kendi kız arkadaşları bilmiyordu. Acaba Cüneyt söylemiş miydi kimseye?

“Onun bu kadar dikkat çektiğini bilmiyordum!” diye ortaya konuşurken içinde peyda olan kıskançlık hissine engel olamamıştı. Nitekim yanındaki arkadaşları bile kendisine aldırış etmeden Cüneyt’e olan hayranlıklarını anlatırken Cüneyt’in de durumu ondan farksız değildi.

Samimi arkadaşları etrafını sarmıştı. “Anlat bakalım küçük ağa, o kızın yanında ne işin vardı?” Cüneyt kısa bir duraksamanın ardından arkadaşlarına dönmüştü. “Hangi kızın?” diye soruyu anlamazdan gelirken Çetin araya girdi. “Hadi ama kimden bahsettiğimizi biliyorsun. Şu diğer sınıftaki güzel kız. O kızın yanında okul başladığından beri erkek görmemiştik. Ona yaklaşmak isteyenlere hiç yüz vermemişti. Sen nasıl yaptın da bu kadar yakın olmayı başardın?”

Cüneyt duyduklarıyla dişlerini sıkmaya başlamıştı. Nişanlısına yaklaşmaya çalışanlar mı olmuştu? Öfke tüm kanına yayılırken arkadaşlarının şaşkın bakışları arasında hızla yataktan çıkıp okula doğru ilerlemeye başladı. Okul ve yurdun ortak paylaştıkları bahçeyi aşarak okula girdiğinde yüzündeki ifadeyi görenler kenara çekilip ona yol vermeye başlamıştı.

Sonunda karşılaştığı manzarayla hayretler içinde duraksadı.

6. BÖLÜM

Karşısında gördüğü manzara genç adamın dişlerini sıkmasına yetmişti bile. Songül arka sıralardan birinde oturmuş önündeki kitabıyla ilgilenirken yanı başında dikilmiş bir delikanlının konuşmasını sıkıntıyla dinliyordu. Öyle ki genç kız başını kaldırıp ona bakmadığı hâlde delikanlı onunla konuşma çabalarına devam ediyordu.

Songül derin bir nefes alıp verirken yanında konuşan çocuğun bir an önce gitmesi için ne yapabileceğini düşünmüş ama aklına bir şey gelmemişti. Dersin başlamasına beş dakika olduğu için yerinden kalkıp sınıftan da çıkamazdı. Gözlerini kapadığı sırada duyduğu sesle yutkunmadan edememişti. "Neler oluyor burada?"

Cüneyt, genç kızın zor durumda kaldığını görünce daha fazla dayanamayarak onlara doğru yaklaştı. Sevdiğinin her hareketini iyi bilen genç adam Songül'ün ne kadar sıkıldığını anlayabilecek kadar onu izlemişti. O güzel gözlerini kaldırıp başında dikilen çocuğa bakmamış olması genç adamın içini ısıtsa da ısrarla konuşan çocuk sinirlerini bozmuştu. Öfkeli sesi sınıftakilerin dikkatini çekerken Songül endişeli bakışlarını Cüneyt'e çevirmişti. Cüneyt o gözlerdeki endişeyle karışık korkuyu görünce içinden kendisine saydırmaya başlamıştı onu bu kadar tedirgin ettiği için.

“Bir sorun mu var?” Cüneyt kendisine karşılık vererek çocuğa içindeki öfkeyi bastırarak bakmaya çalışıyordu. Öyle ki iki yana yumruk olmuş ellerini cebine sokarak omuzlarını daha da dikleştirdi. Songül ona yalvaran gözlerle bakmaya başlayınca hafifçe gülümseyerek onu sakinleştirmeye çalışsa da bunun işe yaramadığını biliyordu. “Evet, bir sorun var.” Genç kız yerinden doğrularak genç adama temkinli bir şekilde yaklaşmıştı. “Songül, seni rahatsız mı ediyor?” Genç kız hızla başını sallarken konuşmak için cesaret bulmaya çalışmış ama diğer çocuk ondan önce davranmıştı. “Rahatsız falan ettiğim yok, sınıf arkadaşım ile konuşmak için senden izin mi alacaktım?” dedi. Cüneyt tehlikeli bir şekilde gülümseyince Songül “Lütfen!” diye sesini duyurmaya çalışmıştı. Diğerleri onu duymasa da genç adam sevdiğini gönülden iştmişti. Bakışları bir genç kıza bir de kendisine cevap veren çocuğa gidip gelirken “Ben sadece senin konuştuğunu onunsa bir an önce başından gitmen için sabrettiğini gördüm. Konuşmak istemeyen birine ısrar etmemelisin...” Çocuk onun sözleri karşısında öfkelenmişti. “Sen de kim olduğunu sanıyorsun? Kendi sınıfındaki kızlarla ilgilensene, Songül’den sana ne?” Songül’ün adını ağzına almasıyla Cüneyt sert bir şekilde genç çocuğun yakasına yapıştı. Genç kız korkarak geri çekilirken “Yapma lütfen!” diye genç adama seslenmişti. Cüneyt’in yanında kor alevler dolaşıyordu. Songül’ün adını başka bir erkeğin ağzından duymak bile onu delirtebiliyordu.

“Sınıfımdaki kızlar umurumda değil ama Songül’e yaklaşacak olursan canını yakarım. Bir daha onun adını ağzına alma...” Kendisini kurtarmaya çalışan çocuk Cüneyt’e saldırmak istediği sırada Songül’ün yanağından aşağıya akan yaşı gören Cüneyt hızla çocuğu bırakıp birkaç adımda genç kızın yanına ulaşmıştı. Yüzünü avuçlarının arasına alırken üzgün bir şekilde “Ağlama, özür

dilerim." sözleri dudaklarından dökülüyordu.

Sınıftaki öğrenciler şaşkın bir şekilde onlara bakarken Songül utancından yutkunmaya başlamıştı. Cüneyt şefkatle onun yanağından akan yaşı silerken sınıfa giren öğretmen gözlerini kısarak iki gence bakmıştı. "Cüneyt, senin bu sınıfta ne işin var?" diye sorduğunda diğer çocuk öfkeyle araya girdi. "Hocam, Cüneyt; Songül'ü rahatsız ettiğimi düşünüyor ama bu onu ilgilendirmez sanırım, haksız mıyım?" Öğretmen kaşlarını çatarak öğrencisi Songül'e baktı.

Genç kız kendi sınıfına geldiğinden beri dikkat çekiyordu. Edebi ve durgunluğu diğer öğrencilerden farklıydı. Üstelik geleceği çok parlak, zeki bir öğrenciydi. Son dönemi de başarıyla bitirirse sınıf birincisi bile olabilirdi. Aynı ortalamada iki öğrenci vardı. Biri Songül diğeri de Cüneyt'i şikâyet eden genç.

"Onu rahatsız ediyor muydun Burak?" Delikanlı mahcup bir şekilde öğretmenine bakmıştı. "Hayır Hocam, ben sadece onunla konuşmaya çalışıyordum ama o haddi olmadan aramıza girdi." Öğretmen öfkeli bir şekilde öğrencisine bakan Cüneyt'in Burak'a saldırmak üzere olduğunu anlayınca araya girmişti. Songül'ün hâlâ gözünden yaş aktığını görünce başını iki yana sallayarak "Cüneyt, sen Songül'ü dışarı çıkar. Elini yüzünü yıkayıp kendine gelsin..." dediğinde sınıftakiler daha da şaşırılmıştı.

Okula kayıtları sırasında okul yönetimi ve öğretmenler onların nişanlı olduklarını öğrenmişti. İkisi arasındaki mesafeyi koruyabilmek için de ayrı sınıflara yerleştirilmişlerdi. Bugüne kadar ikili hiçbir soruna neden olmamıştı. Üstelik Cüneyt okulda Songül'e laf gelmesi için genç kızdan uzak durmaya çalışıyordu. Öğretmen aklına gelen şeyle gülümsemeden edememişti. Cüneyt'in kapı arkalarından Songül'ü koruyup kollaması,

sürekli hayranlıkla onu izlemesi öğretmenler arasında çok konuşulsa da öğrencilere belli edilmiyordu. Ta ki bugüne kadar!

“Hocam, nasıl Cüneyt’e güvenip Songül’ü teslim edersiniz? Biliyorsunuz ki kimseyi kendisine yaklaştırmıyor...” Öğretmen kaşlarını çatarak öğrencisine baktı. “Hadi geçin yerinize, onlar anlaşıacaktır.” dediğinde öğrenciler homurdanmaya başlamıştı. Burak’ın bakışlarındaki kızgınlık onun sorun çıkaracağını gösterse de öğretmen ders bitince onunla konuşabileceğini düşündü.

“İyi misin?” Cüneyt lavabodan çıkan Songül’e yaklaşarak endişeyle sormuştu. Songül sadece başını sallayarak ona cevap verirken Cüneyt onu bahçe kapısına yönlendirdi. “Ders başladı.” Songül itiraz etmek için ağzını açtıysa da Cüneyt kaşlarını çatarak onu susturmuştu. “Hoca sorun etmeyecektir.” diyerek kolundan tutup genç kızı kapıya yönlendirdi. Songül ne kadar itiraz etmeye çalışsa da ona izin vermemişti. Bahçedeki banklardan birine oturan ikili bir süre sessiz kaldı. “Ne zamandır seni rahatsız ediyor?” Songül gelen soruyla yutkunmuştu. “Bunu bana söylemen gerekiyordu, biliyorsun.” Songül bakışlarını genç adama çevirerek gülümsemeye çalışmıştı.

“Sadece konuşuyordu, bana herhangi bir harekette bulunmadı...”

“Bir de bulunsaydı, o zaman onu gebertirdim!”

“Yapma, ben kendimi koruyabilirim, benim yüzümden kavgaya etme...”

“Seni ben korumalıyım, kendin değil.”

“Ama...” Songül şu anda ne söylese faydasız olacağını biliyordu. Cüneyt’in gözleri ateş saçarak etrafı gözetlerken kendisine dönünce hemen yumuşuyordu. İçinde garip bir his oluşmuştu. Daha önce oluşmayan bir his

bu. "Sınıfında güzel kız var mı?" Gelen soru karşısında genç adam şaşırmişti. Bakışları Songül'e döndü. "Bunu neden soruyorsun?"

"Burak, yani şu saldırdığın çocuk sana kendi sınıfındaki kızlarla ilgilenmeni söyledi." Cüneyt onun konuşmasını elini dudaklarına koyarak kesmişti. Yüzü hiç olmadığı kadar ciddi olan genç adam "Güzel olmaları umurumda değil, benim için tek güzel var o da karşımda oturuyor." dediğinde Songül'ün gözleri ışıldamıştı. İki gencin gözleri birbirine takılırken genç kız heyecandan bayılacağını sanmıştı. Yutkunarak ona bakmaya devam ederken arkalarından gelen sesle bakışlarının iletişimi kopmuştu.

"Siz ne arıyorsunuz burada, ders başlayalı çok oldu?" Beden eğitimi hocası ikilinin arkasında dikilmiş hesap soruyordu. Songül mahcup bir şekilde ayağa kalkarken Cüneyt gayet sakin olarak "Öğretmenden iznimiz var." diye kısa kesmişti. Zaten bu hocadan pek haz etmeyen genç adam bakışlarını ona dikti. "Öyle bile olsa burada bu şekilde oturmayın, birisi görecektir sizi." dedi. Cüneyt tek kaşını kaldırarak gülümsemişti. "Görseler ne olacak ki Hocam, nasılsa yakında herkes nişanlı olduğumuzu öğrenecek. Çok bile sakladık..."

"Cüneyt lütfen..." Songül'ün itirazını arkadan gelen başka bir ses bölmüştü. "Siz nişanlı mısınız?"

Burak bir şekilde öğretmenden izin alarak sınıftan dışarı çıkmayı başarmıştı. Sözde Songül'ü Cüneyt'in yanından çekip alacaktı. Kendisi onun iki buçuk yıllık sınıf arkadaşı olmasına rağmen bir türlü Songül'le konuşmayı başaramazken başka bir sınıftan bir erkeğin onunla bu kadar süre yalnız kalması genç kıızı korkutabilirdi. Kendisi Songül'e tamamen arkadaşça yaklaşmaya çalışmış olsa da yanlış anlaşılacak istemiyordu. Songül kızlar dâhil kolay kolay kimseyle konuşmuyordu. Yalnızlık çek-

mesini istemediği için ona yaklaştırmaya çalışmış ama bir türlü başarılı olamamıştı. Ama şimdi duydukları Burak'ı şoke etmeye yetmişti. Şaşkınlıkla sorusunu yenilemişti.

“Siz... Siz nişanlı olduğunuzu mu söylediniz?”

Öğretmen Burak'ı sınıfına göndermek istemiş ama o yerinden kıpırdamamıştı. Songül bir suçlu gibi başını aşağıya eğerken Cüneyt gözlerini karşısındaki çocuğa dikerek “Evet, Songül benim nişanlım ve bunu okulda öğretmenlerden başka kimse bilmiyor!” diye uyarıda bulunmuştu. Burak şaşkınlıkla yan yana duran ikiliye bakmıştı. “Songül?” Cüneyt, Songül'e soru sorar gibi genç kızın adını sayıklayan Burak'a iyice sinirlenmeye başlamıştı. Onun sinirlendiğini fark eden genç kız elini Cüneyt'in koluna koyarak “Lütfen biraz sakinleş...” dedi. Bakışlarını ilk kez Burak'a çevirerek konuşmuştu.

“Cüneyt benim nişanlım, okul bitiminde evlenmeyi planlıyoruz. Bunu okul bitene kadar saklarsan ikimizi de memnun edersin.”

“Bunu istemene gerek yok Songül, artık öğrenmeleri umurumda değil...”

“Ama benim umurumda Cüneyt. Okulda zaten göz önündeyiz şimdi bir de bu olursa sınıfındaki kızlarla uğraşmak istemiyorum.”

“Anlayamadım, neden onlarla uğraşasın ki?”

Bu soruya Burak cevap vermişti. “Sen etrafına bakmıyorsun galiba, sınıftaki birçok kız seni gözüne kestirmiş durumda.”

“Saçmalık...” Burak onun bu ani çıkışına gülmeden edememişti. Songül de şaşkın bir şekilde ona bakıyordu. “Hani sınıfındaki kızlarla işin olmuyordu?” dediğinde Cüneyt ikinci şaşkınlığını Songül'ün sorusuyla yaşamıştı. Burak, genç adamın yüz ifadesine daha çok gülerken Songül sorduğu soru karşısında utanarak bakışlarını he-

men saklamıştı. "Sen cidden bu soruyu sormuyorsun, değil mi?" Songül dudaklarının içini kemirirken Cüneyt şaşkınlığını giderip gülmeye başlamıştı. "Sınıftaki kızların ne kadar güzel olduğunu bilmiyorum çünkü benim gözlerim başka güzelde!"

"Oww bu çok açık oldu!" Burak genç adamla dalga geçerken Songül yeniden utançla başını eğmişti. "Ben gidiyorum!" diyerek hızla oradan uzaklaşırken Burak ve Cüneyt arkasından bakıyordu.

Cüneyt yanındaki çocuğa dönerek "Ondan uzak dur, bugün sırf o üzülmesin diye seni bıraktım..." dedi. Burak iki elini havaya kaldırarak teslim olmuş gibi yapmıştı. Derin bir iç çekerek "Merak etme, ona kötü niyetle yaklaşmıyordum. Sadece sınıfta çok yalnızdım."

"Ne olursa olsun, bana ait olana el uzatırsan..."

"Siz ikiniz, kesin sesinizi..."

Öğretmeni unutan ikili aldıkları uyarıyla arkalarındaki adama baktı. Cüneyt başını iki yana sallayarak konuştu. "Ben derse gidiyorum, tabii hoca derse alırsa."

İkili okula doğru ilerlerken Cüneyt koridorda duraksayarak "Öğrendiklerini kendine saklarsan sevirim, Songül'ün üzülmesini istemem!" dedi. Burak başını sallarken sınıfın kapısına kadar birlikte yürümüşlerdi. Burak kendi sınıfına girerken Cüneyt de kendi sınıf kapısına doğru ilerledi. Tam sınıfına gireceği sırada ders zili çalmaya başlamıştı. Geri dönüp Songül'ün sınıfının kapısının önünde beklemeye başladığı sırada sınıftan çıkan öğrencilerin dikkatini çekmişti.

Songül kulağında yankılanan sesle birden ürkmüştü. "Seninki sınıfın kapısında nöbet tutuyor." Songül birden yerinden sıçrayınca Burak kahkaha atarak sınıftan dışarıya çıkmıştı. Songül etrafına bakınarak birinin görüp görmediğini anlamaya çalışırken Burak'ın kahkaha atarak sınıftan çıkmasına işkillenmişti.

“Sen neden bu kadar keyiflendin?” Şüpheli bakışlarıyla genç adama bakarken Burak ona sınıfı işaret ederek göz kırpmıştı. Cüneyt dişlerini sıkıp hızla sınıfa girerken Songül’e bir şey olup olmadığını anlamak için ona seslenmişti. Songül, adını duyunca hızla yerinden kalkarken sınıfta olan diğer öğrenciler şaşkınlıkla Cüneyt’in genç kızın önünde diz çöküp ellerini tutmasına bakıyordu. “Sana bir şey yaptı mı?” Songül bir yandan elini kurtarmaya çalışırken diğer taraftan da sınıftaki öğrencilere endişeli gözlerle bakmaya başlamıştı. “Cüneyt sakinleş herkes bize bakıyor...”

Cüneyt fısıltıları duymaya başladığında yaptığı hatayı hemen anlamıştı.

“Şuna bak, bir de saf kız ayaklarına yatıyordu.”

“Evet, şu hâle bak, sınıfta o kadar çok talibi olmasına rağmen o diğer sınıfın gözdesini aldı...”

“Çok açgözlü, değil mi?”

Kıskanç bakışlar, fesat fısıldamalar... Cüneyt duyduklarıyla dizlerinin üzerinde çökmeyi bırakıp ayağa kalkmıştı. Kapıya baktığında ise Burak’ın da öfkeli bir şekilde dedikodu yapanlara baktığını görmüş daha da çok sinirlenmişti. “Sen az önce ne dedin?” Cüneyt’in öfkesi elle tutulur nitelikteydi. Ses gelmeyince genç adamın öfkesi sinir harbine dönüşmüştü. “Sana az önce ne dediğini sordum?” Birkaç adımda konuşan kız topluluğunun karşısına geçmiş elleri yumruk olmuş bir şekilde bağıırıyordu. “Sen ona laf edecek kız mısın? Songül’ün adını ağzına alacak kadar...”

“Cüneyt lütfen...” Songül korkuyla genç adamın koluna yapışmıştı. “Lütfen, bugün yeterince olay olmadı mı sence de?” Cüneyt genç kızın üzgün bakışlarına gözlerini dikerek dişlerini sıkmıştı. “Artık bu kadar yeter. Okul kurallarının canı cehenneme! Biz kötü bir şey yapmıyoruz.”

“Neler oluyor burada?” Öğretmen kargaşayı duyunca araya girmişti. Cüneyt öğretmene bakarak “Kusura bakmayın Hocam ama bunların Songül hakkında kötü konuşmasına izin veremem.” Songül’ün elini tutarak onu bir adım öne çıkarmıştı. “Az önce karalamaya çalıştığınız bu kız benim üç yıllık nişanlım. Sırf sizin ve öğretmenlerin düşüncesi yüzünden saklamak zorunda kaldık. Ama artık yeter, kimse benim nişanlıma laf edemez.” dediğinde herkes donup kalmıştı. Sınıfta büyük bir şaşkınlık ve hemen ardından uğultu oluşmuştu. Birbirine bakıp onların nişanlılıkları hakkında dedikodu yapmaya başladıklarında öğretmenleri araya girerek onları susturmaya çalışmıştı.

“Bu kadar yeter, sen Cüneyt, sınıfına...”

“Ama Hocam...”

“Kes sesini, sınıfına dedim. Söyleyeceğini söyledin, artık kimse Songül’e yaklaştırmaz.”

Genç adam Songül’e dönmeye korkuyordu. Onun kendisini suçlayan bakışlarını görmek istemiyordu. Burak onun yanına giderek “Merak etme, ona göz kulak olmaya çalışırım.” dedi. Cüneyt ters bir şekilde genç adama bakarken “Ona fazla yaklaşayım deme!” diye uyarıda bulunmuştu. Burak gülerek ona bakarken Cüneyt bakışlarını genç kıza korkarak çevirmişti. Songül’den bir tepki bekliyordu ama beklediği kesinlikle bu değildi. Şaşkınlık ve heyecan... Genç adam ikisini de aynı anda yaşıyordu.

Genç kız daha fazla üzerindeki bakışlara dayanamamıştı. Cüneyt’in kolunu tutmuş ve “Bugün derse girmeyelim.” demişti. Genç adam onun bu isteği karşısında şaşırırsa da mutlu olmuştu. Öğretmenlerin şaşkın bakışları altında genç kıızı elinden tutarak çantasını almış ve kendi sınıfına giderek herkesin şaşkın bakışları altında

masasını toplayıp Songül ile birlikte okuldan çıkmıştı.

“Bu yaptığımıza inanamıyorum. Ağabeyim bizi ödürecek.» Cüneyt omuz silktili. “Bugün hiçbir şey düşünmek istemiyorum. Oh be, kendimi özgür hissediyorum sonunda...” Songül gülümsemişti.

Birlikte okuldan uzaklaşırken ne yapacaklarını heyecanlı bir şekilde karar vermeye çalışıyorlardı. Önce güzel bir yemek yiyip sonra sinemaya gitmeye karar verdiler. Daha sonra da parka gidip su birikintisinin oluşturduğu yapay göl kenarında bir yerde oturup gelecek hakkında konuşmaya başladılar. Zamanın nasıl geçtiğini ikisi de anlayamamıştı. Vakit çabucak geçerken başlarında beklemeden güzel bir günün tadını çıkardılar. Cüneyt saatine bakarken yüzü asılmıştı. “Gitme zamanı geldi. Hadi seni eve bırakayım.” Songül de yüzünü asarak ayağa kalkmıştı.

“Sence ağabeylerimi aradılar mı?”

“Büyük ihtimalle aradılar.”

“Peki, ne yapacağız?”

“Bu kadar sorun etme, ben hallederim onları.”

İkili evin yolunu tutarken Yağız eve erken gelmiş Yaren ile hararetli bir şekilde konuşuyordu.

“Şu yaptıklarına bak, okulu asmak da ne demek?”

“Sakin ol artık, onları bu hâle siz getirdiniz.”

“Öyle bile olsa anlaşmıştık okul bitene kadar kimseye söylemeyeceklerdi.”

“Sakinleş artık bunca zaman sakladılar zaten benim önemli bir şey oldu o yüzden açıkladılar.”

Kapının açılmasıyla ikilinin bakışları kapıya yöneldi. Cüneyt ve Songül salona geçerken genç kız, ağabeyinin gözlerinden bakışlarını kaçırmıştı. Cüneyt kızgın gözlerle karşılık “Hiç bakma öyle enişte...” diye söylenmişti.

“İlk kez birlikte zaman geçirmek istedik.” Yağız derin bir nefes alarak az önce kalktığı yerine oturmuştu. “Bu böyle devam edemez.” Cüneyt başını sallarken Yaren ve Songül onların neden böyle konuştuğuna anlam veremiyordu.

7. BÖLÜM

Okulun son dönemi çabuk geçmişti. Songül ve Cüneyt'in sınıf arkadaşları onların nişanlı olduğunu öğrenmiş ve arada Songül'e çatan Cüneyt hayranlarından başka bir sorun çıkmamıştı. Onların da üstesinden genç adam gelerek Songül'ün rahatsız edilmesini engellemeyi başarmıştı. Kısık bakışları üzerine çeken ikili oldukça mutluydu. Eskisi gibi sevdiği kıza uzaktan izlemek zorunda kalmadığı için Cüneyt daha rahat davranıyordu.

Okul kapanmak üzereydi ve üniversite sınavına sayılı günler kalmıştı. İkisi de bu sınava çok çalışmıştı. Songül ve Cüneyt aynı şehirde okuyabilmek için yüksek puan almaları gerektiğini düşünüyordu.

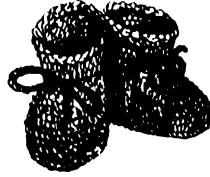
"Eee bugün mezun oluyorsunuz, ne hissediyorsunuz bakalım?" Yaren kardeşine gülümseyerek bakıyordu. Başında bir kep vardı ve genç adam onu çıkarmak için dakikaları sayıyordu.

"Sonunda kurtuluyorum şu hapishaneden."

"Kendini mahkûm gibi hissettiğini bilmiyordum canım." Ablasının üzüldüğünü anlayan genç adam dayanamayarak ona sarılmıştı. "Özür dilerim abla, seni üzmem istememiştim." Genç kadın duygulanarak kardeşine daha sıkı sarıldı. "En çok da artık düğün olacağı için seviniyorum. Biraz daha eniştem ve Sedat ağabeyle karşı karşıya gelmek istemiyorum."

“Küçük beyimiz bizden şikâyetçi anlaşılan?”

Yağız yanında kardeşiyle onlara yaklaşıırken gözlerini kısarak genç adama bakmıştı. Songül utandığı için bakışlarını kaçırırken Cüneyt gülümsedi. “Sonunda güle kavuşacaksam deve dikenine razı gelirim.” dediğinde Yaren kardeşinin sözlerine gülerken Yağız surat asarak “Karıma çok sarıldın, artık bıraksan diyorum.” diye si-tem etmişti. Yaren kocasının sözleriyle kaş çatarken Songül, ağabeyinin yanından ayrılarak Cüneyt’e “Artık gitmeliyiz töreni kaçıracağız.” dedi. İkili onların yanından ayrılırken Yağız karısını kendisine çekerek alına dudaklarını kondurmuştu. “Çabuk büyüdüler değil mi?”

Genç çift gururla kardeşlerinin diploma törenini izlerken Yağız karısının ağlamaya başlamasına gülümseyerek bakmıştı. “Yapma ama seni ağlarken görürse Cüneyt çok kızacak. Yine bana kafa tutarsa bu kez onu döverim haberin olsun.” Yaren kocasına ters bir bakış atarak “Sakin kardeşime dokunayım deme!” diye kocasını tatlı bir şekilde uyarmıştı. Yağız kendi kardeşinin aydınlık yüzüne bakarken “Sonunda ikisi de bitirdi. Artık şu sınavı da atlatsalar da rahat etsek. Onları yerleştirip biz de baş başa kalırız.” Yaren kocasının sözlerini şaşkınlıkla dinlerken ikilinin kendilerine doğru geldiğini görüp sustu.

“Abla yine ne yaptı sana da ağlıyorsun?” Genç adam ablasının ağlama nedenini tahmin etse de eniştesiyle uğraşmaktan zevk alıyordu. “Gördün mü, sana söylemiş-

tim. Bu ukala seni benim ağlattığımı sandı.” Yaren ikiliye aldırmayarak kollarını kardeşine dolamıştı. “Tebrik ederim hayatım, artık mezun oldun. İkinizle de gurur duyuyorum.” Cüneyt de ablasına sarılarak gülümsemişti. Yağız’ın homurtusu onları güldürürken genç adam kardeşini kolunun altına alarak “Hadi Songül, gidelim.” dedi. Yaren kocasına kısa bir bakış atarken okuldan ayrılmak için harekete geçtiler.

Eve gitmeden önce kutlama için iki gence yemek ısımarlayan Yağız, Selman Bey’e bıraktıkları kızının huysuzluk ettiği haberini alınca yerinden doğruldu. “Bir sorun mu var Yağız?” Genç adam karısına gülümseyerek konuştu. “Benim küçük prensesim annesini aratmıyor. Yine huysuzluğu üzerindeymiş.” dedi. Yaren kaş çatarak ona bakarken Cüneyt yerinden kalkarak “Hadi gidelim, ben cadımı çok özledim.” dedi.

Araba sessizce yolunda ilerlerken Yağız, kardeşine “Babam yarın geliyor, sanırım birlikte dönersiniz.” dediğinde Cüneyt’in tüm keyfi kaçmıştı. “Neden bu kadar acele ediyorsunuz, anlamıyorum.” Yağız, genç adamın sessizce söylediği sözleri duymuştu. Ona cevap vermek için konuşmuş ama bunu genç adama değil de sanki konuya açıklık getirmek için yapmıştı. “Babam seni özliyor. Şimdi okul bitti, üniversite ve düğün derken kızıyla zaman geçirmek hakkı değil mi?”

Songül, ağabeyine bakarken hüznünlü bir şekilde başını salladı. “Ben de onu ve diğerlerini özledim.» dediğinde Yağız muzip bir şekilde sordu. “Hadi itiraf et, en çok hangisini özledin? Sedat ağabeyini mi, Asude yengeni mi yoksa babamı mı?” Songül rahatsız olarak yerinde kıpırdanmaya başlamıştı. “Sanırım yengemi! Onun şefkatli bir şekilde beni yeniden kucaklamasını çok özledim. Telefonda konuşuyoruz ama hâlâ bana küçük bir kız gibi davranması çok hoşuma gidiyor.” Songül’ün

utanmadan itirafta bulunması arabadakileri şaşırtmıştı. Sonra heyecanla Yaren'e dönen genç kız "Yenge yanlış anlamadın değil mi, senin yerin ayrı..." dediğinde Yaren genç kızın hararetli konuşmasını gülümseyerek seyretmişti. "Asude ablayı çok sevdiğimi biliyorsun. Sözlerinde haksız sayılmazsın. Ben bile o evde en çok onu özlüyorum." dedi. Yağız karısıyla yengesi arasındaki arkadaşlığın abla kardeş seviyesinde olduğunu biliyordu. Asude yengesi tüm ailenin göz bebeği idi ve bu asla değişmeyecekti. Derin bir iç çekerek "Ben de özledim küçük annemi... Aman ağabeyim duymasın yoksa bizi mahveder."

Sözleri arabadakileri güldürürken Sedat'ın aşırı kıskançlığına da gönderme yapmadan duramamıştı. Onlar yollarına giderken zamanın ne getireceği iki genç için meçhuldü.

8. BÖLÜM

Bunaltıcı sıcak havaya rağmen içinde kocaman bir soğukluk vardı. Bedeni buz gibiydi ve ne yapacağını bilemiyordu. Vücudundaki tüm kuvvet çekilmiş, ayaklarının üzerinde durmakta zorlanmaya başlamıştı. Eve geldiklerinde ani bastıran titremeye genç adam yatağının üzerine çöktü. "Tam da sırasıydı..." Genç adam kendi kendine söylenirken hasta olmaya başladığını anlamıştı. Yazın ortasında hasta olmak onun gibi biri için oldukça zordu. Her defasında daha da zor atlatıyordu hastalığı. Salonda kendisini bekleyen ablası ve nişanlısını endişelendirmemek için kapı aralığından güçlkle seslenmişti. "Ben yorulmuşum, biraz dinleneceğim." Yaren kardeşinin hasta olmasına ihtimal vermezken onun Cemal Bey'in geleceği için biraz sakinleşmeye ihtiyacı olduğunu düşündü. Songül köye dönecekti ve Cüneyt'in canı çok sıkındı. Derin bir iç geçirerek salonda kızına yemek yedirmeye başladı. O ne kadar rahatsa Songül o kadar tedirgindi.

"Yenge sence de sesi çok güçsüz gelmedi mi?" Yaren başını kaldırıp kendisine endişeli bir şekilde bakan genç kıza gözlerini dikmişti. Yüzü gerçekten de solgundu. "Merak ediyorsan gidip bir bak..." Songül bakışlarını kaçırarak mutfığa doğru ilerledi. Yağz kardeşinin dü-

şen yüzünü görünce karısına bakarak "Sorun ne, neden yüzü bu hâlde?" diye sorduğunda Yaren gülümseyerek kardeşinin odasının kapısını göstermişti.

Yağız'ın tayini çıkınca yeni bir eve taşınmak zorunda kalmışlardı. Oturdıkları ev üç oda bir salon olmasına rağmen oldukça büyüktü. Girişteki kısa holden sonra tüm odalara geçilebilen büyükçe bir salona giriş yapıyordu. Oturma salonu olarak kullanılan bu yerde eski evdeki gibi gizlice diğer odaya geçiş sağlanamadığından Songül ağabeyine yakalanma korkusuyla merak ettiği Cüneyt'in odasına gidemiyordu. Her ne kadar yengesi bakmasını söylese de ağabeyi onu Cüneyt'in odasında ya da odasından çıkarken görseydi yine genç adamın başını ağrıtacaktı.

"Yenge, masayı kurayım mı?" Yaren henüz erken olmasına rağmen genç kızdan gelen bu teklife gülümseyerek karşılık vermişti. Onun derdinin Cüneyt olduğunu anlayabilecek kadar genç kızı iyi tanıyordu. Derin bir iç çekerek Yağız'a bakmış Songül'ün sorusunu geçiştirmişti. "Yağız, Cüneyt'i çağırır mısın?" diye sorduğunda genç adam kaşlarını çatarak karısına bakmıştı. Karısı kızını uyutuyordu ve odaya Songül'ün giremeyecek olmasını da göz önünde bulundurarak bu görevin kendisine düştüğünü kabul etmek zorunda kaldı. Gözlerini karşısındaki odanın kapısına dikerek "Peki hayatım!" dedi ve ağır adımlarla odanın kapısına geldi. Kapıyı tıklatmış içeriden ses gelmesini beklemeden kapıyı açarak odaya girmişti. "Hadi kalk uykucu..." Genç adam kapattığı kapıdan bakışlarını çevirip yatağa baktığında konuşması yarıda kesildi. Bir terslik vardı. Loş odada yatakta garip bir sarsıntı olduğunu fark edince hızla yatağa ilerleyip yatağın başucundaki lambayı yakmıştı. "Cüneyt?" Az önceki alaycı tavrı yatakta terler içinde tir tir titreyen genç adamı görünce anında yok olmuştu. "Cüneyt, asla-

nım...” Genç adam uykusunda sayıklıyor ama ne dediği bir türlü anlaşılmadığından Yağız onun sözlerine kulak asmıyordu. Sıkıca örtündüğü örtüyü genç adamın üzerinden çekerken onun itirazlarına aldırmayarak örtüyü kavrayıp yeniden üzerine çekme çabasına engel olmuştu. Genç adam ateşten yanıyordu ve Yağız bu durumun ne kadar süredir devam ettiğini anlamaya çalışıyordu. Aklına içeride olan Yaren ve Songül gelince içinden söylenmeye başlamıştı. İkisi de Cüneyt’i bu şekilde görürse endişeden deliye dönerdi. Genç adamı yatakta doğrularak üzerindeki terden sıırsıklam olmuş kıyafetleri çıkarmaya çalıştı. Cüneyt ölü gibi kendisini bırakınca artık onun eniştesi değil, hastası için endişelenen bir doktor olmuştu. Ateşini evde düşürmesine olanak yoktu. Elinde istediği ilaçlar olmadığı için daha fazla düşünmeye gerek görmeden Yaren’e seslendi. Yaren dizlerinde uyan kızını kanepenin üzerine koyarak kendisine seslenen kocasının yanına gitmek için adım attığında yeniden çıkan gür ses karşısında donup kalmıştı.

“Yaren arabanın anahtarlarını al!” Songül, ağabeyinin gürleyen sesi karşısında kalbinin sıkıştığını hissetti. Derinlere batırılmış hançerin açtığı yara gibi kalbi kan kaybediyordu. Genç kız koşarak Cüneyt’in odasına girerken onu ağabeyinin kollarında cansız bir şekilde görünce küçük çaplı bir çığlık kopmuştu dudaklarından.

Yağız, genç adamı ayağa kaldırmış kolunu omzuna dolayarak sıkıca belinden tutup taşımaya çalışıyordu. Yaren anahtarı alarak hızla kocasına yardım ederken ilk kez kardeşi için endişelenmedi. Onun yazın ortasında aniden hastalanmasına alışmış biri olarak sakindi ama Songül onun kadar sakin kalamamıştı. Gözünden aşağıya akan yaşları silerek görüş açısını netleştiren genç kız, Yaren’in “Songül kendine gel, biz hastaneye gidiyoruz sen Yezda ile kal!” sözlerini bile uzakta dinlemişti. Genç

kız onların evden çıkışını hayal olarak izlemişti. Kapının kapanmasıyla kendisine gelen Songül hızla kapıya gitmiş ama yengesi ve ağabeyinin çoktan asansörle aşağıya indiğini görünce hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. “Ben de gelmek istiyorum...” Sessizce dudaklarından dökülen yakarıyla yeniden eve giren genç kız kanepede uyuyan yeğenini görünce daha da ağlamaya başlamıştı. Onu uyandırmamak için elini ağzına bastırırken içinden dua ediyordu: *Ne olur ona bir şey olmasın!*

Saatler geçmek bilmiyordu. Onlar evden gideli yaklaşık üç saat olmuştu ama ne gelen vardı ne de arayıp haber veren. Çıldırılmamak elde değildi. Daha fazla dayanamayarak yeğenini kucağına alıp evden çıktı. Daha önce gittiğinden hastaneyi bulmak genç kız için hiç zor olmamıştı.

Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönen Songül danışmaya geldiğinde güçlükle konuştu. “Doktor Yağız Aksoy ile görüşecektim.” Danışmadaki adam Songül’ün hâlâ ıslak olan gözlerine bakarken diğer yandan da Yağız’ın adını anons ediyordu. Songül etrafında olan biteni algılayacak durumda değildi. Birkaç dakika sonra arkasından ağabeyinin kendisine seslendiğini duymuştu.

“Songül?” Genç kız hızla ağabeyine dönerken gözünden aşağıya akan yaşa engel olamamıştı. Kucağında kendi kızıyla ağlayan kardeşinin perişan hâli Yağız’ın içini acıtmıştı. Telaştan onun ne hâlde olabileceğini düşünemediği için kendisine kızdı. “Ağabey, o nasıl?” Kıracık bir cümle genç adamın içini parçalamıştı. Kardeşine yaklaşarak onu korkutmadan kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. Songül’ün bedeni korkudan titriyordu.

“Özür dilerim canım, senin ne kadar endişelenebileceğini düşünemedim. Özür dilerim ağabeyciğim...”

“İyi mi?” Genç kız ağzından kaçan hıçkırığa engel

Yaren'in yüzüne baktıkça, Yaren'in nefesiyle gö-
rülen yüzünün her tarafını titilerek huzurlu bir şek-
le dönüştürüyor. "Bu merhem diye neş serum verince ya-
rın hastası bu hale gelecektir." Songül duyduktan
kayıştıca Yaren'in nefes alırken, rahatladığını ağzı-
nı açarak söylüyor.

Yaren'in derisini gören yaş akarken genç adamı on-
dan kurtarmak için nazıca Songül'ün yüzünü avuçla-
yor. "Ağlama. Ağlarsan o ukala çok kötü
olur. Sonra benim başımın etini yer serum ağlamana izin
verdim diye." Songül istem dışı ağabeyinin sözlerini
gülmüştü. Başını sallarken Yağız kardeşinin kolla-
rında kıpırdamaya başlayan kızını gülererek kendi kuca-
ğına aldı. "Dayın mı merak etmiş benim güzelim, had
dayına gıcık." Yağız, Songül ile birlikte Cüneyt'in
odasına girenken onları şaşkınlıkla izleyen hastane ça-
şıranlarından habersizdi. Zaten Yaren'i gördüklerinde
onke olan personel Songül'ün güzelliğinin de onun ka-
dar dikkat çekici olmasına şaşkındı.

"Songül?" Kardeşinin yatağının karşısında tek kişi-
lik koltukta oturan Yaren, Songül'ün kapıdan içeriye gir-
diğini görünce yerinden doğrulmuştu. Songül'ün onu
gördüğü yoktu. O sadece yatakta uyuyan genç adama
bakışlarını sabitlemişti. Titrek adımlarıyla genç adamın
yatağına yaklaşırken Yağız sessizce kardeşini izlemişti.
Karına baktığında onun da oldukça bitkin olduğunu
fark etti. "Yaren..." Genç kadın kocasının kapıyı işaret
ettiğini görmüştü. Yağız'ın bu davranışına oldukça şa-
şıran genç kadın hızlı adımlarla odadan çıkarken kapıyı
arkasından kapatan kocasına imalı bir bakış atmayı ih-
mal etmedi. "Neden bana öyle bakıyorsun?" Yaren çarpık
bir gülümsemeye hâlâ ona bakıyordu.

"Onları yalnız bıraktığının farkında mısın?" Yağız
karısının sorusuna omuz silkerek "Kardeşin hasta, far-

"İnca mısın?" dedi. Yaren gözlerini kısıarak ona bakarken Yağız gayet rahat bir şekilde "Kardeşime parmağına ucunu sürecektir takati yok." diye ilave edince Yaren inanamayan bakışlarla başını iki yana salladı. "Bunu düşünüşüne inanmıyorum Yağız! Cüneyt Songül'ü zor duruma düşürecek davranışlarda asla bulunmaz." Sözlerini bitiren genç kadın kocasının kollarında kendisine uzanmaya çalışan kızını alarak öpmüştü. "Hadı kızım bız gidelim, yoksa baban bir kazaya kurban gidecek." Yağız karısının kızgın tavrına bakarak gülümsemişti. Kendisinden uzaklaşan karısının peşinden giderken aklına gelen şeyle birden duraksadı. Uzun zamandır yapmak için fırsat kolladığı konuyu halletmesi gerekiyordu.

"Yaren sen kantine git, ben birazdan gelirim." dediğinde genç kadın onun dediğini yaptı. Yağız etrafta karısını süzmeye başlayan kişileri fark etse de şu anda acil olan işini hallettikten sonra onlarla ilgilenmeye karar vererek yönünü ameliyathanelerin olduğu bölüme çevirmişti.

Uykusundan uyanmak üzere olan Cüneyt yüzüne hafif bir gülümseme yerleştirerek daha gözlerini aralamadan yanındaki kokuyu tanımıştı. "Songül?" Genç kız düşüncelerinden Cüneyt'in sesiyle uzaklaşırken gözlerini aralayan genç adam karşısında beklediği yüzü görünce gülümsemiş ama onun kan çanağına dönen gözleriyle karşılaşınca yüzündeki gülümseme anında silinmişti. Yerinde doğrulmaya çalışırken kızgınlıkla söylenmeye başladı.

"Ağladın mı sen?" dedi sert çıkan sesiyle. Songül yutkunarak ona bakarken Cüneyt'in bu çıkışı genç kızıdan çok kendisineydi. Onun ağlamasına sebep olduğunu bilmek genç adamın içini yakıyordu. "Sana ağlamamanı kaç kez söyleyeceğim. Benim için asla ağlama, senin ağladığını görmek beni delirtiyor..." Songül yut-

kunarak hafifçe gülümsemeye çalıştı. "Çok korktum!" Cüneyt yatağında iyice doğrulurken Songül'ü hiç beklemediği bir anda kollarının arasına çekmişti. Genç kızın kokusunu içine çekerken "Bir daha sakın ağlama, buna dayanamıyorum..." dedi. Songül başını sallarken genç adamın kollarından kurtulmaya çalışıyordu. "Ağabeyim gelecek, yapma..."

"Umurumda değil artık, nasılsa yakında evleneceğiz. Alışsa iyi olur." Songül utanarak ondan ayrılırken yüzünü saklamaya çalıştı. Cüneyt gülümseyerek onun kızaran yüzüne bakmaya çalıştığı sırada odanın kapısı açılmış ve odaya Yağız ile birlikte birkaç kişi daha girmişti. "Neler oluyor enişte?"

Yağız imalı bir şekilde gülümserken iki gencin de meraklı bakışlarının odak noktası olmuştu.

Genç adam başını gökyüzüne kaldırarak sürekli sırtıyordu. "Ahh harika bir hava var, değil mi?" Songül onun neşeli hâline kıkırdarken Yağız ve Yaren, ikisini izliyordu. İki günlük hastane istirahatinden sonra Cüneyt'in ısrarıyla eve gitmesine izin verilmişti. Evde kendilerini bekleyen iki beyden habersiz, mutlu bir şekilde arabalarına binerken Yezda dayısına gitmek için kıpırdanmaya başlamıştı. Araba sessizce yol alırken kimse-den ses çıkmıyordu. Arada Yezda'nın şakımasından başka...

Apartmanın önüne geldiklerinde Yağız babasının

arabasını görünce homurdanmaya başladı. "Babamın geleceğini tamamen unutmuşum." Cüneyt onun sözleriyle tanıdık arabayı görünce üzölmek yerine gülümsemişti. Demek Cemal Bey gelmişti. Bugün keyfini kimse bozamayacaktı. "Cemal Baba geldi!"

Yaren kardeşine gülümserken apartmandan içeriye girip asansöre binmişlerdi. Dördüncü katın düğmesine bastıklarında kimse konuşmamıştı. Sonunda evin kapısına geldiklerinde Yağız anahtarla kapıyı açarken Yaren kucağındaki kızını hole bırakmış ayakkabılarının bağcıklarını çözüyordu. Küçük kız paytak adımlarla salona geçerken kendisini gören iki adama şaşkınlıkla bakıyordu. Peltek bir şekilde "Dede..." dediğinde iki adam da birbirine bakmıştı. Küçük kız onları iyice tanır olmuştu. Aradan geçen zamanda bile kendilerini unutmadığı için iki adam da gülerək torununa doğru ilerledi. Asım Bey, Cemal Bey'den daha seri davrandığı için torununu kucağına ilk alan o olmuştu. Gülerək "Seni gidi bastı bacak seni, dedeyi unutmadın mı sen?" Cemal Bey dünürüne kaş çatarken "Bu çocuk gün geçtikçe daha da çabuk büyüyor Asım, torunun büyümesini göremeyeceğiz anlaşılan." dedi. Onun sözleri Yağız ve Yaren'i üzmüştü. Babaları sitem etmekte haklı olsa da Yağız'ın köye dönmek gibi bir niyeti hiçbir zaman olmamıştı. Ama karşısındaki şu tabloyu görünce *bunu düşünmeye başlasam iyi olacak*, dedi içinden.

"Hoş geldiniz babacım." Yaren iki adamın da elini öperken diğerleri de aynısını yaparak salonda yerlerine geçmişti. Songöl babasından bakışlarını kaçıırırken Cemal Bey gözlerini kısarak onu izlemeye başlamıştı. Daha fazla dayanamayan genç kız "Ben bir şeyler hazırlayayım..." diyerek mutfağına yöneldi. Yaren de onunla birlikte mutfağına geçerken Yağız, Cüneyt'e işaret ederek odaya geçmesini söylemişti. "Siz nereden geliyorsunuz oğul?"

Cemal Bey, Yağız'a sorduğu soruya karşılık cevap beklerken Asım Bey oğlunun solgun yüzünden şüphelene rek "Sen yine hasta mı oldun?" diye sordu. Cüneyt babasını kandıramayacağını daha çocukken anlamıştı.

"Önemli bir şey değil, sadece..."

"Baba, Cüneyt'in dinlenmesi gerekiyor, hastaneden yeni çıktı."

"O kadar kötü mü oldun?" Asım Bey iyice endişelenerek oğlunun yanına gitmişti. Elini küçük bir çocuğun ateşini ölçmek ister gibi şefkatle genç adamın alnında gezdirirken hâlâ hafif ateşi olan oğluna kaşlarını çatarak bakmıştı.

"Ateşin var, neden kendine dikkat etmiyorsun?"

"Baba kocaman adam oldum, bu şekilde davranmasan. Hem bak doktor eniştem var değil mi, o bana iyi bakar." Yağız, Cüneyt'in kendisiyle uğraşması karşısında başını iki yana sallamıştı. Hasta hâliyle bile laf yetiştirmekten geri kalmıyordu.

"Merak etme baba, Cüneyt gayet iyi, sadece dinlenmesi gerekiyor." dedi Yağız onun odasına geçmesini işaret ederek. Cüneyt keyifsiz bir şekilde yerinden kalkarken Asım Bey de onunla birlikte odaya girmişti. Dakikalar dakikaları kovalarken akşam olmuş yemekler yenmiş herkes odasına çekilmişti. Ertesi gün sabah erkenden köye gitmek için yola çıkılacaktı. İki gencin de hafta sonunda sınavı ve artık konuşulması, karara bağlanması gereken olaylar vardı.

Bulutlu havanın daha da kararması genç kızın içini sıkmaya başlamıştı. Saatlerdir elindeki zarfa bakıyordu. Elinde tuttuğu belge onun geleceği için çok önemli olduğundan zarfı açıp açmamakta kararsızdı. Cesaret toplamaya çalışıyordu.

Üniversite sınavına gireli ay olmuştu ve şimdi onca çalışmanın karşılığı elinde tuttuğu zarfın içinde saklıydı. Derin bir nefes alırken kendisini izleyen ağabeylerine baktı. Yağız öne çıkarak "Açmayacak mısın Songül?" dedi. Genç kız hüzünlü bir şekilde gülümseyerek ağabeyine bakmıştı. "Korkuyorum..."

"Hadi ama aldığın o puanla güzel bir yere yerleşeceğin belli zaten, sadece neresi olduğuna bakacaksın." Yağız kardeşinin bir üniversiteye yerleştiğine emindi. İki genç de sınavdan ülkenin en iyi üniversitelerine girebilecek puanları almayı başarmıştı. Songül'ün puanı Cüneyt'ten yüksek olsa da genç adamın aldığı puan okumak istediği mesleğin bulunduğu bütün okullara yetiyordu. Sonunda dayanamayan genç kız zarfı açarak okumaya başlamıştı. Gözünden akan yaşla Yağız merak ederek onun elindeki zarfı alırken Sedat iki kardeşini de dikkatle izliyordu.

"Ne oldu, yerleşemedi mi bir yere yoksa?" Yağız kahkaha atarken Sedat'a "Kardeşimiz harika bir üniversiteye gidecek!" dedi. Ama Songül'ün sözlerini duyduklarında ikisi de şaşkına dönmüştü.

"O üniversiteye gidemem ben!" Yağız dişlerini sıkarak kardeşini kırmadan konuşmanın yolunu aramaya başladı. Sedat ise onun kadar düşünceli değildi. "Ne demek gidemem? Bu okula gidecek, adam gibi okuyacaksın."

"Ama ağabey, biz Cüneyt ile..."

"Ne olmuş ona? Eminim o da senin bu okulda okumanı isteyecektir."

“Evet ama biz aynı şehirde okumak istiyorduk, Cüneyt başka bir şehirde okurken ben...” Yağız sakinleşmeye çalışarak son noktayı koymuştu. “Kayıtlar başlar başlamaz okula gidip kaydını yapıyoruz. Cüneyt’e gelince biraz daha bekleyiversin...”

Songül, ağabeyinin katı çıkan sesini şaşkınlıkla dinlemişti. Onlara karşı gelemeyeceğini biliyordu. Cüneyt de istediği bölümü kazanmıştı. Üstelik o bölümün en iyi eğitim veren üniversitesinde. O veterinerlik, Cüneyt ziraat mühendisliği okuyacaktı. İkisi de mutlu olmalıydı ama ayrı şehirlerde okumak onlar için beklenmedik sonuçlar doğuracak gibiydi...

9. BÖLÜM

Gözlerini kapatıp başını gökyüzüne çevirdiğinde derin bir iç çekmişti. Konağın terasından alabildiğince görünen topraklara bakarak içini rahatlatmaya çalışıyordu. Yüzüne değen rüzgâr düşüncelerini toparlamasına yardımcı olmak yerine daha da çok karıştırırken içinin huzursuzluğunu gidermeye çalışıyordu.

Aşağıdan gelen araba sesiyle duraksamıştı. Kalbi sıkışmaya başlayan genç kız tedirgin bir şekilde teras katından içeriye girerek gelenleri karşılamak için aşağıya indi. Üniversiteyi kazanmış olmasına bile mutlu olamıyordu. Nasıl mutlu olabilirdi ki? İçinde oldukları durum tüm planları alt üst edecekti.

“Hoş geldiniz.” diyen babasının sesini duyan genç kız arabadan inen Cemal Bey ve Cüneyt’i karşılamak için onlara doğru yürümeye başladı. Cüneyt’in gözleri nişanlısına kayarken onun tedirgin bir şekilde bakışlarını kaçırmaması üzerine bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Songül ilk kez ondan bakışlarını kaçırmıyordu ve bu durum Cüneyt’in canını yakmaya yetmişti.

Asım Bey, Songül’ün kendilerine doğru ağır adımlarla ilerlemesini izlemişti. Bir gariplik vardı ve bunu Cemal Bey bile hissetmişti. Kızının çekingen hâlleri Cemal Bey’in içine dokunmuştu. “Hoş geldiniz babacım!”

Songül'ün çekingen sesiyle Asım Bey kızı dikkatle süzmeye başladı. Yanında duran oğlunun tedirgin olması da adamı etkilemişti.

"Hadi çardağa geçelim de konuşalım. Bu arada Cüneyt oğlumun üniversiteyi kazanmasını kutlarız." Cüneyt gözlerini kısarak Cemal Bey'e bakmıştı. Neden sadece kendi üniversitesinden bahsediyorlardı? Songül'ün o puanla iyi bir üniversiteye gireceğine emindi.

Karşılıklı oturduklarında Songül üzerinde olan bakışlardan rahatsız olup yanlarından ayrıldı. Tam da bu sırada Yaren kucığında kızıyla merdivenlerden inerek mutlulukla babasına sarıldı. Kızını dedesinin kucasına bırakırken bakışları kardeşine kaymıştı. Onun gözleriyle başka yöne bakıyordu. Gözlerini bile kırpmadan tek bir noktaya odaklanmıştı ve bu durum Yaren'in dikkatini çekmişti. "Ablacım, sen de hoş geldin..."

Yaren kardeşinin kendisine tepki vermemesi karşısında duraksamıştı. Asım Bey de oğlunun durgunluğunun farkındaydı. Oysa konağa gelene kadar oldukça neşeli bir yolculuk geçirmişlerdi. Yaren daha fazla dayanamayarak elini kardeşinin omzuna koymuştu. "Cüneyt biraz dolaşalım mı?" dediğinde genç adam yerinden kalkarak ablasını takip etmeye başlamıştı.

Kardeşiyle birlikte konağın arka bahçesine doğru ilerlerken kocasının merdivenlerden kendisine baktığını görmüştü. Yağız, karısının gözlerindeki hüznü görünce başını iki yana sallamıştı. İki kardeş dertleşecekti anlaşılan. Karısının üzülmesine dayamıyordu ama bu durumda üzülmesinin önüne geçemeyeceğini de biliyordu.

"Songül'ün nesi var abla?" Yaren konuşmaya başlayacağı sırada kardeşinden gelen soruyla duraksamıştı. "Anlamadım, nesi varmış Songül'ün?" Cüneyt ellerini iki yanda yumruk yapmış bir şekilde ilerideki bir nok-

taya bakışlarını dikmişti. Ablasına bakmıyordu. "Ben de onu soruyorum, Songül'ün nesi var, neden yüzüme bakmıyor?" Yaren kardeşinin çektiği acıyı içinde hissetmişti. Kollarını genç adama dolayarak onu küçükken olduğu gibi kollarının arasına çekmiş ve bir anne şefkatiyle konuşmuştu. "Onun bir şeyi yok hayatım, sadece korkuyor..." dediğinde Cüneyt ağır bir şekilde ablasının kollarının arasından sıyrılmıştı. "Sonuç ne?" O anda genç adam, onun üniversiteyi başka bir şehirde kazandığını anlamıştı. Yoksa Songül ondan bakışlarını suçlular gibi kaçırmazdı.

O ana kadar bu durumu hiç düşünmedikleri aklına gelince içinden kendisine kızmaya başlamıştı. Öyle bir hayal kurmuşlardı ki ikisinin hep aynı şehirde okuyacakları üzerine, asla başka şehirlerdeki üniversitelere yerleşebileceklerini aklına bile getirmemişlerdi. "Neresi?" Yaren kardeşinin acı dolu sesini duyunca yutkunmuştu. "Abla, Songül nereye gidecek?" Yaren gözlerini kapatarak kardeşine cevap vermek için cesaret toplamıştı. "Eskişehir ama kayıt yaptırmayabilir..." Cüneyt hızla bakışlarını ablasının gözlerine dikmişti. Elbette ki Songül'ün öyle bir durumu yoktu sadece kardeşinin ne yapacağını öğrenmek istemişti. "Ne demek kayıt yaptırmayacak? Bu sınavı kazanmak için çok çalıştı, olmaz öyle şey..." dediğinde Yaren gözünden akan yaşa engel olamayarak kardeşine sıkıca sarılmıştı. "Seninle gurur duyuyorum hayatım." dediğinde Cüneyt acı bir şekilde gülümseyerek "Sanırım bizim düğün biraz daha bekleyecek..." dedi. "Songül bu yüzden mi bana bakmıyor. Abla, canım çok yandı, onun benden gözlerini kaçırması canımı çok yaktı. Yanlış bir şey mi yaptım, neden bana bakmıyor? Aklımdan bir sürü soru geçti..."

"Sen bir şey yapmadın hayatım, sadece sana nasıl söyleyeceğini bilemiyordur. Sanırım senden çekiniyor."

“Abla, benden bir daha gözlerini kaçırmayın. Ne yapalım başka bir üniversiteyi kazandıysa bekleriz. Okumak zorunda... Hem arada onu ziyaret ederiz ama bir sene daha kaybetmesine izin veremem...”

“İşte buna sevindim, kardeşimin sırf sen istemezsin diye hayallerinden vazgeçmesine izin vermeyi düşünmüyordum.”

Yağız dayanamayarak onları takip edip ne konuştuklarını öğrenmek istemişti. Asıl merak ettiği Cüneyt’in tepkisiydi ve her zamanki gibi genç adam onu şaşırtmayı başarmıştı.

“Buna asla izin vermezdim, ayrıca bana olan güveniniz de gözlerimi yaşarttı. Şimdi izin verirsiniz Songül ile konuşmam gerek...”

Yağız’ın bir şey söylemesine izin vermeden hızla yanlarından ayrılarak daha önce kullandığı arka kapıdan konağın mutfağına doğru ilerlemişti. Songül’ün orada olduğunu tahmin ediyordu ama genç kıızı orada bulamayınca üzülmüştü. “Bir şey mi istemiştiniz efendim?” Çalışanlar damat adayını mutfakta görünce şaşırarak ona bakmıştı. Cüneyt etrafa bir kez daha bakarak “Hanımınız nerede?” diye sorduğunda çalışanların anlamadıklarını görünce derin bir nefes vererek “Yani Songül nerede?” dedi. Genç adam kendi konağında alışık olmadığı için bu konakta *hanım* deyince üç kişinin anlaşıldığını hep unutuyordu. Songül’ün yanı sıra ablası ve Asude yengesi vardı. Yaren ona Asude’ye *abla* demesi için baskı yapsa da ona yenge demek daha çok hoşuna gidiyordu.

“Teras katta olmalı Songül.” Arkadan gelen sesin sahibine baktığında kendisine gülümseyerek bakan Asude ile karşılaşmıştı. Genç kadının diğerlerinin aksine kendisine sevecen davranması hoşuna gidiyordu. Kapıdan

çıkma üzere olan genç adamı durduran Asude onun kendisine sorar bakışlarını görünce gülümsemesi yüzünde yayılmıştı. "Ona anlayışlı davranmaya çalış, çok kırılgandır."

"Biliyorum yenge, elimden geldiğince onu rahatlatmaya çalışacağım."

"Aranıza hiçbir şeyin girmesine izin verme Cüneyt, Songül gözünün içine bakıyor." Asude bir şeyler daha söyleyecekken kocasının seslenmesiyle susmak zorunda kalmıştı. Cüneyt yardım isteyen gözlerle Asude'ye bakınca genç kadının yüzü iyice aydınlanmıştı. "Ben onu oylarım, sen yukarı çık."

Cüneyt'in yanından hızla ayrılan genç kadın kocasının kucağında oğluyla kendisini aradığını görünce hızla oğlunu kendi kollarının arasına aldı. "Neredeydin sen?" Asude, Suat'ı susturmaya çalışırken bir yandan da kocasını dinliyordu. "Sana sordum Asude, çocuk neredeyse ağlamaktan çatlayacaktı."

"Abartma Sedat, sadece biraz ağladı." Sedat kaşlarını çatarak karısına bakmıştı. Etrafta onları izleyen kimse yoktu. Karısına biraz daha yaklaşarak "Gözümün önünden ayrılmandan hoşlanmadığımı biliyorsun, seni görebileceğim yerlerde ol!" Asude kocasının aşkla bakan gözlerinden gözlerini kaçırarak etrafına bakınmaya başlamıştı. Yüzü utandığı için iyice kızarıırken karısının hâlâ kendisinden utanıyor olması genç adamın içini titretmişti. Dudaklarını karısının alına bastırarak gülümsemi. "Birisi görececek..." Asude tedirgin bir şekilde bakışlarını kaçırırken Sedat gülerek onun yanından ayrıldı.

Cüneyt teras kata çıktığında karşısındaki görüntüden hoşlanmamıştı. Songül yere oturmuş başını dizlerinin arasına alarak öylece kıpırdamadan duruyordu. Yavaş bir şekilde genç kıza yaklaştığında sırtının sarsıl-

dığını görünce dayanamayarak genç kıza seslendi. "Songül?" Songül duyduğu sesle başını dizlerinin arasından çıkartarak güçlkle konuştu. "Ben..." Cüneyt onun konuşmasına izin vermeyerek hızla genç kızın önüne geçip dizlerinin üzerine çökerek Songül'ü kollarının arasına çekmişti. Ağlamaya başlayan genç kız Cüneyt'in içini yakıyordu.

"Ağlama, sana kaç kez ağlama diyeceğim?"

"Şimdi ne olacak? Okumayacağım..."

"Sakin! Sen okuyacaksın..." Songül hıçkırıklarına engel olamıyordu. "Peki, biz ne olacağız? Okuldan sonra evlenecektik ama şimdi..."

"Biraz daha bekleyebiliriz, değil mi?"

"Ama sen... Ağabeyimler..."

"Biraz daha katlanabiliriz, bana söz ver Songül, ne olursa olsun hayallerini gerçekleştireceksin."

"Benim en büyük hayalim sendin..."

Cüneyt duyduğu sözlerle mutluluktan gülümsemişti. Bu ona yeterdi. "Bunu bilmek benim için daha katlanılır kılacak senden ayrı geçen günleri." Songül kollarını yeniden genç adama dolayarak ağlamaya başlamıştı. "Emin misin? Yani uzakta okumamız sorun olmayacak mı?"

"Elbette olacak, seni özleyeceğim ama her gün telefonda konuşacağımız için sorun olmayacak. Hem..." Genç adam elini cebine sokarak cüzdanını çıkarmıştı. Songül geri çekilerek onun ne yaptığını anlamaya çalışırken cüzdanından çıkardığı resmini görünce duraksamıştı. "Seni özleyince her zamanki gibi bununla idare ederim." Songül kendi resmine şaşkınlıkla bakarken acı bir şekilde gülümseyerek "Onu nereden aldın?" diye sordu. Genç adam omuz silkerek "Ablamdan aldım... Üstelik yalvartı beni." Songül kıkırdayarak genç adama bakarken birden yüzünü asmıştı. "Ama bende senin

resmin yok.” dediğinde Cüneyt genç kızın fotoğrafının yanında bulunan kendi vesikalık resmi çıkartarak ona uzattı. “Aslının yerini tutmaz ama bununla idare et.” dediğinde Songül yeniden kıkırdamıştı. Onun gülümsediğini gören Cüneyt ciddileşerek “Bir daha sakın benden gözlerini kaçırma, bu beni mahvediyor.” dedi.

İkili bir süre baş başa konuştuktan sonra Songül’ün kayıt işlemleri için Eskişehir’e birlikte gitmeye karar verdiler. Cüneyt genç kızın bulunacağı ortamı kendi gözleriyle görmek istiyordu. Kendisi Ankara’da okuyacaktı ve önce Songül sonra da kendisi kayıt işlemini yaparak köye döneceklerdi.

Teras kattan daha fazla dikkat çekmemek için ayrılarak aşağıda bulunan kalabalığın yanına inmişlerdi. Etrafta koşuşturan çocuklar, ablası, Asude, Sedat, Yağız ve babaları, dikkatlerini onlara vermişti.

Cemal Bey kızının gözlerinin kızardığını görünce üzülmüştü. “Songül, bir sorun mu var kızım?” Cüneyt kendisine bakışlarını diken iki ağabeyine bakarak konuşmuştu. “Songül’ü okula kayıt yaptırmaya ben de geleceğim, oradan da kendi okuluma kayıt yaptırmak için Ankara’ya geçerim!” dediğinde iki genç adam da gülümseyerek Cüneyt’e bakmıştı. Herkesin derin bir nefes aldığını fark eden Cüneyt içten içe kızmaya başlamıştı. Kendisi hakkında nasıl bir kanıya varmışlardı ki Songül’ü engelleyebileceğini düşünüyorlardı.

Asım Bey bir şey anlamadığını belirtircesine “Songül nereye kayıt olacak, siz aynı yerde okumayacak mısınız?” dediğinde Cüneyt babasına gülümseyerek “Eve dönünce ben sana anlatırım baba.” dedi. Asım Bey oğlunun üzerine gitmeyerek yeniden sohbete başlamıştı. Onlar kendi aralarında sohbet ederken Cüneyt yeniden dalgınlaşmıştı. Bu uzaklık canını sıkırsa da Songül için sabredecekti.

“Baba biz kalksak artık, geç oldu?” Songül ilk kez genç adamdan gelen bu teklif karşısında şaşırmişti. Cüneyt daha fazla konakta kalırsa nefes alamayacağını hissederek babasına bu teklifi yapmıştı. Kendisine şaşkın bir şekilde bakan gözlere aldırış etmeyerek ayağa kalkarken Yaren kardeşine üzgün bir şekilde yaklaşarak “Biraz daha otursaydınız.” dediğinde Cüneyt elini yakasına götürerek nefes almaya çalıştı. “Abla konak üzerime geliyor... Gidelim biz.” dedi. Sözlerini Yağız da duymuş ama bir şey söylememişti. Onun bakışları daha çok Songül’ün üzerindeydi. Cüneyt’in ayağa kalkmasıyla genç kız bariz bir şekilde irkilmişti. Bu durum hoşuna gitmese de bir şey söylemedi.

Cemal Bey misafirlerini yolcu ettikten sonra üzgün kızını yanına çağırarak onunla konuşmaya karar vermişti. Bu duruma bir son vermesi gerekiyordu artık. Kızının daha fazla üzülmesine izin veremezdi.

Songül babasının yanında huzursuz bir şekilde otursa da Cemal Bey’in “Kızım sen okumak istediğine emin misin?” sorusuyla rahatlamıştı. “Evet, istiyorum.” Genç kızın cevabıyla tatmin olan Cemal Bey “O zaman ne bu surat, neden yüzün asık? Cüneyt mi bir şey söyledi yoksa?” Songül hızla atılarak “Hayır, söylemedi. O benim okumamı istiyor ama...” Cemal Bey kızının sözünü yarıda bırakması karşısında kaşlarını çatarak ona bakmaya başladı. “Ama?”

“Bu uzaklıktan hoşlanmadım. Bunca zaman bir şey olacak diye korkuyla yaşadık ama...” Songül kendisine gelen cesarete inanamıyordu. Kırk yıl düşünse babasıyla, Cemal Bey’le bu şekilde konuşacağına imkân vermezdi. Fazla konuştuğunu düşünerek utançla başını aşağıya eğdi. “Ama yaşamadınız. Bu süre size de iyi gelebilir.”

Cemal Bey bu şekilde konuşsa da kendisi de bu durumdan hoşlanmamıştı. Yıllardır nişanlı kalan bir çiftin

bu saatten sonra ayrılmalarına olanak yoktu. Kızının gözlerinden delikanlıya duyduğu sevgi okunurken ikisinin arasının bozulması Songül'ü yıkıma uğrattı. Sıkıntıyla iç çekerek kızına bakarken Songül içinde olan huzursuzluğu çekinmeden babasına anlatmıştı. "İki ağabeyim de bizimle uğraşmaktan zevk alıyor Beyim. Bir gün sabrı tükenecek diye korkuyorum. Benden ayrılırsa ona kızmaya hakkım yok. Neden bu şekilde davrandıklarına anlam veremiyorum."

Songül'ün yanağından aşağıya bir damla yaş düşerken Sedat ve Yağız kardeşlerinin kederli sesini dinledikten sonra birbirine bakmıştı. Songül daha fazla orada kalamayacağını hissederek babasından izin isteyip odasına çekilmişti. Ağlama isteğine daha fazla engel olamayarak hıçkırmaya başlamıştı. Keşke ağabeyini dinleyip başka şehri yazmasaydı diye düşünürken bitap düşmüş bedeni daha fazla dayanamayarak uykuya teslim olmuştu.

Cüneyt konaktan içeriye girdiğinde oldukça üzgündü. Kendisine seslenen dadısını bile duymamıştı. Birkaç çalışan, genç adamın üzgün yüzünü görünce kendi aralarında konuşup çıkarımlarda bulundu. Kimisi Songül'den ayrıldığını düşünerek üzülürken bazıları da kendi dünyasında hayallere dalmıştı. Konaktaki konuşmaları umursamayan genç adam odasına girerek kendisini yatağının üzerine bırakmıştı. Eline aldığı telefonla genç kızı aramak isterken sadece bir mesaj çekerek konağa vardıklarını haber etmeye karar verdi. Düşüncelerini toplaması için biraz zamana ihtiyacı vardı. Cebinden çıkardığı cüzdanında bulunan fotoğrafı eline aldığı anda genç kızın güzel gülümsemesiyle kendisi de gülümsemişti. "Seni asla bırakmayacağım." Cüneyt elinde fotoğrafla uykuya dalmıştı.

Günler geceleri kovalarken yolculuk vakti çoktan gelmişti. Cüneyt bütün hazırlıklarını yaptıktan sonra yola çıkmışlardı. Yağız, Cüneyt ve Songül arabayla ilerlerken kimseden ses çıkmıyordu. İki buçuk saat sürecektir olan yol sessiz bir şekilde geçerken öğle vakti olmadan Eskişehir'in sınırından geçiş yaptıklarında Yağız daha fazla dayanamayarak sormuştu. "Heyecan var mı?" Songül o kadar dalgındı ki duymamıştı. Cüneyt, genç kızın cevap vermesini bekledi ama iki saattir duymayı beklediği sesini yine duyamamıştı. Başını çevirip arkaya baktığında Songül'ün dalgın bir şekilde camdan dışarıyı seyrettiğini görmüştü. Yağız da aynadan kardeşine bakıyordu.

"Eskişehir güzeldir, yakında alışırsın." Cüneyt kendi kendine homurdanırken Yağız genç adama ters bir şekilde bakmaya başlamıştı. "Bir şey mi oldu damat bey?" Cüneyt kendisine sataşan Yağız'a cevap vermezken Songül düşüncelerinden sıyrılıp ağabeyine baktı. "Bir yerlerde durabilir miyiz abi?" Cüneyt genç kızın sesini duyunca huzuru içinde hissetmişti. Sesi bile içinin sıkıntısını gidermeye yetiyordu. Derin bir iç çekerek aynadan sevdiğine baktığında yüzündeki ifade anında değişmişti.

"Acıktın mı?" Songül, genç adamın sorusuyla bakışlarını aynadaki yansımada birleştirmişti. Gözlerinin içindeki hüznü Cüneyt'in içini yaktı. "Evet, biraz acıktım sanırım."

Yağız önlerine ilk çıkan mola yerinde arabayı durdurdu. Cüneyt sıkıntıyla arabadan inerek genç kızın kapısını açtı. Songül ona bakmadan arabadan inerken içine yerleşen hüznü Cüneyt'in anlamaması için uğraşıyordu.

"Hadi bir şeyler yiyelim, sonra devam ederiz." Yağız araya girerek kardeşinin omzuna kolunu atmıştı. Cüneyt onların ardından bakarken içi acıyordu. Yine dışlanmışlık hissi kalbinin orta yerine otururken genç adam

bugünlerin de geçeceğini düşünerek dayanmaya çalışıyordu. Yağız arkalarından gelen Cüneyt'e aldırış etmiyordu. Ona göre bir tane kız kardeşi vardı ve bu yüzden de damat beyin biraz olsun kendisini kanıtlaması gerekiyordu. Aradan geçen yıllara rağmen hâlâ Cüneyt'i sınamaktan vazgeçmiyorlardı. Sedat ağabeyi ve kendisi, her fırsatta Cüneyt'in damarına basıyordu ama onu patlama noktasına yaklaştırdıklarını fark etmiyorlardı. Zaman gösterecekti bunu elbet ama şu anda genç adamın sakın duruşu onu daha da cesaretlendiriyordu.

Songül iki taşın arasında kalmış bir şekilde ne yöne gideceğine karar veremezken Cüneyt'in pes ederek kendisini bırakmasından korkmaya başlıyordu. Ağabeyleri çizmeyi aşmıştı artık ve Cüneyt'in sınırdaki olduğunu hissedebiliyordu. Şimdi de ayrı şehirlerde okuyacaklardı ve bu durum genç kızın içini korkuyla doldurmaya yetiyordu.

Kısa süren molanın ardından yeniden yola koyulan üçlü, yarım saat sonra okulun ana giriş kapısından içeriye adım atmıştı. Yeşillikler arasında olan binalara hayranlıkla bakan genç kız, öğrenci işlerinde kayıt sırasına girmiş, birkaç saat sonra da üniversite öğrencisi olarak fakülteden ayrılmıştı. Yağız yeniden arabanın direksiyonuna geçtiğinde Cüneyt geride kalarak ikiliye baktı.

"Sen neden arabaya binmedin, hadi geç kalıyoruz." Cüneyt'in bakışları Songül'e takılı kalmıştı. Onun yollarda eziyet çekmesini istemiyordu. Belki biraz zaman alacaktı ama yola onlarsız devam etmeye karar verdi. "Siz eve dönebilirsiniz, bundan sonrasını ben kendim hallederim." Songül genç adamın sözleriyle yutkunurken göz pınarları dolmaya başlamıştı.

"Saçmalama, hadi bin de yola çıkalım. Birkaç saatlik yolumuz var."

“Öyle bile olsa ben otobüsle gideceğim, sen Songül’ü eve götür. Yoruldu tüm gün.”

“Damat Bey...”

“Size iyi yolculuklar, arabayı dikkatli kullan enişte.”

Songül’ün yanağından aşağıya akan yaşı görmüş ve dişlerini sıkmuştu. Genç kızın yanaklarını avuçlayarak ağabeyine aldirmeden Songül’ün alnıyla dudaklarını buluşturmuştu. “Hadi canım, siz eve dönün. Senin daha fazla yorulmanı istemiyorum. Gördün sen de, uzun sürmeyecek kayıt işi. Boş yere yorulacaksın.”

“Ama sen tek başına olacaksın.” Cüneyt hafif gülümseyerek genç kıza baktı. “Bu ilk olmayacak, beni merak etme. Akşama kadar kayıt işlerini yaptırmam lazım. Şimdi gitsem kayıt için en fazla bir saatim olacak. Hemen gitmeliyim. Sen konağa gittiğinde beni ara, merak ederim.”

Songül genç adamı ikna edemeyeceğini bildiği için yaşını sallayarak ön koltuğa geçti. “Bu yaptığın hiç doğru değil Cüneyt, bin şu arabaya birlikte gidelim.”

“Bana küçük çocuk muamelesi yapmayı bırak enişte. Unutuyorsun galiba, yakında aile babası olacağım. Songül sana emanet, hadi gidin.”

“Cüneyt, onu kırdığının farkında değil misin?” İki genç adam sessizce atışırken Cüneyt eniştesinin sözlerine alaycı bir şekilde gülümseyerek cevap vermişti. “Onu benim değil, senin davranışların kırıyor. Sürekli bana nispet yapar şekilde hareket etmen kardeşini ne duruma sokuyor farkında bile değilsin. Siz onu korumak adı altında onun canını yakmaktan geri kalmıyorsunuz. Bu umurunuzda bile değil. Varsa yoksa Cüneyt ile uğraşmanın keyfine varmaya çalışıyorsunuz ama Songül’ün duygularını umursamıyorsunuz. Onun daha fazla gözümün önünde üzülmesine izin veremem. Şimdi gidin, ben terminale geçiyorum.”

Yağız kendisine ayar çekip arkasını dönerek uzaklaşan Cüneyt'in ardından bakarken şaşkındı. Onun bu kadar açık bir şekilde konuşması genç adamı gafil avlamıştı. Gözleri, genç adamın ardından ıslak gözlerle bakan kardeşine kaymıştı. Koruyacağız diye en çok onu üzdüklerinin farkında bile değildiler. Bu duruma bir çözüm bulması gerekiyordu.

Arabaya binip motoru çalıştırdığında hâlâ düşünceliydi. Konağa kadar arabada çıt çıkmamıştı. Karışık duygular, allak bullak düşüncelerle yeni günlere adım atmak için yola çıkmışlardı.

Geleceğin ne getireceğini bilmeden...

"Nerede bu kız, neden telefonlara cevap vermiyor?" Genç adam deli dana gibi salonun ortasında dönüp dururken iki gündür ulaşmaya çalıştığı nişanlısının telefonunun yine kapsama alanı dışında olduğunu duyunca çıldırma noktasına gelmişti. Kendi sınavları da vardı ama hiçbir zaman Songül'ü ihmal etmemişti. Konağı aradığında Songül'ün sınavlarının başladığını ve telefonunu kapattığını öğrenmişti. Daha önce böyle bir durumla karşı karşıya kalmamışlardı. Songül onunla her gün konuşmadan duramazdı. İçine yerleşen kötü hisle ne yapacağını şaşırırken son sınavlarını da verdikten hemen sonra Eskişehir'e gitmeye karar verdi. Sesini duymadan rahat etmeyecekti. Ama onu görmesi de gerekiyordu. İyi olduğunu bilmesi gerekiyordu. Sıkıntıyla nefes alıp verirken ev arkadaşlarından biri ona gülümseyerek baktı.

“Ne oldu, yine mi telefonu kapalı?”

“Ona ulaşamıyorum Ekrem, başına bir şey gelmesinden korkuyorum.”

“Meral etme, sınavlara çalışıyordur.” Cüneyt sıkıntıyla saçlarını geriye doğru atarken derin bir nefes aldı. “Daha önce böyle yapmamıştı. Sınavları olsa bile konuşmadan yapamazdı. Bu canımı sıkıyor Ekrem. Onun tırnağı kırılrsa benim canım yanıyor.” Ekrem, Cüneyt’e şaşkınlıkla bakarken ilk kez bir erkeğin bu denli sevdasına şahit oluyordu. Ona göre Cüneyt’in sevgisi alışlagelen sevgilerden değildi. Utanmasa nişanlısıyla konuşmadığı için oturup ağlayacak cinstendi. Ekrem düşüncelerini dağıtmak için başını iki yana salladı.

“Tamam, sen de sınavlardan hemen sonra yanına gidersin. Birkaç saatlik yok nasılsa, öğle çıksan ikindiye orada olursun.” Cüneyt başını sallarken sınavların bitimini heyecanla beklemeye başlamıştı. Her fırsatta yine telefonunu eline alıp Songül’ü arasa da değişen bir şey yoktu. Telefon yine kapalıydı.

Müthiş bir yağmur yağıyor, pencereye vuran damlacıklar ruhunu eziyordu. Kalbinin acıyla kan pompalaması kadar şiddetli ve can alıcı... Gözleri görmez hâlde sadece tek bir yere odaklanmıştı. Ne duygularını yansıtan havayı görüyordu ne de karanlık hava yüzünden oturduğu pencere kenarındaki camdan yansıyan yüzünü. Perişan hâlde, sadece tek şeye odaklanmıştı. İçindeki

acıya! Acısı gözlerine ulaşıyor ama bir türlü oradan dışarı çıkamıyordu. Yutkunarak boğazını rahatlatmak istese de bunu başaramamıştı.

Sonunda gözlerinden bir damla yaş süzülürken bulanıklaşan görüşünü düzeltmek için gözlerini elinin tersiyle sildi. Tek bir şeye odaklanmıştı, üç yıldır takılı durduğu parmağından çıkan yüzüğün solmaya yüz tutmuş izine. Kalbi patlayacak gibi sıkışıyor, olanlara hâlâ inanamıyordu. Kalbinin bir el tarafından parçalanacak gibi sıkıldığını hissederken pencereden içeriği dolduran şimşegin önce ışığı sonra da sesi daldığı düşünceleri dağıtmıştı.

Artık o yoktu!

Ne parmağında olması gereken yüzük, ne de yanında olmasını istediği kız... Genç adam kaybetmiş olmanın farkındalığıyla hızla başını kaldırdı ve cama yansıyan perişan görüntüsüyle karşılaştı. Bu görüntü kendisine mi aitti? Artık hep böyle mi görünecekti? Yansımasından gördüğü yaşları tekrar silerken gözleri yeniden boş parmağına takıldı. Oysa o yüzüğü ne zorluklarla takmıştı. Ama şimdi? Şimdi kolayca parmağından çıkmıştı. Sanki hiç yokmuş gibi.

Hayır!

O yüzüğün her zaman orada olduğunu bilecekti. Kendi unutmaya çalışsa da kalbi hep bunun farkında olarak kendisine işkence edecekti. Yüreği, sevdiğini anarken onu nasıl da kaybettiğini her zaman, her çarpışında ona hatırlatacaktı. Yüreğindeki çılgılık içinde yükselecekti *onu kaybettin* diye!

10. BÖLÜM

*D*ışarıdaki fırtınayı algılayacak durumda olmayan genç kız günlerdir yaptığı gibi yatağına gömülmüş bir şekilde içli içli nefes alıyordu. Ağlamaktan şişmiş gözlerini saklamak için odasından çıkmasa da babasının ve ağabeylerinin onun ağladığını bildiklerinin farkındaydı. Yengesi arada yanına geliyor onunla konuşmaya çalışıyordu ama genç kızın ağzından tek bir kelime bile çıkmıyordu. Sanki konuşma yetisini kaybetmiş bir şekilde etrafa boş boş bakıyordu. Arada ihtiyaçlarını karşılamak için yatağından çıksa da kimseye görünmeden işini halledip yeniden odasına dönüyordu. Evde hayaletten hiçbir farkı yoktu genç kızın.

Kucağında Suat ile odasından çıkan genç kadın Songül'ün kapanan oda kapısını görünce duraksadı. Elinde büyüyen genç kız için içi acıyordu. Gözlerinden aşağıya yaş aktığının bile farkında olmadan yutkunurken kalbi patlayacak gibi sancımıştı. Birkaç ay önce yüzünde güller açan bir genç kızın birkaç günde bu kadar çökmüş olması Asude'nin canını yakıyordu. Odanın kapanan kapısının sesini duyunca hızla arkasına dönen genç kadın kocasının kendisine kaşları çatılı bir şekilde baktığını görünce yutkunmadan edemedi.

“Sen neden ağlıyorsun yine?” Asude o ana kadar

ağladığının farkında bile değildi. Suat'ı bir koluna alarak diğer eliyle gözlerini silmişti. "Ben, farkında değilim..." Sedat ona iyice yaklaşarak karısının yüzünü ellerinin arasına aldı. Yılların eksiltemediği bir aşkla karısının gözlerinin içine bakarken eliyle ıslak yanaklarını silmeye başladı.

"Senin ağlamana dayanamıyorum bunu biliyorsun."

"Elimde değil, ben Songül'ü..." Genç kadın konuşmasına ara vererek yutkunmuştu. İçi yanıyordu. "Elimde büyüyen ilk kızımı bu şekilde görmek canımı yakıyor Sedat." Genç adam da kardeşi için üzülüyordu. Gün geçtikçe zayıfladığının, kimsenin görmediğini sanıp dalgın dalgın evin içinde ruh gibi dolaştığının, her şeyin farkındaydı.

"Bunun için yapacak bir şey yok, babam karar verdi mi geri adım atmaz."

"Bunun suçlusu sizsiniz biliyorsunuz değil mi? Onlara bir rahat vermediniz ve sonunda birbirini seven iki kalbi ayırdınız!" Karısının sözleri genç adamın içine bıçak yarası gibi kesikler açarken haklı olduğunu bildiği için sessiz kalmıştı. Asude kocasını kendisiyle hesaplaşması için bırakmadan önce son sözlerini söylemişti. "Nasıl yaparsınız bilmiyorum ama Cemal Bey'i ikna edin Songül'ü bu şekilde görmek beni de onun gibi öldürüyor. Onları yeniden bir araya getiremezseniz sana bir daha eskisi gibi davranamam. Kendi kardeşini mutsuz eden bir kocaya nasıl sarılabilirim?"

Gözlerinden sicim gibi akan yaşa aldırmayarak hızlı odasına girmişti. Sedat perişan bir şekilde karısının arkasından bakarken onun sözlerinde ne kadar ciddi olduğunu anlamıştı. Yıllar sonra bu kadar mutlu olmuşken bir daha o eski cehennem azabını yaşayamazdı. Öfkeyle Yağız'ın odasının kapısına gelmiş sert bir şekilde kapı-

yı yumruklamıştı. Çokbilmiş kardeşiyle bu duruma bir çare bulmaları gerekiyordu. Yağız kapısını bu kadar sert çalan kişinin kim olduğunu merak ederek hızla kapıyı açmıştı.

“Ağabey?”

“Seninle konuşmamız lazım, hemen!”

“Tamam ama ne bu sinir?”

“Senin yüzünden karımdan fırça yedim...”

“Ben ne yaptım ki şimdi?” Sedat bakışlarıyla iki kapı ötedeki kız kardeşinin odasını gösterince Yağız’ın yüzü suçlulukla asılmıştı. “Hâlâ çıkmıyor odasından değil mi?” Sedat başını iki yana sallayarak “En azından bizim fark etmediğimizi düşündüğü zamanlar çıkıyor ama yüzü çok solgun, yakında hasta olacak.”

“Ahh bilseydim o telefonu hemen tamir ettirirdim. Selçuk’u ona bakması için göndermezdim.”

“Bunu bilemezdik ama hepsinin bizim suçumuz olduğu da bir gerçek. O delikanlının ne kadar kıskanç olduğunu bildiğimiz hâlde üzerine gitmeye devam ettik. İyi dayandı yine...”

“Galiba öyle.” Yağız’ın yüzüne hüznü bir gülümseme yerleşmişti. “Bunu itiraf etmek çok zor ama bazen Cüneyt’in Songül’ü benden daha çok sevdiğin düşünmeden edemiyorum. Onun için katlandıklarını düşününce bu nişanın atılması...” Yağız birden sözlerini yarıda kesince Sedat şüpheli bir şekilde ona bakmaya başlamıştı. “Sen neden sustun, o cin aklından yine ne geçiyor?”

“Biraz zamana ihtiyacım var. Babamı ikna edebilecek birini tanıyorum...”

“Öyle mi, kim?”

“Cüneyt!” Sedat kardeşinin sözleriyle yüksek sesle gülmeye başlamıştı. Yağız ona ters bir şekilde bakarken

“Saçmalama, babam onun parmağından yüzüğünü çıkarıp aldı, onu görmek bile istemiyor...”

“O çocuk kardeşim için her şeyi göze alabilecek biri, bunu sen de biliyorsun. Sadece biraz damarına basmak gerek.” İkili birbirine imalı bir şekilde gülümserken karşı odanın açılan kapısından çıkan Songül’ü görmeleriyle duraksamışlardı. Genç kız ruh gibiydi ve iki ağabeyini de fark etmiş görünmüyordu. Yağız elleri yumruk olmuş hâlde kendisine hâkim olmaya çalışırken bu durumun fazla uzun sürmemesini diledi içinden. Nitekim tek kız kardeşi gözlerinin önünde eriyip gidiyordu.

Songül’ün merdivenlerin başından kaybolmasıyla iki kardeş birbirine baktı. İkisinin de karısı olanlardan dolayı onları suçluyor ve bunda haklı olduklarını da biliyorlardı. Yaren her zaman olduğu gibi kardeşinin arkasında olup kocasına rest çekerken Asude’nin de ondan bir farkı yoktu. Her fırsatta iki kadın da kocalarına ağzlarının payını verip kendilerinden uzak tutuyorlardı.

Kapıyı aralayarak sessizce girdiği odada bir hayat belirtisi bulmaya çalışıyordu genç kadın. Odanın içi daha öğle saatleri olmasına rağmen pencerenin örtülü kalın perdelerinden dolayı zifiri karanlık olmuştu. Sessizce odaya girerek pencereye doğru ilerledi. İki perde arasından sızan zayıf ip gibi ışık, perdelerin açılmasıyla büyümüş ve odayı doldurmuştu. Perdeleri iyice çektikten sonra arkasını dönen genç kadın birden çığlık atmıştı. Genç adam hiç kıpırdamadan odasındaki tekli koltuk-

ta, öylece bir noktaya odaklanmış ruh gibi oturuyordu. Korkuyla bir parmağını ağzına getirip damağını kaldırmaya çalıştı.

“Cüneyt, ablacım?” Yaren kardeşini merak ederek babasının evine dönmüştü. Asım Bey oldukça sıkıntılıydı. Kırk yıllık arkadaşıyla ters düşmek üzereydi ve bunun olmaması için elinden geleni yapıyordu. Tek oğlu gözlerinin önünde günlerdir ölü gibi dolaşırken elinden bir şey gelmemesi canını sıkmaya başlamıştı. O yumuşak huylu oğlu gitmiş yerine despot, önüne gelene bağırıp çağıran, asabi bir adam gelmişti. Şu birkaç gün oğlunu sanki on yıl yaşlandırmıştı. Zayıf kalbi artık bu yıkımı kaldıracabilecek durumda olmadığı için kızına haber salmış ve eve gelmesini istemişti. Nitekim Yaren çoktan yoldaydı.

Cüneyt, ablasının farkında bile değildi o anda. Gözleri bir noktada sabitlenmiş bir şekilde öylece oturuyordu. İki elini aşağıya doğru birleştirip sarkıtmış, dizlerinden destek alarak ileriye doğru eğilmişti. Başı eğik olan kardeşi Yaren’in hıçkırmasına neden oldu. Hızla genç delikanlının önüne çökerek yüzünü iki eliyle kavrayıp eğik olan başını kaldırmaya çalıştı. Gözleri kardeşinin gözlerini görünce nefes almayı unutan genç kadının ağzından yeni bir hıçkırık kaçmıştı. Cüneyt’in ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözleri Yaren’in içine kızgın oklar saplamıştı. Kardeşine ne olmuştu böyle? Bu kadar yıpranmış olması Yaren’in tüm sinirini tepesine çıkarmıştı. Öfkeyle yerinde doğrularak odanın içinde dolanmaya başladı.

“Buna izin veremem... Bunun olmasına izin veremem.” Bir süre dolandıktan sonra kardeşinin önüne yeniden çöken genç kadın öfkeyle konuşmasına devam etti. “Ben seni bu hâllere düşesin diye büyütmedim. O eniştten olacak kişi bunun hesabını ödeyecek...” Cüneyt,

ablasının son sözlerini işitince birden ağlamaya başladı. Yaren kardeşini kollarının arasına çekerek sıkıca sarılır. Ken kendisinin de ağladığının farkında değildi.

“Çok canım yanıyor abla, nefes alamıyorum...”

“Geçecek hayatım, bunların hepsi geçecek...”

“Geçmeyecek, Songül’ü kaybettim. Sonunda öfke-me, kıskançlığıma yenildim!”

“Hepsi o eniştenin suçu...”

“Onun bir suçu yok, benim suçum. Dinlemem gerekiyordu...” Cüneyt’in yanaklarından aşağıya sicim gibi akan yaşlar genç kadının içini lavlar gibi aleve veriyordu.

“Yapma, kendini suçlama. Yakında her şey düzelecek. Cemal Babamla bir de ben konuşacağım.” Cüneyt hızla genç kadının kollarından çıkarak ondan ayrılmıştı. Endişeli bir şekilde konuşmaya başlayan Cüneyt nefes nefeseydi.

“Bunu sakın yapma. Ben... Ben kendimi biraz toparlayınca onun karşısına çıkacağım. Bu işin bu şekilde bitmeyeceğini o da anlayacak. Songül olmadan asla abla... Ama onun yüzüne bakacak gücüm yok. Onu nasıl suçladım. O gözlerindeki hayal kırıklığını asla unutamam. Beni affetse bile karşısına çıkamam.”

“Peki, ne yapacaksın? Sen burada Songül orada acı çekiyordu. En azından onu arasan...”

“Olmaz, Cemal Bey’in değdi gibi, ben ona layık değilim.”

“Saçmalama Cüneyt. Sen her şeye layıksın. Hele Songül’e senden daha layık birini tanımıyorum. Kendine bu kadar yüklenme.”

“Ona değil... Bu yüzden ona layık biri olana kadar karşısına çıkmayacağım.”

“Cüneyt!”

Genç adam günlerdir düşünüp duruyordu. Songül'ü nasıl kırdığını aklından çıkaramıyordu. Onun için değişmesi gerekiyorsa yapacaktı. Onun için her şeyi göze alıp daha olgun olana kadar çalışacaktı. Oturduğu yerden ayağa kalkarak ablasının şaşkın bakışları arasında odadan çıkıp gitti.

Kardeşinin nasıl da büyüdüğünü o anda yeniden anlamıştı. Ama şu birkaç gün, Cüneyt'te gözle görülür bir olgunluk oluşturmıştı. Yüzünü sıkıntıyla sıvazlayarak kardeşinin peşinden o da odadan çıkmış ve babasının yanına gitmişti. Bahçeye çıktığında kardeşini Yezda'yı severken bulunca kısa bir duraksama yaşadı. Küçük kız dayısının yüzünü tombul elleriyle sıkıyordu.

Yezda'nın konuşma çabaları Asım Bey'in yüzünde hüznü bir gülümseme oluşturdu. Cüneyt yeğenini kucağına alarak "Biz biraz dolaşacağız, yemeğe kadar burada oluruz!" dediğinde Yaren endişeli bir şekilde öne doğru atılmıştı. Kardeşinin dalgınlığı nedeniyle kızını onunla yalnız göndermek istemese de bir şey söyleyememişti. Cüneyt büyük konağın bahçesinden ağır adımlarla çıkarken Yaren çaresiz bir şekilde babasına baktı.

"Endişelenme, Cüneyt yeğenine iyi bakar." Yaren derin bir nefes alarak babasının tam karşısına oturdu. "Onunla konuşmaya çalıştım ama onu ikna etmeyi başaramadım. Olanlardan kendisini suçlu tutuyor."

"Biliyorum, çok da haksız sayılmaz. Songül'e söylediği sözlerden sonra..."

"Baba lütfen, sadece kışkandı."

"Evet ama bu şekilde düşünmeden davranmamalıydı. Cemal'i nasıl ikna edeceğimi inan bilmiyorum. Kızının yüzünü görünce..."

Asım Bey sıkıntıyla yine olanları hatırlamıştı. Oğlunun okul bahçesinde Songül'e bağırışı hâlâ kulaklarının

daydı. O güne yeniden geri dönmüştü sanki. Düşünceler arasında gözünün önüne gelen sahne yeniden canlanmıştı.

“Seni o kadar aradım, neden telefonlara cevap vermiyorsun? Bunca zaman bu adamla olduğun için mi benimle konuşmadın? Yeter artık, bıktım usandım. Biz nişanlımızı merak edelim, küçük hanım burada elin oğullarıyla gezsin. Bu kadarı da fazla, hadi gidiyoruz buradan.”

Songül’ün her cümlede dolan gözlerine şahit olmuştu. Duyduğu suçlamalarla yüzünün kanı çekilmiş bembeyaz olmuştu.

O gün Cemal Bey’le gelinini merak ettiği için Songül’ü ziyarete gitmişlerdi. Karşılaştıkları manzara, yanındaki dostunu çok sinirlendirmişti. Kızının kolunu tutan Cüneyt’in önüne geçmiş ve hiçbir şey söylemeden genç adamın parmağındaki yüzüğü herkesin şaşkın bakışları arasında çıkarıp almıştı.

“Nişanlısı olman kızıma bu şekilde davranmaya hakkın olduğunu göstermez. Kimse Cemal Bey’in kızını ezemez. Sen kim olduğunu sanıyorsun da benim ciğerime bunca sözleri sayabiliyor, onu incitebiliyorsun? Bu nişanlılık olayı burada son buluyor. Kızıma layık biri değilsin sen. Bundan sonra onun etrafında seni görme-yeceğim.”

Songül ve Cüneyt olduğu yerde donup kalmıştı. Son-

göl parmağındaki yüzüğün çıkarılıp alınmasını sis perdesi arasında izlerken genç kızın yüzündeki ifade unutulacak gibi değildi. Dili lâl olmuş, hiçbir şey söyleyememişti. Cüneyt'e bakarken yutkunmadan edemedi. Onun yüzündeki ifade genç kızın içine büyük bir korku yerleştirmişti. Bunu gözlerinden anlamak o kadar kolaydı ki.

Asım Bey o anda genç kıza sarılmak istemiş ama arkadaşından çekinmişti. Sanki nefes almıyordu. Gözünün önünde babasının kollarında debelenen bedeni geldi. Çırpınıyor ama babasından kurtulup Cüneyt'in kollarına gidemiyordu. Bağırıyor ama sesi çıkmıyordu. En azından o hareketsiz bir şekilde babasına itaat ettiğinin farkında bile değildi. O sis perdesi arasında çabaladığını düşünüyordu. Gerçek olmayan hayallerinin gerçek olduğunu zannederek düşüncelerinde mücadele ediyordu. Cüneyt'in yıkılışını, attığı her adımda daha da uzaktan izliyordu.

Asım Bey gözlerinin önüne, oğlunun yere çöküşünü getirdi bir an. Sessizce o fısıldayışının bir tufana dönüşmesini getirdi. Oğlu "Ben ne yaptım? Nasıl yaptım?" diye sürekli sayıklarken birden bağırmaya başlamıştı. "Allah benim belamı versin... Ben ne yaptım? Baba ben ne yaptım? Baba, ben o olmadan asla yaşayamam... Ben..." Cüneyt sinir boşalmasının ardından sakinleşmişti. Az önceki volkanın alevleri kor misali ciğerine birikmişti. Artık sessizce sayıklıyordu. "Yaşayamam... Ben, o olmadan nefes alamam!"

Asım Bey, oğlunun yanağından akan yaşları silmek istese de bir şey yapamamıştı. Az önce gelinim dediği kızın durduğu yerde yeller esiyordu. Üstelik o tanımadığı delikanlı da hâlâ yanlarındaydı. Cüneyt boş gözlerle az önceki olayların sebebine bakmıştı. "Ben cidden üzgünüm..." dedi yabancı adam. Sonra Asım Bey'in elini öperek "Dayım sizden bahsetmişti Asım Bey, ben bunla-

rın olmasına çok üzüldüm...” dediğinde Asım Bey hiçbir şey anlamadığından boş boş adama bakmıştı. “Sen kimsin evladım?”

Çocuk sıkılarak hayaller âlemine dalmış olan Cüneyt’e bakmıştı. Onun kendisini duyduğundan bile şüpheliydi. “Şey, ben Selçuk... Cemal Bey’in yeğeniyim. Yağız ağabey arayınca Songül’ü görmeye geldim. Sanırım bir sorun olmuş...”

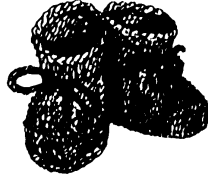
Asım Bey başını sallayıp onu onaylarken genç adam veda edip hızla oradan ayrılmıştı. Oğlunun koluna giren Asım Bey onu arabaya doğru yönlendirirken köye doğru yola çıkmaya karar verdi.

Olanlara inanamıyordu. Oğlunun Songül’ün ağabeyleriyle birlikte gelinini okula yazdırmaya gidişi, sonra kendi kaydını yapmak için kendi okuluna gidişi daha dün gibiydi. Okula başladıklarında aralarındaki uzaklık başta sorun olsa da onlar bunun üstesinden gelmeyi başarmışlardı. Cüneyt babasına derslerinin iyi olduğunu, seneye Songül’ün okuluna yatay geçiş yapmayı düşündüğünü söylediğinde mutlu olmuştu. Sonunda sınavı bitince nişanlısına sürpriz yapmak istediğini ve onun yanına gideceğini söylemişti. Onlarda iki genci yalnız bırakmamak için Cemal Bey’le yola çıkmıştı. Songül için bir ev kiralanmış ve yanına güvendikleri bir kadın yardımcı vermişlerdi. Şimdi tam da tatile girecekleri bir zamanda bu olay oğlunu gerçekten yıpratmıştı.

Bir ay olacaktı ve oğlu gün geçtikçe eriyordu. Cemal ile ne kadar konuşmak istediye sözleri kesilmişti her zaman. Kesin bir tavırla “Bu konu kapanmıştır. El üstünde büyüttüğüm kızımın kıymetini bilmeyecek biriyle işi olamaz.” dediğinde öfkesine güçlkle hâkim olmuştu.

“Sen de biliyorsun ki kızın ve oğlum başkasıyla mutlu olamaz. Onları ayırmakla hata ediyorsun.”

“Öyle bile olsa, bu onun hatasını örtmez.” Asım Bey daha fazla üstelemeden konuşmaya son vermişti.

Düşüncelerinden çıkarken kızının endişeli bakışlarıyla karşılaşmıştı. “Sana ne dedi?”

“Onu hak etmek için zamana ihtiyacı olduğunu.”

“O zaman çok kısıtlı ama...” Yaren babasının sözleriyle duraksamıştı. “Ne demek istiyorsun baba?” Asım Bey başını iki yana sallayarak sıkıntıyla aklar düşmüş sakalını sıvazlamaya başladı. “Köylü konuşmaya başladı. Bizimkiler de diğer köylüler de...” Yaren dikkatle babasını dinliyordu. Asım Bey kızının tepkisinden korkarak konuşmasına devam etti. “Nişanın bozulduğu haberi yayıldı. Biliyorsun, erkekte kabahat aranmaz bu gibi durumlarda, olan kızlara oluyor.” Yaren iyice dış bilemeye başladığı sırada Asım Bey devam etti. “Herkes Songül’ün bir kusuru olduğu için Cüneyt’in nişanı attığını konuşuyor. Sanırım bu onların köyünde de yayılmaya başladı.”

“İyi de nişanı bozan Cemal Bey, biz değiliz ki! Nasıl olur da böyle saçma bir söylenti çıkarırlar?”

“Bunu sen, ben, biz biliyoruz; onlar bilmiyor. Eğer bu Cemal’in kulağına giderse sonu hiç iyi olmaz.” Yaren dehşetle gözlerini açarak babasına bakmıştı. “Hayır, bunu yapmaz değil mi? Sırf kızının adı çıkmasın diye onu başkasına vermeye kalkmaz değil mi?”

Asım Bey, bilmiyorum der gibi başını iki yana sallarken Cemal Bey'in konağında yer yerinden oynamak üzereydi.

Yağız ve Sedat babalarıyla konuşurken planları ters tepmişti. Cemal Bey'in gür sesi konakta yankılanırken odasından çıkan Songül son duyduklarıyla yerinde donup kalmıştı.

“Asude, Songül’e söyle hazırlansın, bir hafta içinde ona görücü gelecek!”

11. BÖLÜM

Genç adam başındaki fötrü çıkartarak kucagında oturan yeğeninin başına yerleştirmiş, küçük kızı yakıcı güneş ışınlarından korumaya çalışmıştı. Atın üzerinde aheste bir şekilde ilerlerken meraklı bakışları üzerine çektiğini biliyordu. Hepsinin gözünde beylerinin nişanının neden bozulduğu sorusu varken Cüneyt sıkıntıyla dişlerini sıkmaya başlamıştı. Genç kızlar bu durum karşısında umutlanmadan edememişti. Gözleri kısık bir şekilde tarlada çalışanlara ve bir tarafta oturanlara bakan genç adam, onun gelişiyle işlerini bırakan ve çalışmaya başlayanlara karşı sertçe bakmıştı. Onun yüzünde ilk kez bu kadar sert ifade gören çalışanlar şaşırsa da küçük oğlan çocuğundan kim çekinirdi ki? Sırf kendisini gördükleri için yerinden kalkıp çalışanları tek tek gözleriyle tanımaya çalışırken aklında bir şeyler tarttığı belli oluyordu.

Cüneyt daha yeni yirmili yaşlara girmiş olmasına rağmen yaşından olgun görünmesi onun daha büyük olduğunu düşündürüyordu. En azından onu tanıyanlar için.

“Ahmet Kâhya!” Cüneyt’in sert sesi herkesi şaşırtmıştı. Ahmet Kâhya da en az diğer çalışanlar kadar şaşkıındı. Cüneyt ona asla ‘Kâhya’ demez *amca* diye hitap

ederdi. Genç adamdaki değişiklik karşısında şaşkınlığını gizleyemese de hızla yanına giderek iki elini önüne bağlamış, sözlerini dinlemeye başlamıştı. “Neden işçiler çalışmıyor bu saatte?” Adam şaşkınlığı daha da artarak ona bakmıştı. Cüneyt aldırmayarak konuşmasına devam etti. “Babam tarlaya gelmiyor olabilir ama bundan sonra ben sık sık kontrole geleceğim. Çalışmayanların bu tarlada işi yok. Hakkınız olanı almak istiyorsanız karşılığını vermeniz gerekir. Şimdi herkes işinin başına dönsün...”

Atının yönünü diğer tarafa çevirirken kâhya şaşkınlıkla ona bakmaya devam ediyordu. “Dayı!” Yezda dayısına seslendiğinde Cüneyt az önceki sert ifadesini hemen yumuşatarak küçük kıza bakmıştı.

“Söyle dayıcım...”

“Halam neden sürekli ağlıyor?” Cüneyt duyduğu soruyla birden irkilmişti. Kalbine inen mızraklar orayı delik deşik ederken yutkunarak yeğenine bakmıştı. “Halam hasta mı oldu? Benimle oynamıyor artık...”

Cüneyt yaşlanan gözlerini küçük kızdan kaçırmak için yutkunmasına devam ediyordu. *Hepsi benim suçum* diye düşünürken attan inerek yeğenini de kucağına almıştı. Yezda merakla dayısına bakarken Cüneyt zoraki bir gülümsemeyle “Hadi biraz yürüyelim ki at dinlensin, yorulmuş olmalı.” Yezda bakışlarını, kendisine kocaman gelen hayvana çevirerek onun yorulmuş olma ihtimalini düşünüyordu. Kocaman at nasıl yorulurdu ki?

İkili el ele bir süre tarlada dolaşırken Cüneyt yeğeninin kendisine iyi geldiğini hissetmişti.

Songül olduğu yerde donup kalırken Asude hızla yanına gitti. “Songül hayatım?” Genç kız başını iki yana sallayarak “Hayır, hayır ben istemiyorum... Hayır... Yenge...” Genç kız korkuyla titremeye başladığında gözünden aşağıya oluk gibi yaş akıyordu. Asude daha fazla dayanamayarak genç kıza sarılıp onunla birlikte ağlamaya başladı. İkili birbirine daha sıkı sarılırken Songül sürekli aynı şeyi tekrar ediyordu. Asude onu teselli etmeye çalışsa da Songül’ü şu anda hiçbir şey teselli edemezdi.

“Yenge... Yenge ne olur, ben yapamam. Başkası olmaz ben...” Yutkunan genç kız birden bir ağırlık olarak Asude’nin kollarında yere yığılmıştı. Asude korkuyla çığlık atıp “Songül!” diye bağırınca onun sesini duyan Sedat ve Yağız koşarak yanlarına gitti. Sedat kardeşini karısının kollarında gözleri kapalı bir şekilde görünce eli ayağı boşalmış hâlde yanlarına koşmuş ama kardeşine dokunmaya cesaret edememişti.

“Sedat bir şey yap...”

Yağız bir doktor olarak bu tip olaylara alışkın olsa da karşısında baygın yatan kendi kardeşiydi ve ilk kez kendisini çaresiz hissediyordu. “Yağız?” Asude kayınbiraderine seslenirken genç adam hiç beklemeden kardeşini kucağına alarak onu odasına taşıdı. “Yenge, bana sağlık çantamı getir, bizim odada, banyoda.” Asude hızla yerinden kalkarak Yağız’ın dediğini yaparken Sedat az önce kardeşinin baygın olduğu yerde donmuş hâlde durmaya devam ediyordu. Cemal Bey kızını oğlunun kolları arasında baygın görünce kendisine saydırmaya başlamıştı. Ne olursa olsun kızının mutluluğu her şeyden daha önemliydi. Eline telefonu alarak bu işi halledebileceği tek kişiyi, Asım Bey’i aramaya karar verdi.

Yağız çantasından çıkardığı sakinleştiriciyi kardeşine verirken bir yandan da öfkeyle dişlerini sıkıyordu.

Asude yanağından akan yaşa aldırış etmeyerek yan yana duran iki adama öfkeyle baktı.

Asude belki de hayatında yapmayacağı tek şeyi ilk kez o anda yapıp iki adama da sert birer tokat atmıştı.

“Yenge!”

Sedat karısının davranışıyla şok yaşarken Yağız’ın da ağabeyinden aşağı kalır yanı yoktu. Asude o anda yaptığını fark edecek durumda değildi. Öfkesi gözüne perde indirmişti. O ağır başlı, uysal kadın söz konusu yavruları olunca tırnaklarını çıkarmaktan geri kalmıyordu. Üstelik bu tırnakları kocası ve çok sevdiği Yağız’a karşı çıkarmıştı. Beklenmedik bu davranış telefonu kapatıp kızını merak ederek odaya girmek üzere olan Cemal Bey’i de şaşkına çevirmişti. Asude, onun uysal gelini, kızcık şerbeti dahi içse ses çıkarmayan, kızı yerine koyduğu kadın, oğullarına vurmuştu.

“Mutlu musunuz ha? Söylesenize, kızımı bu hâle getirmeyi başardınız, şimdi mutlu musunuz?”

Sedat karısının öfkeyle bağırışını, elini sinirle sallayarak konuşmasını sis perdesi ardında izliyordu.

“Asude...”

“Yeter, kesin sesinizi... Çıkın bu odadan. Songül...”

Yutkunan genç kadın güçlkle konuşmasına devam etmişti.

“Songül’e bir şey olursa ikinizi de affetmem. Çocuklarım sizin yüzünüzden acı çekecekse artık sizi affedemem. Nasıl yaparsınız bilmiyorum ama bu işi halletmeden gözüme görünmeyin.”

Genç kadın iki adamı odadan dışarıya atarken Cemal Bey’le göz göze gelince duraksamıştı. Sedat ve Yağız tokadın etkisinden kurtulamamış bir şekilde odadan çıkmıştı. Asude genç kızın kapısını ağır bir şekilde kap-

tırken Cemal Bey'in gözlerinden bakışlarını kaçırmıştı.

Cemal Bey de gelinin kendisine de tavır alacağını anlayınca yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. Kendi kızı için kendisine tavır alınması nedense içini rahatlatmıştı. En azından o olmasa da kızı sahipsiz kalmayacaktı. Başını şoke olmuş iki oğluna çevirdiğindeyse gülümsemesi alaycı bir ifadeye dönüştü. Başını iki yana sallayarak onları onaylamazken ağır adımlarla teras kata doğru adımlarını hızlandırdı. Düşünmesi gereken önemli kararlar vardı.

"Buna inanamıyorum!" Yağız kendisine gelerek şaşkınlığını dile getirmişti. "Bir de beni düşün, bunca yıllık evliliğimizde bu ilk kez oluyor, üstelik senin yüzünden."

"Ben ne yaptım ki? Her şeyi benim üzerime yıkma, suç ikimizin."

"Senin dâhiyane fikrin yüzünden bu hâle geldik. Neden babama köyde çıkan dedikoduları anlattın ki?"

"Sen de buna onay verdin, hatırlatırım ağabeyciğim... Üstelik nereden bilebilirdim ki babamın Cüneyt'ten başka birini görücü olarak isteyeceğini?"

"Bilmek zorundaydın, zorundaydık. Cemal Bey'in nasıl bir insan olduğunu bilmiyormuş gibi bir de adamı dolduruşa getirdik." İki kardeş birbirine saydırırken onların sesini duyan babaları bıkkınlıkla nefes alıp vermeye başlamıştı. Bu iş çok uzamıştı artık.

"Yağız buraya gel..." Oğlunu yanına çağıran Cemal Bey faturayı da küçük oğluna kesmeye karar verdi.

"Efendim baba?"

"Yarın halana haber ver, Selçuk ile gelsinler Songül'ü istesinler..."

Yağız duyduğu sözler karşısında donup kalmıştı.

"Selçuk ne alaka baba?"

“Kardeşinin adı onunla anıldı, artık bu işin dönüşü yok, şu işin adını koyalım.”

“Buna izin veremem baba, Songül’ün ne hâlde olduğunu görmüyor musun?”

“Evlenince kendisine gelir, unuttur...”

“Baba...”

“Kız benim kızım, karar da benim, git çağır dediysem çağır...”

Genç adam çaresiz bir şekilde babasına bakıyordu. Sedat konuşulanları duyduğu için artık pes etmek üzereydi. Öfkesi burnunda olan adam hızlı adımlarla oradan ayrılmıştı. Yağız çaresiz bir şekilde geri dönerken odasına doğru seri adımlarla ilerlemeye başladı. Üzerine ceketini alarak evden çıkan Yağız arabasına binip gidebileceği tek adrese, karısının yanına doğru yola çıktı. Şu anda onu sakinleştirecek tek şey karısı ve kızıydı.

Genç kadın akşam yemeği için mutfakta çalışanlara yardım ederken içinde oluşan sıkıntıya anlam veremiyordu. “Hanımım akşama Yağız Bey gelecek mi?” Yaren genç kıza gülümseyerek baktı. “Bilmiyorum ama gelmez herhâlde...” Soruya cevap verirken Yağız ile yaptığı atışmayı hatırlamıştı. Songül ile kardeşinin acı çekmesine neden olduğu için onu suçlamış sonra da babasının evine doğru yola çıkmıştı. Başını iki yana sallayarak düşüncelerinden sıyrılırken mutfağa giren kardeşi ve kızını görünce gülümsedi. “Abla, Yezda acıktı.” Yaren yüzü

gözü toz içinde kalan kızını kucağına alarak Cüneyt'e ters bir şekilde bakmıştı.

"Onu temizlemen gerekiyordu. Hiç olmazsa yüzünü yıkasaydın." dediğinde Cüneyt omuzlarını silkeleyerek "Mikroba bağışıklık kazansın, sonra çabuk hasta olur." diye cevap vermişti. Yaren kızının yüzünü öperken diğer yandan da homurdanmaya başlamıştı. "Seni pis kız, dayına benzemesen olmuyordu değil mi? Şu hâline bak... Baban olsaydı sana çok kızardı."

Cüneyt ablasına somurtarak mutfaktan çıkarken büyük avluya giren arabayı görünce duraksadı. Eniştesi kendisine doğru ilerlerken Cüneyt ona selam vermeden yanından geçip gitmek istedi.

"Seninle konuşmamız gerekiyor!" Cüneyt alaycı bir şekilde yüzünü Yağız'a çevirmişti. "Bizden ne istiyorsunuz artık? Yeterince size katlandım. İstedığınız oldu işte, Songül'ü kaybettim sayenizde..."

"Saçmalamayı kes de beni dinle..."

"Dinleyecek bir şey yok..."

"Ne yani vazgeçtiğini mi söylüyorsun? Nerede senin o büyük aşkın?"

Cüneyt öfkeli bir şekilde iyice Yağız'a yaklaşarak konuştu. "Sen benim sevgime laf edecek adam değilsin. Songül'ü elimden almayı başardınız, rahatlayın artık..." Yağız ona gözlerini kısarak bakarken Cüneyt devam etmişti konuşmasına, "En azından şimdilik. Yakında onu almaya geleceğim."

"Biraz erken davransan iyi olur, sen onu almaya geldiğinde evli bir kadın olabilir..."

Cüneyt duydukları karşısında iyice öfkelenerek Yağız'ın yakasına yapışmıştı. "Sen ne dediğini bilmiyorsun, böyle bir şeyin olması mümkün değil!"

“Neler oluyor burada?”

Yaren kardeşiyle kocasını kavga ederken görünce şaşkına dönmüştü. Uysal kardeşi ilk kez bu kadar öfkeli görünüyordu. “Cüneyt hemen eniştenin yakasını bırak.” Cüneyt hızla ellerini Yağız’ın yakasından çekerken oradan ayrılmak için arkasını dönmüştü. Yağız kısa süren şaşkınlığının ardından sesini yükselterek “Cemal Ağa, Songül için yarın görücü getirecek. Elini çabuk tutsan iyi olur. Ne yapacaksan bir an önce yap...”

Cüneyt olduğu yerde donup kalmıştı. Öyle ki ablasının Yağız’a “Sen ne saçmalıyorsun, olmaz öyle şey!” diye bağırmasını bile algılayacak durumda değildi. Cüneyt kasılan ellerini yumruk yaparken hızla oradan ayrılmıştı. Yağız başını iki yana sallarken karısına üzgün gözlerle bakmıştı.

“Bu doğru mu? Kim?”

“Halama haber gönderdi, Selçuk ile evlenmesi için onu istemeye gelecekler...”

“Ama buna izin veremezsiniz, değil mi?” Yaren üzgün bir şekilde kardeşinin gittiği yöne doğru ilerlemişti. Cüneyt’e yetişmek için adımlarını hızlandırırken bir yandan da yanağından akan yaşı silmeye çalışıyordu. Sonunda kardeşini her zamanki gibi arka bahçedeki çardakta bulmuştu.

“Cüneyt?”

Sadece adını seslenerek kardeşinin ne durumda olduğunu anlamaya çalışıyordu. Öyle ki genç adam ona baktığında gözleri oldukça soğuk bir ifade taşıyordu. “Bir şey söylesene...” Cüneyt sadece sessiz kalmakla yetinirken Yaren iyice sinirlenerek kardeşinin önüne geçip onu sarsmaya başlamıştı. “Kendine gel artık, ne yapıyorsun sen?” Ses yoktu; bu daha da korkmasına neden oluyordu.

“Bir cevap ver artık, bu duruma sessiz mi kalacaksın?”

“Ne yapabilirim ki, babası onun hakkında kararını vermiş.”

“Suat kadar olamadın Cüneyt. O beni sevmemesine rağmen karısını korumak için öldükten sonra bile bir şeyler yapmaya çalışmış.”

Cüneyt ablasının sözleriyle bir anda donup kalmıştı. Ablasının haklı olduğunu biliyordu. Eniştesi, öldükten sonra bile karısının güvende olması için güvenceye almayı başarmıştı.

Aklında dönüp dolaşan tek şey ‘karısı’ kelimesi olmuştu. Birden yerinden kalkarak ileri geri yürümeye başlamıştı. Yaren onun davranışına anlam veremezken genç adam birden ablasına dönmüştü. “Konağa geri dön abla!” Onun ne demek istediğini anlamayan genç kadın kardeşine bakmaya devam etmişti. Cüneyt ellerini saçlarına daldırarak konuşmasına devam etmişti. “Siz geri dönün, yarın görücülerin gelme saatini bana bildirirsen sevinirim.”

“Ne yapacaksın?” Cüneyt, ablasına hüznü bir şekilde gülümsemişti. “Bilmiyorum ama Songül’ü kimse alamayacak...” Yaren kardeşine parlayan gözlerle bakarken her koşulda onun yanında olacağını söyleyerek kardeşine sıkıca sarılmıştı.

Yaren hızlı adımlarla konağa dönerken Yağız kucağında kızıyla Asım Bey’in karşısında mahcup bir şekilde oturmuştu. Karısını gören genç adam hızla yerinden kalkarak “Ne oldu, ne dedi?” diye sorarken Yaren onun sorusunu cevapsız bırakarak babasına dönüp “Bizim gitmemiz lazım baba, en kısa sürede yeniden gelirim.” dedi.

Yağız karısına soru dolu gözlerle bakarken Yaren

konağa girerek toparlanıp arabaya binmişti. Yağız da Asım Bey'e veda ederek arabanın direksiyonuna geçerken sessiz bir şekilde yola koyulmuşlardı. Arabada sadece Yezda'nın sesi çıkıyordu.

Yarım saat sonra Cemal Bey'in konağına giriş yapan araba meraklı bakışların odak noktası olmuştu. Yaren etrafına bakınarak Asude'yi görmeye çalışmış ama onu göremeyince Cemal Bey ile göz göze gelmişti. Cemal Bey Yezda'yı kendi kucağına çağırırken Yaren kayınbabasına hayal kırıklığıyla bakıyordu.

"Songül'e değer verdiğinizi düşünmüştüm Beyim..." Cemal Bey gelinine hafifçe gülümsemişti. "Kızım benim en değerlidir, şüphen olmasın." Genç kadın, Cemal Bey'in sözlerine karşılık alaycı bir şekilde gülümseyerek "Belli ne kadar değer verdiğiniz... Kızını sevdiğinden ayırıp istemediği birine vermek bu değeri açıklıyor."

"Haddini bil Yaren, seni ne kadar seversem seveyim bana saygısızlık yapmana asla müsamaha göstermem." Yaren mahcup bir şekilde bir adım geri çekildi. "Bir daha olmaz Beyim!" diyerek hızla merdivenlerden yukarıya çıkmaya başlamıştı. Yağız karısının arkasından bakarken babası da genç adamı izliyordu. "Karın çok sinirlendi. Konağın kadınları anlaşılan erkeklerine artık her türlü karşılığı verebiliyor." Yağız babasının sözlerine kızmak yerine Yaren'i destekledi. "Karım haksız yere kimseye karşılık vermez, bunu benden iyi biliyorsun baba." Yezda dedesinin ayaklarına dolanmaya başladığında Yağız kızını kucağına alıp odasına doğru çıkmaya başladı.

“Hadi hayatım bir lokma bir şeyler yesen...”

Songül kendisine sabahtan beri bir şeyler yedirmeye çalışan Asude’ye gözleri yaşlı bir şekilde bakmıştı. İçi acıyordu ve boğazından tek bir lokma dahi geçmeyeceğinin farkındaydı. Sanki bir el boğazını sıktıkça sıkıyor, nefes dahi almasına izin vermiyordu. Yaren kapıyı çalma gereği bile duymadan genç kızın odasına girip hızla yatağa doğru ilerledi. Songül yengesini görünce daha şiddetli ağlamaya başlamıştı. Kollarını Yaren’in boynuna dolayıp ağlamasına devam ediyordu. Güçlkle dudaklarının arasından “Yenge, duydun mu babam beni...” Yutkunan genç kızın dudaklarından bir hıçkırık daha kopmuştu. “Beni Selçuk ile evlendirecek. Ölürüm yenge, ben...” Konuşmaya dayanamayan genç kız ağlamasına devam ederken genç kızın omzunun üzerinden Asude ile gözleri birleşen Yaren onu teselli etmeye çalışmıştı.

“Sakin ol biraz, Cüneyt buna izin vermez.”

“Vermez değil mi yenge, o beni bırakmaz değil mi?”

“Sen ona kızgın olduğun için yanına gelmiyor canım. Yoksa seni bırakmaz o...”

“Kızgın değilim, valla bak, sadece kırıldım ama kızmadım. Lütfen yenge, beni bırakmaz değil mi? Valla o gün bir şey olmadı. Selçuk beni merak ettikleri için yanıma gelmişti. Yanımdan ayrılırken sarılmak istemişti.”

O anı gözünün önüne getirince talihine yeniden ağlamaya başladı. Art niyet olmadan kendisine sarılmak isteyen kuzenine engel olmadığı için kendisini suçluyordu. Songül, Cüneyt’i bir kızla o şekilde görseydi kesin saçını başını yoları. Bu yüzden genç adama da hak veriyordu. Suskunluğu o an yaşadığı şok nedeniyle olmuştu. Sonra babası olaya karışınca elinden hiçbir şey gelmemişti. Telefonu bozuk olduğu için arayamamıştı da. Cüneyt de konağa gelip konuşmaya çalışmamıştı. Düşünceler beynini yerken ağlamasına devam ediyordu.

“Hadi ama ağlama artık. Yarın olsun bakarız bir çaresine.”

“Ama yarın beni istemeye gelecekler...”

“Şşt, sakin ol artık, sen hiç mi güvenmiyorsun kardeşime? Gerekirse seni kaçıtır da başkasına vermez.”

Songül son sözlerle istem dışı gülümsemişti. Yaren onun hüznünlü gülümsemesi karşısında alayla konuştu. “Ne oldu küçük hanım, bakıyorum bu düşünce hoşuna gitti.” Songül dudaklarını büzerek yengelerine baktı.

“O beni kaçırmazsa ben kaçırım...” İki kadın da şaşkınlıkla genç kıza bakmıştı. Asude hemen araya girerek “Sakin böyle bir şey düşüneyim deme, bu evden telli duvaklı çıkacaksın.” dedi. Songül omuz silkerek cevap vermişti. “Umurumda değil, yeter ki Cüneyt beni kabul etsin.”

Asude onaylamaz sözlerine devam ederken kapının tıklatılmasıyla susmuştu. İçeriye giren Melek, tedirgin bir şekilde önce Yaren’e sonra annesine bakarken bir şeyler söylemek için cesaret topluyordu. “Ne oldu Meleğim, neden susuyorsun?” Asude, kızının bir karın ağrısı olduğunu anlamıştı. “Anne, halama bir şey vermek için geldim.” Üç çift göz dikkatle küçük kıza bakıyordu. “Bana ne vereceksin Melek?” Melek birkaç adım da yatağa yaklaşarak arkasında sakladığı kâğıdı genç kıza uzatmıştı. Kâğıdı verir vermez de hızla odadan çıkıp gitmişti. Onun bu davranışına şaşırان üçlü hızla bakışlarını genç kızın elindeki kâğıda çevirdi. Songül yutkunarak kâğıdı açarken okuduğu cümleyle yeniden ağlamaya başladı.

“Senden asla vazgeçmem!”

Songül elindeki kâğıda gözyaşları içinde bakarken Asude odadan çıkan kızının peşinden gitti. Yaren genç kızın bu kez mutluluktan akan gözyaşlarını silmeye

çalışıyordu. "Yenge?" Genç kız ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi sadece elindeki kâğıdı göğsüne yaslayarak hıçkırıklarına devam etmişti. Yaren ne yapacağını bilmiyordu. Öyle ki Songül'le birlikte ağladığının farkında bile değildi.

İkisi de odanın kapısının tıklatıldığını ve bir süre sonra açıldığını ancak arkadan gelen sesle anlayabilmişti. "Siz neden ağlıyorsunuz yine? Bu kadar yetmedi mi?" Yağız'ın sert çıkan sesi karşısında Songül hızla gözlerini silip başını önüne eğmişti. Yaren kocasına ters bir şekilde bakarken Songül'e sarılarak kulağına fısıldamıştı. "Korkma, kardeşimi tanıyorsam mutlaka gelecek!"

Genç kadın oturduğu yataktan kalkarak kocasının yüzüne bakmadan odadan çıkmıştı. Yağız karısının arkasından üzgün bir şekilde bakarken başını çevirip kardeşiyle göz göze gelince yutkunmadan edemedi. "Songül, ağabeyciğim?" Genç kız tekrar başını öne eğerek iki elinin arasında sıkıştırdığı kâğıdı saklamaya çalışıyordu. Belli bir amacı yoktu ama avucunun içindeki kâğıdı sıkıkça güçlendiğini hissetti. Yağız dikkatli adımlarla kardeşine doğru ilerlerken sesindeki hüznün hissediliyordu. "Songül, bakmayacak mısın yüzüme?" Yağız kardeşinin başını kaldırmaması yüzünden ne yapacağını bilmiyordu. Genç kız, ağabeyinin üzgün çıkan sesine dayanamasa da sessiz kalmayı başarmıştı. Yağız yatağın kenarına oturarak kardeşinin yumruk olmuş ellerini avucunun içine almıştı. Songül ellerini açmazken Yağız bir elini kaldırıp kardeşinin başını kendisine doğru çevirdi. Songül gözlerini kapatırken Yağız şefkatli bir şekilde ona seslenmişti.

"Songül, bana bak güzelim..." Genç kız başını iki yana sallarken Yağız içinin acıdığını hissetmişti. "Songül?" Sesindeki tını genç kızın daha fazla dayanmasını engellemişti. Gözlerini araladığında Yağız'ın pişman-

lıkla kendisine baktığını görünce dayanamamıştı. Ağlamaktan kan çanağına dönen gözler Yağız'ın gözlerine takılınca daha fazla dayanamayan genç adam kardeşini kollarının arasına çekmişti. "Özür dilerim canım, hepsi benim suçum. Selçuk'u senin yanına göndermemeliydim."

Songül, ağabeyinin boynuna kollarını dolarken başını sallamıştı. "Bunun olacağını bilemezdim. Kendini suçlamaktan vazgeç artık. Suçlu biri varsa o da benim. İyi niyetli bile olsa Selçuk'un bana sarılmasına izin vermemeliydim." Yağız genç kızın sözleriyle hızla geri çekilmişti. "Selçuk sana mı sarıldı?" Yağız'ın sesindeki öfke Songül'ün geri çekilmesine neden olmuştu. Nitekim genç adam kardeşiyle kuzeninin sadece yan yana olduğu için olay çıktığını düşünüyordu. Cüneyt'in onları sarılırken görmesi genç adamı çıldırtmış olmalıydı. Üstelik iki haftadır Songül'ün telefonu da çalışmadığı için konuşamamışlardı. Kendinden bile Songül'ü kıskanan Cüneyt'in Selçuk'a vermiş olduğu tepkiyi anlayabiliyordu. Kendisi Yaren'i bir adamla görseydi Cüneyt'ten daha çok gözü döneceğinin bilincinde olarak yeniden kardeşine sarılmıştı.

"Özür dilerim canım. İnan bu olayı düzeltmek için elimden geleni yapacağım."

"Söz mü ağabey? Şimdi Cüneyt çıkıp gelse ona destek olur musunuz? Ben babamın tepkisinden çok korkuyorum. Dinlemeden ikimizin de yüzüklerini çıkardı. Ağabey, ben başkasıyla evlenemem, yardım et..."

Yağız kardeşinin yeniden ağlamasıyla ona sıkıca sarıldı. Kardeşinin sırtını sıvazlarken içinden kendisine ve Selçuk'a saydırıyordu.

"Merak etme hayatım, seni kimseye vermeyeceğim." Songül ağlamakla gülmek arası bir ses çıkarırken koca-

sıyla Songül'ün ne konuştuğunu anlamak için sessizce odaya giren Yaren yanağından akan yaşı sessizce silip odadan aynı sessizlikle çıkmıştı. İçi rahattı artık. Şimdi Cüneyt'in ne yapacağını merak ediyordu. Odasına çekilirken kızının sesiyle adımlarını hızlandırmıştı. Anlaşılan Yezda bu gece de onları uykusuz bırakacaktı.

Sabahın ilk ışıklarıyla heyecanla yatağında doğrulan genç kız Cüneyt'in ne yapacağını merak ediyordu. Sabaha kadar elindeki kâğıda bir can simidi gibi sarılmış, babasının karşısında Cüneyt'in sağlam durabilmesi için dua etmişti. Yatağında doğrulurken üzerine aldığı hırkasıyla odasından çıktı. Günler sonra ilk kez bu kadar erkenden mutfaka iniyordu. Bugün kendisi ve Cüneyt için büyük gündü. Babasının karşısında hiç şansları yok gibi olsa da elinden geldiğince Cüneyt'in yanında olma-ya kararlıydı. Bu kadarını ona borçlu hissediyordu.

Asude sabah erkenden kalkmış ve mutfakta hazırlıklara başlamıştı. Mutfak kapısından girenin Yaren olduğunu sanmış ama Songül ile göz göze gelince durak-samıştı.

"Songül?"

"Yenge yardıma ihtiyacın var mı?"

"Senin burada olmaman gerekiyor, neden odadan çıktın?"

"Daralıyorum Yenge, duvarlar üstüme üstüme geliyor."

"Bilmem farkında mısın ama seni istemeye geliyorlar." Songül bakışlarındaki hüznü saklayamasa da bir şey söylememişti. Asude onun üzgün bakışları karşısında konuşmasına devam etti. "Halan Selçuk'a isteyecek seni..." Songül kalbinin sıkıştığını hissederek güçlkle mutfak masasının yanındaki sandalyeye çökmüştü. "Babam bunu nasıl düşünür? Selçuk ve ben birlikte büyü-

dük, onunla evlenmemi nasıl bekler?" Bu sırada Yaren de mutfğa girmişti. O da Asude gibi Songül'ü görünce şaşırdı.

"Songül, hayatım sen neden buradasın?"

"Yenge, babam beni Selçuk'a vermez değil mi? Ben yaşayamam..."

"Sakin ol hayatım... Hem sen Cüneyt'e güvenmiyor musun?"

"Yenge ben yapamam, olmaz, Selçuk olmaz..." Genç kız şoka girmiş gibi sürekli sayıklıyordu. Yaren onun koluna girerek mutfaktan çıkmasına yardım ederken onları duyan Cemal Bey'den habersiz merdivenlerden çıktılar.

Cemal Bey'in konağında hummalı bir çalışma başlamıştı. Ev baştan aşağıya temizlenmiş, türlü türlü yemekler yapılmıştı. Songül hazırlıkları izlerken nefes almakta zorlansa da iki yeğeniyle bu zorlu saatleri geçirmeye çalıştı. Yezda ve Suat genç kızın zaman geçirmesini kolaylaştırırken Songül'ün gözleri bahçe kapısına takılmıştı. Öğlen olmuştu ve hâlâ Cüneyt'ten haber çıkmamıştı. Saatler geçtikçe ümitleri de tükenmeye başlamıştı. Tüm sinir sistemi alt üst olurken iki küçük çocuk da içindeki sıkıntıyı gideremez olmuştu. Yengeleri her saat başı onu kontrol ederken çocuklar uyuklamaya başladı. Asude oğlunu alıp kendi odasına götürürken tıpkı Songül gibi Cüneyt'i merak eden Yaren odaya girmişti. Yezda da uyukluyordu artık. Songül'ün perişan hâli genç kadının içini yakarken dilinin ucuna gelen kelimeleri söylemeden duramamıştı.

"Artık hazırlanmaya başlasan iyi edersin Songül, birazdan halanlar gelir." Songül yanağından akan yaşa engel olamazken konuşmakta güçlük çektiği için yengesini başıyla onaylamak zorunda kalmıştı. Arada sırada gittiği halasına çok şey borçluydu. Halası Cüneyt'i ne ka-

dar sevdiğini biliyor ve bunu umursamıyorsa Songül'ün elinden bir şey gelmezdi. İki kardeşin karşısında durmak kendisi için çok zordu ve buna cesareti dahi yoktu.

Yerinden kalkarak dolabına doğru ilerlerken ne giyerse giysin o elbisenin kendisine kefen olacağını düşünüyordu. Zaman ne çabuk geçmişti böyle. Cüneyt bu saate kadar gelmediyse bundan sonra da gelmezdi. Ağır hareketlerle üzerini değiştirirken dilinden ve düşüncelerinden aynı sözler geçiyordu:

*Gelmedin sen
Az önce yine yağmur yağdı
Geçen kış da yağmıştı
Hatta en güzelini nisanda döktü üstümüze
Gelmedin sen
Bak gece vardiyası da gitti
Mavi etekli teyze de geçti az önce evin önünden
En sevdiğin diziler bitti bak tek tek
Ama gelmedin sen
En sevdiğimiz
Yani bizim şarkımız çaldı radyodan
Hem de iki defa
Seni aradım sağımda solumda
Yoktun bak yine
Sen gelmedin
Kokun bitiyor üzerimde
Geceye çalan gözlerin hayal mi şimdi?
Sabahları erken kalkmanın manası nerde kaldı
Bak hâlâ gelmiyorsun sen
Kan gülleri elimde kaldı
Ve yine gelmedin sen¹*

1 Hamid Payam

Yanağından aşağıya akan yaşları aynı hızla silerken kendisini izleyen yengesine gülümsemeye çalışmıştı. "Gelecek!" Yaren'in tek bir kelimesine karşılık Songül içi yanarak başını iki yana sallamıştı. "Gelmeyecek! Vazgeçti artık... Akşam olmak üzere, gelmedi. Bundan sonra da gelmez..."

"Songül, ona güven..."

"Güveniyorum... Güvenmek istiyorum..."

Yaren bir süre daha ona cesaret vermeye çalışırken konağın bahçesinden gelen araba sesiyle heyecanlanıp pencereye koşmuştu. Ama gelen beklediği kişi değil halası ve Selçuk'tu. Ellerindeki paketlerle arabadan inerken Songül acıyla inlemeye başlamıştı. Yumruk olan elleri göğsünü döverken Yaren onu sakinleştirmeye çalışmıştı.

"Aşağıya inmek zorundayız... Hadi biraz sakinleş."

İkili odadan çıkarken Sedat ve Asude de kendi odalarından çıkmış misafirleri karşılamaya avluya iniyordu. Sedat kardeşinin perişan hâli karşısında ne söyleyeceğini bilememişti. Bakışlarını kaçırarak karısının peşinden aşağıya inerken Songül ve Yaren de onları takip etti.

Misafirler karşılandıktan sonra üç kardeş de halasının elini öpmüştü. Songül'ün bitik hâli kadının gözünden kaçmazken Selçuk etrafına endişeli bir şekilde bakınmaya başladı. Genç adamın hâlinden buradan kaçmak istediği anlaşılsa da ne dayısına ne de annesine sözünü dinletemiyordu. Songül'e baktığında ise onun neredeyse baygınlık geçireceğini fark etmişti. Onun için üzülüyordu. Onun yüzünden nişanın bozulduğu yetmezmiş gibi bir de kendisiyle zorla evlendiriliyordu.

Cemal Bey onları büyük salona kabul ederken kahve yapması için kızını mutfaka gönderdi. Karşılıklı oturan iki kardeş kısa süren sessizliğin sonunda konuşmaya başlamıştı.

“Kızının şu hâlini görüyorsun değil mi Cemal?”

Cemal Bey ablasının sözleriyle derin bir iç çekmişti. Cüneyt’in gün içinde gelmesini beklemişti ama genç adam onu şaşırtmıştı. Asım’a haber verdiğinde onun oğlunu göndereceğini sanmıştı. En azından şu birkaç ay genç adamın burnunun sürtülmesine yeterdi ama Asım’ın sözleri onu çelişkiye düşürmüştü. Songül’ü hak ettiğini düşünmeden kızının karşısına geçmeyecekti. Kendisi için sorun değildi ama tek kızı gözünün önünde günden güne eriyordu.

“Farkında olmasam seni çağırmazdım.”

“Ne yapmaya çalışıyorsun, o genci sevdiğini bilmiyor musun?”

Cemal Bey ablasının açık sözlülüğünden rahatsız, yerinde kıpırdandı. Sedat ve Yağız iki kardeşi dikkatle dinliyordu. “Sen istedin diye oğluma başkasını seven bir kızı alamam. Ne yeğenimi ne de oğlumu mutsuz edemem.”

“Selçuk olmazsa başka birini çağırırım, bunu istemezsin değil mi?” Kadın öfkeyle burnundan solumuştu.

O sırada Songül kahveleri getirmiş dağıtmaya başlamıştı. Her adımda genç kızın yüzü daha da soluyordu.

“Şu inadından vazgeç artık da şu çocuklar evlensin.”

“O şansını kaybetti. Şimdi başla artık istemeye. Kızımı istenmeden vermem kimseye...”

Songül olduğu yerde titremeye başlamıştı. Gözlerindeki ışık kararmaya başladığı sırada kulaklarında yankılanan sesle son anda kendisini toparlayabilmişti.

“Cemal Bey!”

Sert ses, konağın avlusunda yankılanırken herkes şaşkınlıkla büyük salondan dışarıya çıkmıştı. Songül yavaş yavaş süzülen yaşlara engel olamazken içinden ettiği tek dua sesin gerçek olmasıydı.

Asude ve Yaren iki genç adamın ortasında dururken Cemal Bey ile kardeşi yan yana, öfkeli sesin sahibine bakıyordu.

“Cemal Bey, sen kimin karısını evlendirmeye çalışıyorsun?”

Cüneyt’in sözleri oradaki herkesi şaşkına çevirirken Yağız bir elini alnına vurarak babasından bakışlarını kaçırmıştı. Cemal Bey karşısındaki genç adamın cesareti karşısında donup kalmıştı.

“Songül, buraya gel!” Genç kız diğerleri gibi büyük salondan çıkıp merdivenlerin başındaki kalabalığın arkasında dururken hâlâ ağlıyordu. Gelmişti, onu bırakmamıştı. Ama son sözleri genç kadının içine büyük bir korku yerleştirmişti. Cüneyt babasına kafa tutuyordu. Onunla giderse bir daha bu eve giremeyeceğinin bilincinde olan genç kız bir karar vermek için çabalıyordu. Burada kalırsa Selçuk’la evlenecekti. Giderse bir daha baba ocağına giremezdi. Ağabeyine baktığında Yağız’ın kendisine gitmesi için işaret ettiğini görmüştü. Onun bu davranışına şaşırان genç kız diğer ağabeyine bakmıştı. Sedat hüzünlü bir şekilde gülümserken Songül iyice cesaretlenerek merdivenlerden aşağıya inmeye başladı.

“Bu da ne demek oluyor? Songül?” Cemal Bey bakışlarını hızla Yağız’a çevirmişti. Kendisine sürekli bahsettiği şeyi yapmış olamazdı. Kızı kendisinden habersiz evlenmiş olamazdı.

“Baba özür dilerim... Affet, başkası ile evlenemem...”

Cüneyt, ağlayarak kendisine doğru koşan kızı kollarının arasına alırken bir yandan da onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Songül hıçkırıklarının arasından sadece *geldin* diye sayıklarken Cüneyt’in ağzındansa yaptıkları için özür dilemekten başka bir şey çıkmıyordu. Sonunda

geri çekilerek kızın yüzünü iki avucunun arasına almıştı. "Özür dilerim, söyledığım her şey için. Baban haklıydı, seni hak etmiyorum ben..." Songül başını iki yana sallayarak "Suçlu olan bendim..." dedi.

İki âşık suçu kendisinde bulmaya çalışırken kendilerini izleyenleri tamamen unutmuştu. Kadınların gözlerinde yaş varken iki ağabey homurdanmaya başlamıştı.

"Şu velet bazen sinirimi bozuyor..." Sedat'ın sözleri Yağız'ı güldürürken Cemal Bey hayal kırıklığıyla onlara bakıyordu.

"Hadi çıkalım buradan..." Cüneyt, Songül'ün elini sıkıca kavrayarak konağın bahçesinin büyük kapısına doğru ilerlemişti. Genç kız geriye doğru baktığında babasının yanağından akan yaşa inanamamıştı. Cemal Bey ağlıyordu! Nefesi kesilen genç kız birden duraksadı. Cüneyt neden durduklarını anladı. Cemal Bey arkasını dönerek konağa girmişti.

"Babam..."

Cüneyt, genç kızın yüzünü avuçlarken "Korkma, geri geleceğiz. Sadece konuşmamız lazım. Bu evden seni telli duvaklı olarak çıkarmadan almayacağım..."

Songül başını sallayarak onunla birlikte konaktan çıkarken Cemal Bey'in tüm bu olanlara ne tepki vereceği merak konusu olmuştu.

Yağız arkasını dönüp giden babasının ardından üzüntülü bir şekilde bakmıştı. Sedat da en az babası

kadar şaşkıındı. Kardeşinin yanına birkaç uzun adımda varıp öfkeyle bağırmişti. "Sen ne yaptın? Ne zaman kıydınız nikâhı?" Yağız suçlu çocuklar gibi bakışlarını ağabeyinden kaçıırırken aklından tamamen çıkan bu konuyu babasına nasıl anlatacağını düşünüyordu.

"Babamla konuşmam gerek."

"Babam bundan sonra seni..."

"Bu onun fikriydi ama... İkisinin evlenmesini kendisi istemişti. Şimdi bu şekilde neden davranıyor anlayamıyorum."

"Anlamıyor musun? Yezda'yı düşün..." Yağız annesinin kucağındaki küçük kızına bakınca dişlerini sıkmişti. Kendisinden habersiz evlendiğini düşünmek bile istemiyordu. Sedat kardeşine imalı bir şekilde bakarken "Sanırım anladın!" dedi. Yağız başını sallarken babasının peşinden o da konağa girmişti.

Babasının odasına giden genç adam orada Cemal Bey'i bulamayınca yönünü her zaman oturduğu teras kata çevirdi. Yaren kocasının sıkıntılı bir şekilde babasının yanına gidişini izlerken derin bir nefes almıştı. Ona yapmamasını söylemişti ama kendisini dinlemeyen kocası, kardeşini evlendirmişti. O günü hatırlayınca yüzünde oluşan hüzünlü gülümsemeye engel olamadı.

Aylar Önce

Cüneyt hastane odasında yorgun bir şekilde kolunda serumla yatarken genç kız hemen yanı başında ona üzgün nazarlarla bakıyordu. Genç adam gülümsemeye çalışarak Songül'e baktı. "Yeter ama ben iyiyim dedim sana..." Songül onun sitemini duymazdan gelerek gözlerine dolan yaşları saklamaya çalışıyordu. "Ağrın var mı?" Ağlamaklı çıkan sesi genç adamın canını sıkıyordu. "Ağrım yok, iyiyim ben. Söylesene, ağabeyin öyle telaşlı nereye gitti?" Songül de ağabeyinin nereye gittiğini bilmediği için sadece omuz silkmekle yetinmişti. "Bilmem, birazdan nasılsa gelir." Tam da söylediği gibi birkaç dakika sonra Yağız yanında üç adamla birlikte odaya girmişti. Hemen ardından da odaya Yaren, kucığında kızıyla birlikte girdi. Genç kadın kocasının yanındaki adamlara bakarken endişeli bir şekilde konuşmuştu. "Yağız bir sorun mu var?"

"Sorun yok Yaren, bu bey hastanenin imamı, bunlar da çalışanlardan..."

Yaren anlamayan gözlerle kocasına bakarken Cüneyt hasta yatağında kıpırdanarak doğrulmaya çalıştı. "Yağız ağabey, bu düşündüğüm şey mi?" Onların konuşmasını merakla izleyen iki genç kız şaşkındı. Yaren atılarak "Yağız neler oluyor burada?" diye sorduğunda aldığı cevap karşısında şaşkına dönmüştü. "Birazdan Songül ve Cüneyt'in nikâhı kıyılacak."

"Sen ne saçmalıyorsun? Baban duyarsa kıyameti koparır..."

Songül şaşkınlıkla ağabeyine bakıyordu. Duydukları karşısında heyecanlanmadan edemeyen genç kız bakışlarını Cüneyt'e çevirince onun yüzündeki gülümsemey-

le gerçeği kavramıştı. Yağız ağabeyi onu evlendirecekti, hem de yıllardır âşık olduğu adamla... Ama babası ne olacaktı? "Babam çok kızar ağabey..."

"Merak etme, onunla konuşmuştuk. Okul biter bitmez nikâh kıyılacaktı."

"Ama okul bitmedi."

"Okul bitince yeniden kıyarız nikâhı ama şimdi bu nikâh kıyılacak. En azından içim biraz olsun rahatlar. Sizi kollayacağım diye kendi karıma vakit ayıramıyorum."

"Yağız! Bunu yapamazsın... Baban..."

"Abla lütfen, söz veriyorum nikâh kıyılsa bile okuldan sonra yeniden Cemal Bey'in yanında, onun izniyle nikâhı yenileyeceğiz."

"Ama..."

"Siz gereken neyse yapın imam efendi..."

Yağız son noktayı koyduğunda imam lafa girerek konuşmaya başladı. İki genç oldukça heyecanlıydı. Gözlerindeki ışığı genç kız ömrü boyunca unutamayacaktı. Nikâh kıyılırken "Boşanma olursa gelin kızıma ne vereceksin?" sorusu karşısında Cüneyt kaşlarını çatarak cevap vermişti. "Biz boşanmayacağız..."

Yağız, Cüneyt'in tepkisi karşısında gülmemek için kendisini zor tutuyordu. İmam 'ya sabır' der gibi iç çekerken ısrarla "Sen söyle, kızıma ne vereceksin?" Cüneyt homurdanmaya başladığında Yağız araya girerek "Ne o, kardeşime bir şey layık görmüyor musun?" dedi. Cüneyt kaşlarını çatarak eniştesine bakarken "Sen de biliyorsun ki neyim varsa hepsi Songül'ün. Onun için her şeyden vazgeçebilirim."

"Anladık, cevap ver hadi..."

"Bana ait olacak toprakları..."

“Ama bu çok fazla...” Songül dayanamayarak araya girmişti. Cüneyt yüzünü asarak “Senin için az bile.” dediğinde imam araya girerek “Neyse devam edelim.” dedi. Sorulan sorular ve edilen dualarla nikâh kıyılırken Yaren’in içi hiç rahat değildi.

Şimdi

Genç kız o zaman hissettiği sıkıntıyı şu anda yaşıyordu. Cemal Bey ne tepki verecekti merak ederken, kardeşi ve Songül’ün çıktığı bahçe kapısına bakışlarını çevirmişti. Asude genç kadının yanına gelerek elini omzuna koymuştu. “Merak etme, ikisi de deli bir şey yapmayacak kadar düşüncelidir.” Yaren gülümseyerek Asude’ye bakarken derin bir iç çekip “Gerçekten büyüdü benim küçüğüm.” dedi. İkili konağa girerken Yağız da terasta oturmuş, topraklara dalgın bir şekilde bakan babasının yanına gitmişti.

“Baba, gerçekten üzgünüm. Biliyorum sen olmadan onları evlendirmemeliydim ama...”

“Evet yapmamalıydın... Tek kızımın nikâhını bana çok gördünüz...”

“Olur mu öyle şey baba, okul bitince yeniden nikâh kıyılacaktı.”

Cemal Bey dudaklarında oluşan alaycı ve bir o kadar hüznü gülümsemeyle karşılık vermişti. “Demek nikâh yenileyecektiler...” Yağız mahcup bir şekilde babasının karşısına geçip önünde diz çökmüştü. “Tüm suç benim baba, Songül’e ve o delikanlıya kızma. Seninle konuşunca ben de daha fazla uzatmayalım istedim. Sürekli onlar için endişelenmek çok zordu, anlamamı beklemiyorum baba ama pişman da değilim. Nikâh kıyıldığındaki mutluluklarını görmemi isterdim.”

“Ama göremedim...” Cemal Bey güçlükle konuşmuştu. “Kızımı alıp götürdü ve ben hiçbir şey yapamadım.” Yağız babasının sözleri karşısında içinin acıdığını hissetmişti.

“Onu geri getirecek...”

“Neden getirsin ki?” Cemal Bey artık kırılmaya yüz tutmuş yanaklarından aşağıya akan yaşa engel olamamıştı. Karısının emaneti kuş olup uçmuştu ellerinin arasından ve o hiçbir şey yapamamıştı. Yağız hızla babasının eline atılarak sıkıca kavramıştı.

“Yapma baba, bu şekilde davranma. Songül’ü geri getirecek...”

“Sen olsan getirir miydin? Ona yaptıklarımızdan sonra, ben olsam bana yapılanlardan sonra geri getirmezdim.”

“Ama siz, ben değilsiniz...”

Cemal Bey ve Yağız duydukları tok ses karşısında hızla başlarını terasa çıkan kapıya çevirmişti. Songül ve Cüneyt bir süre dolaştıktan sonra genç adamın içine işleyen yaşlı adamın hâli onun geri gelmesine neden olmuştu.

Songül babasının ıslak gözlerini görünce ağzından çıkan hıçkırığa engel olamamıştı. “Baba?”

Genç kız elini tutan sıcak eli bırakarak ağır adımlarla babasına doğru yürümeye başlamıştı. Yüzü mahcubiyetten kızarıırken yanakları çoktan ıslanmaya başlamıştı bile. Cemal Bey kendisine doğru gelen kızını gözleri yaşlı bir şekilde izlerken Songül daha fazla dayanamayıp adımlarını hızlandırıp babasının boştaki eline yapışmıştı. Hıçkırıklarının arasında “Affet baba, ne olur...” diye yalvarırken kalbi ağrıyan adam kızının yakarışına daha fazla kayıtsız kalamayarak genç kızı kollarının arasına çekmişti. Songül hıçkırarak ağlarken Cemal Bey kızının

omzunun üzerinden, onları üzgün bir gözlerle izleyen delikanlıya bakmıştı. Onun Songül'ü geri getireceğini tahmin edemezdi. Yutkunan adam Yağız'ın bıraktığı elini Cüneyt'in öpmesi için kaldırırken genç adam hızlı davranarak adamın elini tutup öpmüştü. O Songül gibi özür dilemiyordu. Özür dilemesini gerektirecek bir şey yaptığına asla inanmamıştı.

Geri çekilen genç adam Songül'ün babasının kollarından sıyrılmasını hülyalı gözlerle izlemişti. Yağız onları izlerken derin bir nefes aldı. Songül ve Cüneyt'in acele bir şekilde konağa girdiğini gören Yaren ve Asude meraklarına engel olamayarak onları takip etmişti. Sedat da karısının peşinden giderken terasta olanlara şahit olmuştu. Babasının ilk kez bu kadar dağıldığına şahit olan genç adam içinden söylenirken Cüneyt'in sözleriyle yeniden dikkatini onlara çevirmişti.

"Cemal Bey, Songül'ü bu evden telli duvaklı alacağım... Size iki hafta mühlet, iki hafta sonra düğün yapılacaktır. Ayrıca yarın akşam nikâh yeniden kıyılacaktır."

Cemal Bey karşısındaki genç adamın sözleri karşısında hüznü bir şekilde gülümsemişti. Kendisinden emin bir şekilde konuşması karşısında göğsü gururla kabarmıştı. Songül, Cüneyt'e yalvaran gözlerle bakarken Cüneyt kaşlarını çattı. "Bakma bana öyle, iki hafta sonra okullar açacak ve biz evli bir şekilde okula gideceğiz." Yaren kardeşine gülümseyerek bakarken Cemal Bey arkada duran büyük oğluna bakarak konuşmuştu.

"Sedat, hoca efendiye haber ver, yarın akşam nikâh kıyılacaktır. Düğünün işlerini de hallet. Kızımın hiçbir şeyi eksik olmayacaktır!"

Cüneyt ne kadar rahat görünse de oldukça gergindi. Cemal Bey'in sözlerinden sonra gergin olan omuzları aşağıya düştü. Yaren kardeşinin yanına giderek sıkıca

sarılmış ve kulağına "Seninle gurur duyuyorum hayatım." demişti. Yağız karısına ters bir şekilde bakarken Cüneyt gülümseyerek ablasının beline kollarını dolayıp sıkıca sarıldı. "Sonunda abla, sonunda artık ayrılmaya-
cağız." Sesindeki mutluluk elle tutulur cinstendi. "Bu kadar yeter ama..." Yağız'ın homurdanması karşısında Cüneyt geri çekilerek ona bakmıştı.

"Ablama istediğim zaman sarılabilirim, buna alışman gerekiyor." dediğinde Yağız kaşlarını çatarak ona cevap vermişti. "Bu tavrını bugün olanların gerginliğine veriyorum, bundan sonra ayağını denk al."

Genç adam onu umursamayarak Cemal Bey'e döndüğünde Songül'ün hâlâ ağlayarak yanında durduğunu görünce kaşlarını çatmıştı. "Cemal Bey..." Cüneyt'in sözlerini kesen adam "Artık bana *baba* demen gerekmiyor mu?" dedi. Cüneyt başını sallayarak "Benim gitmem gerek, halletmem gereken işler var. Songül size emanet baba!"

Songül onun emrivaki sözleri karşısında gerilirken Cemal Bey gülümsemekle yetinmişti. Ah bu çocuklar ne çabuk büyümüştü böyle...

Genç adam arkasını dönerek oradan ayrılırken Songül de hemen ardından onu takip ediyordu. O anda kimseden ses çıkmazken Yağız ve Sedat'ın bakışları babalarıyla buluştu. "Siz ne bekliyorsunuz, gidin hazırlıkları yapın." dediğinde iki kardeş başlarını sallayarak hızla terastan çıkmıştı.

Asude ve Yaren birbirine bakıp gülümserken içlerinde mutluluğun oluşturduğu garip bir hüznün vardı. İki kadın büyüttükleri çocukların düğününü görecek ve bundan büyük zevk alacaktı. "Baba bizden istediğin bir şey var mı?" Yaren, Cemal Bey'e sorusunu sorarken Asude bakışlarını kaçırıyordu. Biri ne kadar kendinden

eminse diğer gelini o kadar çekingen davranıyordu. İkisi de Cemal Bey'in gurur kaynağıydı. Asude küçük yaşta evine gelmişti. Yaren ise iki kez gelini olmuştu. Bugüne kadar ikisinden de saygısızlık görmediği kadınlara bakarken hüüzünle gülümsedi. Bakışları Yezda'ya kayınca "Torunumu bana getir bakalım, sonra da bol köpüklü kahve yap da içelim."

Yaren rahat bir nefes bırakarak kızını adamın kucağına bırakmıştı. Asude gülümseyerek adama bakarken arkasını dönüp teras kapısına yönelmişti. "Asude, Songül sana emanet. Bir eksiği kalmasın. Bizden çok senin hakkın var kızımın üzerinde, ona göre istediğin hazırlığı yap..."

Genç kadın gözleri yaşararak kayınbabasına bakmıştı. Cevap vermek için çok uğraşsa da boğazındaki yumru buna engel olmuştu. Sadece başını sallayarak cevap verebilen kadın hızla terastan çıkıp odasına geçti.

Kapıdan çıktığında az önceki gerginliğin yok olmasıyla havanın güzel esintisi yüzünü sıcak bir dokunuşla yalamıştı. Her adım attığında içi içine sığmazken büyük arabanın yanına geldiğinde kısa bir an duraksayıp arkasına baktı. Kendisine mahcup bir şekilde bakan genç kıza gülümserken onun da kendisinden farksız olduğunu görünce keyfi daha da yerine gelmişti. "Artık gitmem gerek, yarından sonra Ankara'ya gideceğim, halletmem gereken işler var." Songül duyduklarıyla yüzünü asarken Cüneyt dayanamayarak birkaç adımda genç kıza ulaşip onu kollarının arasına çekmişti. Songül onun bu davranışıyla gerilirken "Birisi görecektir." diyerek istemeyerek de olsa o kollardan kurtulmaya çalışmıştı.

Cüneyt geri çekilip dudaklarını onun alına bastırırken kokusunu da içine çekmeye başladı. Sevgisinin kokusuyla mest olmuş bir şekilde geri çekilirken "Sadece iki hafta daha ayrı kalacağız, ondan sonra tamamen

bana ait olacaksın.” dedi. Songül’ün yüzü utançla kızarıırken Cüneyt ona hayranlıkla bakıyordu. Üstelik kendilerini izleyen gözlerden habersiz...

Cüneyt direksiyona geçerken Songül ona şaşkınca bakarak “Sen ne zamandan beri araba kullanmaya başladın?” diye sordu. Gülümseyen genç adam sadece omuz silkmekle yetinmişti. Arabanın kornasına bir kez basıp selam vererek büyük bahçe kapısından çıkarken Songül şaşkın bir şekilde arkasından bakıyordu. Cemal Bey giden damadının ardından keyif kahvesini yudumlarken yanına yaklaşan kız kardeşini görünce somurtmuştu.

“Sen gitmemiş miydin?”

“Cemal, istediğin oldu sonunda mutlu musun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hadi kırk yıllık kardeşimi tanımaz mıyım ben? Bizi öne atarak damadı harekete geçirdin, bilmiyor muyum senin keçi inadını?”

Cemal Bey gözlerini kaçırarak elindeki kahveye baktı. Homurtusunu sadece kendisi duysa da yerde oynayan torunu ona bakarak kıkırdamıştı. “Dede bak, dayım geldi...”

Yezda’nın şakımasıyla meraklı bakışları yeniden bahçe kapısına yönelmişti. Kapıdan içeriye yaya olarak Cüneyt girince bir sorun olduğunu düşünmüş tam selineceği sırada Songül’ün onun yanına gittiğini görmüştü. “Bir sorun mu var, kaza mı yaptın? Araban nerede?” Endişeli bir şekilde soruları sıralayan genç kız Cüneyt’in gülümsemesine neden olmuştu. “Sorun yok sadece bir şeyi unuttum...” Songül merakla ona bakarken Cüneyt cebinden çıkardığı yüzükleri genç kıza göstermişti. Kendi yüzüğünü takmadan önce Songül’ün elini alarak yüzüğünü parmağına takarken Songül sanki ilk kez parmağına yüzüğü takmış gibi heyecanlıydı.

“Bu yüzük bir daha parmağından çıkmayacak, yenisi eklenecek ama bu yüzük çıkmayacak.” dediğinde Songül’ün gözleri dolmuştu. Geldiği hızla konaktan ayrılan Cüneyt, Songül’ü dalgın bir şekilde öylece bahçede bırakmıştı.

“Songül, bir sorun mu var, Cüneyt neden geri döndü?” Songül yanağından aşağıya akan ılık tek damlayı hızla silerek yengesine dönmüştü. “Bir sorun yok yenge, sadece...” Elini havaya kaldırdı.

“Bana yüzüğümü getirmiş.”

Asude yatağının üzerine serdiği dantelleri göz ucuyla incelerken odanın kapısının açılmasıyla içeriye koca-sı, kucağında küçük Suat’la girmişti. “Ne yapıyorsun Asude?” Gözlerini kısarak karısına bakarken Asude ona bakmadan cevap verdi. “Songül’ün çeyizini kontrol ediyorum.” Sedat aldığı cevaptan hoşlanmasa da karısının son zamanlardaki ruh hâlini bildiği için susmak zoruna kalmıştı. Suat’ı yere bırakarak banyoya giden genç adam aynanın karşısındaki adamdan hoşlanmamıştı. Yansımasına parmağını sallayarak “Yaşlanıyorsun, yoksa neden bu kadar duygusal davranasın ki?” diye söylenirken kapı sesiyle duraksamıştı.

Asude odanın kapısından içeriye giren genç kızı görünce gülümsedi. Suat halasına doğru paytak adımlarla ilerlerken Songül çekingen tavırla onu alıp kendisine siper etti. Garip davranışı yüzünden meraklanan Asude

endişeli bir şekilde "Ne oldu Songül, bir sorun mu var?" diye sorarken Songül başını iki yana sallayarak yengesine bakmıştı. Bir şeyler söylemek istiyordu ama buna cesaret edemiyordu. Asude genç kızın kucağındaki oğlunu alarak yere bırakmış ve Songül'ün karşısına geçip anlat der gibi bakmıştı.

"Şey yenge..."

"Hadi geveleme de söyle Songül..."

"Yenge bu gece birlikte yatalım mı?"

Asude gelen soru karşısında şaşkın bir şekilde genç kıza bakmıştı. "Birlikte mi yatmak istiyorsun, doğru duydum değil mi?" Songül başını öne eğip aşağı yukarı sallayarak ona cevap vermişti. "Biliyorsun, ben... Yani sen benim annem gibisin ve bu gece... Yarın evleniyorum ve annemle yatmak..."

Songül her sözünü yarıda keserek güçlkle konuşmaya çalışmıştı. Asude gözleri yaşlı bir şekilde ilk göz ağrısına sarılırken ağlamasını güçlkle bastırabiliyordu. "Sen de benim kızımsın Songül. Anneliği ilk seninle tattım ben. Bu gece seni koynumda yatırmak benim için zor olsa da kızımı uğurlamadan önce onun kokusunu yenden duymak istiyorum. Sen istemesen bile ben senin yanında kalacaktım..." Asude o anda gerçekten evdeki son gününde Songül ile birlikte kalmak istiyordu. Ama yarın nikâh kıyılrsa da genç kız düğünden sonra konaktan ayrılacağı için onun yanına gitmemişti.

"Ama ağabeyim kızmaz mı?" Sedat odada olanları banyodan dinlerken yanağından aşağıya akan yaşlı hızlı bir şekilde silmişti. Hâlâ gözünün önüne Songül'ün bebeklik görüntüleri geliyordu. Annesi öldüğünde kardeşinin kokusunda annesini arayışı dün gibi aklındaydı. Küçük kardeşi kocaman olmuş ve artık yuvadan uçma zamanı gelmişti. Asude'nin "Ne münasebet, hem ağabe-

yin cezalı, bir gece tek başına yatabilir!" dediğini duyunca istem dışı yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. Songül yengesinin sözlerine hafif kıkırdarken Suat yatağın üzerindeki örtüleri çekerek yere atmaya başlamıştı. Asude ayağının dibindeki danteli görüncce söylenerek genç kızıdan ayrıldı.

"Seni yaramaz, babasının yolundan gidiyor ne olacak..." Genç kadının tatlı azarlaması Songül'ü daha da güldürmüştü. Yeğenini kucağına alarak "Gel halacım, anne daha fazla kızmadan bu odadan kaçalım." dedi. Songül kucağında Suat ile odadan çıkarken Sedat da elinde havluyla banyodan çıkmıştı. Asude kocasına bakıp "Duydun mu?" diye sorduğunda genç adam bakışlarını kaçırarak sadece başını sallamıştı. "Bu gece tek yatacaksın..." Sedat karısının sözlerine karşılık gülümseyerek ona döndü. "Senin söylediklerini de duydum, demek cezalıyım?" Asude bakışlarını kaçırırken Sedat karısına arkadan sarılarak ellerini karnının üzerinde birleştirmişti. "Hâlâ küs müsün bana?" Asude kulağına yankılanan boğuk sesle yutkunurken güçlkle konuşmaya çalışmıştı.

"Daha seni ve Yağız'ı affetmedim. Şu düğün olsun, bakarız. Çok çalışman gerekecek."

"Nasılsa kendimi affettiririm ben sana, şimdilik bununla idare edeceğiz artık." diyerek dudaklarını karısının yanağına bastırmıştı. Asude hızla genç adamın kollarının arasından çıkarak odanın kapısına doğru ilerlerken Sedat arkasından pis pis sırtıyordu.

Asude yanakları al al olmuş bir şekilde Songül'ün odasına girerken Songül şaşkınlıkla yengesine baktı.

"Ne oldu yenge, bir şey mi isteyeceksin?" Asude onu duymazdan gelerek genç kızın yatağının yanına gidip oturmuştu. "Gel otur, konuşalım seninle..." Songül

merakla onun yanına otururken Suat da hemen halasının ayaklarının dibine gelip kollarını uzatmıştı. Genç kız yeğeninin isteğine hemen karşılık verirken gülümsüyordu. Yengesine baktığında onun hüzünlü gülümsemesiyle karşılaştı.

“Allah sana da bir evlat nasip etsin canım.”

Songül içinden âmin derken Suat’ın yanaklarını öpmeye başlamıştı.

Asım Bey’in konağını Cüneyt’in verdiği haberle bir telaş sarmıştı. Başta oğluna inanmayan adam Cemal Bey’in bu kadar kolay pes edeceğini düşünmeyerek onu aradığında duydukları karşısında şaşkına dönmüştü. Acele bir şekilde yapılması gerekenleri konuşurlarken evin tüm çalışanları iki hafta sonra olacak düğün için hazırlığa başlamıştı bile. Cüneyt ise verdiği haberin heyecanı ile odasına giderek haftalar sonra ilk kez rahat bir uyku için gözlerini kapatmıştı. Bu günden sonra her şey daha güzel olacaktı...

Güneş gökyüzünde yavaş yavaş yere doğru süzülürken ortalığı zifiri karanlık kaplamaya başlamıştı. Ama bu karanlık mutluluk sarhoşu olan iki gencin de yanına uğramıyordu. Birisi annesi olarak bildiği genç kadının göğsüne başını koymuş rahat bir şekilde uykuya dalarken diğeri heyecandan yatağında dönüp duruyordu. Asude göğsünde yatan Songül’ün saçlarını okşarken gülümsemişti. Gözünün önünden onun bebekliği, genç

kız oluşu ardı ardına geçerken içlenerek gülümsemesi yüzünde yayıldı. Songül onun en büyük gurur kaynaklarından biriydi.

Kapının hafif aralanmasıyla odaya giren zayıf ışığa doğru bakışlarını çevirdiğinde gülümsemişti. Sedat sessiz bir şekilde odaya girerek karısı ve kardeşinin yattığı yatağa doğru ağır adımlarla ilerledi. Asude kocasının dikkatli attığı adımları karşısında gözlerini kısıarak onun ne yapacağını görmeye çalışıyordu. Tam ağzını açıp konuşacağı sırada kocasının parmağını dudaklarına değdirerek sessiz olmasını söylemesi onu daha da meraklandırmıştı.

“Ne yapıyorsun?” Yine de merakına yenik düşen genç kadın fısıltıyla sormuştu. Sedat’ın gözleri dikkatle Songül’ün üzerinde dolaşıyordu. Karısına sıkıca sarılmış olan kardeşine hüznü bir şekilde bakarken gözlerindeki ıslaklığı belli etmeden silmeye çalıştı. Kocasının duygusal anına çok fazla tanık olmasa da onun Songül’e ne kadar düşkün olduğunu biliyordu. Kız kardeşi Sedat için ayrı bir yer teşkil ediyordu. Hafif yerinde doğrularak kardeşinin alnına dudaklarını bastırırken Asude’nin yanağından aşağıya sıcak bir damla yuvarlanmıştı. “Şuna baksana, ne kadar da büyüdü...” Kocasının sözlerini başını sallayarak cevaplarırken genç adam karısına doğru uzanarak onun da saçlarına bir öpücük kondurup kapıya doğru ilerledi.

“Ağabey...”

Sedat duyduğu sesle duraksarken Asude uykusunda sayıklayan genç kıza bakışlarını çevirmişti. Yüzünde hüznü bir gülümseme oluşurken Sedat arkasına bile bakmadan hızla odadan çıkmıştı. Kardeşi hissetmiş gibi uykusunda ağabeyine seslenmişti.

Gece iki konakta da heyecanlı geçmişti. Sabahın

ilk ışıklarıyla konakta ilk uyanan yine Asude olmuştu. Kolu, üzerindeki ağırlıkla uyuşurken usulca yerinde doğruldu. Bugün yapacak çok işleri vardı.

İki köy de düğün haberini aldığı anda oldukça şaşır-mıştı. Asım Bey'in köyü, bey oğlunun evliliği haberi karşısında çalkalanırken köy kızları ikinci kez hayal kırıklığına uğramıştı. Cüneyt'in bozulan nişanı köy kızla-rına umut olurken ani verilen bu evlilik haberi herkesi şaşkına uğratmıştı. Bu haber hakkında dedikodu kazanı çalkalanmaya başlamıştı bile... Kimisi Songül'ün hamile olabileceği konusunda söylenti yayarken kimisi de köy beyinin kızı kaçırmaya çalıştığı hakkında atıp tutuyordu. Onların yıllarca süren nişanı dedikodu kazanının altına odun atmaya yetmişti. Aynı çatı altında yaşadıkları söylentileriyse sadece hamilelik dedikodusunu desteklemek için yayılmıştı.

Cüneyt dedikodulardan habersiz akşamki imam nikâhı için hazırlık yaparken Asım Bey de oğlunu evlendirmenin heyecanı ile üzerine çöken hüznü yok etmeye çalışıyordu. Yaren sabah erkenden hazırlıklara yardım etmek için baba konağına giderken hazırlıklar son hızla devam ediyordu.

Songül'ün giyeceği kıyafet erkek tarafından alınıp Cemal Bey'in konağına gönderildiğinde genç kız hüzn-lenerek babasına bakmıştı. Bohçasında olan kıyafetin modeli ya da rengi umurunda değildi. Cüneyt aldıysa onun için yeterliydi. Bu akşam çuval giymeye bile razıydı. Yeter ki yanında Cüneyt'ten başka kimse olmasın.

"Songül hadi yemeğini ye, akşama kadar çok iş var." Yengesinin uyarısıyla yemek masasına geçerken üzerindeki dikkatli bakışlardan utanmamaya çalışıyordu. Melek, halasının elini tutarak "Halacım, sen şimdi bu akşam gidecek misin?" diye sorduğunda Sedat ve Yağız aynı anda elindeki kaşıkları masaya bırakarak "Yok öyle bir

şey!" dedi. Melek iki adamın sert çıkan sesi karşısında ürkerken Sedat ve Yağız Asude'nin kızgın bakışlarından nasibini almıştı.

"Hayır kızım, halan düğünden sonra gidecek." Asude bakışlarını kocasına sabitleyerek konuşmuştu. Songül iki ağabeyinin de tepkisine gülmeden edemedi. Bundan sonra ikisinin de yapacak bir şeyi yoktu. Ne de olsa evin en yetkili kişisi onay vermişti: Babası.

Bakışları babasıyla birleştğinde yutkunmadan edememişti. Cemal Bey yemeğini bırakmış kızını izliyordu. Her hareketini dikkatle hafızasına kazıyor gibiydi.

"Babacım?"

Songül'ün seslenmesiyle masadaki herkes gözlerini Cemal Bey'e çevirirken ortam sessizleşti. Kimse konuşmuyordu. Cemal Bey ayağa kalktığında onunla birlikte masadakiler de ayağa kalkmıştı.

"Kızım sen benimle gel..." Songül şaşkın bir şekilde babasına bakarken Sedat ve Yağız ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sedat bakışlarını karısına çevirdiğinde genç kadın omuz silkerek dudaklarını kıpırdattı. "Bilmiyorum..."

İkili gözden kaybolduktan sonra yemekler yenmiş ve akşamki nikâh için hazırlıklar başlanmıştı. Sedat yemek işini hallederken Yağız düğün için gerekli olabilecek hazırlıkları listeliyordu.

"Songül?"

Genç kız arkasından gelen sesle ürkerək yerinde doğruldu. Asude babasıyla gittiğinden beri ortalıkta görünmemişti. "Canım bir sorun mu var? Neden ağlıyorsun?" Songül yutkunarak yengesine bakarken yanağından aşağıya yeniden inci taneleri yuvarlanmaya başlamıştı. Titreyen ellerini yengesine uzatarak yutkunmuştu. "Bak yenge, bu anneminmiş..." Songül'ün kendisine uzattığı

eline bakan genç kadın parmaklarının arasından aşağıya sarkan altın zinciri görmüştü. Bir zincirle bu kadar ağlaması genç kadının içini yakarken Songül'ün avucunu açmasıyla yutkunmadan edememişti. Avucunun içinde, altın harflerle yazılı 'Kızım' kelimesi Asude'nin de hüzünlenmesine neden olmuştu. Genç kızı kollarının arasına çekerek sıkıca sarılan Asude onunla birlikte ağlamaya başlamıştı.

"Asude akşama kahvede yemek vereceğim, her şey hazırlanıyor değil..." Sedat karısının peşinden büyük salona girdiğinde karısını kardeşiyle birlikte birbirine sarılmış ağlarken bulunca endişelenmişti.

"Siz neden ağlıyorsunuz?" Sedat'ın sesiyle toparlanan ikili gülümseyerek "Hiç!" diye karşılık verdi. Kardeşine şüpheyile bakan genç adam "Akşama nikâh var, damat bey seni bu şekilde görürse ne olur biliyor musun? Sen bize hiç acımıyor musun? Bizi o bücürün çenesine maruz bırakmak hoşuna mı gidiyor?" Ağabeyinin sitemli sözleri karşısında kıkırdayan genç kız elindeki zinciri Sedat'a uzatınca genç adam duraksadı. Asude kocasının gözlerinden geçen hüzne karşılık yeniden duygulanmıştı. "Bunu sana babam mı verdi?" Songül başını sallarken Sedat hüzünle "Boynundan hiç eksik etmezdi. Bazen ona küserdim bunun için. Senin sadece kızın var diye..." Dudaklarındaki gülümseme gözlerine yansımıyordu. İçinden acı çektiği o kadar belliydi ki kardeşini karısının kollarının arasından kendi kollarının arasına çekmişti. Burnunu saçlarına değdirerek "Hâlâ annem gibi kokuyorsun..." dediğinde iki genç kız da ağlamaya başlamıştı.

"Hadi ama akşama çirkin olacaksın."

Sedat ani bir değişimle ortamın havasını bozarken Asude de ona ayak uydurmuştu. Konaktaki hummalı hazırlık hızla devam ediyordu.

Genç adam arabasından çıkarak selam verip köy meydanındaki bakkala girdi. Kasabaya gitmek için zamanı yoktu, bu yüzden ne gerekiyorsa önceden sipariş vermiş ve meydandaki bakkala getirtmişti. Gözleri mutlulukla parlarken onu gören bakkal sahibi gülümseyerek genç adamı karşıladı. "Hayırlı olsun oğlum, tüm köy sizi konuşuyor." İçinde art niyet olmayan Cüneyt gülümseyerek orta yaşlı adama bakmıştı. "Sağ ol Veli Amca, inşallah hayırlı olacak." Adamın huzursuz bir şekilde yerinde kıpırdanmasıyla bir şey söylemeye çalıştığını anlayan Cüneyt gözlerini kısarak "De hadi Veli Amca, nedir derdin?" dedi. Adam sıkıntılı bir şekilde genç adama bakarken çocukluğunu bildiği Cüneyt'in sonradan duymasından korktuğu sözleri nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Onun ne kadar hassas olduğunu iyi bildiğinden dudaklarını açıyor ama konuşamıyordu. "Söylese-ne amca, sorun ne?" Cüneyt'in sorusuna adamın cevap vermesine kalmadan arkadan gelen sese kulak kesmişti. "Veli, yeğenime ne söyleyeceksen de hadi..."

Asım Bey'in kardeşi yeğeninin düğünü için köye geldiğinde herkes gerilmişti. Asım Bey ne kadar köylülerine hassas davransa da kardeşi Adnan, köylüye fazla yüz vermezdi. Onun için varsa yoksa ailesiydi. Yıllardır küs olduğu ağabeyiyle kızını evlendireceği zaman barışmış, o gün bugündür sık sık köye gelerek kendisini göstermişti.

"Amca?" Cüneyt amcasını görünce sevinerek sarılmıştı.

"Gelmene çok sevindim amca..."

"Aslan yeğenim evlenir de ben gelmez miyim?" Cüneyt keyifle adama karşılık verirken amcasının sözleriyle duraksamıştı.

“Geldim ama pek hoş bulmadım köyü!”

“Sorun ne amca, biri bir densizlik mi yaptı sana?”

“Bana değil ama gelin hanıma yapıyor anlaşılır.”

Bakkalcının yüzünün rengi o anda gitmişti. Cüneyt duyduğu şeyle öfkelenerek bakkalcıya döndü.

“Köyde ne oluyor Veli Amca, hangi densiz nişanlım hakkında konuşur?” Adam sıkıntıyla genç adama bakıyor, konuşmak için cesaret topluyordu.

“Bak oğul, ben seni tanır bilirim. Senin böyle bir hataya düşmeyeceğini de iyi bilirim. Lakin elin ağzı durmuyor. Bu nikâh aniden olunca konuşmaya başladılar...” Cüneyt dikkatle adamı dinliyordu. “Gelin hanımın hamile olduğu söylentisi...” Cüneyt duydukları karşısında gözlerinden ateş saçarak hızla bakkaldan çıkmıştı. Gerisini duymaya gerek bile yoktu onun için. Songül’e uzanan dili keser bir daha sesinin çıkmaması için onu lâl ederdi.

“Aslanım nereye?”

Adnan Bey yeğeninin peşinden giderken meydan kahvesine kadar koşar adım onu takip etmişti. İkinci namazı vakti cami altındaki kahvehane doluydu. Genç adamın geldiğini görenler yerinde doğrulurken Cüneyt öfkeyle kahvenin kapısından içeriye girdi. Önündeki sandalyeyi sert bir şekilde kenara çekerken köylüler kendisine tedirgin bir şekilde bakıyordu.

“Hangi densiz benim namusum hakkında konuşmaya cesaret etti?” Sesi kahve duvarlarında sert bir şekilde yankılanırken köylüler birbirine bakıp susmaya başlamıştı. “Size soruyorum, kim benim karım olacak kızı ağzına sakız yapmaya cüret etti? Son kez soruyorum. Hangi hadsiz onun hakkında dedikodu çıkarmaya kalkıştı?” Etrafına bakınan köylüler hiçbir şey olmamış gibi Cüneyt’e dönerken genç adam karşısındaki adamların

rahatlığına şaşırmıştı. Öfkesi iyice tavan yaparken son sözlerini söylemeye başladı.

“Eğer tek bir dedikodu, Songül hakkında tek bir dedikodu daha duyarsam kim olduğuna bakmadan bu köyden sürerim. Kim olduğu umurunda değil. Kadın, erkek, çoluk çocuk... Kim karımın adını ağzına alırsa pırlını pırtını toplayıp bu köyden defolup gider. Bu yaydığınız çirkin dedikoduyu tek bir kişinin ağzından duya-yım, sonucuna karışmam. Ola ki bu dedikodu karımın kulağına giderse bu köyden adınızı silerim. Gözünden düşecek tek damlaya bu köyü yakarım. Anladınız mı?”

Geldiği gibi aynı hızla oradan ayrılırken geride kalanlara bir panik dalgası yayılmıştı. Daha önce küçüm-sedikleri bey oğlunun hiddetiyle karşılaşmamış olanlar hızla evlerine doğru ilerleyerek ailesini uyarırken dedikodunun kimin tarafından çıkarıldığı merak konusu olmaya başlamıştı. Durum açıldı: Çamur at izi kalsın...

Bakkalda işini bitirip amcasıyla birlikte konağın yolunu tutan genç adamın öfkesini dinmemişti. “Sakinleş aslanım...” Amcasının uyarısı karşısında bakışlarını ona yöneltirken adam yüzünde çarpık gülümsemeyle yeğenine bakıyordu. “Bizim bastı bacak büyüdü de karısını koruyor!” Sözlerinden sonra gür bir kahkaha atan adam Cüneyt’in ters bakışlarına maruz kalmıştı. “Amca bu konu şaka kaldıracak bir konu değil...” Adam iki elini de havaya kaldırarak “Aman, geleceğin ağasına laf söyler miyim hiç?” dediğinde Cüneyt de istem dışı gülümsemişti.

“Şu ağalık bana göre değil amca, neden sen babamdan sonra köyü idare etmiyorsun?”

“Aman istemez, ben özgür ruhluym öyle köye tıklamam.” Amcasının sözleriyle genç adam da derinden gelen bir kahkaha atmıştı.

“Anladık, Gönül yenge seni iyice özgürleştirdi anlaşılan?” Cüneyt kırdığı pot karşısında duraksamıştı. Amcasının kasılan yüzü ne denli bir patavatsızlık yaptığını gösteriyordu.

“Amca ben...”

“Tamam, aslanım yok bir şey, alıştım artık.”

Karısı öleli on seneyi geçmiş olmasına rağmen hâlâ acısını içinde saklıyordu. Uğruna ağabeyini karşısına alıp köyü terk ettiği kadınla mutluluğu kısa sürmüştü. Amansız ölümü Adnan Bey’i oldukça sarsmıştı. Hâlâ karısının yasını tutuyordu. Bunu bilen Cüneyt sözlerinden sonra ne diyeceğini bilememişti.

Sessizce konağa doğru ilerlerken genç adam akşamı düşünmeden edemiyordu. Songül ile yeniden Allah katında nikâh kıyacaktı... Ondan sonraysa mutlu günler ikiliyi bekliyordu.

Kim bilir belki de mutluluk çok uzun sürmezdi...

Hayat ne çok şeyi alıp götürüyor insandan.

Her güne yeni bir umutla başlayıp, güzel geçmesi için çabalarsın. Yalnız olduğunu hissettiğinde bir boşluğa düşmek ne kadar doğalsa sevdiğin bir insanın varlığını hissetmek de o kadar doğaldır. Gözler etrafta sevdiklerini arar, senin için özel olanı bulduğundaysa etrafında olan her şey bir anda silikleşir. Derin bir nefes çekersin içine ve o nefes bile kalp çarpıntını hızlandırır. İşte ve olması için dua et. Hayırlı olan sana gelsin. Tesadüfî var-

sayımlar bazen saçmalık gibi gelebilir. Ama kaderinde varsa o tesadüfler sana en büyük kapıları da açabilir...

Ağabeyi önce evlenmiş sonra hayata gözlerini yummuştu. İçinde hâlâ büyük acı varken yengesi sayesinde alın yazısını bulmuştu. İçinden ne kadar şükretse azdı genç kız için.

Odasının penceresinden dışarıyı seyrederken etrafın sessizliğini dinleyerek geleceğini düşünmeye başladı. Yaklaşık iki hafta önce kıyılan nikâhını düşünüyordu. Sevdği adamın yanında heyecandan eli ayağına dolanmıştı. Babasının ve ağabeylerinin gözlerindeki mutluluğu ve gururu fark ettiğinde içi garip bir hisle dolmuştu. Her ne kadar kaybetmişliği daha küçükken tatsa da kendisine anne olan yengesinin hakkını ödeyemeyeceğini biliyordu. Bir gün onun kadar iyi bir anne olmak için elinden geleni yapmaya ant içmişti o anda.

Kollarını kendisine sararak üşüyen bedenini ısıtmaya çalışırken yüzünde mutluluğun resmi bir gülümseme vardı. Allah katında kocası olan genç adamı özlüyordu. Onu bir haftadır görmemişti. Düğün olmadan önce okul işlerini halletmek için Ankara'ya gitmişti. Ama içinden bir ses onun kendisine sürpriz yapacağını söyleyip duruyordu. Özlemle derin bir iç çekerken kulaklarına dolan seslerle pencereden aşağıya baktı.

Asude yine sabah erken kalkmış, küçük Suat'ın peşinden koşturuyordu. Hemen ardından da ağabeyi onların yanına gelmişti. Sedat'ın eğilerek yengesinin alnını öpmesi yüzünde gülümseme oluşturmuştu. Özellikle yengesi tedirgin bir şekilde etrafına bakınırken onun utanarak kızıp mutfığa kaçması kahkaha attırdı. Elini dudaklarına bastırarak yatağına doğru yönelirken aklında Cüneyt vardı. Hemen komodinin üzerindeki telefonunu eline alırken arama olmadığını görmek yüzündeki gülümsemeyi soldurmuştu.

“Hâlâ aramadı, acaba başına bir şey mi geldi?”

Kendi kendine konuşurken odaya giren kişiden habersizdi. “Merak etme, o iyi.” Songül aniden duyduğu sesle boş bulunarak ürkmüştü. “Yenge sen ne zaman geldin?” dedi sitemle. Yaren genç kızın yanına oturdu. Elindeki telefonu alarak ekranına baktığında gülümseyerek konuşmasına devam etti. “İyi olduğuna eminim. Hele iki gün sonra sizin düğün gününüz olduğunu düşünersek, iyi olmak için her şeyi yapar.” Genç kız gülümsemişti. Elini kalbinin üzerine getirerek “İyi olduğunu biliyorum yenge...” Kalbinin üzerine iyice baskı uygulayarak konuşmasına devam etti. “İçimde onu hissedebiliyorum. Acı çektiğinde, gülümsediğinde onu hissedebiliyorum. Sanki burası artık benim değil, onun içinde atıyor.” Yaren genç kıza sıkıca sarılarak duygularını saklamaya çalışmıştı. Kardeşini bu kadar sevdiğine içinden şükretti.

Kapı yeniden tıklatıldığında ikili birbirine bakmıştı. Tıklatma o kadar zayıftı ki bir an ikisi de yanıldığını düşünmüş ama sonrasında Yezda’nın ağlayan sesini duyuca ikili telaşla yerinden kalkmıştı. Kapıyı telaşla açan genç kadın kızının yerde oturup ağladığını görünce hızla onun yanına çökmüştü.

“Anne... Açamadı...” Küçük kızın içli bir şekilde ağlaması Songül’ün içini acıtmıştı. Anlaşılan yeğeni yine kapı koluna uzanmaya çalışmış ama kapıyı açmakta başarısız olmuştu. Yaren kızını sıkıca sararken onun ağlamasına gelen Yağız ve Sedat ne olduğunu anlamaya çalıştı. “Babacım neden ağlıyorsun?” Yağız her zamanki gibi kızını teselli etmeye çalışmış ama Yezda, amcasını görünce babasını bırakarak ona uzanmaya çalışmıştı. Sedat kardeşinin bozulan yüzüne karşılık keyifli bir şekilde yeğenini annesinin kucağından alıp “Sen boş ver gereksiz babanı, hadi biz biraz gezelim.” dedi. Yağız hormurtuyla konuşurken Sedat ona gülerek “Melek’in inti-

kamı işte. Gün geliyor hesap dönüyor..." Yağız ağabeyinin sözlerini duyunca duraksamıştı.

Melek bebekken amcalarına oldukça düşküncüydü. Eski kötü günler akıllarına gelince hepsi duraksadı. O sırada Asude kucağında Suat ile onların yanına gelirken hâlâ iç çeken küçük kız dikkatini çekmişti. Kocasının kolları arasındaki Yezda'ya yaklaşan genç kadın "Hayatım sen ağladın mı?" diye sorduğunda minik kız Sedat'ın boynuna daha sıkı sarılmıştı. Kıkırdayan genç kadın Yağız'ın asılan yüzünü görünce onun kıskandığını anlayarak iyice keyiflendi.

"Baba..."

Melek babasına doğru heyecanla giderken birden duraksamıştı. Genç kız olma yolunda ilerleyen Melek, bakışlarını hemen babasının kucağındaki küçük kıza dikmişti. Yezda yine babasının boynuna sıkıca sarılmıştı. Kendisi bile küçücük kızı kıskandığına inanamazken annesinin kaşlarını çatarak kendisine baktığını görmüştü. Zaten duygularını annesinden hiçbir zaman saklayamıyordu ki...

"Söyle kızım?" Sedat kızına her baktığında bu kadar çabuk büyüdüğüne inanamıyordu. "Şey, ben... Önemli değil..." Arkasını dönüp giderken kollarından sökülüp alınan küçük kız yaygarayı koparmıştı. Yağız kendi kızını kucağına alarak "Sen önce kendi kızınla ilgilen ağabey, bak kıskandı yine Yezda'yı..." dediğinde Sedat şaşkınlıkla kardeşine bakmıştı. Bakışları ağır bir şekilde karısına dönerken onun omuz silkmesiyle şaşkınlığı ikiye katlanmıştı. Bu zamana kadar Melek'in kendisini kıskandığına inanmadığı yüzündeki ifadeden belli oluyordu.

"Bu kadar şaşırma, ne de olsa senin kızın. Huylarını senden almış hep." Asude'nin sözleriyle gülümseyen

genç adam kızının peşinden gitmeye başladı. Onun gönlünü kolayca alabileceğini bilmek içini rahatlatıyordu. Kızı da kendisi gibi at sevdalısıydı. Geçenlerde babasının kızına aldığı atı ona vermenin zamanı gelmişti anlaşılan. Karısının dediği gibi, babasının kızıydı Melek...

O gün oldukça yoğun geçmişti. Düğün hazırlıkları hızla sürerken iki genç hâlâ düğünlerinin olacağına inanamıyordu. Cüneyt düğün gününe kadar Songül'ü görmeyecekti. Bu durum genç kızı üzse de telefonla konuşmanın yetmediği bir andaydılar. Songül onu görmek istiyordu. İki haftadır sadece telefonla konuşmuşlardı. Eline aldığı telefonundan Cüneyt'i ararken kalbi deli gibi atıyordu. Karşısındaki ses kendisine "Ahu gözlüm!" derken kısa bir süre konuşamamıştı.

"Songül, orada mısın?"

"Neden beni aramadın?" Cüneyt gelen soruyla kısa bir süre duraksadı. "Cüneyt, ben..."

"Sesini duyarsam gelmekten korktum." Gelen bu açık cevap karşısında elini göğsüne bastırmıştı. "Yarından sonra artık hiç ayrılmayacağız..." Sesindeki tını gözünden yaş akmasına neden olurken güçlkle genç adama cevap vermişti.

"Ayrılmayacağız." İkili bir süre sadece birbirlerinin nefes alışlarını dinlerken sözsüz bir şekilde kalpleriyle konuşuyorlardı. Her çarpıntı bir soru, her nefes bir cevap oluyordu sanki. "Songül, sabaha kadar telefonu kapatma, nefesini dinleyerek uyumak istiyorum..."

"Yarın yeni bir başlangıç yapacağız..."

"Yarın hayallerime kavuşacağım..."

"Yarın tamamen bir olacağız..."

"Sen benim olacaksın..."

İkili sadece kalplerinden geleni söylüyordu. Rüya

âleminde birbirlerine konuşurken sabahın olmasını heyecanla karşılamak için yataklarına uzanmışlardı. Kalpleri artık kendi bedenlerinde değil sevdiğinin bedeninde atıyordu.

Günün ilk ışıklarında yatağından kalkarak konağın ortak banyosuna doğru yönelmişti. Gözleri uzun holden ilerlerken bugünden sonra karısıyla kalacağı odanın kapısına takılmıştı. Gülümseyerek odanın kapısını açtığı anda gözleri perdeleri kapalı olan odada kısa süreliğine dolaştı. Ağır adımlarla odaya girerek kapalı olan perdeleri açmış ve yeni aydınlanmaya başlayan havadaki huzuru içine çekmişti. Babası onun için konağın en büyük odasını ayarlamıştı ve bu durum genç adamı oldukça duygulandırmıştı. Kendisi bile bu odayı almazken oğluna layık görmesi onu mutlu ediyordu. Etrafına hafif bir göz gezdirirken odanın her yerinde sevdiğinin çeyizinin serili olduğunu görmüştü. Bunların hepsi kendi ablası ve Asude ablası tarafından örülmüştü. Gözlerini kapatarak Songül'ü elinde bir şeyler işlerken düşünmek, gülmesini sağladı. Acaba o da böyle şeylerden hoşlanıyor muydu?

Gözüne takılan isimle meraklanarak o tarafa yöneldi. Yatağın hemen başucunda asılı olan örtüde kendi ismi yazıyordu. Üstelik hemen altında da daha önce görmediği bir harf vardı. Acaba bunu kim yapmıştı? Songül'ün yapmadığını biliyordu, buna rağmen içi garip bir mutlulukla doldu.

“Annen sen doğmadan önce yapmıştı.”

Cüneyt şaşkınlıkla babasına baktı. Annesi onu dünyaya getirirken ölmüştü. Nasıl olur da bunu annesi yapmış olabilirdi ki?

“Daha siz doğmadan adınızı koymuştu annen. Kızım olursa Yaren, erkek olursa Cüneyt olacak demişti.” Genç adam sabah namazına kalkan babasını dinlerken

ilk kez öksüzlüğünü içinde hissetmişti. Ne çok isterdi siyah beyaz fotoğraflardan tanıdığı annesinin düğününde yanında olmasını...

"Songül'ü tanısa severdi, değil mi baba?" Genç adam kendi sorduğu sorunun cevabını içinden hissederek vermişti. "Elbette severdi." Adam oğlunun omzuna dokunarak onu odasında yalnız bırakırken genç adam günün heyecanını şimdiden en derinden yaşıyordu.

Sabahın ilk ışıklarıyla gözlerini açtığında yanındaki kişiye daha sıkı sarılmıştı. Songül, gece Asude ile yatmak istediği için genç kadın onunla birlikte uyumuştı. Gözlerini hafif araladığında farklı bir homurtu duymuştu. Yutkunarak başını gömdüğü sıcak göğüsten kaldırıırken arkasından kendisine bakan keskin gözlerle karşılaşmıştı. Ağabeyi yatağın kenarına sandalye çekmiş onlara bakıyordu. Songül utanarak yengesinin kollarının arasından sıyrılırken bakışlarını kaçırmıştı. Sedat kardeşine takılmak için "Karıma bu kadar sıkı sarılma, kıskanıyorum!" dediğinde Songül bakışlarını hızla ağabeyine çevirmişti. "Kızı rahat bırak Sedat!" Asude, kocasının sesini duyunca gözlerini araladı. Sedat kardeşinin yataktan kalkmasını izlerken mahcup hâline daha fazla dayanamayarak laf sokmuştu.

"Bizim bastı bacak büyüdü de yuvadan uçuyor."

"Sedat kızı rahat bırak..."

"Bırak yenge, ağabeyim son kez benimle uğraşsın,

nasılsa bundan sonra benimle kolay kolay uğraşamayacak.”

“Şuna bak Asude, daha evlenmeden bana posta koyuyor.”

“Sedat, uğraşma kızla!”

“Sözlerini duymadın mı, ağabeyine sarılmak yerine kafa tutuyor. Anlaşıldı, damat bey küçük hanımı çok şımartmış.”

Songül kapıdan çıkmak üzereyken ağabeyinin sözleriyle hüzünlenmişti. Ağır bir şekilde arkasını dönüp ağabeyine bakarken Sedat hüzünlü bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Asude yataktan çıkmamış, iki kardeşin atışmasının sonucunu beklerken Sedat’ın “Kıymetini bil, karımı kimseyle paylaşmazdım. Sen olmasaydın başkasıyla yatmasına izin verebileceğimi düşünebiliyor muydun?” dedi. Asude kocasının sözlerine utanarak bakışlarını kaçırırken Songül hıçkırarak ağabeyinin açık kollarına sığınmıştı. Genç adam karısının da ağladığını görünce yine kendine söylenmişti. Sonunda ikili birbirinden ayrılırken Asude yataktan çıkarak konuştu.

“Hadi bu kadar yeter, bugün çok işimiz var.” Oda-
dan kocasıyla birlikte çıkarken Yağız’la karşılaşmıştı. Genç adam tek kaşını alaylı bir şekilde yukarıya kaldırırken Asude kocasından önce davranarak “Yaren gitti mi?” diye sordu. Yağız başını sallayarak “O kadar heyecanlı ki beni uyandırmayı bile aklına getirmede. Eh ne de olsa damat tarafını tutuyor.” Sözlerindeki kinayeli tını genç kadının gülmesine neden olmuştu.

Odasına giderken düğün telaşından çocukların da nasıplendiğini anlamıştı. Kızı ne giyeceğine karar vermezken elinde elbiselerle annesinin yanına gelmişti. Can ise yüzünü asmış bir şekilde Yaren’i arıyordu. “Amca annem nereye gitti, beni giydirmeyecek mi?” Yağız ye-

ğenin küskün bakışları karşısında dayanamamıştı. Onu kucağına alarak "Hadi aslanım bugün erkek erkeğe hazırlanacağız." Can, amcasının sözleriyle keyiflense de "Ama annem..." dedi yine. Sedat ikilinin arkasından bakarken hüzünle gülümsemişti. Can onların göz bebeğiydi. Suat'tan geriye kalan tek şey oğlu Can'dı. Ve küçük çocuk gittikçe babasına benzemeye başlamıştı.

Hep beraber yapılan kahvaltıda herkes suskundu. Kahvaltıdan sonra büyük konak düğün için hazırlanmaya başlamıştı. Köy halkı yavaş yavaş bey kızını yolcu etmeye gelirken konaktaki çalışanları da telaş sarmıştı. Songl hazırlamak için gelenler genç kızın odasına doluşurken meraklı köy kadınları kızı görebilmek için kapısında sıra olmuştu.

Cemal Bey teras katta etrafı izlerken karısının yokluğunu bir kez daha içinde hissetti. Konağın bahçesine baktığında Asude'nin etrafta koşturması gözüne ilişince istem dışı yüzünde bir glmsemi oldu. Songül'den sonra Asude de kızı olmuştu. Sonra birden Melek göründü gözüne ve diğeri iki torunu, bahçede şaşkınlıkla kalabalığa bakıyorlardı. Küçük Suat evin bahçesindeki kalabalıktan korkarak ağılamaya başlayınca Melek kardeşini kucağına almış daha sakin bir yere götürmüştü.

Saat ğle vakitlerini gösterdiğinde konağın dışından korna ve silah sesleri yükselmeye başlamıştı. Derin bir iekerek teras kattan aşağıya inerken iki oğlu da yarı yolda ona eşlik etmeye başlamıştı. Araba konvoyu konak dışında kalırken en önde gelin arabası vardı. Cüneyt'in arabadan heyecanla inmesi ve ablasının elini tutarak ona arabadan inmesi için yardım etmesi herkesin gözünde genç adamın parıldamasına neden olmuştu. Genç kızlar Songül'n ne kadar şanslı olduğunu düşünürken kiskanlılıkla genç adamı süzmeye başlamıştı. Cüneyt ise heyecandan ne yapacağını bilmiyordu. Sonunda babasıyla

yan yana geldiklerinde ikili emin adımlarla ilerledi. Ortada Cemal Bey damadı olacak genç adama gururla bakarken iki yanında duran oğullarına bakışlarını çevirmişti.

“Hoş geldiniz Asım.” Kırk yıllık arkadaşına kızını veriyordu Cemal Bey. Dostuna selam verirken yanında heyecandan bayılmak üzere olan oğluna gülümseyerek baktı. Âdetler yapılmış, kapılar kesilmiş, damat gelinine ulaşana kadar birçok geleneği yerine getirmişti. Son olarak gelin odasının kapısına geldiğindeyse kapıda diki- len küçük çocuğun bakışları karşısında duraksadı. Can, odaya girmesine engel oluyordu. “Sen halamı alacaksın değil mi dayı?” Cüneyt bilmiş yeğenine bakarken gülümsemişti.

“Sen kapıyı açarsan...”

“Ama amcam dedi ki sana para vermeden onu odaya sokma...”

“Hay senin amcana...” Cüneyt sessizce konuşurken yanındaki ablası kolunu sıkıyordu. “Oğlumla doğru konuş.”

“Anne! Sana sarılmak istiyorum ama dayım odaya girer...” Cüneyt cebinden çıkardığı parayı Can’a uzatırken Can başını iki yana sallamıştı. “Benim halam daha pahalı... Amcam çok para vermen gerektiğini söyledi.” Cüneyt ablasına dönerek “Senin kocan da amma para-göz çıktı. Küçücük çocuğu kapıya dikmiş bir de...”

“Ne oldu, Songül’e bu kadar mı değer biçiyorsun?”

“Senet yapalım mı aslanım? Bütün köyü sana vereyim...”

Cüneyt’in sözleri karşısında arkasında onları izleyen grup gülmeye başlamıştı. Genç adam mahcup bir şekilde babasına bakarken sonunda ikna olan küçük çocuk aldığı parayı cebine koyar koymaz hızla annesine atılmıştı. Yaren, Can’ı kucağına alırken “Benim oğlum amma da

yakışıklı olmuş, söyle bakalım kim giydirdi seni?" dediğinde çocuğun "Babam giydirdi..." demesi herkesi şaşırtmıştı. Yağız donmuş bir şekilde Can'a bakarken Yaren yutkunmuştu. "Anne, benim Sedat amcam var, Yağız amcam babam olur değil mi?" dediğinde Yağız hızlı davranarak Can'ı karısının kucağından kendi kucağına almıştı. Onlar kendi aralarında konuşurken kapıda donup kalmış genç adamı fark eden Yaren duraksamıştı. "Cüneyt, ablacım iyi misin?"

Yutkunan genç adam karşısında beyazlar içindeki sevdiğini görünce olduğu yerde donup kalmıştı. Gözlelerinden aşağıya inci tanesini yuvarlarken Songül'ün de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Genç kızın, kapının açılmasıyla heyecanlı bir şekilde siyah damatlık içindeki Cüneyt'i görünce yüzündeki gülümseme artmıştı. O anda içinden yeniden şükretmişti. Karşısına Cüneyt'i çıkardığı için ne kadar şükretse azdı.

İkili birbirine büyülenmiş gibi bakarken kapı ağzında dikilen Cüneyt'i iteleyerek odaya girmesini sağlayan Sedat da aynı genç adam gibi kardeşinin güzelliği karşısında gafil avlanmıştı.

"Benim güzel meleğim." diyerek birkaç adım da kardeşinin yanına varırken Cüneyt ağır adımlarla genç kızın yanına varmıştı. İçinden taşan duygulara engel olamayarak dudaklarını genç kızın alnına değdirirken yüreğinden gelen gözyaşını yanağından aşağıya akıtmıştı.

"Çok şükür..."

Asude, Sedat, Yaren, Yağız ve en önemlisi Asım ve Cemal Bey, şahit oldukları duygusallık karşısında donup kalmıştı. Songül geri çekilerek Cüneyt'e bakarken Asude boğazını temizledi. "Kurdeleyi kim takacak!"

Tepsiadaki kırmızı kurdeleye bakan iki genç adam

duraksamıştı. Bakışları genç kıza kayarken onun istediği kişinin takmasını istemişti. Genelde büyük ağabey bu görevi üstlenirken genç kızın bakışları Yağız'ın kucağındaki Can'a kaymıştı. Onun baktığı kişiyi görenlerse ağlamamak için kendileriyle savaş veriyordu. "Lütfen!" Sessiz yakarışla Can'ı yere bırakan Yağız gülümseyerek küçük oğlanın önünde duraksadı. Herkes bu görevi Suat'ın oğlunun üstlenmesinin Suat'ı da aralarında hissetmek için yaptığının farkındaydı. "Bak oğlum, şimdi sen yengenin elindeki kurdeleyi halanın beline bağlayacaksın, tamam mı?" Can anlamamış gibi Yağız'a bakarken Yağız ona yardım etmeye çalışmıştı. "Ama halamın beline uzanamıyorum ki..." dediğinde herkes gülümsemişti. Sedat yeğenini kaldırarak verilen görevi yerine getirmesine yardımcı olurken Yağız oğluyla birlikte kurdeleyi üç kez belinde dolaştırıp sonunda bağlamıştı. İşlemi başarıyla bitiren küçük çocuk sevinirken elini Cüneyt'e uzatarak "Paramı ver!" deyince herkes şaşkınlıkla Can'a baktı. Cüneyt yanındaki ahu gözlüsüne bakarak cebindeki tüm parayı çocuğa verdi. "Baba bak, dayım bana çok verdi..." Çocuk sevinerek odadan çıkarken Cemal Bey kızının yanına gelerek elini öptürmüştü sonra da kızının alnını öperek duvağını kapatmadan önce ağabeyleri de öperek kardeşini uğurlamaya hazırlamışlardı.

"Kızım sana emanet oğlum, ona gözün gibi bak."

Cüneyt başını sallarken iki ağabeyden de ikazını almıştı. Gözlerindeki parıltı genç adamın yüzüne yansırken büyük konaktan dışarıya ilk adım atılmıştı.

Köy halkı beyin kızını davulla zurnayla yolcu ederken arabaya binmeden önce her iki genç de Asude'nin elini öpmüştü. "Mutlu ol kızım..." Genç kadının içten bir şekilde Songül'e "Kızım!" demesi herkesi duygulandırırken anne sevgisini tattığı kadından güçlkle ayrılmıştı genç kız.

Sonunda gelin arabasına binen çift uğurlanırken Cemal Bey onlara arkadan el sallamakla yetinmek zorunda kalmıştı. Geleneklere göre düğüne baba gitmiyordu. Genç kız konak kaybolana kadar arabanın arkasından bakarken elinde hissettiği temasla yaşlı gözlerini yanındaki sevdiği adama çevirmişti. "Babam geride kaldı..." Cüneyt dayanamayarak genç kızı kendisine çekip sıkıca sarılmıştı. "Her zaman görüşeceksiniz, üzülme artık."

Songül başını iki yana sallayarak hüznle gülümserken arabada olan diğer kişileri unutarak başını genç adamın göğsüne yaslamıştı. Arabayı genç adamın amcası sürerken Yaren ve Asude onlarla birlikte aynı arabaya binmişti.

Konvoy büyük bir tantanayla köy çıkışına geldiğinde duraksamıştı. Bundan sonrasına Asım Bey'in köylüsü devam edecekti. İki köyden düğüne katılım oldukça büyük olurken Asım Bey'in tek oğlunun düğününe ilgi oldukça büyüktü. Daha önce görülmemiş bir kalabalık düğün alayını karşılarken unutulmayacak bir ortam oluşmuştu. Bey gelinini merak edenler, kıskançlık krizine girenler, hepsi pürdikkat arabadan inen geline odaklanmıştı. Köy çıkışında kendi köylüsüne son kez kendisini gösteren genç kız, Cüneyt'in yönlendirmesiyle ileride gelin için süslenmiş beyaz ata doğru ilerledi. Songül atı gördüğünde şaşkınlıkla yanındaki genç adama bakarken Cüneyt gülümseyerek gelinin kulağına eğilmişti.

"Bundan sonrasında at üzerine gideceksin *karıcım!*" Songül başta tedirgin olunca etrafındaki uğuldamaya dikkat çekerek başıyla onaylamak zorunda kalmıştı. Neden böyle bir şey istediğini bilmiyordu ama Cüneyt istediye, uyacaktı. Genç adamın yardımıyla ata binerken kabarık gelinliğiyle atın üzerinde dengesini sağlamak oldukça güç oluyordu. Bir süre at üzerinde ilerledikten sonra beklenmedik bir şekilde Cüneyt'in de ata binme-

siyle yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu. Cüneyt'in davranışı herkesi şaşırtırken karısını tüm köy halkına karşı yüceltmesi aile üyelerini şaşkına uğratmıştı. 'Bu kadın artık bu köyün hanımı, ona yapılan saygısızlık bana yapılmıştır' der gibi etrafa delici bakışlar atarken köyde çıkan dedikoduların da iyice önünü kapatmış oluyordu. Asım Bey oğluna gururla bakarken gelinin ince duvak altından bile belli olan utanmasına büyük bir mutlulukla şahit olmuştu. Artık bir kızı daha olmuştu ve biliyordu ki Songül, Yaren'i aratmayacak nitelikte bir genç kızdı.

Sonunda at, konağın kapısına geldiğinde Cüneyt attan inerek Songül'e de inmesi için yardım etti. Genç kız daha kapıdayken kucağında hissettiği ağırlıkla şaşkına döndü. Kolları arasındaki erkek çocuğuna bakan Songül karşısındaki kadının sözleriyle şaşırды. "Allah tez zamanda yuvanızı erkek evlatla taçlandırırsın." Cüneyt kadının sözlerine öfkelenerek genç kızın kucağındaki erkek çocuğunu kibar bir şekilde ona geri vermişti. Songül, Cüneyt'in ne yapmaya çalıştığını anlayamasa da kollarına tanıdık bir koku gelince yüzündeki gülümsemeye engel olamamıştı. Yezda halasının kucağına verildiğinde gelinliğin duvağıyla oynamaya başlamıştı. "Erkek veya kız fark etmez. Sağlıklı olduktan sonra cinsiyeti önemli değil." Kadın, genç adamın sözlerine karşılık çekingen bir şekilde yanlarından ayrılmıştı. Songül fısıltı gibi "Teşekkür ederim." derken Songül yeğenini kendi kucağına aldı. "Senden olduktan sonra çocuğumun cinsiyeti önemli değil." Songül yüzünü saklayan duvağına minnet duymuştu. Şu anda genç adamın sözleri karşısında büyük utanç duyuyordu.

Konak bahçesinde adım atılacak yer kalmamıştı. Gelin ve damada yol veren kalabalık, onlar için hazırlanan masaya geçmeleri için yardımcı oldu. Genç kızın gözleri etrafta dolanırken Cüneyt onun oturması için sandalye-

sini çekmişti. Ortalık davul zurna sesleriyle şenlenirken belediyeden gelen nikâh memuru herkesi şaşkına çevirmişti. Kimse resmi nikâh olacağını bilmiyordu. Köylüler şaşkınlıkla genç çifte bakarken Asım Bey oğluyla yenden göğsünün kabardığını hissetmişti. Songül heyecanla kocasına bakarken nikâh büyük bir sessizlikle kıyılmış ve sonrasında yeniden halay ekibi ortaya çıkmıştı. Gelin ve damadın da halaya katılması beklenirken onlar halay yerine zeybek oynamaya karar vermişti. Genç adam Songül'ün etrafında aheste aheste dönerken genç kızların kıskanç bakışları Songül'ün üzerinde toplanmıştı. Cüneyt'in her hareketinden Songül'e olan sevdası belli oluyordu. Öyle ki Songül'ün bakışlarından da aynı sevdada damlıyordu.

Sonunda oyunları bitip yerlerine oturduklarında Sedat genç kızın yanına gelerek alnından öptü. Onun bu davranışı herkesin dikkatini çekerken, adının ve nasıl bir adam olduğuna dair dedikodunun yayıldığı bu köyde gövde gösterisi niteliğinde oluyordu. 'Kardeşimi üzenin canını yakarım' der gibi etrafına bakınarak karısının yanına dönmüştü. "Sanırım ağabeyin hâlâ seni kaybettiğini anlayamadı." Cüneyt'in sözlerine karşılık dirseğini genç adama vuran Songül kıkırdarak "Bence o kadar emin olma, Sedat ağabeyimin ne yapacağı belli olmaz." diye karşılık vermişti.

Düğün tüm hızıyla devam ederken takılan takılar genç kızın bedenine ağırlık vermeye başlamıştı. Yaren, Songül'ün zor durumda olduğunu anladığında yanına getirdiği takı sandığını açarak genç kızın üzerindeki ve kollarındaki altınları çıkarıp sandığa koymuştu. Anaharla kilitlenen sandık en güvenli yerin Asım Bey'in odası olduğuna karar verilerek babasının odasına çıkarıldı. Kolunda birkaç bilezik ve ağabeylerinin taktığı künyelerden başka beline takılan altın kemer duruyordu. Cü-

neyt, Songül'e eğildi. "Sana demiştim değil mi, ağırlı-
ğınca altın vereceğim diye..." Songül gülümsemekten
kendisini alamamıştı.

Düğün bittiğinde herkes çiftin konağa girmesini
beklerken Cüneyt karısının elini tutarak onu gelin araba-
sına doğru yönlendirmişti. Şaşkınlıkla onları izleyen ka-
labalığa aldırmayarak Songül'ü arabanın ön koltuğuna
yerleştirirken kendisi de babasının yanına giderek elini
öpmüş ve direksiyona geçmişti.

"Nereye gidiyoruz, ayıp oldu bizimkilere..." Son-
gül uzun bir süre sonra konuşmaya cesaret etmişti. "Bu
gece karımla meraklı bakışlar olmadan yalnız kalmak
istiyorum." Songül ne yapmaya çalıştığını anladığında
gülümseyerek genç adamın elini tutmuştu. Asım Bey'in
konağında çalışanlar ve Asım Bey'den başka kimse
yoktu. Özellikle düğün gecesinin sabahında kendisinin
utanmamasını istediğini biliyordu. Başını genç adamın
omzuna yaslarken Cüneyt dikkatle arabayı kullanmaya
çalışıyordu.

"Daha önce seni ne kadar sevdiğimi söylemiş miy-
dim?" Genç adam duyduğu sözlerle aniden arabayı dur-
durmıştı. Ani duran arabada ileriye doğru savrulan
genç kızı son anda tutan Cüneyt korkuyla konuştu. "İyi
misin? Bir şeyin yok değil mi? Neden böyle şeyleri ol-
madık zamanlarda söylüyorsun ki?" Songül şaşkınlıkla
Cüneyt'e bakarken onun endişeli gözleri karşısında içini
hüzün kaplamıştı. Elini kaldırarak genç adamın yüzünü
avuçlarken konuştu. "Ben iyiyim... Sana daha yeni ka-
vuşmuşken bırakıp gitmeye niyetim yok." Cüneyt sıkıca
sarıldığı genç kızın bedenini daha da kendisine yaslamış-
tı. Kalbi deli gibi atıyordu. Songül'ün kendisiyle özgürce
konuşması içindeki aşkı daha da derinleştirmişti. "Sen
her zaman kalbinim en büyük yarası olacaksın. Tedavi-
si asla mümkün olmayan... Allah'a dua ediyorum hem

bu dünya da hem öteki dünyada eşim sen olasın diye." Songül duyduğu sözler karşısında dayanamayarak ağlamaya başladığında dudaklarından sadece "Âmin!" kelimesi dökülmüştü.

İki kalp, kuş gibi mutlulukla çırpınırken yeni hayatlarına doğru ilerlemeye başlamıştı.

İlk adım yavaş sonrasında hızlanarak...

Araba yavaş bir şekilde ilerlerken genç adam karısının uyanmaması için elinden geldiğince dikkatle arabayı kullanıyordu. Gözleri kısa bir an yan tarafında başını geriye atmış uyuyan genç kadına dönünce içinden yeniden şükretmişti. Hâlâ Songül'le evlendiğine inanamıyordu. Derin bir iç çekip yol kenarında arabayı durdurdu. Yolu uzun olduğu için kendisinin de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Koltuğunda yan dönerek karısının yüzüne hayranlıkla bakmaya başlamıştı.

Düğünün üzerinden iki hafta geçmişti ve şimdiden konakta herkes Songül'ün etrafında pervane oluyordu. Derslerin başlamasıyla okula dönmek zorunda kalmışlardı. Eskişehir'in yolunu tutan ikili oldukça heyecanlıydı. Cüneyt karısına sürpriz yapacağı için ona geçiş yaptığından bahsetmemişti. Karısı da son birkaç gündür bu durum yüzünden üzgün olsa da kocasına bir şey söylememişti. Zorunlu ayrılıkları karşısında elinden bir şey gelmiyordu. Cüneyt karısının yüzünü okşarken gülümsedi.

Songül, yüzüne değen tüy hafifliğindeki dokunuşlar huylanmasına neden olurken gözlerini açmamak için direniyordu. Yüzünü diğer tarafa çevirdiğinde batmakta olan güneşin son ışıkları genç kadının göz kapaklarını açmasını sağlamıştı. Gerinerek kocasına döndüğünde şaşkınlıkla Cüneyt'e baktı.

"Neden durduk, araba mı bozuldu?" Cüneyt karısının uyku mahmuru gözlerine aşkla bakarken genç kadın utanarak bakışlarını kaçırmıştı.

"Araba bozulmadı. Sadece biraz mola verdik."

"Yoruldun mu? İstersen ben kullanayım?"

Cüneyt tek kaşını kaldırarak karısına bakarken gülümsedi. Songül'ün araba kullandığını daha önceden bilmiyordu. Teklifi kendisini şaşırtsa da Songül'ün araba kullanabileceğinden emindi.

"Sen mi?"

"Evet, kullanamaz mıyım?"

"Neden olmasın? Yoksa istemiyor musun?"

Cüneyt genç kadının yüzünü astığını görünce elini tutarak dudaklarına götürmüştü. Songül onun bu hareketine karşılık yutkunurken yeniden kızardığını hissediyordu.

"Yola koyulsak mı artık, daha çok yol var." Songül elini çekerek yerinde doğruldu. Dik oturarak öne doğru bakarken Cüneyt gülerek onu taklit etmişti.

Yeniden yola çıkan ikili bir süre sessiz kaldı. Genç adam arabanın radyosunu açarak ortama melodiyi doldururken Songül yüzünü ona çevirdi.

"Hafta sonları geleceksin değil mi?" Genç kadın üzgün bir şekilde Cüneyt'e bakarken Cüneyt'in içi gidiyordu. Ama yapacağı sürprizi düşündükçe keyfi yeniden yerine geldi.

Yol yaklaşık üç saat sürmüştü. İkinci vakti Eskişehir'e giriş yapan araba trafikte ilerlemeye çalışırken Songül heyecanla üniversitenin olduğu tarafa bakmıştı. Öğrenciler daha ilk günden kampüs dışını doldurmuş durumdaydı. "Bu yıl çok kalabalık olacak galiba, baksana öğrenciler şimdiden derslere girmeye başladı."

"Öyle olacak sanırım." Songül genç adamın ilgisiz çıkan sesiyle ellerini birbirine bağlayarak başını pencereye çevirdi. "Ne zaman gideceksin?" Cüneyt gelen soruyla gülümseyerek ona cevap verdi. "Ne oldu karıcım, benden hemen sıkıldın mı?"

"O nasıl söz Cüneyt? Anlaşılan sen benden sıkıldın. Sorduğum hiçbir soruya cevap vermiyorsun." Cüneyt karısının tavrına gülerken başını iki yana sallamıştı. Kızması bile ayrı bir keyif veriyordu genç adama.

Araba üç katlı bir evin önünde durunca Songül başını kaldırarak eve bakmıştı. Semti biliyordu ama neden bu sokakta durduklarını anlayamamıştı. Cüneyt arabadan inerek karısının tarafına geçerken Songül hâlâ binaya bakıyordu.

"Neden buraya geldik, eve gitsek ya?" Cüneyt karısının elini tutarak arabadan inmesine yardım etmişti. "Geldik işte, burası yeni evin."

"Ama burası çok büyük, tek başıma korkarım ben bu evde." Cüneyt gülümseyerek karısını bahçe kapısına doğru götürdü. Demir bahçe kapısını açtığı anda Songül heyecanla iki tarafı çiçekli, küçük ama şirin bahçeye baktı. Gözleri o kadar parlıyordu ki Cüneyt mest olmuş bir şekilde onun sevincini izlemişti.

"Nasıl beğendin mi?"

"Cüneyt burası çok güzel ama..."

"Aması yok. Burası senin yeni evin, en azından okul bitene kadar." Songül kendinden beklenmedik bir şe-

kilde genç adama sarılırken Cüneyt ona sıkıca kollarını dolamıştı. Yaptığından utanan genç kadın geri çekilmek isterken Cüneyt onu bırakmamıştı.

“Cüneyt yapma, biri görecek.”

“Görsün en olacak? Sen benim karımsın ve burada da tanıdık kimse yok.”

“Yine de utanıyorum...”

Cüneyt karısını eve yönlendirdi. Kapıyı açması için anahtarı karısına uzatan Cüneyt yüzünden gülümsemeyi eksik etmemişti.

“Sen açsan?”

“Yuvayı dişi kuş yapar, bu yüzden içeriye ilk senin girmeni istiyorum.”

Songül kocasına itiraz etmenin bir şey kazandırmayacağını biliyordu. Keçi gibi bir inadı vardı Cüneyt’in. Elindeki anahtarı besmele çekerek kapı kilidine soktuğunda kısa bir süre duraksadı. Cüneyt onun heyecanını içinde hissederken asıl sürprizi içeride yapacaktı. Songül ağır kapının iki yana açılmasıyla derin bir nefes vermişti. O kadar heyecanlıydı ki kapının iki yana açılmasına kadar kanatlı olduğunu anlayamamıştı.

Kapıdan içeriye adımını attığında geniş bir koridor karşıladı genç çifti. Şampanya rengindeki duvarlar tablolarla süslenmişti; hemen giriş kapısının karşısında üst katlara çıkan döner merdiven göze çarpıyordu. Oymalı tırabzanları bulunan merdivenler beyaz renkteydi.

Songül hayranlıkla etrafına bakıp mobilyaların üzerinde parmaklarını gezdirirken dönüp kocasına baktı.

“Burası çok güzel, mobilyalar iç açıcı.”

“Açık renk olmasını istemiştin.” Cüneyt karısının elini tutarak evi gezdirmeye başlamıştı. Her bir odaya girdiğinde mutluluğu daha da artıyordu. Son olarak yatak odasına giren ikili kapıda duraksamıştı.

"Bu oda çok güzel..." Songül odaya girerken diğer odaların aksine yüksek penceresi olan odanın pencere önünde durdu. Dışarıya baktığında bahçenin güzelliğine vurulmuştu. "Bu güzel bahçede tek başıma oturmak istemiyorum." Songül kendi kendine konuşurken Cüneyt yanına gelerek karısını kollarının arasına aldı.

"Ne düşünüyorsun bu kadar derin?"

"Senden ayrılmak istemiyorum."

"Ayrıлма o zaman!" Songül genç adama dönerek bakmaya başladı. Kafası karışmış bir şekilde dikkatle kocasını süzerken Cüneyt ona gülümseyerek bakıyordu.

"Bu nasıl olacak? Senin gitmen gerekiyor..." Cüneyt daha fazla dayanamayarak genç kadını elinden tutup odadan alt kattaki genişçe salona götürdü.

"Neden cevap vermiyorsun Cüneyt?"

"Sana bir sürprizim var."

Cüneyt orta sehpanın üzerinde bulunan dosyayı alarak genç kadına uzatırken dikkatle onun yüzündeki ifade geçişlerini izliyordu. Songül önce Cüneyt'e sonra da üzerinde kendi üniversitesinin amblemi olan dosyaya baktı. Yutkunan genç kadın içinden *okuldan kaydımı mı aldı*, diye düşünürken Cüneyt hafif bir baş sallamasıyla dosyaya bakmasını istemişti. Songül heyecanla dosyayı açarken Cüneyt'in fotoğrafının olduğu bir kâğıt gözüne ilişmişti. Şaşkınlıkla kâğıdı okurken elindeki dosya aşağıya düşmüştü.

"Cüneyt?"

"Söyle hayatım?"

"Bu senin öğrenci belgen!"

"Evet öyle!"

lerek onu kollarının arasına çekti. Genç kadının şaşkınlığı öyle büyüktü ki nefes alamadığı her hâlimden belli oluyordu.

“Bu sana sürpriz olsun istedim. Buraya geçiş yaptım. Not ortalamam bu üniversite için yeterli oldu.”

“Yani sen... Sen burada benim yanımda okuyacaksınız!” Songül birden ağlamaya başlayınca şaşırma sırası Cüneyt’e gelmişti. Geri çekilerek genç kadının yüzünü ellerinin arasına alırken yanağından aşağıya akan yaşları silmeye çalışıyordu. Derin bir iç çekti. “Neden ağlıyorsun şimdi? Yoksa sevinmedin mi?” Songül başını iki yana sallarken güçlükle konuşmaya çalıştı.

“Bunu nasıl söylersin? Ben... Ben senden ayrılacağım diye çok üzüliyordum. Bana neden söylemedin?” Cüneyt ona yeniden sarılarak başının tepesini öpmüştü.

“Sana burada, yeni evimizde söylemek istedim. Özür dilerim, seni üzmememiştim.” Songül başını sallayarak onu susturmuştu. Artık ev daha sıcak görünmüştü gözüne. Heyecanla birkaç senelerini geçirecekleri evi yeniden ama doyasıya gezmek istedi. Geri çekilerek yanağındaki ıslaklığı sildi. Cüneyt onu dikkatle izlerken karısının yüzünün bir anda aydınlanması onu da gülmsetti.

“Hadi evi bir daha gezelim. İlkinden bir şey anlamadım. Hadi bir daha gezelim.” Cüneyt onun neşesine ortak olurken el ele bir kez daha evi gezmişlerdi. İki kişiye göre oldukça büyük olan ev Songül’ün dikkatinden kaçmamıştı. “Neden bu kadar büyük bir eve gerek duydun ki? Küçük bir daire de bizi idare ederdi.”

“Öyle ama bizimkiler gelirse rahatça kalabilirler. Küçük bir daire | | |

rahat bırakacağını sanmıyorum.” Songül onun sözlerine gülümserken düşünceli davranmasını takdir etmişti.

“Haklısın, bizimkiler sık sık gelecektir. Bahçesi çok güzel, küçük ama şirin...”

“Evet, beğeneceğini biliyordum. Eşyaları Asude abla beğendi. Seni en iyi o tanır diye ona resimlerini gösterdim.”

Songül yengesini düşününce hüzünlenmişti. Kendisine annelik yapan kadını şimdiden özlemeye başlamıştı. Bahçede de küçük bir gezinti yaptıktan sonra eve yerleşmeye başladılar. Odalarına yerleştiler sonra da birlikte alışveriş için markete gittiler.

Yeni evlilerin gözü mutluluktan hiçbir şeyi görmüyordu. Cüneyt karısının mutluluğu için her isteğini yerine getirirken Songül de ondan farksız değildi.

12. BÖLÜM

“Cüneyt hadi geç kalacaksın, neden bu kadar çok oyalanıyorsun?” Songül kocasına seslenirken kahvaltı masasını yeniden gözden geçirmişti. İkisi de aynı üniversitede okuyacaklardı ama kampüsleri farklı yerlerdeydi. Cüneyt önce karısını kampüsüne bırakıyor sonra da kendi fakültesine geçiyordu. Songül acele bir şekilde mutfaktan çıkarak yatak odasına doğru giderken Cüneyt ile koridorda karşılaşmıştı.

“O kadar seslendim, neden cevap vermiyorsun? Bak senin yüzünden geç kalacağız.”

“Merak etme, ben seni yetiştiririm dersine. Hadi kahvaltı yapalım.”

Cüneyt karısının elini tutarak onu yeniden mutfığa götürdü. Birlikte yapılan kahvaltının ardından evden çıktılar.

Yine yoğun bir gün onları bekliyordu. Songül’ün uygulamalı bir dersi vardı. İlk kez hayvanlar üzerinde bir müdahale uygulayacaktı. Heyecanını bastırmaya çalışsa da başaramamıştı. Araba veterinerlik fakültesinin önünde durunca Songül kocasına bakarak gülümsedi.

“Ellerim titriyor, çok heyecanlıyım.” Cüneyt onun tatlı hâllerine gülümseyerek karşılık vermişti. Karısının titreyen ellerini avucuna alarak sıkıca kavrayıp dudaklarına götürdü.

“Bu eller şifa dağıtacak, o yüzden kendine güven. İnsan ya da hayvan fark etmez. Sen şifa vereceksin.” Songül gözleri yaşararak Cüneyt’e bakarken genç adam ona gitmesi için uyarıda bulunmuştu. Songül arabadan inerek hızla bölümüne doğru giderken Cüneyt bölümün kapısından içeriye girene kadar arkasından bakmıştı.

Genç adam kendi bölüme doğru ilerlemek üzere hareket edeceği sırada arabanın kapısı aniden açılmış, içeriye genç bir adam oturmuştu. Cüneyt kaşlarını çatarak arabasına izinsiz binen kişiye bakarken, onun bakışlarından rahatsız olmayan adam heyecanla konuştu. “Bana öyle bakma da sür hadi, geç kalacağım.” Cüneyt pişkin bir şekilde kendisine emir veren kişiye dönerek arabadan inmesini söylemek istedi. Ama genç adam önündeki dosyalara o kadar dalmıştı ki Cüneyt’in bakışlarını fark etmemişti bile.

“Neden duruyorsun, gidelim.”

“Üzgünüm ama sizin nereye gideceğinizi bilmiyorum. Gideceğiniz yeri bilsem bile ben taksi değilim. Arabamdan inin.”

“Hadi ama geç kalıyorum dedim ya. Sen bölüme yeni gelen şu çocuk değil misin? Seninle her gün karşılaşıyoruz ama sen kimseyle muhatap olmuyorsun.”

“Öyle mi?” Cüneyt’in alaycı sorusunu algılamayan adam arabanın önüne hafif vurarak ona ilerlemesini söyledi.

“Bak bugün sunumum var ve ben geç kalırsam hoca beni hayatta geçirmez bu dersten. Yani senin insafına kaldım şu anda.” Cüneyt başını iki yana sallayarak arabayı sürmeye başlamıştı. Anlaşılan bölümün en umursamaz adamıyla karşılaşmıştı. Araba ziraat fakültesinden içeriye girince adam hızla aşağıya inip bölüme doğru koşmaya başlamıştı.

Arabasını park eden Cüneyt, vakti olduğu için önce kantine gitmeye karar verdi. Sıcak bir çay kendine gelmesine yardımcı olabilirdi.

Çayını alıp boş masalardan birine geçen Cüneyt kantindekilere göz gezdirdi. Hepsi birbirinden farklı şehirlerden geldiği belli olan öğrencilerin her biri kendi âleminde takılıyordu. Kimi grup olarak kimi de kendisi gibi yalnız oturuyordu. Çayını yavaş bir şekilde yudumlarken göz hapsinde olduğundan habersizdi. Cüneyt'in başka bir okuldan geçiş yapması dikkati onun üzerine çekmişti. Sınıfın başarı sıralamasında olan öğrenciler ona dikkat etmesi gerektiğini düşünürken bazıları da onu yakından tanımak istiyordu. Uzun boyu ve oldukça dikkat çekici bir fiziği olan genç adam kızların da dikkatini çektiğinden habersizdi. Parmağındaki gümüş alyans onun koruyucusu olacak gibi değildi.

"Merhaba, sen bölüme yeni geldin değil mi?"

Cüneyt çayını yudumlarken başında dikilen gölgenin sahibine bardağının üzerinden bakmıştı. Kendisinden oldukça emin bir duruşu olan orta boylu, sarı saçlı ve oldukça güzel kızı görünce elindeki bardağı yavaşça masasına bırakmıştı. Kıza cevap vermeden önce etrafına şöyle bir göz gezdirdikten sonra yeniden kıza bakışlarını çevirmişti. Cüneyt kızın okulda tanındığını fark edince sessizce yerinden kalkarak kıza kısa bir bakış attı.

"Evet, yeni geldim ve şimdi de dersime yetişmem gerekiyor. Size iyi dersler."

Kızın konuşmasına izin vermeden hızla oradan ayrılmıştı. Daha birkaç gün olmuştu okula geleli ve şimdiden sıkıntılı bir dönem geçireceği belliydi. Bu kızdan uzak durması gerektiğini aklının bir köşesine yazarak dersinin yapılacağı, adını bir ağaçtan alan amfiye doru ilerledi.

Bölüme ilk girdiğinde gözüne ilişen sınıfların isimleri genç adama başta ilginç gelse de bunların, bölümüyle ilgili terimler olduğunu fark edince kısa zamanda alışmıştı.

Sınıftan içeriye girdiğinde amfinin arka sıralarından birine oturdu. Uzun boyunun en büyük avantajı istediği sıraya oturarak tahtayı görme sorunu yaşamaması oluyordu. Birkaç dakika sonra sınıfa toprak bilimi hocası girince sınıfta bir sessizlik oluştu. Profesörün derste konuşulmasından hoşlanmadığını öğrenen Cüneyt sessizce adamı dinlerken yanında hissettiği kıpırdamayla başını yanına oturan kişiye çevirdi. Kendisine gülümseyerek bakan öğrenci sabah teklifsizce arabasına binen kişiden başkası değildi.

“Merhaba ben Cengiz, senin adın ne?” Fısıltıyla kendisini tanıtan öğrenci arada tahtaya bakarak hocaın bakıp bakmadığını kontrol ediyordu. Onun bu hareketi Cüneyt’in istemsiz bir şekilde gülümsemesine neden olmuştu. Onun gülümsemesi radara takılınca Cüneyt birden irkildi.

“Sen, yeni gelen, neye gülüyorsun? Söyle biz de gülelim.” Cüneyt başta sorunun kendisine sorulup sorulmadığını anlamamıştı. Sınıftakilerin kendisine dönmesiyle derin bir nefes verdi. Hoca kendisinden bir cevap bekliyordu.

“Sana sordum evladım, komik olan ne?”

“Hiçbir şey efendim.”

“Öyleyse neden gülümsüyorsun?” Cüneyt yanındaki genç adama baktıktan sonra hocaya döndü. “Sizi rahatsız etmek istememiştim Hocam. Özür dilerim.” Cüneyt’in cevabı adamın dikkatini çekse de üzerinde fazla durmamayı düşünerek dersine başlamıştı. Cengiz suçlu gibi arada Cüneyt’e bakarken o hiç dönüp bakmamıştı.

Ders yaklaşık iki saat, blok ders olarak yapılmıştı. Sonunda hoca bitişini verdiğinde ağrıldığını hissederek elini boynuna atmıştı. Adamdan neden bu kadar çekindikleri belli olmuştu. Ders sırasında soru sormak isteyen herkesi geri çevirmiş, soru sormalarına izin vermemişti. Ona göre ders arası sorulan soru zaman kaybıymış ve sorusu olan ders sonrası ona sorabilirmiş. Bu durum Cüneyt'in şaşırmasına neden olmuştu. Genelde hocalar, derslikten çıkınca hiçbir soruya cevap vermeme hakkına sahipti. Kitaplarını toparlayarak öğle yemeğini birlikte yemek için Songül'ün kampüsüne gitmeye karar verdi.

"Hey, ne bu acele? Birlikte yeseydik. Ayrıca seni zor durumda bıraktığım için üzgünüm."

"Sorun değil, benim verilmiş sözüm var."

"Ama sana mahcubum. Hadi yemeği ben ısmarlayayım."

"İşim var dedim ya. Şimdi izin verirsen ara bitmeden gitmem gerek."

Cengiz, Cüneyt'e surat asarken kantinde kendisine selam veren kızın onlara doğru geldiğini görünce içinden *bir sen eksiktin* dedi. Cengiz'in yanından hızla ayrılırken dışarıya çıkmak için kızın yanından geçmesi gerekiyordu. Bölüm kapısına geldiğinde birden önü kesilince durdu. Başını kaldırarak önünü kesen kıza gözlerini diktiğinde bakışlarındaki soğukluk buzullarla yarışacak nitelikteydi.

"Yolu kapatıyorsunuz."

"Seninle konuşmaya çalışıyorum, beni görmezden mi geleceksin?"

"Seninle konuşmak istediğimi kim söyledi? Şimdi çekil önümden." Cüneyt başta kibar olmaya çalışmış ama kızın askıntı tavrıyla sinirlenerek ona sert çıkmıştı.

"Bakıyorum da kendinden çok eminsin. Hadi ama

sana gösterdiğim ilgiyi geri mi çevireceksin?” Cüneyt bir eli yumruk olarak dişlerini sıkmaya başlamıştı. Öfkesi burnunda, kaşlarını çatarak kıza baktı.

“Kampüsteki bütün erkeklere aynı muameleyi yapıyor musun? Kusura bakma, ortalık mallarıyla ilgilenmiyorum.” Cüneyt’in sert ve hakaret içeren sözleri onları izleyenleri şoka uğratmıştı. Genç adamın tahammül edemediği bir şey varsa kendisine saygı duymayan kızlardı. Erkekleri baştan çıkarmaya çalışan kızların, gözünde değeri yoktu. Yüzük parmağını göstererek kıza alaycı bir şekilde gülümsemişti.

“Sana tavsiyem, evli erkeklerden uzak dur. Şimdi çekil önümden.”

Kızı öfke içinde bırakarak yanından geçip bölümden çıktı. Bahçeye ulaştığında karşıdan kendisine doğru yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yaklaşan karısını görünce yüzündeki sert ifade birden yumuşamıştı. Cüneyt hızlı birkaç adımda Songül’e ulaşarak onu kollarının arasına çekip sıkıca sarılırken utanan Songül boğazını temizleyerek konuşmuştu.

“Cüneyt ne yapıyorsun, herkes bize bakıyor.”

“Karıma sarılıyorum. Seni çok özledi bu adam.”

“Ama daha birkaç saat oldu ayrılalı.”

“Sen yanımda olsan bile ben seni özlüyorum.” Songül kızaran yüzünü saklamak için başını genç adamın göğsüne saklarken onları izleyenlerin bazılarının gözünde bariz kıskançlık bazılarındaysa hayranlık mevcuttu.

“Hey dostum, beni bu güzel bayanla tanıştırmayacak mısın?”

Cengiz’in sorusunu duyan Cüneyt sinirlenerek geriye bakmıştı. Yüzündeki ifade o kadar sertti ki Cengiz bir adım geri gitmek zorunda kalmıştı. Elini yukarıya kaldırarak “Tamam sakın ol. Hiçbir art niyetim yoktu, sadece

seninle arkadaş olmaya çalışıyorum." Songül, Cüneyt'in elini tutunca onu içinde bulunduğu kıskançlık odasından dışarıya çıkarmıştı.

"Cüneyt lütfen... Art niyetim yok dedi."

"Öyle bile olsa sana benden başka kimse güzel diyemez."

"Güzelim!"

Cüneyt duyduğu sesle gözlerini kapatarak tahmin ettiği kişinin gelmemesi için dua etmeye başlamıştı. Ama Songül'ün mutlu sesi dualarının kabul olmadığını bir kanıtıydı.

"Ağabeyciğim!"

Yağız'ın doktorlar semineri için Ankara'ya gitmesi gerekmişti. Eve dönmeden önce Songül'ü görmek için birkaç saatlik yolu göze alarak Eskişehir'e gitmeye karar verdi. Haftalardır kız kardeşini görmediği için onu özlemişti. Şimdi karşısında mutluluktan yüzü parlayan kardeşini görünce onu ne kadar özlediğini bir kez daha anlamıştı. Kollarını iki yana açarak kardeşini davet ederken Songül hiç beklemeden kendisini Yağız'ın kollarına atmıştı. Cüneyt homurdanarak kendi kendine söylenmeye başladı.

"Bir sen eksiktin zaten."

"Damat Bey, sen hoş geldin demeyecek misin?"

"Hayır, ben neden geldin diyecektim. Hayırdır bu kez ne planlıyorsun?" Cüneyt'in gözleri kıskançlıkla parlarken Yağız onun tavrına hiç alınmamıştı. Tiz bir kahkaha atarak Songül'ün alına dudaklarını değdirirken Cüneyt'e göz kırpmıştı.

"Kardeşimi özledim, onu görmeye geldim. Hem kardeşime iyi bakıyor musun diye merak ettim."

"Ona iyi bakacağımı biliyorsun, sen hiç merak etme."

“E hadi burada mı bekleyeceğiz? Zaten yeterince öğrencilere reklam olduk. Hadi yemeğe çıkalım.”

Yağız bir kolunu Songül’ün omzuna atarak arkasını döndüğünde birden kolunun altından çekilen kızla olduğu yerde donup kalmıştı. Cüneyt daha fazla dayanamayarak karısını kendi kollarına çekerken Songül’ün uyarı dolu bakışlarına maruz kalsa da umursamadı. “Ablam buraya geldiğini biliyor mu?” Cüneyt’in imalı gülümsemesi Yağız’ın gerilmesine neden olmuştu. Karşısındaki genç adamın ne kadar ayarsız olabileceğini daha önceden keşfetmişti. Şimdi sevgili karısını arayıp ona lüzumsuz bir laf söylerse Yaren burnundan fitil fitil getirirdi bunu.

“Ablan bilmiyor geldiğimi. Sen de ona söylemezsin sanırım. Ayrıca buraya planlı gelmedim. Seminere geldiğimi biliyor ama sizi ziyaret edeceğimden habersizdi.”

“Anlıyorum.” Cüneyt düşünür gibi yaparken arkalarından gelen sesle yeniden dikkatler Cengiz’in üzerine dönmüştü.

“Hadi ama yemek yemeyecek miyiz?”

Cüneyt ya sabır çekerken kendisine yapışıp kalan adama bakarak “Kendine beleş yemek mi arıyorsun? Bir rahat vermedin.” diye çıkmıştı. Yağız sırf Cüneyt’i kızdırmak için Cengiz’e gülümseyerek “Ben ısmarlayacağım, sen de bize katılabilirsin.” dedi. Cüneyt aldırmaz bir şekilde Songül’ün elini tutarak önden giderken Yağız gülerек onların arkasından bakmıştı. Cengiz kaşlarını çatarak Yağız’ın yanına yaklaşıp “Bu yaptığınız hiç doğru değildi. Onun kıskançlığının üzerine oynuyorsunuz!” dedi.

“Kıskandı değil mi? Onun bu huyunu çok seviyorum.” Yağız keyifli bir şekilde yanındaki genç adamın omzuna vurarak ikilinin arkasından yürüdü.

Songül kocasının arabasına binerken ağabeyinin gelip gelmediğine baktı. Yağız yanında tanımadığı bir gençle onlara doğru gelirken Cüneyt genç kadına arabaya binmesini söyledi. Cüneyt bir süre Yağız ve Cengiz'in gelmesini bekleyerek onları izlemeye başladı. Eniştesi sanki damarına basmak istercesine ağır adımlarla yürüyordu. Daha fazla dayanamayarak muzipçe gülümsedi. Eline aldığı telefonu sallayarak eniştesine seslendi. "Enişte, ablam seninle konuşmak istiyor." Yağız duyduğu şeyle gerilerek yerinde durdu. Yüzündeki gülümseme bir anda solmuştu. Adımlarını hızlandırarak arabaya yaklaşırken Cüneyt elindeki telefonu alaycı bir ifadeyle cebine atmıştı. Yağız kızgın bir şekilde Cüneyt'e bakarak konuştu.

"Telefonu neden kapattın?"

"Enişte, ablamın sözü edilince nasıl da o kaplumbağa adımların tazıya dönüştü. Sallanmayı bırak da yemeğe gidelim artık." Cüneyt şaşkın bir şekilde bakan Yağız'ın ifadesine gülerek direksiyona geçti. Yağız oyuna geldiğini anlayarak kaşlarını çatarken Songül, ağabeyinin düştüğü duruma gülmek için kendisini zor tutuyordu. Yağız'ın tüm neşesi kaçmış bir şekilde kendi arabasına binmesi Cengiz'in de gülmesine neden oldu. Karı kocayı rahatsız etmemek için Yağız'ın arabasına binen genç adam sessizdi.

"Şunu gördün mü, beni nasıl tehdit ediyor?" Yağız'ın yanında sanki kırk yıllık bir tanıdığı varmış gibi konuşması Cengiz'in dikkatini çekmişti.

"Sizin eşiniz onun için önemli biri galiba?"

"Evet öyle. Karım onun ablası."

"Ama yanındaki kız size ağabey dedi."

"Evet, Songül benim kardeşim."

Cengiz akli karışmış bir şekilde arabayı süren adama

bakarken düşünceliydi. Yağız ise kendi kendine hüzünlendi: *Tek kız kardeşim, canımın diğer yarısı.*

Arabalar ardı ardına üniversiteden çıkarak şehir meydanına doğru ilerlemişti. Songül ve Cüneyt oldukça sessizdi. On dakika sonra bir lokantanın önüne park eden genç adam arabadan çıkarak karısının yanına gelmesini beklemişti. Yağız arabasına park alanı bulabilmek için biraz daha ileriye doğru gitmişti. Songül kocasının yanında ağabeyinin gelmesini beklerken gülümseyerek "Keşke yengem de gelseydi." dedi. Cüneyt, karısının dileğini yerine getirmek için can atıyordu. O da ablasını özlemişti. Hafta sonu ablasını çağırmayı düşündü bir an. Sonra bu düşünceden yeğeninin küçük olması nedeniyle vazgeçti. Küçük kız yolda helak olurdu.

"Yezda biraz daha büyüsün çağırırız, bizde kalırlar bir süre. Biliyorsun bünyesi hasta olmaya müsait."

"Haklısın o zamana kadar bekleriz biz de." Songül'ün yüzü asılınca Cüneyt hemen atılmıştı. "Onlar gelemez ama biz hafta sonu gider onlarda kalırız. Hem ben de yeğenimi özledim." Songül'ün yüzü yeniden aydınlanmıştı.

Yağız ve Cengiz yanlarına geldiğinde birlikte küçük, temiz bir lokantaya girdiler. Yağız ve Cüneyt'in sürekli birbirine laf yetiştirmesinin yanı sıra sıcak bir sohbetle yemeklerini yediler. Cüneyt ve Cengiz öğleden sonraki derslere girmemeye karar vererek Yağız ile vakit geçirmek istedi. Songül'ün uygulamalı dersi olduğu için yeniden fakülteye dönmesi gerekmişti. Cüneyt karısını bölüme bıraktıktan sonra arabasının anahtarını karısına bırakarak eniştesinin arabasıyla gezmeye karar verdi. Gün boyu üç adam şehrin en güzel yerlerinde dolaşırken sürekli şakalaşarak vakit geçirmişti. Akşamüzeri Yaren'in aramasıyla Yağız'ın yola çıkması gerekmişti. Songül'ü okuldan almak için kampüse gittiklerinde saat beşi

gösteriyordu. Son ders birkaç dakika uzayınca Cüneyt karısını beklemeye başladı. Yağız kardeşini de görüp yola koyulduğunda genç kadın oldukça hüzünlenmişti. Zaten ailesinden birinden ayrıldığında her zaman gözleri dolu dolu oluyordu.

“Hadi ama birkaç gün sonra onu yeniden göreceksin.”

“Biliyorum ama ağabeyim gidince kendimi bir garip hissettim.”

“Pişman mısın yoksa benimle evlendiğine?” Cüneyt şaka yapmak istemiş ama Songül onun sözlerini ciddiye almıştı. “Bu hayatta pişman olacağım en son şey bile değildir seninle evlenmek. Sen hayatımın en güzel kabul olmuş duasısın.” Cüneyt aşkla karısına sarılırken dudaklarını genç kadının alnuna bastırmıştı.

13. BÖLÜM

“Ben bakarım!” Songül heyecanla çalana telefona doğru koşarken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ev telefonunu sadece babası arardı. Cüneyt karısının neşeli sesini duyunca içinin ısındığını hissederek omzunu duvara yasladı. Karısının şakıyarak telefonda konuşmasını dinliyordu.

Evleneli üç yıl olmuştu ve bu yıllar Songül’ün üzerinde oldukça değişime neden olmuştu. Karısı daha da güzelleşmiş üzerine bir olgunluk gelmişti. Songül eskisinden daha ağır başlı hareket ederken Cüneyt onun yürüyüşünün bile değiştiğini keyifle düşünmüştü. Songül her geçen gün yüreğine daha bir işler olmuştu. Bir süre daha telefonda konuştuktan sonra karısının yavaş yavaş düşen yüzü dikkatini çekmişti. Yüzü beyazlamış, gözlerinin ışığı sönmeye yüz tutmuştu. Endişeyle genç kadına yaklaşarak onu kendisine çevirdi.

“Songül, kötü bir haber mi var?” Songül ıslak bakışlarını Cüneyt’ten kaçırarak telefonun ahizesini sıkımaya başlamıştı. “Sana sordum Songül, ne oldu?” Genç kız yutkunarak boğazına takılan hıçkırığı gidermeye çalışmıştı. “Kiminle konuşuyorsun sen?” Cüneyt daha fazla dayanamayarak telefonu genç kadının elinden aldı. Karşı taraftan Melek’in sesini duyunca gülümseyen genç

adam küçük kızın ne söyleyip karısının moralini bozduğunu merak etti. "Melek, canım az önce halana ne söyledin?"

Songül telefonu kocasının elinden almak istemiş ama başaramamıştı. Melek ve Songül arasında çok fazla yaş farkı yoktu. Melek şimdiden özü sözü bir kişilikteydi. Halası hakkında söylenen sözlere dayanamayarak daha küçük yaşında onu korumaya çalışıyordu.

"Melek, sana bir soru sordum. Halana ne söyledin de yüzü asıldı." Karşı tarafta bir süre sessizlik oluşmuştu. Cüneyt kızmaya başlamış cevap beklerken genç kızın sesini duymuştu.

"Enişte, iki köy de halamın çocuğu olmadığından bahsediyor. Sonra onun kısır olduğunu söyleyerek senin soyunu kurutacağını söylüyorlar. Seni yeniden evlendirmesi için Asım dedeye baskı yapıyorlar. Enişte, başkasıyla evlenirsen seni asla affetmem, haberin olsun. Halamı üzersen babam da seni üzer. Babam üzmezse amcam üzer, ben üzerim. Sakın başkasıyla evlenmeye kalkma."

Cüneyt duyduklarıyla donup kalmıştı. Ne kısırlıktan bahsediyordu bunlar? Daha evleneli ne kadar olmuştu ki! Üstelik öğrenci oldukları için kendileri özellikle dikkat ediyorlardı. Daha önce böyle bir şeyi düşünmedikleri için çıkabilecek dedikoduları da tahmin edememişlerdi. Songül salonda koltuğa oturarak elleriyle yüzünü kapattı. Hıçkırarak ağlamak istiyordu. Nasıl bu şekilde damga yerd!

Cüneyt telefonu kapatarak karısının yanına gelince Songül gözleri yaşlı bir şekilde genç adama baktı. "Ağlama, neden ağlıyorsun ki?" Songül başını iki yana sallayarak Cüneyt'e baktı. "Bizim neden çocuğumuz olmadı Cüneyt?"

"Bu dedikoduları kafana takmıyorsun değil mi?"

Hem ikimiz de öğrenciyiz. Tamam, bu yıl okul bitecek ama yine de çok genciz."

"Ama Cüneyt ben artık anne olmak istiyorum." Songül hafif gülümseyerek genç kadını kollarının arasına çekti. Saçlarını okşarken bir yandan da karısını teselli etmeye çalışıyordu.

"Olacak hayatım, zamanı gelince bizim de bebeğimiz olacak."

"Ne zaman?" Cüneyt derin bir iç çekerek karısını daha sıkı sardı. Bir süre sessizce oturdular. Sonra genç adam ayağa kalkarak Songül'ün de kalkmasını sağladı.

"Hadi bu gün dışarıda yiyelim. Sonra da sinemaya gideriz."

"Ben dışarı çıkmak istemiyorum."

"Songül böyle yaparak beni de üzüyorsun."

"Ama elimde değil Cüneyt. Ya hiç çocuğumuz olmazsa? Ya gerçekten kısırsam? O zaman beni bırakır mısın? Kendine yeni bir eş seçmen gerekecek. Buna nasıl dayanacağım?"

"Songül bunlar nasıl laflar? Senden olmayacaksa hiç çocuğum olmasın. Varsın hiç baba olmayayım. Sen bana yetersin. Ya benim çocuğum olmasa sen beni bırakacak mısın?" Songül endişeyle hemen atılmıştı. "Allah korusun o nasıl söz? Ben seni nasıl bırakırım. Sen olmadan yaşayamam."

"Sen yaşayamıyorsun da ben yaşayabilir miyim?" Songül kollarını genç adamın beline dolayarak başını kocasının göğsüne yaslamıştı. "Biz ayrılmayalım Cüneyt. Rabbim seni benden almasın, dayanamam."

"Âmin..."

Songül ve Cüneyt gergin geçen birkaç saatin ardından yeniden eski neşeli hâllerine dönmüşlerdi. Kapı zi-

linin çalmasıyla Cüneyt kimin geldiğini biliyormuş gibi emin adımlarla kapıya yöneldi. Zil tekrar çalınca kaşlarını çatarak "Patlama Cengiz!" diye söylenirken Songül kocasının arkasından gülerек bakıyordu. Cengiz, ısrarlarıyla Cüneyt ile arkadaş olmayı başarmıştı. Songül onun çabalarını takdir ederken kocasının böyle samimi bir arkadaşı olduğu için seviniyordu.

"Nerede kaldın birader ya, ağaç oldum."

Kocasının tahmin ettiği gibi gelen Cengiz'den başkası değildi. Genç adam neşeli bir şekilde salona girerken genç kadını görünce gülümseyerek "Merhaba yenge, nasılsın?" diye sordu. Songül onun neşesinin bulaşıcı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Cengiz ne zaman gülümsese Songül de istem dışı gülümsüyordu.

"Hoş geldin Cengiz, hayırdır bir sorun yok ya?"

"Sorun değil de benim birkaç gün kalacak yere ihtiyacım var."

"Olmaz, burada kalamazsın."

"Ama Cüneyt, gidecek başka yerim yok."

"Senin eve ne oldu? Neden başka yerde kalıyorsun?"

"Bizim Ahmet'in bacısı gelecekmiş o yüzden bana yol göründü."

"Sen de gideyim Cüneyt'in başına kalayım dedin, öyle mi?" Cüneyt kaşlarını çatarken Songül boğazını temizleyerek onu uyarmıştı.

"Ne yapayım ağabey, bizim evde iki oda var. Ağabey-kardeş birkaç gün kalacak. Ne deseydim, kardeşin gelmesin mi?"

"Cüneyt abartmıyor musun? Burada bir sürü oda var. Birkaç gün kalsın işte. Alt kattaki odalardan birinde kalır."

"Ama Songül..."

"Sağ ol yenge, sen de olmasan bu adam beni sokağa atardı."

Ayağa kalkıp Songül'e doğru giden Cengiz'in önüne geçen Cüneyt öfkeli bir şekilde onu uyarmıştı. "Karımdan uzak dur Cengiz yoksa olacaklara karışmam." Cengiz geri adım atarak iki elini havaya kaldırdı.

"Tamam kardeşim, dünya ahret kardeşimdir Songül yenge. Bu kadar tepki vermene gerek yok."

"Ben anlamam, madem burada kalacaksın kendine çeki düzen ver. Karımdan da uzak dur."

"Anladık dedik ya. Yengeden uzak duracağım."

"Cüneyt!" Songül'ün sert çıkan sesi genç adamın yutkunmasına neden olmuştu. "Abartmıyor musun? Cengiz'i yıllardır tanıyorsun, yanlış bir hareketini gör-dün mü?"

"Görmemiş olmam bir şey değiştirmez."

"Pes yani ağabey... Sen bu kıskançlıkla fazla yaşamazsın." Cengiz sitemle salondan çıkarak mutfaka geçmişti. O kadar rahattı ki bilmeyen biri onu kendi evinde sanırdı.

"Yenge yemekte ne var, çok acıktım." Cüneyt karısına tek kaşını kaldırarak *al işte* der gibi bakarken Songül başını iki yana sallayarak kocasına gülümsemişti.

"Akşama çok var, yemek yapmadım."

"Ama ben açım."

"Dolaptan kahvaltılık alabilirsin." Songül genç adama cevap verdikten sonra odasına çıkmıştı. Cengiz ve Cüneyt genç kadının ardından bakarken karısının üzgün olduğunu düşünen Cüneyt sıkıntıyla kendisini salondaki kanepenin üzerine bıraktı.

"Sorun ne Cüneyt, neden yenge üzgün görünüyordu?"

"Senin anlayabileceğin bir durum değil bu Cengiz."

“Nereden biliyorsun? Anlat belki yardımcı olabilirim.” Cüneyt genç adama kısa bir bakış attıktan sonra yüzünü ellerinin arasına alarak başını geriye doğru yaslamıştı.

“Bak sen şehirde büyüdüğün için bizim sıkıntımız sana saçma gelebilir, bu yüzden boş ver gitsin.”

“Hadi ama ne olmuş şehirde büyüdüysem? Hem sizin oraları az çok öğrenmiş sayılırım.” Cengiz’in sözleri genç adamın gülümsemesine neden olmuştu. İki yıl önce Cengiz habersiz bir şekilde onları ziyarete gelmişti. Konakta herkes onun davranışlarını yadırgarken Cengiz’in rahat tavırları devam etmişti.

“Bugün köydekilerle konuştuk.”

“Ee ne var bunda? Siz zaten her gün konuşmuyormusunuz?”

“Konuşmamız değil, ne konuştuğumuz önemli. Dört yıl olacak evleneli ve bizim çocuğumuz yok.” Cengiz duraksayan genç adama hüznünlü bir şekilde bakarak gülümsemeye çalıştı.

“Bu yüzden de Songül’ü suçluyorlar.”

“Bunu nereden bildin?” Cengiz genç adamın karşısına geçerek oturdu. Gözlerini Cüneyt’in sıkıntıyla titreyen ellerine dikerek konuşmaya başladı.

“Çocuk meselesi ister şehirde olsun ister köyde olsun, aynıdır. Annem de beni doğurmadan önce böyle suçlamalarla uğraşmak zorunda kalmış. Siz daha yeni evli sayılırsınız. Eğer karına sahip çıkmazsan hayatın benimkinden farksız olmaz. Babam annemi çocuğu olmadığı için boşadığında bana hamile olduğunu bilmiyormuş. Babaannemin baskısı yüzünden daha fazla dayanamayarak yeniden evlenmeye karar vermiş babam. Annem çok üzölmüş o zamanlarda. On yıllık kocası onu karnunda çocuğuyla kapı dışarı etmiş.”

Cüneyt şaşkınlıkla arkadaşına bakarken yutkunmadan edememişti. Onun değişen ifadesine karşılık gülen Cengiz birden ayağa kalkarak salonun penceresine doğru ilerledi.

“Sen olsan ne yapardım Cüneyt? Babamın yerinde sen olsaydın Songül’ü boşar mıydın?”

“Öyle bir şey olmayacak. Biz daha çok genciz, zamanı geldiğinde çocuğumuz elbette olacak.”

“Ya olmazsa?”

“Olmazsa hayırlısı değilmiş derim. İlla çocuğum olacak diye karımın kalbine kıracak bir şey yapmam. Songül’ün gözünden akacak tek damlaya neden olacaksa varsın benim çocuğum olmasın. Bu yüzden Songül’den asla vazgeçmem.”

“Umarım kararına sadık kalırsın. Annem babamı asla affetmedi. Bana hamile olduğunu öğrendiğinde babama mektup yazmış. Ailesinin yanına İzmir’e taşınacağını, çocuğunu görmek isterse gelip görebileceğini söylemiş. Ama kendisinin onu görmek istemediğini de eklemiş. Bu yüzden babam ne zaman beni görmeye gelse küçük dayım bizi bir otel lobisinde buluşturuyordu. Bunca yıl annem babamdan hep uzak durdu.”

“Peki, baban evlendi mi?” Cengiz, Cüneyt’in sorusuyla kahkaha atarak gülmeye başlamıştı. Gözlerinden yaş gelene kadar gülen genç adamın kahkahası da aynı şekilde sona erdi.

“Ben iki yaşına geldiğimde annemden umudu keserek evlendi. Babaannem beni alması için babama baskı yapmış ama yeni karısı beni istememiş. Sonra bil bakalım ne oldu, kadın da babaannemi kapı dışarı etmiş. O çok sevdiği oğluna özenle seçtiği gelini onu kapı dışarı etti. Sence bu ilahi-adalet mi? Annem ayrılana kadar babamla mutlu olduğunu söyler dururdu.”

“Peki, kardeşin var mı?” Cengiz başını sallayarak cevap vermişti.

“İki tane kardeşim var. En son babam beni görmeye geldiğinde onları da getirmişti. Sonrasında babam da gelmemeye başladı. Anlayacağın sadece köylerde olmuyor bu tip şeyler. Söz konusu soy devamı olunca en eğitilmiş bile geri kafalı davranabiliyor. Bu yüzden karına her zaman destek ol. Songül yenge çok hassas biri, çok çabuk kırılır. İnan bana onda kendi annemi görüyorum. Benim annem de çok kırılıyordu ama söz konusu annelik olunca onu bazen ben bile tanıyamıyorum.” Cüneyt düşünceli bir şekilde arkadaşının kederli ifadesine bakarken onun için üzülmüştü.

“Ne yapmayı düşünüyorsun? Bu bölümü neden seçtiğini de anlamış değilim. Sen şehirde yaşıyorsun, neden ziraat okudun ki?”

“Annem eskisi kadar sağlıklı değil, o yüzden onunla bir kasabaya yerleşmeyi düşünüyorum. Bu yüzden bağ bahçesi olan bir çiftlik almak için araştırma yapmaya başladım.”

“Bu o kadar kolay değil Cengiz, sen de biliyorsun. Hadi çiftliği aldın ama aldığın yer de çok önemli. Komşuların sizi kabul etmesi gerekir. Olmadı üretimini yapmaya çalıştığın ürünleri satmak için çevren olmalı.”

“Bunları biliyorum. Şimdilik çiftliği bulmak önemli benim için. Sen anlatınca sizin oralardan bir yer aramaya başladım. Sizi ziyaret etmemin asıl amacı da nasıl bir yer olduğunu anlamaktı.”

“Peki, ne düşünüyorsun?”

“Sanırım sizin orası bize göre değil. Annemin boşanmış olması sizin orada ona sıkıntı olacaktır. Bu yüzden daha uygun bir yer bulmaya çalışacağım.”

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?”

Cengiz başını iki yana sallayarak minnetle gülümse-
di. "Hayır, yok, sadece karına sahip çık. Son pişmanlık
kimseye fayda etmiyor."

Cengiz sözlerini tamamladıktan sonra mutfığa geç-
ti. Cüneyt'in ise aklı karmakarışık olmuştu. Yerinden
kalkarak odanın penceresinden bahçedeki küçük mey-
ve ağaçlarına bakmaya başladı. Yeni çiçek açmış ağaçlar
hoş bir görüntü oluşturmuştu. Gözünün önüne bu eve
yaşamaya başladıklarından beri Songül ile bahçede yap-
tığı kahvaltı ve sohbetler geldi. Ne kadar da mutlu geçir-
mişlerdi günlerini bu küçük bahçede. Bundan sonra da
bu mutluluğun bozulmasına izin vermeyecekti.

Karısının yanına odaya doğru giderken mutfaktan
gelen tıkırtılara gülümsedi. "Kahvaltı yapmak için çok
geç değil mi? İstersen basit bir şeyler hazırlayalım." Cen-
giz bu isteğin üzerine balıklama atlarken Cüneyt karısı-
nın biraz daha yalnız kalmak isteyebileceğini düşünerek
Cengiz'le birlikte akşam yemeği için hazırlık yapmaya
başladı. İki genç adam sessiz ama bir o kadar seri bir şe-
kilde malzemeleri hazırladı. Cengiz salata yapma işini
üstlenirken Cüneyt çorba ve makarna yapmaya karar
verdi. Basit yemekler yaparak akşama hazırlanan ikili,
sohbetlerine devam etmişlerdi.

Masayı hazırladıklarında Cüneyt karısını çağırmak
için yatak odasına çıktı. Odanın kapısından içeriye gir-
diğinde ise karısının yatakta mışıl mışıl uyuduğunu gö-
rünce gülümseyerek onu uyandırmadan önce bir süre
karısını izlemişti. Ağladığı yüzünün kızarıklığından bel-
li oluyordu.

Songül gözlerini araladığında kocasını görünce ha-
fif bir gülümseme yayıldı dudaklarında. Yerinden doğ-
rulmaya çalışırken Cüneyt ona yardım etti. "Çok mu
uyudum, saat kaç?" Cüneyt karısının alına dudaklarını
değdirerek kokusunu içine çekti.

“Dinlenmen iyi oldu güzelim. Yemek hazır, hadi aşağıya inelim.”

“Yemek mi? Eyvah! Ben yemek yapmayı unuttum. Cengiz’e de ayıp olacak.” Songül yataktan hızla kalkarken birden başı dönünce yeniden yatağa oturmuştu. Cüneyt endişeli bir şekilde karısına bakarken uzanarak onu kollarından yakalamıştı. “Songül, canım iyi misin?” Cüneyt’in yüzü Songül’ün gülümsemesine neden oldu. Kocasının endişesini yüreğinde hisseden genç kadın bir elini genç adamın yanağına uzatarak hafifçe okşadı.

“Merak edilecek bir şey yok Cüneyt, birden kalkınca gözüm karardı. İyiyim.”

“Eminsin değil mi? Başka bir rahatsızlık hissetmiyorsun?” Genç kadın başını iki yana sallayarak kocasının yüzünü iki avucunun arasına aldı. “Ben iyiyim, olmasaydım söylerdim. Hem sana söylemeyeceğim de kime söyleyeceğim?”

“Söz ver o zaman, bir rahatsızlığın olduğunda bana söyleyeceksin. Ben üzülürüm diye benden saklamayacaksın.”

“Peki, söz veriyorum sana söyleyeceğim.”

İkili birlikte mutfağa yöneldiklerinde Cengiz çoktan masaya oturmuş arada çatalıyla ortadaki salatadan yiyordu. Karı kocayı görünce gülümseyerek sitem etti. “Nerede kaldınız, misafirinizi açlıktan öldüreceksiniz siz.”

“Sana bir şey olmaz Cengiz, merak etme.”

Songül tabaklara yemeği koyarak kendi yerine geçti. Normal koşullarda yapılan neşeli yemeğin aksine kim-seden ses çıkmıyordu. Üçü de kendi âleminde düşüncelere dalmış yemeğini yiyordu.

Gelecek günlerin onlar için ne getireceğini bilmeden...

14. BÖLÜM

Genç kız heyecanla odasında dört dönerken kocasının gelmesini bekliyordu. Cüneyt geç kalmıştı. Ertesi gün ikisi de mezun olup hafta sonu da konağa geri dönmek için hazırlıklar başlayacaktı. Kapıdan kilit sesi gelince hızla kapıya doğru koştu. Kapı daha açılmadan yetişip kocasını karşılamıştı. Cüneyt onun heyecanına anlam veremese de Songül hoş bir şekilde Cüneyt'e gülümseyerek onu karşıladı.

"Ahu gözlüm, ne oldu?" Songül, kocasının ona *ahu gözlüm* diye hitap etmesine bayılıyordu. Kendisine hâkim olamayarak Cüneyt'in boynuna kollarını dolarken genç adam şaşırarak ona hemen karşılık vermişti.

"Bu güzel karşılamayı neye borçluyuz?"

"İçimden gelmiş olamaz mı?" Cüneyt geri çekilerek dikkatle karısına bakmaya başladı. Gözleri parıldıyor, yüzü ay parçası gibi ışık saçıyordu. Huzurla şükrederek dudaklarını karısının alnına bastırdı. "Allah mutluluğunu daim etsin hayatım. Yüzün hep böyle gülsün ki benim içimin de huzuru tamamlansın." Songül kocasına daha da sokularak kokusunu içine çekerken başını geri atarak Cüneyt'in gözlerine baktı. "Sen benim yanımda olduğun sürece ben hep böyle gülerim."

İkili birlikte salona geçerken köye dönmek için ha-

zırlıklara başlamaları gerektiğinden konuşuyorlardı. Songül yengesinin de onlara yardıma geleceğini söyleyince Cüneyt biraz olsun rahatlamıştı. Dört yılın birikmişliğiyle evi toplamak oldukça zaman alacaktı. Ayrıca eşyaları da konağa göndermesi gerekiyordu.

Ertesi gün mezuniyet için iki ağabeyi de gelecekti. Babası son zamanlarda kendisini iyi hissetmediği için yola çıkacak gücü kendisinde bulamamıştı. Songül'ün aklına babası gelince yüzü asıldı. Cüneyt birkaç saniye önce gülümseyen karısının aniden değişen ifadesine karşılık merakla sordu.

“Neden astın yüzünü?”

“Babamı düşünüyordum. Onun da yanımda olmasını çok isterdim.”

“Biliyorum canım ama babanın sağlığı iyi değil. O da isterdi elbet gelmeyi.” Songül başını iki yana sallayarak gülümsemeye çalışmış ama gülümsemesi hüzünlü bir hâl almıştı.

Songül yemek hazırlamak için mutfığa geçerken Cüneyt de son zamanlarda aklına takılan konuya göz atıyordu. Amcasının kendisine gönderdiği dosyaları incelerken garip bir farklılık görmüştü. Anlaşılan topraklarında açgözlü bir işçi başı vardı. Bir süre ne yapması gerektiğini düşünürken amcasını arayarak durumu ona da anlatmıştı. Bir yandan bu işleri kendisine yıkan amcasına kızarken diğer yandan da amcasının bu kadar tok gözlü davranmasına hayranlıkla bakıyordu. Birçok kişi görmüştü bir avuç toprak için neler yapan. Babası bu yönden çok şanslıydı. Gözlerini kısarak ileriye bakan genç adam kendisine sarılan karısını kolunun altına aldı.

“Ne düşünüyorsun bu kadar derinden?” Cüneyt genç kadına gülümserken derin bir iç çekti. “Amcamı ve ne kadar şanslı olduğumuzu...”

“Nerden çıktı şimdi bu?” Songül merakla kocasının cevabını beklerken genç adam karısının parlayan gözlerine aşkla bakmıştı. Onun meraklı hâlleri çok sevimli oluyordu. “Amcam topraklar üzerinde hak sahibi olduğunu ileri sürmüyor. Başkası olsaydı babamla tartışmaya girerdi. İşi ona devretmek istedim, orali bile olmadı. Ben yetersizim desem de öğrenirsin diyor. Onun için üzülüyorum. Eşini kaybetti ve çocuğu yok. Keşke zamanında çocuk sahibi olabilseydi. Ondan kuzenlerim olmasını çok isterdim.” Cüneyt’in üzgün çıkan sesi genç kadının da üzülmesine neden olmuştu.

Cüneyt’in omzunda büyük bir sorumluluk vardı. Tek erkek evlat olmanın sorumluluğunu kaldırıyor gibi görünse de genç yaşında bu kadar yük taşımak Cüneyt’e baskı yapıyordu. Kocasının yalnızlığını çocuklarının da çekmesini istemeyen Songül ileride ikiden fazla çocuk düşünüyordu.

Bir süre birbirlerine sarılı kalan ikili Songül’ün ocağa koyduğu yemekleri kontrol etmek için ayrılması ile yeniden işlerine döndüler. Akşama çok fazla kalmamıştı ve Songül son gecelerinin güzel geçmesini istiyordu. Bir eli istem dışı karnına giden genç kadın uzun zamandır şüphelendiği ama emin olamadığı gerçeği sindirmeye çalıştı. Mezuniyetten sonra hastaneye gidip test yaptıracaktı. Aylık periyodu gecikmişti ve genç kadının heyecanlanmasına neden olmuştu.

“Umarım oradasındır hayatım. Seni çok istiyorum.” Songül eliyle karnını sıvazlarken heyecanla şakırmıştı. Gözleri istem dışı kapıya kaydığında yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Pencereden gördüğü arabayla Songül heyecanla kapıya koştu. Daha bahçe kapısı açılmadan Songül kendisini gelen kişilerin kollarına bıraktı.

“Ağabey, hoş geldiniz!” Songül ertesi gün gelmesini beklediği ağabeylerini görünce sevinç nidaları atmıştı.

Heyecandan kalbi deli gibi atarken Yaren'in de arabadan inmesiyle genç kadının gözleri daha da parlamıştı. "Hadi eve geçelim, ben de yemek hazırlıyordum. Aç mısınız?" Yağız ve Sedat neşeli kardeşinin ardından bakarken gülümsemişti. Songül'ü her geçen gün daha mutlu görüyorlardı. Damat ortalıkta olmayınca Sedat eve girdiğinde sesini yükselterek konuşmuştu.

"Evde yalnız mısın Songül, kocan olacak adam nerede?" dediğinde Songül huysuzlanan ağabeyine gülümseyerek baktı.

"Buradayım Sedat Bey, karımı kıskırtmaya mı çalışıyorsun?" Cüneyt alaycı bir şekilde kayınlarına bakarken ablasını görünce heyecanlanarak ona doğru ilerledi. Yaren'i ne zaman görse evli bir adamdan çok küçük bir çocuk gibi davranıyordu. Yağız'ın engellemesine fırsat bırakmadan kollarını ablasına doladı.

"Dünyanın en güzel ablası nasılmış? Yeğenim nerede?" diye sorduğunda Yaren'in burnu özlemle sızlamıştı. "Onu getirmedik, babam kalmasını istedi." Cüneyt'in yüzü asılsa da bir şey söylememişti. Ev toplarken küçük kızın ortalarda dolanması iyi olmayabilirdi. Derin bir iç çekerek ablasını kolunun altına aldı. "Hadi yorulunuz, siz odanıza geçin dinlenin. Yemek hazır olunca sesleniriz." Yağız karısını genç adamın kollarından çekip alırken homurdanarak "Patilerini çek karımdan." diye söylendi. Sedat kardeşini incelemeye devam ediyordu. Salona geçerek kendisini kanepeye atan Sedat "Ben kanepede dinlenirim, siz odanıza çıkın." dedi. Yaren ve Yağız kendileri için döşenen odaya çıkarken Cüneyt Songül'ün mutfığa geçmesiyle onu takip etmişti.

"Yardıma ihtiyacın var mı canım?" Sedat su almak için yerinden kalkıp mutfığa yöneldiğinde kapıdan duyduğu sesle duraksamıştı. Cüneyt'in sorusu onu gülümsetmişti. Kardeşinin naif sesi kulaklarına dolduğunda gülümsemesi daha da yayıldı.

“İhtiyacım olan sadece ağabeylerimle takışmaman Cüneyt. Biliyorsun sonunda sinir olan sen oluyorsun.”

“Ne yapayım benim suçum değil, biliyorsun. İkisi de benimle uğraşmaya bayılıyor.”

“Biliyorum ama sen yine de alttan alsan? Onlar sadece sana takılıyor. Sen teksin, onlar iki kişi. Lütfen canım, sakın olmaya çalış.”

“Söz veremem ama elimden geleni yaparım.”

Cüneyt karısının asılan yüzünü görünce dayanamamaya karısının beline sarılıp onu kendisine çekti. “Tamam, asma o güzel yüzünü. Söz, elimden geleni yapacağım. Sen üzülme yeter. Şimdi söyle eksik varsa hemen gidip alayım. Bir de damat bize iyi hizmet etmedi diye söylenmesin senin büyük ağabeyin.” Sedat gülmemek için kendisini zor tutarken geriye dönerek salondan kardeşine seslendi. Onu utandırmamak için mutfağa girmemişti.

“Songül, soğuk su var mı?” diye seslendiğinde genç kadın hızla kocasının kollarından sıyrılarak ağabeyinin yanına koştu.

“Efendim ağabey, bir şey mi istedin?”

“İçim yandı, soğuk su var mı?” Songül ağabeyine su getirmek için hemen mutfağa geçerken Cüneyt onun telaşına başını iki yana sallayarak gülümsemişti. Songül, ağabeylerine hizmet etmekten çok hoşlanıyordu. Yüzü birden düşen genç adam karısının yarıda bıraktığı salataya devam etti. Domatesleri doğranmış salataya önce salatalık sonra da yeşillik doğrayan Cüneyt, değişiklik olsun diye salataya dereotu ve nar ekşisi de katmıştı. Salatanın yağını tuzunu da ekledikten sonra servis tabağına alarak yemek masasının ortası koydu. Ocağın üzerindeki yemeklerin altı kısılmıştı ve piştikleri, kokularından belli oluyordu. Cüneyt, karısının mutfağa dönmesi uzun

sürünce salona geçti. Ağabeyiyle konuşmaya dalan karısını rahatsız etmek istemediği için kayınlarının ne düşüneceğini umursamadan masayı kendisi hazırlamaya karar verdi.

Yaklaşık on dakika sonra Cüneyt salona geçerek karısının başını öptükten sonra onun kızarmasını izleyerek "Hadi ablamları çağır da masaya oturalım." dedi. Sedat tek kaşını yukarı kaldırırken Songül mahcup bir şekilde kocasına bakmıştı.

"Yine yaptın değil mi? Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun Cüneyt!" dedi. Songül kocasının kendisine yardım etmesini seviyordu ama ağabeylerine malzeme vermesi de hoşuna gitmiyordu. Cüneyt'in her tartışmadan sonra rahatsız bir şekilde yatakta dönmesi genç kadının içini acıtıyordu.

"Hadi güzelim sen haber ver!" Songül yüzünü asarak salondan çıkarken Sedat dikkatle damadı süzmeye başladı.

"Bana neden öyle bakıyorsun?"

"Bu yaptığınla dilimize düşeceğinin farkındasın, değil mi?" Cüneyt omzunu silkerken Sedat yerinde doğrularak genç adamın önünde durdu.

"Teşekkür ederim." Cüneyt ani gelen teşekkür karşısında şaşırırken Sedat başka bir şey söylemeden salondan çıkıp elini yüzünü yıkamak için banyoya yöneldi. Cüneyt, ardından şaşkınlıkla bakıyordu. Kendisine gelmesi çok uzun sürmese de kulaklarının onu yanıltmış olabileceğini düşündü.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri genç adamı o ana döndürdü. Mutfığa yönelerek herkesin toplanmasını beklemişti. Kapıdan ilk giren Yağız oldu. Sessiz bir şekilde masanın sağındaki yerine geçerken Yaren kardeşine gülümseyerek "Sen de otur hadi." dedi. Cüneyt, Ya-

ğız'ın tam karşısındaki yerine oturdu. Songül ve Sedat da mutfağa girdiklerinde herkes tamamlanmıştı. Sedat her zamanki gibi masa başına geçerken Songül de Yaren'e oturmasını söyleyerek servis yapmaya başlamıştı. Kendi tabağını da alarak kocasının yanına oturan genç kadın sessizdi. Yemekte kimse konuşmamıştı. Sessizce başlayan yemek yine sessizce biterken Yağız, Cüneyt'e bakarak konuşmaya başladı.

"Yarın kaçta tören, sonrasında bir yemek yiyelim."

"On birde olacak. Öğle yemeğini dışarıda yeriz." İki linin sakın konuşması Songül'ü mutlu ederken çayları doldurarak salona geçtiler. Yaren elinde telefonu saat başı köyü arayarak kızını soruyordu. Yezda ile ilk kez ayrılmıştı ve bu durum genç kadının üzülmesine neden olmuştu.

"Yaren bırak artık şu telefonu da gel otur şuraya."

"Ama Yağız, ben kızımı özledim." Yaren'in çocuk gibi yüzünü asması kocasını güldürmüştü.

"Hadi ama Yaren, yengem kızıma iyi bakacak sen de biliyorsun. Hem burada olsaydı onunla ilgilenmekten işimizi yapamazdık." Yaren omzunu silkeleyerek kocasının yanına geçip oturdu.

Sessiz kalan Sedat düşünceliydi. Gözleri sürekli kardeşine kayarken Songül'ün bakışlarının odak noktasına dönmüştü. Cüneyt yoğun bakışlar altında gerilirken çayından bir yudum alarak iki adama döndü. Bir süre daha sohbet edildikten sonra odalarına çekilen çift rahat bir nefes almıştı. İkisi de oldukça gergindi. Songül, ağabeylerinin Cüneyt'e sataşmasından çekinmiş, Cüneyt de iki adama sataşmamak için kendisini zor tutmuştu.

"Çok şükür bu geceyi atlattık!"

Songül uyandığında mutfaktan gelen tıkırtılarla başta çekinmiş sonra yengesinin geldiğini hatırlayınca onun olabileceğini düşünerek rahatlamıştı. Mutfğa girdiğinde yanılmadığını anlayan genç kadın Yaren'e kahvaltı için yardım ederken erkekler de uyanıp aşağıya inmeye başlamıştı. Cüneyt ve Yağız mutfğa aynı anda girdiklerinde ikisinin de yüzü asıktı. Songül başta ikisinin sabah sabah tartıştığını düşünse de ağabeyinin yengesinin yanına giderek "Sana ben kalkmadan kalkma demedim mi?" diye sessizce sitem ettiğini duymasıyla kendi kocasının da derdini anlamıştı. Bu konuda Cüneyt de tıpkı ağabeyi gibi, uyandığında kendisini yanında görmek istiyordu.

"Yağız lütfen, çocuklar var burada."

"Çocuk mu? Onlar evli Yaren ve ben sana her defasında söylüyorum." Yaren kocasının sözlerine utansa da belli etmemeye çalışmıştı. Kardeşine dönerek Sedat'ı kaldırmasını istedi. Birlikte kahvaltı yapıldıktan sonra hazırlanıp yola koyuldular.

Cüneyt kendi töreninde kısa bir süre durduktan sonra karısının mezuniyet törenine yetişmişti. Songül heyecanla temsili diplomasını alırken gözleri kocasına takıldı. Onun da elinde kendi diploma temsili olan rulo vardı. Yerine geçtiğinde kocasının koluna giren Songül onun kendisini tebrik etmesiyle gülümsedi. Sedat ve Yağız kardeşlerine gururla sarılırken Yaren de Cüneyt'i kollarının arasına almıştı. Artık hasret bitmişti. Araya kilometreler girmeyecekti. Özlediklerinde hemen onları görebileceklerdi. Birlikte yemek yedikten sonra toplanmak için eve doğru yola çıkan grup, arabanın içine dolan Songül'ün acı çığlığıyla ona dönmüştü. Genç kadın bir eli karnunda acı içinde kıvrılırken arabayı süren Yağız arabayı hemen kenara çekerek kardeşinin tarafındaki kapıyı açarak ona bakmaya çalıştı.

“Songül, ne oldu?” Songül yanağından sicim gibi akan yaşlarla ağabeyine bakarken Cüneyt karısının elini sıkıca tutarak Yağız’a baktı.

“Enişte bir şey yap, ne olur?”

“Songül neren acıyor?” Songül kasıklarına giren sancıyla yeniden çığlık atarken Yağız ağabeyine dönerek arabayı çalıştırmasını istemişti. Yaren öne geçerken Yağız ve Cüneyt arka koltukta Songül ile ilgileniyordu. Araba hızla en yakın hastanenin önünde durduğunda Yağız arabadan inerek kardeşin kollarının arasına almıştı. Genç kadını acil servise taşıırken bir yandan da yardım istemeye çalışıyordu. Cüneyt korkudan dili tutulmuş bir şekilde ağabeyinin kollarında acı içinde kıvranan karısına bakarken ilk kez iliklerine kadar korkuyu hissediyordu.

“Songül, dayan güzelim. Ne olur dayan!” Yardıma koşan doktorlar genç kadını sedyeyle acil müdahale odasına alırken Yağız da onunla birlikte odaya girmişti. Yağız genç kadının eteğindeki kanı görünce duraksayarak içinden düşündüğü şeyin olmaması için dua etmeye başlamıştı.

“Düşük yapma olasılığı var!”

Doktor, Yağız’ın sözleriyle hemen kadın doğum uzmanlarından birini çağırmıştı. Kapının ardında endişeyle bekleyen Cüneyt ne yapacağını bilmez bir şekilde duvara yaslanmış kapıya bakarken ağladığının farkında bile değildi. Karısının acısını içinde hissediyordu.

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Duvardaki saatinin tik tak sesi sanki tüm beyinde yankılanıyordu. İçinden dua etmeye başlamıştı. Tek duası karısının kendisine bağışlanmasıydı. Onun iyi olması her şeyden önemliydi. Yaren kardeşinin perişan hâline karşılık ona destek olmaya çalışsa da o da en az kardeşi kadar korkmaya

başlamıştı. Kapıdan kimse dışarıya çıkmazken içeriye birkaç doktorun da girmesi daha çok korkmasına neden oldu.

“Biri bir şey söylesin, ne olur!” Cüneyt daha fazla dayanamayarak kapıyı yumruklamaya başladığında hastaneye geleli bir saat olmuştu. “Karımı görmek istiyorum, açın şu kapıyı!” Cüneyt ardı ardına yumruklarını kapıya indirse de içeriden bir ses çıkmamıştı. Yaklaşık yarım saat sonra Yağız kapıdan başı aşağıda çıktığında Cüneyt yutkunarak ona bakmıştı. Gözlerinden akan yaşlar yanaklarında ıslan bir yol çizerken Yağız’ın yakasını tutarak “Enişte, Songül iyi mi? O iyi, değil mi?” dediğinde sesi titremeye başlamıştı. Elleri gömleğinin yakasından aşağıya usulca kayarken kendi kendine konuşmaya başlamıştı.

“O iyi olmalı, benim onsuz nefes alamayacağımı bilir. Bana bunu yapmaz.” Cüneyt her dakika daha da kendi dünyasına hapsolurken Yaren dayanamayarak araya girdi.

“Yağız cevap versene, ne oldu? Songül nasıl?” Yağız perişan bir hâlde gözleri yaşlı karısına baktığında onları sessizce izleyen Sedat sakinliğini korumaya çalışıyordu. Birinin ortamı sakinleştirmesi gerekiyordu ve büyük olarak bu görev Sedat’a düşüyordu.

“Yağız, susma söyle, kardeşimin nesi var?”

“Preeklampsi geçirdi.” Yağız’ın ne demek istediğini kimse anlamamıştı. “Yani gebelik zehirlenmesi geçirdi. Neredeyse...” Yağız sözlerini tamamlayamamıştı. Düşündükçe delirecek gibi oluyordu. Nasıl olmuştu da kardeşinin hastalığını anlayamamıştı. Kardeşi hamileydi ve karnındaki bebeği onu zehirlenmeye başlamıştı.

“Gebelik mi? Songül hamile mi?” Cüneyt’in heyecanla sorması Yağız’ın içini daha çok acıtmıştı. Başını iki

yana sallayan adam Sedat ve Cüneyt'in kaşlarını çatmasına neden olmuştu.

"Bebek karnında ölmüş ve onu zehirlemeye başlamış. Neredeyse Songül de ölecekti. Şimdi yoğun bakıma aldılar, birkaç gün orada kalacak."

"Ne demek bu? Songül..." Cüneyt, Songül'ün durumunu öğrendiği andan beri bebeği unutmuştu. Onun için önemli olan tek şey sevdiği kadının iyi olmasıydı. "Songül iyi olacak değil mi?"

"İnşallah. Bebeğin ona ne kadar zarar verdiğini öğrenmek için bazı testler yapılacaktır."

"Peki bebek... Bebek ne kadarlıkmış?" Yaren kocasının yüzünde hüznü görünce sorduğu soru karşısında pişman olmuştu. Ne kadar olduğu önemli miydi? Artık olmayan bir bebeğin ne kadarlık olduğu önemli olmamalıydı.

"Onun hamile olduğunu anlamalıydım. Ben nasıl bir kocayım..."

Cüneyt kendisini suçlamaya başlamıştı. Yağız kendisine vurmaya başlayan genç adamın ellerini yakalarken Sedat da ona yardım etmeye başlamıştı. "Bu senin suçun değil, Songül de bilmiyordu. Yarı uyanık bir şekilde öğrendi bebeği. Onun sana ihtiyacı var Cüneyt!"

"Peki, şimdi ne olacak? Ya ona bir şey olursa?" Yağız dişlerini sıkarken Cüneyt'in omzunu sıkarak kendisine bakmasını sağladı.

"Ona bir şey olmayacak. Songül'ün durumu erken belli olduğu için daha kolay tedavi olacak. Allah korusun gebelik zehirlenmesi ilerleseydi kurtaramazdık. Genelde anne ve bebeğin ölümüne neden oluyor preeklampsi. Şükredelim ve dua edelim. Songül uyandığında çok üzülecek."

"Ona bir şey olursa dayanamam." Yaren kardeşine

sarılırken Yağız hava almak için hastanenin dışına doğru ilerledi. Sedat kardeşini takip ederken emin olmak için ona sorması gereken sorular vardı. Bahçede bulunan söğüt ağacının dibindeki banka oturan Yağız başını geri atarak elleriyle yüzünü kapadı. Sedat onun sıkıntılı hâlini görünce yanına oturarak konuşmaya başladı.

“Her şey yolunda değil mi Yağız, bizden bir şey saklamıyorsun?”

“Durumu iyi ama ya gecikseydik? Düşünmek bile istemiyorum. Sanırım bugünün verdiği heyecana dayanamayarak tansiyonu yükseldi. Songül’ün bir daha bebek sahibi olması çok zor ağabey.”

Sedat duyduğu şeyle kaskatı kesilmişti. Bakışları alev alırken birden ayağa kalkarak “Ne demek çok zor? Songül’ün çocuğu olmayacak mı?”

“İleride olur belki ama çok riskli. Gizli tansiyonu varmış. Gebelik tansiyonunu tetikledi. Çocuğu olursa tıpkı annem gibi...” Yağız yutkunarak sözlerini bitirmişti. Düşünmek bile istemiyordu. Sedat onun söylediklerini anlamazdan geldi. Annesi de yüksek tansiyon hastasıydı ve Songül’ü doğurduktan sonra bir daha kendisini toparlayamamıştı. Onun talihinin kardeşinde olması Sedat’ın içini yakmaya yetmişti. Biricik kardeşinin kadersizliği onun içindeki acıyı harmanlayıp daha da alevlendiriyordu.

“O zaman tıp bu kadar gelişmemişti. Hem sen ona bakarsın...”

“Benim elimde olan bir şey değil bu ağabey. Songül’ün önce tedavi olması, tansiyonunun kontrol altına alınması lazım, bunu şimdi söylemek çok zor. Ama hamile kalırsa hayatı tehlikeye girebilir.” Yağız konuştuğu kadar Sedat’ın yüzündeki ifade değişiyordu.

Cüneyt şahit olduğu konuşma karşısında donup kalmıştı. Cüneyt karısının hamile kalırsa hayatının tehlike-

ye gireceğini öğrendiği için daha çok korkmaya başladı. Biliyordu ki Songül bebek istiyordu. Onun için karısından daha önemli hiç bir şey olamazdı. Bebek olması ya da olmaması o kadar önemli değildi. Songül yanında olsun başka bir şey istemiyordu. Yeter ki nefesini ensesinde hissetsin!

Ablasının kolundan çıkarak hızla hastaneye geri dönmüştü. Karısı içeride yatarken kendisine hava almak haram gibiydi. Yoğun bakım ünitesinin kapısında beklemeye başladığında düşünceliydi. Karısının çocukları ne kadar sevdiğini düşündü. Sonra ikisinin bebeğinin ne kadar güzel olabileceğini hayal etti. Karısına bu haberi nasıl söyleyebilirdi ki? Hayır, ona kesinlikle söyleyemezdi. Derin bir iç çekerek başını ellerinin arasına aldı. İleri geri hareket ederken önüne düşen ayakkabıların sahibine doğru başını kaldırdı. Karşısında eniştesi yaşlarda olan bir doktor vardı. Hemen ayağa kalkarken adamın sakın konuşması canını sıkıyordu.

“Karım nasıl Doktor Bey?”

“Songül Hanım şimdilik stabil durumda. Erken getirilmesi onun hayatını kurtardı. Belirtileri görmemiş olmanız çok garip doğrusu.”

“Belirtiler mi? Nasıl belirtiler bunlar?”

“Karınızda halsizlik var mıydı ya da unutkanlık? Sürekli uyuma hâli ya da görme sorunu?” Cüneyt doktorun her bir sorusunda kasılmaya başlamıştı. Hiçbirini bilmiyordu. Acaba Songül ondan saklamış olabilir miydi? Sadece son zamanlarda yorgun görünüyordu. Sınav zamanı olduğu için normal karşılamıştı ama şimdi doktoru duyduktan sonra emin olamamıştı.

“Bilmiyorum, sadece son zamanlarda çok yorgun görünüyordu. İkimiz de yeni mezun olduk. Sınavlarımız çok yorucu geçmişti.”

“Anlıyorum. O zaman karınızın şanslı olduğunu düşünün. Allah yardımcısı olmuş.”

“Peki, bu neden oluyor? Nedeni ne?”

“Genelde ilk gebeliklerde ya da yaşı geçmiş hamile kadınlarda görülüyor. Erken anlaşılmazsa anne ve bebek için çok geç kalınabilir.”

“Peki, yeniden hamile kalırsa, o zaman karımın hayatı...” Cüneyt sorusunu devam ettirememişti. Sormak zor geliyordu. “Bakın sizinle açık konuşacağım. Karınızın hamile kalması riskli şu anda. Tabii yüksek tansiyonunu kontrol altında tutmayı başarırsak hamileliği normal geçirebilir.”

“Ama her zaman risk olacak, değil mi?”

“Bunu şimdi söylemem doğru değil. Bazen beslenmeyle tehlike azaltılabiliyor. Genelde aileden gelen bir hastalık. Eşinizin ailesinde yüksek tansiyon hastası var mıydı?” Cüneyt, Songül’ün annesinin de tansiyon hastası olduğunu söylediğini hatırladı. Başını sallayarak ona cevap verdi.

“Karınızı şimdi müşahede altında tutuyoruz. Bu yüzden endişelenmeyin. Birkaç güne kalmaz onu normal odaya alacağız.”

Cüneyt kendisine doğru gelen ablası ve eniştesine bakıyordu. Ablasının ağladığı gözlerinin kızarıklığından belli oluyordu. Sedat telefonla konuşuyordu ve yanlarına geldiğinde telefonunu kapatarak birkaç saatliğine ayrılacağını söyledi. Cüneyt etrafında olanlara anlam veremiyordu. Başı zonklamaya başlamıştı ve kimseyi dinleyecek durumda değildi.

“Cüneyt, hadi kardeşim biraz dinlen.”

“Buradan ayrılamam abla, Songül uyanırsa korkar.”

“Biz buradayız, hem enişten onun yanında olacak.”

“Olmaz abla, karımı almadan buradan gitmem.”

Yağız directmek üzere olan karısının kolunu tutarak kendisine bakmasını sağladı. Başını iki yana sallarken genç adamın üzerine gitmemesini söyledi. Cüneyt başını geriye atarak gözlerini kapattı. Beklemek çok zordu. Hele ki seven bir kalp için zordan da öte bir duyguydu. İçinin kör bıçakla oyulduğunu hisseden genç adamın yanağından aşağıya akan yaşlara kimse şaşırmamıştı. Aksine onun acısına ortak olmuşlardı. Yağız karısının sessiz hıçkırıklarını göğsünde boğarken Yaren bakışlarını kardeşinden kaçırmıştı. Onun ağladığını daha önce bir kez görmüştü ve o da Songül’den ayrı kaldığı o zamanlardı...

Bir aşığın maşukuna olan özlemi ne kadar sürede kendini gösterirdi bilinmez ama Cüneyt’in özlemi, içeriye yatan kadını göremediği her saniye katbekat artıyordu. Yelkovan akrebi, akrep yelkovanı takip ederken Cüneyt’te bekleme takati kalmamıştı. Saatler geçmiş ama o gönlünün sahibini görememişti. Derin bir iç çekerken acıyı iliklerine kadar hissetti. Bedeni artık bu acıya dayanacak gibi değildi. Soluğu boğazında takılı kalınca birden öksürmeye başlamıştı. Eli boğazında nefes almaya çalışırken Yaren ve Yağız hemen yanına koştu.

“Abla nefesim kesiliyor... Abla...”

Cüneyt son sözlerini tamamlayamadan Yağız’ın kollarına yığıldı. Yaren’in çığlığı koridorda yankılanırken Yağız hemen bir sedye isteyerek onu müdahale odasına aldırılmış, kendisi ilgilenmişti. Yaren ağlamaktan kan çanağına dönen gözlerini gölgeler arasından gelen ikiliye odaklarken hıçkırığını elinin altına hapsetti.

“Yaren! Kızım nerede?”

Asude olanları duyunca konakta duramayarak kâhyadan kendisini otogara bırakmasını istemiş ve ilk

otobüsle yola koyulmuştu. Sedat karısını bir türlü ikna edemezken çocukları yakın arkadaşı da olan Leyla'ya bırakmıştı. Cemal Bey'in sağlık durumu el vermediği için ona bir şey söylemese de adamın bir şeylerden şüphelendiği aşikârdı. Asude'nin apar topar yola çıkması onun içinin daralmasına yetmişti. Asude hastaneden içeri girer girmez Songül'ün yattığı yoğun bakım ünitesine doğru ilerlerken bankta oturan Yaren'i görünce birden durdu. Genç kadının kalbi bir an sıkışır gibi oldu. Gözünden aşağıya akan bir damla yaşla kocasının koluna tutunurken güç almaya çalıştı. Sedat karısına bakarken onun ağladığını görünce iç çekerek Asude'yi kendine çekerek sıkıca sarıldı.

"Ağlama artık, o iyi. Seni böyle görürse daha çok üzülür."

"Elimde değil Sedat, Songül benim ilk çocuğum. Onun böyle acı çekmesi canımı yakıyor." Sedat karısının sözleriyle hüznü bir şekilde gülümsemişti. "O senin çocuğun ama benim hem kardeşim hem çocuğum. Şimdi ona destek olacak bir anneye ihtiyacı var. Onun acısını alabilecek bir kadına ihtiyacı var. Lütfen biraz güçlü olmaya çalış, seni de perişan görürse toparlanamaz."

"Elimde değil."

"Durumu erken anlaşıldığı için Allah'a şükretmeliyiz Asude. Düşünmek istemiyorum ama geç de olabilir. Hem bebeğini hem de..." Sedat sözlerini tamamlayamamıştı. Bedeni ürperirken Yaren'e bakışları döndü. Onları görmüş ve ayağa kalkmıştı. Asude kocasının kollarından çıkarak hızla Yaren'e doğru ilerledi.

"O nasıl, bir haber var mı?" Yaren başını iki yana sallarken Asude yine incilerini dökmeye başlamıştı.

"Abla ben şimdi ne yapacağım? Kardeşimi daha önce bu kadar bitik görmemiştim. Songül'e bir şey olur-

sa Cüneyt yaşayamaz. Ne yapacağım?” Asude genç kadına sıkıca sarılırken derin bir nefes aldı.

“Yanında olacaksın, başka bir şey yapamazsın. Sen bir abla olarak hep kardeşinin yanında olacaksın.” Asude ve Yaren birbirine sarılarak ağlarken içindeki acıyı dindirmeye çalıştı. Ne kadar başarılı olabilirlerdi bilinmez ama en azından Cüneyt olmadan rahat bir şekilde ağlayarak içlerini biraz olsun rahatlatmaya çalışmışlardı.

“Daha ne kadar bekleyeceğiz Yağız?”

Yaklaşık dört saattir aynı yerde oturmuş bir haber almayı bekliyorlardı. Yağız arada odaya girerek kardeşini kontrol etse de değişen bir şey yoktu. Küçük bir camdan Songül’ü izleyen Cüneyt sanki başka bir dünyada gibi sessizdi. Sürekli Songül ile yaşadığı mutlu günleri düşünüyor ve sessizce gözünden yaşını akıtıyordu.

“Allahım onu bana bağışla!” duası dilinden eksik olmuyordu. Omzunda hissettiği dokunuşla hızla yanağını silerek yanındaki kişiye baktı. Cengiz haberi alır almaz hastaneye koşmuştu.

“O iyi olacak ama sen hiç iyi değilsin Cüneyt. Seni bu şekilde görmek Songül’ü daha çok üzer.”

Cengiz daha sabahında mutluluktan yüzü aydınlanan çiftin geldiği duruma inanamıyordu. Üzgün bir şekilde o da Songül’ün yattığı yere bakmıştı.

“O güçlü bir kadın, şimdi kendine çeki düzen ver. Uyandığında seni böyle görmesin.”

“Uyanacak değil mi?” Saatlerdir gözünü açmayan genç kadına bakmaya doyamıyordu. Onun kıymetlisi, yüreğinin atış nedeni, orada bilinçsiz bir şekilde yatar-ken kendisi de onunla uyuyordu sanki.

“Uyanacak tabii. Ama sen böyle giderse hasta olacaksın. Hadi toparlan, gidelim bir şeyler yiyelim.”

“Buradan ayrılamam.” Cengiz genç adamı ikna edemeyeceğini biliyordu. Omzuna hafif vurarak hastanenin kantinine gitmek için yanından ayrıldı. Cüneyt’e bir şeyler alıp onun güçlü kalmasını sağlamalıydı.

Yaren ve Yağız yan yana oturmuş Cüneyt’e bakarken Asude kocasının göğsüne başını yaslayarak bekliyordu. Küçük bir hareketlenmeyle herkes gelen kalabalığa bakarken Cüneyt korkuyla doktorun karşısına geçmişti.

“Ne oldu, neden bu kadar kişi oraya giriyor?” dedi. Araştırma hastanesi olduğu için doktor asistan öğrencilerle hasta değerlendirmesi yapıyordu. Yağız genç adamın koluna girerek durumu kısaca açıklasa da Cüneyt onu anlayacak durumda değildi. Gerginliğe daha fazla dayanamayarak yere doğru yığılmak üzereyken Sedat ve Yağız genç adamı son anda yakalamıştı. Yaren ve Asude hıçkırarak ağlarken Cüneyt hemen bir odaya alınmıştı. Genç adama serum takılırken Yaren kardeşinin yanına gidip başında beklemeye başlamıştı. Bir elini avucunun içine alarak sessizce ağladı.

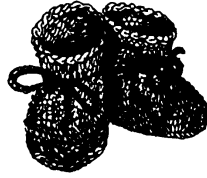
“İyi olacaksınız... Sen güçlü olmalısın ki karın senden güç alsın.” Cüneyt’in elini hiç bırakmayarak onun yanına başını koyup gözlerini kapatmıştı.

Sedat ve Asude Songül’ün kapısından bir an olsun ayrılmamıştı. “Ne zaman kendine gelir Yağız?” Yağız yengesinin tarazlı çıkan sesiyle duraksamıştı. Ne zaman üzülse Asude’nin sesinde yeller esiyordu. Psikolojik bir şekilde sesi kısılmaya başlıyordu.

“Yenge, kendine dikkat etmen gerekiyor. Bak sesin yine kısılmaya başladı.”

“Ben iyiyim sen bana kızımın ne zaman uyanacağını söyle.” Asude’nin sert çıkan sesi Yağız’ın bir adım geri gitmesine neden olmuştu. Naif yengesi söz konusu çocukları olunca birden kendinden beklenemeyecek bir şekilde pençelerini çıkarıyordu.

“Uyumasında bir sorun yok, eski gücüne kavuşması için ilaçla uyutuluyor. Dinlenmesi onun için daha iyi. Uyandığında ne tepki vereceğini bilmiyoruz. Bebeğinin öldüğünü öğrendiğinde yıkılacak. Ayrıca yeni bir bebek için tedavi olması gerekiyor.” Asude anladığını belirten bir baş işareti yaparken gözleri yanmaya başlamıştı. Bakışları yine yatakta uyuyan kıza döndü.

Ne kadar bilinçsiz olsan da senin için değerli olanın acısını yüreğinde hissedersin. Gölgeler arasında kulaklarına yankılanan bebek sesinin acı feryadı genç kadının kalbine işlerken yanağından akan yaşlardan habersizdi. Elini kaldırmak bebeği tutmak istiyordu ama kasları ona itaat etmiyordu. Seslenmek istiyor ama dudakları bantlanmış gibi birbirinden ayrılmıyordu. Bebek sesi kulaklarında yankılanarak uzaklaşırken hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştı.

“Gitme, beni bırakma!”

Genç kadın içten yakarışlarına devam ederken kendinden uzaklaşan ışık huzmesine gözleri buğulu bir şekilde bakmıştı. Kıpırdayamıyordu. Bedeni ürpertiyle

elektriğe kapılmış gibi titremeye başlamıştı. Birileri kollarını tutuyor birileri de bedenine bir şeyler yapıyordu. Ne olduğunu anlayamayan genç kadın soğuk bir şeyin göğsüne değdiğini hissettiğinde daha da gerilmişti.

“Songül, yapma benimle kal! Sen olmadan yaşayamam!”

Kulaklarında yankılanan tanıdık ses kalbine dokunurken yanağından aşağıya bir damla daha yuvarlanmıştı. Uğultu kulaklarından giriyor ama hedefine ulaşmıyordu.

“Kızım!”

Songül birden duraksamıştı. Kendisine seslenen kadını tanımıyordu. Sesi yabancı olsa da kokusunu duyumsadığında kalbi heyecanla hızlanmıştı.

“Anne!”

Kendisine doğru yaklaşan beyaz gölge seçilemese de o kişinin kim olduğunu anlamamasına olanak yoktu.

“Anne sen mi geldin?”

Genç kadın ağlayarak ellerini uzatmak istemiş ama yine başaramamıştı. Hıçkırıkları boğazına dizilirken boğulmak üzereydi. Bedenindeki soğuk dokunuşlar devam ederken o annesine ulaşmaya çalışıyordu.

“Anne beni bırakma, lütfen beni bırakma!”

“Kızım gelme, bak seni çağırıyor!”

Songül gölgenin gösterdiği kişiye bakınca yeniden kalbinin çarptığını hissetmişti. Cüneyt iki ağabeyinin kollarından kurtulmaya çalışarak kendisine gelmeye çalışıyordu. Sedat onu sert bir şekilde yere yatırarak üzerine çullanırken Cüneyt ona sesleniyordu.

“Songül yapma, beni bırakma!”

Genç kadın yutkunarak kocasının perişan hâline bakıyordu.

“Anne o neden bağılıyor? Ben yanıdayım ama beni görmüyor. Ağabey, kalk üzerinden!”

Songül bağılıyor ama sesini duyan olmuyordu. Göğsünde hissettiği derin bir çekilmeyle soluksuz kalmıştı. Biri sanki boğazındaki soluğu tıkıyor, kalbinin kan pompalamasını engelliyordu.

“Songül, hadi geri dön canım. Annen senin hep yanında olacak.”

“Ama anne bebeğim gitti, onu yalnız bırakamam.”

Gölgenin kucığında daha önce görmediği bir hareketlilik fark eden genç kadın ağlamaya başlamıştı.

“Anne onu bana ver lütfen... O benim bebeğim.”

“O bana emanet hayatım, hadi sen seni bekleyeni daha fazla üzme. Hem yeniden anne olursun!”

“Sanki dönersem bu olmayacakmış gibi hissediyorum.”

“Allah’tan umut kesilmez kızım. Hem bak küçük annen de seni bekliyor. Ağabeylerini üzmeyeceksin değil mi? Kocan sen olmadan yaşayamaz. Şimdi gençsiniz, anlayacak durumda değil ama takdiri ilahi geldiğinde kabul etmek zorunda kalacak. Senin için henüz erken, daha anne olacaksın.”

Songül gölgenin kaybolmadan önce yanına yaklaşan küçük çocuğa baktı. Sarı saçları kendisine tanıdık geliyordu. Gölge ona doğru elini uzatırken Songül hamle yapmış ama yerinden kıpırdayamamıştı. Küçük adımlarla kendisine doğru gelen ışık huzmesi bir erkek çocuğuna benziyordu. Songül yüzünde gülümseme, gözünde yaşla eline dokunan ama hissettiremeyen çocuğa bakarken birden derince nefes alarak karanlığın içine düşmüştü.

“Songül! Ağabey bırak onun yanına gitmeliyim.”

Sedat altında çırpınan genç adamı güçlkle tutarken gözünden akan yaşın farkında bile değildi. Songül’ün birden fenalaşması beklenen bir durum değildi. Kanındaki zehir temizlenmeye başlasa da ölen ceninin alınması genç kadının komplikasyon geçirmesine neden olmuştu. Ateşi yükselen genç kadının bedeni birden titreme nöbetine kapılmıştı. Doktorlar hemen müdahale etse de nabzının yavaşlaması ortamın hareketlenmesine neden olmuştu.

Cüneyt uyandığında karısının yanına gitmek için hemen yatağından kalkmış ama yoğun bakım ünitesine geldiğinde gördüğü hareketlilik dikkatini çekince koşarak odaya girmeye çalışmıştı. Sedat ve Yağız ona engel olmaya çalışırken Cüneyt karısına seslenip duruyordu.

“Ağabey bırak, Songül... Songül beni bırakma!”

Yağız birkaç sağlık personelinden Cüneyt’e sakinleştirici yapmalarını istemişti. Genç adamı sakinleştirmek kolay olmasa da gözlerini kapatmadan önce kulaklarına dolan “Her şey yolunda, atlattı!” sözlerini duymuştu. İçinden şükrederek gözlerini kapatırken onun bu bitik hâline Yaren ve Asude gözü yaşlı bir şekilde bakıyordu. Elinden bir şey gelmeyen iki kadın sadece dua ediyordu. Dua her hayrın kapısını açardı. Sığınabilecekleri tek varlığa, Allah’a sığınmışlardı. “Allahım sen yardım et, şifa ver!” duaları dillerinden hiç eksik olmamıştı.

Beyazın kırık tonu gözlerini almaya başladığında tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu genç kadın. Yüreği daralıyor ama bir şey söyleyemiyordu. Kuruyan boğazını ıslatmak için yutkunsu da başarılı olmamıştı.

“Cüneyt!” Dudaklarının arasından fısıltı gibi çıkan ses alarm gibi genç adamın kulaklarında yankılandığını-

da Cüneyt hızla yerinden kalkmıştı. Songül beş günün ardından normal odaya alınmıştı ve son yarım saattir genç adam onun uyanmasını bekliyordu.

“Ahu gözlüm!” Cüneyt karısının açılan gözlerine bakarken yanağından aşağıya bir damla yaş düşmüştü. “Çok şükür sesini duydum ya!”

“Cüneyt ne oldu, neden buradayım?”

“Yok bir şey hayatım, yok bir şey. Geçti çok şükür.”

Songül boğazını temizleyerek güçlükle su istedi. Cüneyt başta tereddüt etse de kapıda onları bekleyen Yağız aklına gelerek hızla kapıya yönelmişti. Kapıyı açtığı anda dört kişi birden bakışlarını ona dikti.

“Enişte su istedi, su vereyim mi?” Yağız derin bir nefes verirken gülümseyerek başını salladı. Cüneyt odaya girdiğinde kapıyı açık bırakmıştı. Hepsi sessizce odaya girdiğinde Cüneyt’in usulca karısına su içişi izlemişlerdi. Songül kocasının perişan hâline üzülse de bir şey söylemedi. Ne söyleyebilirdi ki? Daha bebek sahibi olacağını öğrenemeden onu kaybetmişlerdi. Kendisini suçlu hissediyordu. Garip bir şekilde daha önce doktora gitmediği için tüm suçun kendisinde olduğunu düşündü. Yağız kalabalık odadan herkesi dışarı almak istediğinde Songül kendisine kızarmış gözlerle bakan Asude’yi görünce hıçkırdı.

“Asude anne?” Asude kocasının kollarından çıkarak hızla yataktaki genç kadının yanına ulaştı. Yatağın kenarına oturarak ellerini tuttu. Onları yalnız bırakmak isteyen Sedat, Cüneyt de dâhil herkesi odadan dışarıya çıkarmıştı. Kapının kapanmasıyla Songül yerinde doğrularak Asude’ye sarıldı.

“Asude anne, gitti... Onun varlığını hissedemeden beni bıraktı. Ben ne yapacağım?” Asude genç kadına sarılarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Bir eli sırtını sı-

vazlarken ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

“Gececek hayatım, ağlama artık. Allah böyle istedi demek ki!”

“Anne... İçim yanıyor...” Genç kadının kendisine yakarır gibi *anne* demesi Asude’nin içini kavurmuştu. Elinde büyüyen genç kızın acısını kendi içinde hissediyordu. Gözlerinden sessiz yaşlar dökülürken derin bir nefes alıp geriye çekildi. Songül’ün yüzünü avuçlayarak kendisine bakmasını sağladı.

“Bana bak güzelim, yeniden anne olursun. Önemli olan senin iyi olman. Dışarıda seni bekleyen genç adam sana bir şey olacak diye aklını kaçıracaktı. Sadece onu düşün ve ona göre güçlü olmaya çalış. Sen kadınsın ve güçlü olmak bizim doğamızda var. Bu olmadı ama Allah senin gibi iyi niyetli birine yeniden anne olma şansını verecektir. Sen dua et ve sakın isyan etme. Allah dualarına karşılık verecektir.” Songül hıçkırırken başını salladı. Gözlerinden akan yaşın tuzu yanağını yakmaya başlamıştı.

“Asude anne, rüyamda annemi gördüm. Kucağında bebeğim vardı!” Asude duyduklarıyla bir an nefes alamamıştı. Songül’ün sözleri onu gafil avlamıştı. Dikkatle genç kadını dinlerken onun yüzündeki hüznü gülümsemeye şaşırmıştı. “O kadar gerçektir ki! Bebeğimi aldı ama bana başka bir çocuğum olacağını söyledi. Tıpkı senin gibi o da bana anne olacağımı söyledi. Gerçekleşir mi dersin Asude anne? Ben de bir gün anne olur muyum?”

Asude gülmeye ağlama arasında başını sallarken yeniden genç kadına sarılmıştı. “Sen de anne olacaksın, bir gün senin de çocuğun olacak.” Duygusal geçen birkaç dakikadan sonra odanın kapısı açılmıştı. Cüneyt endişeli bir şekilde odaya girerken Asude oturduğu yerden kalkarak kapıya yöneldi.

“Sizin yalnız kalmaya ihtiyacınız var. Biz kapıda olacağız.” Asude dışarıya çıkarak kapıyı usulca ardından kapatmıştı. Düşünceler içinde kocasının yanına giderek onun kolunun altına girdi.

“İyi olacak... O iyi olacak ve bu acıyı da atlatacak.”

.

15. BÖLÜM

Gözlerini ileriye doğru dikmiş etrafında olanların farkında olmadan öylece boş bakıyordu. Hastaneden çıktıktan sonra ev toparlanmış ve köye kesin dönüş yapılmıştı. Cüneyt karısının üzerine titrerken Songül sürekli derin düşüncelere dalıyordu. Sıkıntıyla nefes alırken arkasından seslenen hizmetli kıza bakışlarını çevirdi. "Hanımım akşama ne yemek yapalım?"

Songül konağa geldiklerinden beri bir hengâmenin içine düşmüştü. Hasat zamanı olduğu için başka şehirlerden gelen işçilerin de yemeğiyle ilgilenmesi gerekiyordu. Çalışmak ona iyi gelse de hâlâ içinde bulunduğu buhranı atlatmış değildi. Bazen rüyasına küçük bir kız çocuğu girip ona sıkıca sarılıyor ve ağamamasını söylüyordu. Cüneyt'in çabasını gördükçe kendisine, kızsada elinden gelen bir şey yoktu. Çalışan kızın acıyan bakışlarını fark ettiğinde artık buna alışması gerektiğini düşünmeye başladı. Kendisinden kaçırılan bakışlar, arkasından konuşulan sözler genç kadının talihsizliğinin dedikodusu... Songül dayanmanın son sınırında olduğunu hissettiği anda derin bir iç çekip şimdi de yaptığı gibi sabır çekerek kendisini Allah'a bırakıyordu.

Asım Bey gelinini uzaktan izlerken onun son zamanlardaki hâlinden hiç hoşlanmamıştı. Genç kadın

gün geçtikçe daha da zayıflıyordu. Onunla birlikte oğlu da üzülmüyordu. Bebek haberini aldıklarında iki aile de oldukça üzülmüştü ama Songül'ün iyi olması tesellileri olmuştu. Cemal Bey karısının kaderini kızının yaşaması için dua ederken korkmadan da edememişti.

"Bu akşam hafif şeyler yapalım, havalar çok ısındı."

Kızlar hanımlarının dediğini yapmak için koştururken mutfağa gelen seyislerden biri alındaki teri silerek mutfakta çalışan karısından bir bardak su istemişti. Adamın sıkıntısı yüzünden belli oluyordu.

"Ne oldu Ekrem ağabey, neden bu kadar sıkıntılısın?" Songül onun yüzündeki ifadeden bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Hanımına bakan adam yüzünü asarak derdini söylemişti.

"Atlardan birinin doğumu başladı. Saatler geçmesine rağmen bir gelişme yok." Songül yutkunarak adama bakarken kısa bir süre duraksayarak kendini hızla mutfaktan dışarıya atmıştı. Bir yandan acele ederken onun bu davranışıyla meraklanan seyis de arkasından gitmişti.

"Hanımım, siz uzak dursanız?"

"Unuttun galiba Ekrem ağabey, ben veterinerim. İşimi yapmayacaksam neden okudum?"

"Ama Hanımım..."

"Acele et de hayvana yardım edelim."

İkili hızla ahıra giderken çalışan birkaç kişi onlara yol veriyordu. At doğum yapacak olan atların yanına, özel alana alınmıştı. Ahırında acı içinde dolanıp duran at oldukça huysuzdu. Songül ata yaklaşırken oldukça dikkatli davranıyordu. Birkaç dakika sonra at yere doğru eğilmeye başladığında Songül onun acısını hissetmişti. Yıllar önce babasının ona verdiği atını doğum sırasında kaybetmişti. O görüntüler yine gözünün önüne gelirken içinden *bu kez değil* diye geçirerek ata yaklaştı. Atın be-

yaz olması gereken kesesi kırmızı olarak dışarıya çıktığında seyis endişeli bir şekilde genç kadına bakmıştı.

“Hanımım!” Songül atın durumunu kontrol ederken tayın içerde boğulmaması için keseyi yırtarak tayın ayaklarına ulaşmaya çalıştı. Soğukkanlı bir şekilde hareket ederken seyis onun her hareketini izlemeye başlamıştı. Birkaç kişi daha yanlarına gelirken karısını konakta bulamayan Cüneyt onun ahırda olduğunu öğrendiğinde yanına giderek karısını uzaktan izlemeye başladı.

“Ekrem ağabey bana yardım et, yavruyu çekmemiz gerekiyor.”

“Ama Hanımım...”

“Hadi dedim sana, yoksa içeride boğulacak.” Atın acı içinde bağırması seyisin hareket etmesine yetmişti.

“Hanımım yanlış bir şey yaparsak atın hayatı daha çok tehlikeye girer.”

“Asıl hemen tayı çekmezsek hayatı tehlikeye girecek.”

Tayın biri önde diğeri biraz daha geride olan ayaklarını tutup çekmek için birbirine baktılar. Kese dışarıya çıkarken güçlkle tayı çekmeye başladılar. Birkaç dakika sonra atın doğum suyuyla birlikte tay dışarıya çıkmıştı. Songül hemen tayın ağzını ve burnunu silerek nefes almasını sağlarken at bitkin bir şekilde başını geriye atıp uzanmıştı. Yorgunluğu atın gücünü tüketmişti. Songül tayın kıpırdamasıyla gözyaşlarına boğulurken küçük yavrunun başını göğsüne yaslayarak “Sen benim mucizemsin. Cemalimin yol arkadaşı olacaksın!” diye fısıldamıştı. Cüneyt karısının yanına giderek omzuna dokundu. Songül başını çevirerek kocasıyla göz göze geldiğinde yeniden hıçkırmıştı.

“Cüneyt şunun güzelliğine bak, nasıl da hareketli.” Cüneyt karısının alnına alnını dayarken işçiler onları yalnız bırakmıştı.

“Evet, çok güzel... Hadi canım kalk çıkalım.”

“Biraz daha kalalım Cüneyt, annenin durumunu kontrol etmem gerekiyor.”

“Bırak da onu diğer veteriner yapsın, sen çok yorul-
dun.”

“Ben bir şey yapmadım ki, ne olur kalalım.” Cüneyt karısının gülen gözlerine bakarak başını sallamıştı. Hastaneden çıktıktan sonra ilk kez gözlerinde ışık belirmişti. Hüzünlü bir şekilde gülümseyerek seyise seslendi. Ekrem Bey onların yanına geldiğinde tayın daha güvenli bir yere alınmasını söyleyerek karısını da oraya bölüme götürdü. Genç kadın küçük yavrudan bir türlü ayrılmak istemiyordu. Yaklaşık bir saat sonra tay ayağa kalkmaya çalışınca Songül ona yardım etmeye başlamıştı. Birkaç adımda yıkılan yavru Songül’ün neşesini yerine getirmişti.

“Cüneyt şuna bak, nasıl da çabalıyor.” Cüneyt karısının heyecanına gülümserken içinden dua etmeye başlamıştı. Karısının eski neşesinin yerine gelmesi için dua ediyordu.

“Artık eve geçelim mi, babam merak etmiştir.”

“Onun annesini emip ememeyeceğini kontrol etmek istiyorum. Bir saat sonra yeniden gelelim.”

“Hadi hayatım.”

Cüneyt karısını koluna girerek ahırın kapısına doğru götürdü. İkili oldukça rahatlamış görünüyordu. Songül eline doğan tayı düşünmeden edemiyordu. Konağın bahçesine geldiklerinde Asım Bey onları çardakta bekliyordu. Songül’ün üzeri oldukça pislendi. “Ben üzerimi değiştireyim babacım.” Asım Bey arkasını dönüp giden gelininin ardından bakarken yüzü asılmıştı. Cüneyt babasının yanına gelerek karşısına oturmuştu.

“Durumu nasıl, hâlâ kendine gelemedi mi?” Cüneyt başını iki yana sallarken derin bir iç çekti.

“Kolay değil baba, bebeğini kaybetti.”

“Doktor ne dedi, Songül kızım iyi mi?” Asım Bey ciddi bir şekilde oğluna bakıyordu. Cüneyt kısa bir duraksama yaşadıktan sonra kelimeleri doğru seçmeye çalışmıştı.

“Songül iyi çok şükür ama hamile kalması tehlikeliymiş. Yüksek tansiyonu olduğu için hamile kalması hayatını riske sokabilir.”

“Peki, ne yapacaksınız? Songül bu durumu biliyor mu?” Cüneyt başını sallayarak yüzünü asmıştı. “Ona henüz söyleyemedim. Zaten kötü zamanlar geçiriyor. Tam olarak iyileşmeden bu durumu ona söyleyemem.”

Asım Bey oğlunun arkasında donup kalan gelinini görünce gözlerini kapatmıştı. Genç kadının yüzündeki tüm kan çekilmiş gibi beyaza kesmişti. Cüneyt babasının ifadesinin değiştiğini görünce yutkunarak geriye dönerken Songül’ün ıslak gözleriyle karşılaşmıştı.

“Songül?”

Genç kadın kocasının ayağa kalkmasını beklemeden arkasını dönerek hızla oradan uzaklaştı. Genç adam onun peşinden gitmek istediğinde Asım Bey oğluna seslenerek onu durdurdu. Songül nereye gideceğini bilmez bir şekilde konağın bahçesinden çıkmıştı. Hıçkırıklara boğulurken yolda karşılaştığı kâhyanın arabasını durdurarak kendisini babasının konağına götürmesini istemişti.

“Hanımım, Cüneyt Bey’in haberi var mı?” Kâhya onun ağlamasına üzülerken endişeli bir şekilde sormuştu.

“Sen beni götür, ona haber veririm.”

“Ama Hanımım...”

“Sana götür dedim.”

Songül arabaya binerek kâhyanın geri dönmesi-

ni istedi. Adam ne yapacağını şaşırılmış durumda genç kadının isteğini yaparken Songül başını cama çevirerek sessizce gözyaşı akıtmaya başladı. Araba konağa gidene kadar tek bir söz söylememişti. Geriye bıraktığı kıvrak yolları sisli gözlerle izlerken içinin yangınını dindirmeye çalışıyordu. Ağabeyiyle konuşmadan dertlenmeyecekti. Hem onun da anne olmaya hakkı vardı. Kimse Allah'ın işine karışamazdı.

Araba konağın bahçesinden içeriye girdiğinde Songül hemen kapısını açarak kâhyaya gitmesini söylemiş ve merdivenlere yönelerek hızla üst kata çıkmıştı. Yağız ağabeyi, babası için birkaç gündür konakta kalıyordu.

"Ağabey?" Songül'ün ağlamaklı çıkan sesi konağın koridorunda yankılanırken salondan ilk çıkan Asude olmuştu.

"Songül, ne oldu?"

"Yenge, ağabeyim nerede?" Asude genç kızın koluna girerek onu salona sokarken oturmasını sağlayarak eline bir bardak su tutuşturdu.

"Kızım sen neden bu hâldesin? Hadi anlat yenge ne..."

"Yenge, Yağız ağabeyimle konuşmam gerekiyor."

Songül güçlükle nefes alıyormuş gibi göğsü inip kalkmaya başladığında Asude korkarak onun elini yakalamıştı. "Songül, canım iyi misin?" Sesleri odasından duyan Yağız hızla salona gelirken Asude'nin panikle Songül'e bir şeyler söylediğini görmüştü. Kardeşi görüş alanına girdiğinde onun panik atak geçirmek üzere olduğunu fark etmiş ve hızla yanına gitmişti.

"Songül, canım derin nefes al... Yenge bana sağlık çantamı getir." Asude koşarak salondan çıkarken Songül hâlâ nefes almaya çalışıyordu.

"Ağabey, yalan de, bana yalan olduğunu söyle. Anne

olacağımı söyle!” Songül kesik kesik konuşurken Yağız onun neden perişan hâlde olduğunu anlamıştı. “Olacaksın canım, senin için elimden geleni yapacağım.” Songül ağlamaya başladığında Asude elinde sağlık çantasıyla yanına gelmişti. Yağız önce tansiyonunu ölçmüştü. Yüksek tansiyonu olduğunu öğrendiğinden beri genç adamın içi hiç rahat değildi. “Tansiyonun şu anlık iyi, fazla heyecanlanmaman gerekiyor Songül. Lütfen sakinleş artık.”

“Ağabey ne olur bana yardım et. Sen doktorsun değil mi, ne olur yardım et.” Songül başını ağabeyinin göğsüne yaslamış bir şekilde ağlarken kapıda kendilerini izleyen babalarından habersizlerdi. Cemal Bey kızının geldiğini öğrendiğinde onu görmek istemişti ama karşılaştığı manzarayla kalbini tutarak kapıya yaslanmıştı.

“Tamam, sakinleş artık. Bak babam seni böyle görürse kötü olur. Hadi elini yüzünü yıkayalım.” Yağız kardeşini kaldırarak kapıya yöneldi. Babasıyla göz göze geldiğinde duraksayan genç adam kardeşini daha bir sararak onu bağrına basmıştı. Songül, ağabeyinin baktığı yere bakınca birden endişelenmişti. Babası kalbini tutuyordu.

“Baba?” Ağabeyinin kollarından çıkarak babasının yanına koşmuştu. Adam yere yığılmak üzereyken Yağız da onun yanına gelerek babasını tuttu.

“Baba, iyi misin?” Yağız adamı salondaki sedire yatırırken hemen gömleğinin yakalarını açmaya başladı. Bir yandan ağlayan kardeşi diğer yanda babası, ne yapacağını şaşırان Yağız yengesine dönerek ona Songül’ü dışarı çıkarmasını istemişti. Babası kardeşini gördükçe daha da kötü oluyordu.

“Ne oluyor burada?” Sedat kapıdan içeriye girdiğinde babasını sedirde yatar bulmuş ve endişeyle yanına koşmuştu.

“Baba ne oldu? Yağız nesi var?” Sedat kardeşine baktığında onun başını sağa sola sallamasını izlemişti.

“Şimdilik iyi, bir şey yok. Songül’ü öyle görünce tansiyonu yükseldi.” Sedat karısının kollarında ağlayan kardeşini görünce üzülmüştü. Ayağa kalkarak genç kadını kendisine çekmiş ve sarılmıştı.

“Hadi biraz sakinleş ki babam da kendine gelsin.” Songül kendisine engel olamıyordu. Ağabeyinin kolunda odadan çıkarken aklı babasındaydı. Kendi üzüntüsünü unutmmuş, babasına aklı takılmıştı.

“Babam iyi mi ağabey, neden öyle fenalaştı?”

“İyi olacak canım, sen kendini toparla ki ona moral olsun.”

Genç kadın, ilk günkü gibi duran odasına şöyle bir baktıktan sonra yatağına uzanıp gözlerini kapattı. Sedat kardeşinin üzerini örterken Cüneyt’in evde deli danalar gibi dolandığından habersizdi.

Cüneyt karısının yalnız kalmak isteyebileceğini düşünerek onun peşinden gitmemişti. Odaya çıktığını düşünüyordu ama odada olmadığını öğrendiğinde tüm konağı alt üst etmesine rağmen onu bulamamıştı. Tüm çalışanları toplayarak hanımlarını sorduğunda kimse-den bir cevap alamamıştı. Öfkeyle etrafına dolanarak bağırmaya başladı.

“Siz ne işe yarıyorsunuz? Konaktan hanımınız kayboluyor kimsenin bilgisi yok. Defolun karşımdan!”

Cüneyt’i ilk kez bu kadar öfkeli gören çalışanlar olduğu yerde donup kalmıştı. Bahçe kapısından içeriye giren arabayla bakışları gelen kişiye kaymıştı. Kâhya çalışanları avluda toplanmış elleri önde bağlı, başı eğik görünce yutkunmuştu. Cüneyt’in bakışları kâhyaya kayınca öfkeli gözleri daha da koyulaşmıştı.

“Beyim?”

“Songül’ü gördün mü?” Adam derin bir nefes alarak rahatlamıştı. O başka bir sorun olduğunu düşünerek gerilmişti.

“Cemal Bey’in konağına gitmek istedi Beyim, size haber vermek istedim bana engel oldu. Şu anda Aksoylar konağında.”

Cüneyt aldığı haberle rahatlarlarken elleri yüzünde gözlerini kapatmıştı. Hayatında hiç bu kadar endişelendiğini hatırlamamıştı.

“Tamam, sorun değil.” Cüneyt arkasını dönerek konağın merdivenlerine doğru yürürken başı öne düşmüştü. Odasına girerek kendisini yatağa attı. Karısının tarafına yatarak içini onun kokusuyla doldurmaya çalışırken kalbinin ağrıdığını hissediyordu. Evlendiklerinden beri ilk kez ayrı yatacaklardı. Bakışları odanın kırık beyaz duvarındaki resme takılınca yanağından aşağıya sessiz yaşlar dökülmeye başlamıştı. Bir süre öylece yattıktan sonra dayanamayarak doğrulmuş ve üzerini değiştirerek odasından çıkmıştı. Konağın avlusuna indiğinde babasını düşünceli bir şekilde kahvesini içerken bulmuştu.

“Nereye gidiyorsun?”

“Songül’ü almaya...” Cüneyt arabasına doğru giderken babasının seslenmesiyle durmuştu.

“Önce bir konuşalım seninle. Hazır Songül yokken bazı konuları konuşmamız gerekiyor.” Cüneyt merakla babasının yanına giderken Asım Bey elindeki fincanı masaya bırakmıştı.

“Seni dinliyorum baba!” Genç adam sesindeki sert tonu ayarlayamamıştı.

“Son olanlardan sonra sen de Songül de çok dalgınsınız. İkinizin de etrafınızda olan bitenden haberi yok. Şu düşük meselesi tüm köyde duyuldu.”

“Bu kaçınılmazdı, duyulması çok normal.”

“Öyle bile olsa herkes karının çocuğu olmayacağını konuşuyor. Yakında senin yeniden evlenmeni bekliyorlar!”

Cüneyt duyduklarıyla nefesini tutarak gözlerini kapatmıştı. Öfkesi iyice kabaran genç adam babasının kendisine olan soru dolu bakışlarıyla iyice çileden çıkmıştı. Sesini hafif kısarak konuşmaya başladı. Dişlerinin arasından çıkan tıslamayla babasına “Sen bu konuda ne düşünüyorsun baba? Songül’ün çocuğu olmayacaksa ne olacak?” dediğinde Asım Bey gözleriyle kendisini frenleyen oğluna bakmıştı.

“Sen benim tek oğlumsun, soyumun ve soyadımın devamı...”

Asım Bey oğlunun karararı yüzünü gördükçe sözlerini yarıda kesmişti. Cüneyt babasının sözlerini bitirmesini bekliyordu.

“Ne olmuş?”

“Soyadının devamı için çocuğun olması gerekir. Songül çocuk sahibi olamayacaksa başka bir yol denebilirsin. Baba olmak senin en büyük hakkın. Böyle bir karar verirsen sana kimse bir şey diyemez.”

Asım Bey sözlerini tamamladığında oğlunun hızla ayağa kalkmasını kısık gözlerle izlemişti.

“Sen ne dediğinin farkında mısın baba? Karımın üzerine kuma almamı söylüyorsun? Sırf soyadı devam etsin diye! Olmaz baba, bu dediğin asla olmaz. Songül’den başka bir gelin bu konağa adım atamaz. Bunu böyle bil, alış. Hem amcam daha çok genç. İlla soyadının devamını istiyorsan onu yeniden evlendirmeye çalış. Benden uzak durun. Bu eve kuma falan gelmeyecek. Gerekirse sahipsiz çocuğu alır babalık yaparım ama bu eve karımın üzerine kuma getirmem.”

Asım Bey öfkeli bir şekilde arkasını dönüp giden

oğlunun ardından bakmıştı. Çalışanlar onların konuşmasını tam olarak duymadığı için Asım Bey'in Cüneyt'e ikinci bir eş alması gerektiğini söylediğini düşünmeye başlamış ve konağın içi cadı kazanına dönmüştü. Herkes şaşkınlıkla olanları izliyor, olabilecekler hakkında fikrini söylüyordu. Kimi Asım Bey'i haklı bulurken kimi de Cüneyt'in sözlerine katılıyordu.

Asım Bey ise oğluna söylediği sözlerde art niyet barındırmazken sadece onun ne yapacağını öğrenmek istemişti. Songül gibi bir gelini olduğu için şanslı olduğunu düşünse de babalık içgüdüleri oğlunun da bu duyguyu tatmasını istiyordu. Cemal Bey'le konuşması gerektiğini düşünerek ertesi gün ilk iş dostunu ziyaret edecekti.

Cüneyt arabasını Aksoyların konağının bahçesine park ettiğinde etraf oldukça sessizdi. Sanki konakta kimse yoktu. Arabadan inerek merdivenlere yöneldiğinde içine bir sıkıntı yerleşmişti. Uzun koridordan ilerleyerek büyük salonun kapısından içeriye girdi. Salonda Sedat, Yağız ve Asude'den başka kimse yoktu. Sedirde yatan Cemal Bey'i görünce hızla yanına gitmişti. "Cemal Baba, ne oldu?" Endişesi sesine yansıyan genç adam soru dolu gözlerini Yağız'a çevirmişti.

"Durumu nasıl, bir şeyi yok değil mi?" Yağız genç adama hafif gülümserken Cüneyt derin bir iç çekmişti. Cemal Bey'in elini öperek yanına oturdu. Gözleri etrafta dolanıyor ama istediği kişiyi bulamıyordu. Onun arayışını fark eden Sedat sıkıntıyla elini ensesine atmıştı.

"Songül odasında uyuyor, yanına git istersen iyi görürmüyordu."

Cüneyt yutkunarak Sedat'a bakarken yerinden ağır bir şekilde kalkarak kapıya yöneldi. Karısının iyi olmadığını elbette biliyordu ama onu bu kadar üzgün görmeye dayanamadığı için eli ayağına dolaşıyordu. Cüneyt

salondan çıktığında koridorda ablasıyla karşılaşmıştı. Yaren yanında küçük kıızıyla salona giderken kardeşini görmüş ve duraksamıştı. Onun iyi olmadığını gören Yaren derin bir nefes alarak "Neden bu kadar kötü görünüyorsun?" diye kardeşini azarlamıştı. Küçük Yezda dayısını görünce sevinçle kollarını yukarıya kaldırmış dayısının kendisini kucağına almasını istemişti. Cüneyt yeğenini kucağına alarak öperken Yezda da genç adamı öpmüştü.

"Dayıcım, gitmeyeceksin değil mi?" Cüneyt hafif gülümseyerek yeğenine sarılmıştı.

"Buradayım hayatım, hadi sen babanın yanına git."

"Ama ben gidersem sen de evine gidersin."

"Gitmeyeceğim güzelim, hadi sen babanın yanına git biz de annenle konuşalım." Yezda yüzünü asarak genç adamın kucağından inerken ağladı ağlayacak durumdaydı. Cüneyt'e düşkün olan küçük kız babasının yanına gitmek için arkasını döndüğünde genç adam içi acıyarak yeğenine seslenmişti. Küçük kız koşarak dayısının boynuna sarılırken Cüneyt bir gün kendisinin de çocuğu olmasını istediğini fark etti. Bunun olmayacağını düşünerek gözlerini kapatan genç adam bir süre Yezda'nın boynuna yüzünü gömerek çocuk kokusunu içine çekti. Yaren onun bu duygusal hâlini fark ederek başını iki yana salladı. Yezda dayısından ayrılarak salona gitmişti. Yaren kollarını göğsünde bağlayarak kardeşine bakarken Cüneyt bir elini saçlarına doğru kaldırdı.

"Bana şöyle bakma abla, kendimi suçlu hissediyorum."

"Sen suçlu değilsin ama düşüncelerimde yanılıyorsam suçlu olacaksın." Cüneyt etrafına bakınarak "Burası konuşmak için uygun değil abla." deyince Yaren de ona hak verdi. Kardeşine el işareti yaparak arkasını

dönüp yürümeye başladı. Genç adam sorusuz onu takip ederken ikili teras kata çıkarak kapıyı kapatmıştı. Yaren terasın sonuna kadar yürüyerek uçsuz bucaksız topraklara bakarken hayıflanarak kardeşine döndü.

“Şu toprakları görüyor musun Cüneyt? Şu ucu bucağı olmayan dünyada, sadece küçücük bir yer burası. Ama biz insanlar için devasa bir yer, değil mi?”

“Bunu neden söylüyorsun?”

“Bu evrende olan canlı, cansız tüm varlıkların sahibinin kudretinden şüphe mi duyuyorsun Cüneyt?” Cüneyt ürpererek ablasına bakmıştı. ,

“Hâşâ, o nasıl söz abla?”

“O zaman neden böyle davranıyorsun? Neden karının yaralarını sarması için ona ümit vermiyorsun?”

“Ümit mi? Ne için Songül’e ümit vereyim abla?”

“Ne için olduğunu sen de biliyorsun? Doktor bebeğiniz olabileceğini söyledi ama siz Songül’e kısır muamelesi yapıyorsunuz.”

“Abla bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Doktor onun hamile kalırsa hayatının riske girebileceğini söyledi. Bu riske giremem.”

“Buna sen karar veremezsin Cüneyt!” Yaren daha fazla dayanamayarak sesini yükseltmişti. Cüneyt ablasının sinirine karşılık daha sakin olmaya çalışsa da başarılı olamamıştı.

“Buna karar verebilirim abla. Songül benim karım ve onun hakkında her türlü karar verme hakkına sahibim.”

“Buna değilsin Cüneyt. Sen Allah’ın isteğine karşı gelemezsin. Songül’ü olmadığı hâlde yarım bir kadın olarak yaşatamazsın. Her kadının anne olmaya hakkı var.”

“Abla lütfen sen bu işe karışma. Eğer Songül’ün ha-

yatı yüzde bir bile riske girecekse çocuk falan olmayacak. Songül benim için her şeyden önemli. Baba olmamdan bile...”

Cüneyt ablasını geride öfkeli bir şekilde bırakarak kapıya yönelmişti. Onun seslenmelerine aldırmıyordu. Sonunda Yaren’in “Bu şekilde davranırsan karını sonsuza dek kaybedersin Cüneyt, yapma!” dediğinde onun sözlerini genç adam kulak ardı ederek terastan çıkıp gitmişti.

Yaren ne yapacağını bilmiyordu. Kardeşi oldukça kararlı görünse de Songül’ü biraz olsun tanıyorsa anne olmak için direteceğine emindi. İkilinin arasında sorun çıkacağı şimdiden belli olsa da onlara yardım etmek için her zaman yanlarında olacaktı.

Songül hastaneden çıktığında kocasıyla konuşmuş ve genç kadının anne olup olamayacağı hakkında bilgi edinmişti. Kocasının kardeşinin tansiyonunun kontrol altında tutulabilirse bir sorun yaşamayacağını söylemişti. Ona vereceği perhiz yemekleriyle Songül’ün tansiyonunu normal seviyede tutabilirdi. Doğum esnasında zorlanacaktı ama ondan da Allah’tan ümit kesilmezdi.

Cüneyt karısının odasının kapısında durmuş bir eli kapı kolunda alını kapıya dayalı hâlde düşünüyordu. Ablasının sözleri kulaklarından gitmezken genç adam ne yapacağını düşünmeye başladı. Songül’ün anne olmayı ne kadar çok istediğini biliyordu ve onu nasıl ikna edeceğini bilmiyordu.

Sıkıntılı bir şekilde odaya girdiğinde kalın perdelelerin örtülü olduğunu gördü. Oda karanlıktı ve hafif aralık perdeden içeriye bir ip genişliğinde ışık sızıyordu. İkindiye biraz geçmişti ve hava hâlâ aydınlıktı. Pencereye doğru yavaş bir şekilde ilerleyerek perdeyi araladı. Odada loş bir ortam yaratan genç adam yatakta uyuyan

karısına baktı. Genç kadının ağladığı yüzünün kızarıklığından beli oluyordu. Kurumuş gözyaşlarının izi vardı yanaklarında. Yanına giderek usulca yatağa uzandı. Songül onu hissetmiş gibi dönerek kocasının göğsüne sığınırken Cüneyt ona kollarını dolayarak alına dudaklarını değdirdi.

“Sana bir şey olmasına dayanamam. Buna asla izin vermeyeceğim.” Songül biraz daha kocasına sokulurken Cüneyt karısının kokusunu içine çekmeye başladı. Bin bir düşünceyle boğuşurken uykuya dalmıştı. Kâbuslarla dolu uykularının başlangıcını da yapmış oldu böylece.

Rüyasında Songül’ün kendisine yaklaşıp bir beşi kucağına bıraktıktan sonra ortadan kaybolduğunu görüyordu. Kan ter içinde gözlerini araladığında hemen yan tarafına bakmış ama Songül’ü göremeyince yataktan nasıl fırladığını bilememişti.

“Songül!”

Odadan hızla çıkan genç adam karısına seslenirken kalbi korkuyla yerinden çıkacak gibi atıyordu. “Songül neredesin?” Genç kadın kocasının sesini duyunca bulunduğu odadan çıktı. Songül’ü karşısında sapasağlam görünce hızla onu kollarının arasına çekmiş, sıkıca sarılmıştı.

“Çok şükür, iyisin, buradasın.”

“Cüneyt sen iyi misin, ne oldu?”

“Ah seni kaybettim sandım. Bir daha sakın ben uyanmadan odadan çıkma.” Songül, kocasının perişan hâline karşılık üzüntüyle ona bakmıştı. Biliyordu, Cüneyt de en az kendisi kadar üzgündü. Bir süre sarılı kaldıktan sonra Songül kendisine geldi. “Hadi yemek için bizi bekliyorlar, daha fazla bekletmeyelim.” Cüneyt karısını bırakarak kolunun altına almıştı.

Birlikte sofranın kurulduğu büyük salona giren ikili

ilgi odağı olunca Songül utanarak kocasının yanından ayrıldı. Cemal Bey bitkin bir şekilde masanın başında otururken hemen karşısında Sedat vardı. Sedat en az kardeşi kadar solgun yüzü olan genç adama bakarken üzülmüştü. Cüneyt yeni uyanmasına rağmen çok bitkin görünüyordu.

Yemek sessiz bir şekilde Cemal Bey'in işaretiyle başlamıştı. Salonda çatal kaşık sesinden başka ses çıkmıyordu. Çocuklar bile anlamış gibi ses çıkarmıyordu. Yemek bittikten sonra erkekler köşelerine çekilmiş sohbet ederken Cüneyt'in dalgınlığı dikkat çekse de ona karışmamışlardı. Songül'ün de ondan bir farkı yoktu. Yaren daha fazla dayanamayarak görümcesine seslenirken genç kadının bakışları ona döndü. Songül ayağa kalkarken Yağız'a bakarak derin bir iç çekti. Onunla konuşmaya gelmişti ama bir türlü konuşmaya fırsat bulamamıştı.

"Ağabey, seninle konuşabilir miyim?" Sedat ve Yağız aynı anda kardeşine bakarken Songül'ün bakışları Yağız'ın üzerindeydi. Yağız yerinden kalkarak üzgün kardeşinin yanına gitti. İkili yavaş bir şekilde topluluktan ayrılırken Cüneyt karısının peşinden gitmek için hareketlenmiş ama hemen yanında oturan Sedat ona engel olmuştu.

"Bırak ikisi yalnız konuşsun." Cüneyt yeniden yerine otururken Cemal Bey damadına dönerek hâl hatır sormuştu.

"Baban nasıl, uzun zaman oldu görüşmeyeli." Cüneyt neşeden uzak hafif bir gülümsemeyle kayınbabasına bakarken başını iki yana sallayarak ona cevap verdi.

"Sağlığı iyi çok şükür, yakında ziyaretinize gelecektir. Siz kendinizi düşünün."

"Yaş kemale erdi artık, aldığımız her nefes bize borç. Siz kendinizi düşünün. Kızımın iyi durumda olmadığını

görebiliyorum, ona iyi bakmak senin görevin. Ne kadar yaşarım bilmem ama kızımın mutlu olduğunu görmek istiyorum.”

“Allah geçinden versin baba...” Sedat araya girmek istemiş ama Cemal Bey elini kaldırarak oğlunu susturmuştu.

“Sen de farkındasın Sedat, benden geçti artık. Ailenin büyüğü olarak tüm sorumluluk sana düşüyor. Bu arada Melek’in sınavı ne oldu?” Sedat babasının sorusuyla gülümsemişti. Kızı üniversite sınavına girmiş ve istediği bölümü kazanmıştı. Tercihler henüz açıklandı-ğı için haberi vermeye fırsat bulamamıştı. Cemal Bey’in gözleri torunu Melek’i ararken kaşlarını çatarak oğluna baktı.

“Melek nerede? Bugün onu hiç görmedim.”

“Baba, Melek arkadaşına gitti... Tercihler açıklanmış, bizim kız şehirde Ziraat kazandı.”

“Oh oh iyi...” Cemal Bey sevinirken Sedat’ın yüzü asılmıştı. Aynı il bile olsa kızının konaktan uzaklaşmasını istemiyordu. Oğlunun ifadesini fark eden Cemal Bey kaşlarını mümkünmüş gibi daha da çatmıştı.

“Bana bak Sedat, torunum okuyacak. Sakın ona engel olmaya kalkma.” Cemal Bey’in sesindeki kesinlik Sedat’ın yüzünü asmasına neden olmuştu.

Bakışlar yeniden Cüneyt’e dönerken genç adam onları duymuyordu bile. “Sen de ziraat okudun, Melek bu işe uygun olur mu?” Cüneyt gelen soruyu duymamıştı bile. Ahşap duvarda asılı olan duvar halısındaki desenlere dalmış düşünüyordu. Sedat, genç adamı dürterken Cüneyt bakışlarını yanındaki adama çevirdi.

“Babam sana bir şey sordu.” Cüneyt mahcup bir şekilde yaşlı adama bakarken boğazı kurumuştu.

“Affedersin Cemal Baba, dalmışım.”

“Sorun değil. Neyse yarın akşam hep birlikte akşam yemeği yiyelim. Babanı da çağırırız.”

Cüneyt başını sallayarak onaylamıştı. Aklı yanlarından kalkıp giden karısı ve Yağız’da kalmıştı. Onun Songül’e umut verici bir konuşma yapmasını istemiyordu. Sıkıntıyla yüzünü sıvazlarken Sedat onun sıkıntısını anlayarak bir elini dizine koyup sıktı.

“Merak etme, Yağız ne söyleyeceğini bilir. Songül’ün içini rahatlatacaktır.” Cüneyt içinden dua ederken altında diken varmış gibi kıpırdanmıştı.

Songül, ağabeyinin ardından küçük salona geçerken oldukça tedirgindi. Kötü bir şey duyacağını düşünmek ömründen ömür eksiltiyordu. Sonunda Yağız salondaki sedirlerden birine oturarak hâlâ ayakta olan kardeşine bakmıştı. Songül, başı aşağıya düşmüş bir şekilde öylece duruyordu.

“Songül, neden ayakta duruyorsun? Hadi gel yanıma otur.”

“Ağabey... Ben...” Songül konuya nasıl başlayacağını bilmiyordu. Yağız onun derdini anlamış olsa da kardeşinin sormasını istiyordu.

“Hadi korkma da gel yanıma. Benimle ne konuşmak istiyorsun?”

“Ne konuşmak istediğimi biliyorsun ağabey. Söylenenler doğru mu? Ben anne olamayacak mıyım?” Yağız sıkıntıyla nefesini vermişti.

“Öyle bir şey yok Songül, senin çocuğun olabilir. Sadece kontrol altında tutulması gereken bir tansiyonun var.”

“Ama Cüneyt öyle düşünüyor, köylüler de öyle. Merdiven altlarında kapı başlarında üzerime ne zaman kadın geleceğini konuşuyorlar.”

Yağız duyduklarıyla hızla yerinden kalkmıştı. Birden öfkelenmişti. “Cüneyt üzerine kadın mı alacak?” Sesi öyle gür, öyle öfkeli çıkmıştı ki Songül korkuyla yerinden sıçramıştı. “Onu öldüreceğim, benim kardeşimin üzerine kuma almayı düşünmek ne demekmiş ona göstereceğim.” Yağız kapıya doğru bir hamle yaptığında Songül hızla onun önüne geçerek ağabeyini durdurmuştu.

“Ağabey, onun bunlardan haberi yok. Eğer duyarsa daha çok üzülür, yapma. Zaten yeterince derdi var.”

“Sen üzülüyor musun?” Songül’ün yanağından aşağıya bir damla yaş akmıştı. Gözleri dolu dolu ağabeyine bakarken ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

“Benim üzüntüm ikiye de ağabey. Cüneyt’in korkusunun yüreğimde hissedebiliyorum. Benim korkum onun bu hislerinin aramıza girmesi. Cüneyt bana kıyamaz.”

“Songül?”

“Lütfen ağabey, bana içimi rahatlatacak bir şey söyle. Ben de annem gibi mi olacağım?” Yağız hızla kardeşini kollarına çekerek sıkıca sarıldı.

“Sen annem gibi olmayacaksın. O zamanlarda çok fazla bir seçenek yoktu ama şimdi tıp gelişti. Seni iyi bir kadın doktoruna götüreceğim. O benden daha iyi yardım eder sana.”

“Ağabey, bu aramızda kalsın. Cüneyt öğrenirse engel olmak isteyecektir. Beni kaybetme düşüncesi onun sağlıklı düşünmesini engelliyor.”

Yağız kardeşini teselli etmek istiyor ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Bu zor günlerde onun yanında olmaya kararlıydı. Songül yavaş bir şekilde arkasını dönerek odadan çıkarken kapı ağzında gözleri yaşlı bir şekilde kendisine bakan yengesiyle karşılaşmıştı. İki yengesi de onun acısıyla ağlıyordu. Yaren, Songül'e kollarına sarak odasına doğru götürdü. Cüneyt hâlâ aşağıda, babası ve Sedat ile oturuyordu. İkili Songül'ün odasına girdiğinde Asude de onların ardından kapıyı kapattı.

"Otur şöyle hayatım. Hadi, çok yoruldun."

"Yenge bana bir yol göster." Songül'ün ağlamaklı çıkan sesine karşılık Yaren yanına oturdu. Asude genç kadının ayağının dibine çökerek yanağından akan yaşları silmeye başlamıştı.

"Songül, sen güçlü olmalısın." Yaren, Asude'yi onaylarken söze kendisi devam etti. "Cüneyt sana bir şey olmasını istemiyor. Sana bir şey olmasındansa çocuksuz kalmayı yeğleyeceğini söyledi. Onun üzerine gitme Songül. Sakin ol ve söylenenleri olgunlukla karşıla. Allah yazdıysa buna Cüneyt bile karşı gelemes. Tek yapman gereken sabretmek. Bu konuyu fazla dillendirme olur mu? Bırak bebek meselesini unuttuğunu düşünsün. Düşünsün ki rahatlayarak sana daha yakın olsun."

"Yenge sen ne diyorsun? Ben nasıl bir şey olmamış gibi davranayım?"

"Songül, canım... Cüneyt senin üzüldüğünü gördükçe senden geri çekilecektir. Sana bebeği hatırlattığını düşünerek sana yaklaşmayacaktır. Onunla her zamankinden daha yakın olmalısın Songül yoksa Cüneyt bu yükü kaldıramayacak."

Songül bakışlarını kaçırmıştı. Nasıl bir anne daha varlığından bile haberi olmayan bir bebeğini kaybettiğini unutabilirdi. Bunu yapmasına olanak yoktu. Hele ki

onu annesinin kucağında ağlarken gördüğünü, rüyasının gerçekliğiyle nasıl hissettiğini unutmamasına imkân yoktu. Başını iki yana sallarken ellerini saçlarına daldırdı.

"Bunu yapamam, bebeğim ölmemiş gibi davranamam."

"Songül bana bak!" Asude genç kadının kriz geçirmek üzere olduğunu anladığında hemen ellerini saçlarından çekmişti.

"Songül, sana kimse bebeğini unut demiyor. Olanları değiştirmeye ne senin ne de bir başkasının gücü yeter. Allah'ın nasip etmediğini düşün, ona sığın. İleride olabilecek çocukların için bunu yapmak zorundasın." Songül kabul etmek istemese de bunu denemeyi düşündü. Son zamanlarda Cüneyt'e ne zaman yaklaşırsa kendisinden kaçır olmuştı. Sanki kendisine dokunsa kırılacak bir cam parçası muamelesi görmeye başlamıştı.

"Deneyeceğim. Kocamın bana eskisi gibi bakmasını sağlayacaksa deneyeceğim. Bana cüzamlı gibi davranıyor."

"Onu da anla Songül, sana dokunsa hamile kalacağından korkuyordur."

"Bu hep böyle mi devam edecek?"

"Bu senin elinde Songül, ona iyi olduğunu kanıtla. Konakta ruh gibi dolanıyorsun, herkes bunu konuşuyor. Kendini topla artık. Aradan ay geçti."

"Bu öyle unutulacak bir konu değil Yaren abla. Allah kimseye yaşatmasın!" Yaren genç kadının sözleriyle bakışlarını kaçırmıştı. Onun bu hareketi ikilinin gözünden kaçmazken Asude merakla gözlerini büyüttü.

"Yaren?"

"Yenge?"

"Bakmayın bana öyle..." Asude şüpheyle genç kadı-

na bakarken Songül hızla yanaklarındaki ıslaklığı silerek yengesine bakmıştı.

“Yenge sen ne diyorsun?” Yaren derin bir çekerek gözlerini kapatıp başını yere doğru eğdi. Asude bir elini genç kadının elinin üzerine koyarken Songül de aynısını yaparak diğer elini yakalamıştı.

“İki yıl önce... Merdivenlerden düştüğümde düşük yaptım!” Songül ve Asude aynı anda “Ne?” diye bağırınca Yaren hızla başını kaldırarak onlara susmalarını söylemişti.

“Sessiz olun, duyacaklar.”

“Kim duyacak? Yaren bunu daha önce neden söylemedin?”

“Olan olmuştu abla, ne yapacaktınız ki?”

“Yağız? O nasıl sakladı bunu?”

“Yağız’a söylemedim. Zaten hamile olduğumu bilmiyorduk. O bir hasta için şehir dışındaydı.”

“Ona söylemen gerekiyordu.” Yaren suçluluk duygusuyla başını aşağıya eğerken yanağından aşağıya bir damla yaş akmıştı.

“Ona söylemek istedim ama yapamadım. Kendisini suçlamasından korktum. Zaten her evden ayrıldığında kendisine saydırıyor. Bir de bunu duyarsa iyice kendisine dert edinir.”

“Yine de bilmesi gerekiyordu.” Yaren başını sallarken Songül’e baktı. Onun gözlerindeki acı hâlâ canlıydı. “Songül, en azından sana destek olan bir kocan ve ailen var. Yanlı olmak gerçekten çok zordur. Yağız bebeğin varlığını bilseydi benim için daha kolay olurdu ama olmadı işte, söyleyemedim.” İki kadın da onun acısına ağlıyordu. Yaren birden gerinerek yüzündeki hüznü silmişti. Songül’ün elini yakalayarak gözlerine odaklandı.

“Geçmeyecek Songül! İsterse on tane çocuğun olsun kaybettiğinin acısı geçmeyecek. Zamanla alışacaksın, diğer çocuklarınla avunacaksın ama kaybettiğinin acısı içinde bir yerde hep olacak. Sabredeceksin. Sen ahirete bir melek gönderdin. Bu kirli dünyada günah işlemeyen Allah onu yanına aldı. Şimdi başını dik bir şekilde tut ve kocanın yanında ol.”

Songül oldukça yorgundu ve iki kadın onu yatağına yatırarak odadan çıktı. İkisi de üzgündü. Asude odadan çıktıktan sonra Yaren’e dönerek hüznünlü bir şekilde baktı.

“Ona söylemelisin!”

“Aradan iki yıl geçti yenge...”

“Öyle bile olsa bilmeye hakkı var.” Yaren başını sallayarak kendi odasına giderken Asude ters yöne dönerek aşağıya inmeye karar verdi.

Akşamın zifiri karanlığı düşüncelerini toparlamasına yardımcı olurken kapıdan içeriye giren görmemişti genç adam. Karısının kokusunu her yerde duyumsuyordu. Ellerini göğsünde birleştirmiş pencereden dışarıyı seyrediyordu. Kapı ağzındaki sokak lambasının ışığı etrafa ışık saçarken ışığa doluşan sineklerin uçuşması dinlendirici bir görüntü oluşturuyordu. Yükseklerde yanıp sönen ateş böceklerinin ışığı bir görünüp bir kayboluyordu.

Yaren kocasının yanına giderek kollarını beline do-

lamış ve başını genç adamın sırtına yaslamıştı. Yağız'ın gergin bedenini elinin altında hissederken genç kadın arada iç çekiyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Yaren yutkunarak genç adamın sırtına daha da sokulmuştu. Gizlenmek ister gibi bir hâli vardı. Sarıldığı bedeninin daha da gerildiğini hisseden Yaren kollarını gevşeterek kocasından ayrıldı. Ağır adımlarla önüne geçerek yüzüne baktığında yanağından aşağıya bir damla yaş yuvarlanmıştı. Kocasının gözleri ıslak ve kıpkırmızı, öylece boşluğa bakıyordu.

"Yağız?"

"Bana söylemen gerekiyordu!" Yaren dudaklarının arasından kaçan hıçkırığa engel olamamıştı.

"Söyleyemedim." Başını iki yana sallayan genç kadın elleriyle yüzünü kapatarak hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu. "Daha kendim olaya inanamazken sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim." Yağız sarsılarak ağlayan karısını kollarına alarak başını boyun köküne gömdü. Gözyaşları birbiriyle yarışırken genç adam güçlkle konuşmuştu.

"Özür dilerim, yanında olmam gereken en önemli zamanda olamadım. Bunu tek başına nasıl göğüsleyebildin?"

"Sen yanımdaydın, Yezda vardı."

"Yine de bilmem gerekiyordu. Ya sana bir şey olsaydı? Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Çok küçüktü, şekli bile oluşmamıştı." Yaren kocasını teselli etmeye çalışırken sarf ettiği sözlere inanamıyordu. İki yıldır sürekli şekilsiz bile olsa can taşıyan bebeğini düşünmüştü.

"Keşke yanında olabilseydim. Bundan sonra seni

yanımdan bir an olsun ayırmayacağım." Yaren hafif gülümseyerek geri çekildi. Yağız'ın ıslak yanaklarını avuçlayarak silmeye başlamıştı. Gözlerini çok sevdiği gözlere dikerek hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

"Seni daha önce ağlarken görmemiştim. Çok çirkin oluyorsun!" Yaren'in sözleri genç adamın da hafif gülümsemesine neden olmuştu. İkili bir süre birbirine sarılı hâlde pencerenin kenarındaki sedirde sessizce oturdular. Kapının tıklatılmasını ikisi de duymamıştı. Kapı aralığından içeriye uzanan Yezda'yı gören ikili onu yanlarına çağırdı. Küçük kız ikiletmeden anne ve babasının yanına giderken Yaren kenara çekilerek kızını kocasıyla arasına almıştı. Yezda duygusal bir anda anne ve babasının yanına geldiği için onların neden bu şekilde davrandığını anlamasa da bundan şikâyetçi değildi. Yaren kızını göğsüne yaslayarak saçını öperken kokusunu içine çekti. Yağız ile göz göze gelince hafif gülümseyerek dudaklarını sadece onun anlayabileceği bir şekilde kıpırdatmıştı. "Şükürler olsun!" İkisi de hâllerine şükretmekten başka bir şey yapamamıştı.

"Hadi kızım kalk üstünü değiştirip yanımıza gel. Bu gece annen seninle uyumak istiyor."

Yezda hızla yerinden kalkarak annesinin boynuna sarılmıştı. Yağız kızının başını okşarken ağır adımlarla yerinden kalktı. Onları yalnız bırakıp düşüncelerini toplamaması gerekiyordu.

16. BÖLÜM

Konakta hummalı bir çalışma vardı. Köy beyi olarak meydanda bayram yemeği verecek olan Asım Bey yemekleri hazırlayan çalışanlarına uyarıda bulunmuştu. Songül babasının evinden döndüğünden beri oldukça durulmuş ama eskisi gibi olmasa da neşesi yerine gelmişti. Tek sorun Cüneyt'in hâlâ çocuk meselesini açmamış olmasıydı. Mutfağa geçen genç kadın, çalışanların hazırlıkların sonuna geldiğini görünce rahat bir nefes aldı.

"Ayşe, tatlılar hazır mı?"

"Hazır Hanımım, sadece şerbetlerini çekmesini bekliyoruz."

"Peki, etli pilav nasıl oldu, baktınız mı tadına?"

"Sizi bekledik Hanımım..."

Songül kocaman bir kemerin içinde, büyük ocağın demirinde asılı olan kazana doğru ilerleyerek pilavın başına geçti. Görünüşü genç kızı yutkunmasına neden olurken kendisini garip hissetmeye başlamıştı. Oldu olası et kokusuna dayanamazdı zaten. Kızlardan birini çağırarak bir tabağa pilavdan koymasını ve Asım Bey'e götürmesini söyledi. Onun bir dediğini iki etmeyen çalışanlar koştururken Songül ağır yemek kokusuna dayanamayarak kazandan uzaklaştı. Burası konağın özel yemekler için ayrı olarak yapılan ve her tarafı kap kacak

dolu, üstü açık kocaman bir bölmeydi. Taş tezgâhların olduğu bölmede bütün mutfak eşyaları özel bakırdan yapılmıştı. Köşede asılı olan kepçelerden birini alan Songül diğer büyük tenceredeki kuru fasulyenin tadına bakmak için kızların yanına gitti. Her şey yolunda gibi görünüyordu. Mutfağın ortasında bulunan alçak, düz taşın üzerine oturup un eleyen kadınların yanına gide-rek yardım edilebilecek bir şey olup olmadığını sordu. Her şey hazırды sadece erkek çalışanların yemekleri köy meydanına götürmeleri kalmıştı.

Songül mutfaktan çıkarak konağın avlusundaki büyük söğüt ağacının altına yerleştirilen sedire geçerek et-rafını izlemeye başladı. Eli istem dışı karnına giderken hafif hüzünlenmişti. Konağın avlusunda koşup oynayacak küçük adımların olmasını o kadar çok istiyordu ki her duası bu yöneydi.

O kötü günün ardından neredeyse yarım yıl geçmiş-ti ve hâlâ Cüneyt'le bebek konusunu konuşamamıştı. Konuyu açacağı sırada genç adam ondan kaçarcasına yanından uzaklaşıyordu. Kalbinin kırılacak bir noktası kalmamıştı. Son günlerde genç adam tarlada daha çok vakit geçirir olmuştu.

Bahçe kapısından içeriye giren arabayla dikkatini toplamıştı. Yaren yengesinin geleceğini hatırlayınca ağır adımlarla yerinden kalkarak onu karşıladı.

“Hoş geldin yenge.”

“Hoş buldum canım. Babam nerede?”

“Terasta dinleniyordu. Sen geç, ben geldiğini haber ederim.” Yaren hafif gülümseyerek genç kadının koluna girip konağın merdivenlerine doğru ilerledi. Koridorda Yaren üzerini değiştirmek için odasına geçerken Songül de onun geldiğini haber etmek için Asım Bey'in yanına ilerledi. Kapı ağzına geldiğinde seslenmek istediği sıra-

da kulağına dolan sözlerle donup kalmıştı. Bir el sanki boğazını sıkıyor, nefes almasını engelliyordu. Kalbinde oluşan yumru onun üzerine ağırlık yaparken gözlerinden aşağıya yuvarlanan yaşlardan habersizdi.

“Sana kaç kez söyleyeceğim ağabey, ben evlenmeyi düşünmüyorum.”

Asım Bey ve kardeşi koyu bir tartışmanın ortasındaydı.

“Bu konu tartışmaya açık değil Adnan. Soyadın devamı için çocuk şart.”

“O zaman oğluna söyle, bir tane yapsın!”

“Cüneyt’in bu konuda ne düşündüğünü biliyorsun. Ne kadar direktsem de kabul etmiyor.”

Songül, Asım Bey’in kocasına neyi belirttiğini anlayamamıştı. Kendisi çocuk için yanıp tutuşurken kocasının çocuk istememesi her gün biraz daha acısını arttırsa da elinden bir şey gelmiyordu.

“Neden? Karısı daha genç, bebekleri olabilir.”

“Cüneyt, Songül’e bir şey olma ihtimaline bile katlanamazken karısından bebek ister mi?”

“O zaman bir daha evlensin! Hem bildiğim kadarıyla onunla evlenmek için hâlihazırda biri de var.”

Asım Bey elindeki bastonu hızla kardeşine doğru savururken Songül istem dışı bir adım geri gitmişti. Kocasının evlenebileceği biri! Cüneyt bunu ona yapmamıştı değil mi? Yapamazdı!

Eli, sıkışan göğsüne doğru giderken gözleri karar-maya başladı. Güçlkle duvara tutunurken hâlâ kendisini fark etmeyen adamlar konuşmasına devam ediyordu.

“Seni edepsiz, sakın gelinimin yanında bu konuyu dillendirip onu üzeyim deme.”

“Onu üzen ben değilim ağabey, sen de biliyorsun ki Cüneyt ne zamandır o kızla çok yakın!”

İşte son darbe genç kadının kalbine inmişti. Sende-
leyerek geriye doğru adım atarken kenarda duran çana-
ğın masanın üzerinden düşüp yuvarlanmasına neden
olmuştu. Onunla birlikte tansiyonu fırlayan genç kadın,
Yaren'in acı çığlıklarıyla yere yığılmıştı. Asım Bey ve
Adnan Bey seslere doğru koşarken Songül'ü yerde bay-
gın gördüklerinde korkuyla ona doğru yaklaştılar.

"Songül, canım aç gözlerini."

"Yaren ne oluyor burada? Gelinime ne oldu?"

Yaren öfkeyle amcasına bakarken genç kadının ba-
kışları onlara neler olduğunu anlatmaya yetmişti. Son-
gül konuştuklarını duymuştu. Adnan Bey yerdeki kızı
kucağına alarak büyük salona doğru götürürken bilinç-
siz olan kızın yanağından aşağıya süzülen damlalar can-
rını yakmıştı. Dilini bir türlü tutmayı beceremediği için
kendisine kızarken Cüneyt'in konakta olmaması da bü-
yük şanstı. Sözlerinin Songül'e ne denli ağır geldiğini
tahmin edebiliyordu. Ağabeyinin dolduruşuna gelerek
suçsuz yeğenini zan altında bırakmıştı.

Cüneyt'in son zamanlarda tarlalarda vakit geçirdiği
doğruydı. Ağabeyini soymaya çalışan işçi başlarıyla uğ-
raşıyordu. Birkaç gündür yanından ayrılmayan eski işçi
başının kızı Azra ne kadar yeğenine yaklaştırmaya çalışsa
da genç adam ona yüz vermiyordu. Allah biliyordu ya
yeğeninin gözü karısından başkasını görmüyordu. Şim-
di ise densizliği yüzünden genç bir kadının kalbini kırıp
onu perişan hâle getirmişti.

Yaren genç kızı ayıltmak için burnuna ispirto tutar-
ken oldukça endişeliydi. Songül bir süre sonra kendine
gelmeye başladığında dudaklarının arasından kaçan
hıçkırığa engel olamamıştı.

"Songül, kendini nasıl hissediyorsun? Hadi iç şu ila-
cını..."

Songül uzandığı yerden yavaş bir şekilde doğrulurken kendisine bakan gözlerden bakışlarını kaçırmıştı. Yaren'in verdiği ilacı içerken de ayağa kalkıp kendisine endişeyle bakanların yanından uzaklaşırken de sessizdi. Ayakları onu nereye götürüyordu bilmiyordu ama bu konaktan uzaklaşmak istiyordu. Nefes almak için buradan uzaklaşmalıydı. Konağın kapısından çıkarken kendisine soru soran çalışanların hiçbirini duymuyordu bile. Yavaş bir şekilde yüreğinin yönlendirdiği adımları atmaya devam ediyordu. Arkasından seslenen, konuşan kimseyi görecektir durumda değildi. Konağın arka kısmında yokuş aşağı yola saptığında kendisine doğru koşan ağabeyini görünce birden yere çöküp ağlamaya başlamıştı. Yağız kardeşini perişan hâlde görünce korkuyla ona doğru koşarken, Songül ona buğulu gözlerle bakıyordu.

"Songül, ağabeyciğim!"

"Ağabey götür beni buradan, nefes alamıyorum."

Songül, ağabeyinin desteğine rağmen güçlkle yerinden kalkarken Yağız kardeşinin koluna girerek koca konağı ardında bırakıp oradan ayrıldı. Songül her adımda canının çekildiğini hissediyordu. Her sendelediğinde ağabeyi tarafından daha da sıkı sarmalanıyordu. "Yüreğim yanıyor ağabey, nefes alamıyorum." Yağız neredeyse ağlayacak duruma gelmişti. Konaktan yeterince uzaklaştıklarını anlayan genç adam patika bir yola geçerek kardeşini daha sakın bir yere götürmüştü. Onunla konuşması gerekiyordu. Sonunda koca bir çınar ağacının gölgesine geldiklerinde Songül'ü yere oturtarak kendisi de yanına oturdu.

"Bana anlatmayacak mısın?"

"Ben ölüyorum sandım ağabey, ne yapacağımı bilmiyorum."

“Yine bebek meselesi mi?”

Songül başını iki yana sallayarak ağabeyinden bakışlarını kaçırmıştı. Yağız arada kardeşinin yanına gelip ondan aldığı kan örneklerini kadın doktoru arkadaşına götürüyordu. Test değerleri iyi durumdaydı ama bu hamile olduğunda ne denli değişecekti, bilmiyordu. Yaren’in babasına gideceğini bildiği için o da hastaneden karısının yanına gidip babasıyla bayramlaşarak eve dönmeyi düşünüyordu. Kardeşini dalgın bir şekilde konağın arka bahçesine doğru giderken görünce onun peşine takılmıştı. Şimdiyse yanındaki kızın kendisini ne denli sıkıldığını hareketlerinden anlayabiliyordu.

“Söyle o zaman, neden bu hâldesin?”

“Ağabey, Cüneyt üzerime kuma getirmez değil mi?” Yağız gelen soruyla neye uğradığını şaşırılmıştı. O adamın kardeşini ne kadar sevdiğini bilmeseydi duyduklarına bu kadar şaşırılmazdı.

“Saçmalama Songül, kocanın seni ne kadar sevdiğini benden iyi biliyorsun.”

“Ama artık bundan o kadar emin değilim.”

“Ne demek bu, sana kötü bir şey mi yaptı?”

Songül ağlayarak başını iki yana sallamıştı. “Bana kötü bir şey yapması için yanımda olması gerekir. Ben kocamı ne zamandır doğru düzgün görmüyorum bile.”

Kaşlarını çatarak kardeşine baktı. Duyduklarından hoşlanmayan Yağız, yumruğunu sıkarken dişlerinin kenetlenmesine engel olamamıştı. Öfkesi burnunda derin derin nefes alırken kardeşini korkutmamaya çalışıyordu. Songül ise başka bir âlemdeydi. En son kocasıyla ne zaman birlikte olduğunu hatırlamaya çalışıyor ama o yapamıyordu. Önceden kendisinden birkaç dakika bile ayrılamayan adam neredeyse bir buçuk aydır karısını doğru düzgün görmüyordu. Cüneyt sabah erkenden

çıkıp akşam geç geliyordu. Sorularına cevap alamadığı gibi doğru düzgün sohbet bile etmiyorlardı.

“Ağabey, ben ölürüm... Cüneyt’in başka bir kadına dokunma düşüncesi beni öldürür.”

“Öyle bir şey olmayacak. Kocana güvenmek zorundasın.”

Songül yanağından akan yaşları silse de yerine yenileri akmaya devam ediyordu. Son altı aydır ağladığı kadar ömrünce ağlamamıştı. Geceleri artık sessiz gözyaşları ona arkadaşlık ediyordu. Cüneyt her gece karısının ağlamaktan kızarmış yüzünü gördükçe perişan olsa da bunu karısına belli etmemeye çalışmıştı. Onun sabahları kızarmış gözlerini görmemek için erkenden uyanıp tarlaya gidiyor, gün arasında konağa gelse de karısına fazla yaklaşmıyordu. Songül’ün kendisine bakan gözlerindeki soruya dayanamıyordu. Biliyordu ki karısıyla konuşmaya kalkışsa çocuk meselesini açacaktı. Buna dayanacak gücü yoktu. Karısını ne denli üzdüğünden habersiz, kendince onu korurken aralarına soktuğu uçurumun farkında değildi.

“Songül, hadi eve gidelim.”

“Gelemem, yapılması gereken bir sürü iş var.”

“Bırak Yaren halletsin, sen bu hâldeyken iş yapamazsın.”

“Ağabey...”

Songül itiraz etmek istediğinde Yağız onun sözünü kesmişti. Ayağa kalkarak kardeşini de kaldırdı. Genç kadın ıslak yanaklarını silerek ağabeyine bakarken onun dediğini yapmaya karar verdi. Güçlü olmak zorundaydı. Kocasına güvenmek ve zamanı gelince onunla konuşmak için güçlü olmak zorundaydı.

Sarsak adımları emin adımlara dönüşürken Yağız ile birlikte konağa doğru ilerlemeye başladılar. Arada ağa-

beyine kaçamak bakışlar atsa da içine yerleşen şüpheyi açabileceği tek kişiye söylemek istiyordu. Konağın arka bahçe kapısından içeriye girdiklerinde köşede oturmuş ve hararetle konuşan kadınlar dikkatini çekmişti.

“Şu kıزدan hiç hoşlanmıyorum, umarım emeline ulaşamaz.”

“Beyim ona yüz vermez merak etme. Bilmez misin Hanımımın üzerine titriyor.”

“Ben biliyorum ama son günlerde olanlar da malum. Geçenlerde konağa Hanım olarak gireceğini söylerken duydum. Haddini aşıyor. Umarım Songül Hanım’ın kulağına gitmez.”

“O kız konağa hizmetçi olarak bile giremez. Unutma, yıllar önce beyim onu konaktan kovmuştu.”

“Biliyorum ama içim hiç rahat değil. O kızdaki her şey beklenir. Sürekli Beyimin karşısına çıkıp onunla konuşmaya çalışıyormuş.”

Songül gücünün yeniden kaybolmaya başladığını hissediyordu. Sürekli konuşan insanların önünü nasıl keseceğini bilmiyordu. Zaten düşükten sonra kısır olarak damga yemişti, şimdi de kocasının ikinci eş alacağı köyde yayılmaya başlamıştı. Birinin bilerek bu söylemleri yaydığından emin olmaya başlamıştı. Songül’ün duyması için sürekli yanı başında konuşuyorlardı. Sonra da duyduğunu görüp mahcup numarası yapmaya çalışıyorlardı. Ama şu andaki kadınların böyle bir derdi olmadığını seslerindeki kızgınlıktan anlayabiliyordu. Gerçekten kim olduğunu bilmediği kızın kocasına yaklaşma çabasında bulunmasından hoşlanmadıkları belli oluyordu.

Yağız kardeşinin koluna dokunduğunda Songül ona bakarak hafif gülümsedi. Gülümsemesinde mutluluktan eser olmazken genç adam onu konağa doğru çekti.

ye başlamıştı. Yaren, Yağız ve Songül'ü yan yana görünce endişelense de belli etmedi.

"Sen buraya geldiğine göre Songül'ü konağa götürüyorum. Sanırım kimse bir şey demez."

Yağız'ın sesindeki tını itiraz kabul etmeyeceğini belli ediyordu. Yaren kocasına bakarken gerçekten endişelenmişti. Sağı solu belli olmayan kocasının ne yapacağını kestiremese de başını sallamakla yetindi. Songül ağabeyinin isteğiyle odasına giderek hazırlandı. Madem kocası ondan kaçıyordu o zaman giderken ona sormasına da gerek yoktu. Küçük bir çanta hazırlayıp kapıya yanaştığında gözü yatağına takılmıştı. Neredeyse bir buçuk aydır kocası kendisine dokunmamıştı. Gözleri yeniden dolmaya başladığında hızla odanın kapısından çıkıp ağabeyinin yanına gitti. Songül avluda kendisine mahcup bir şekilde bakan Adnan amcası ve Asım babasına hüznü bir şekilde gülümseyerek yaklaştı. Asım Bey'in elini öpüp Adnan amcasına döndüğünde adamın fısıltısı kulağına dolmuştu.

"Öfkeyle söylenmiş sözlerim için üzgünüm. Yeğenimin gözü karısından başkasını görmez." Songül kulağına yankılanan sözlerle rahatlasa da bir kez içine şüphe düşmüştü. Ne kadar kocasının sevgisinden şüphe etmese de erkeklerin nefsinin ne kadar zayıf olduğunu da biliyordu. Duası kocasının da bu zaafa yenik düşmemesi yönündeydi.

Büyük araba konağın bahçesinden ayrılırken Yağız yanında oturan kardeşine baktı. Arada iç çekişi onun tedirginliği gösteriyordu. Kocasına haber vermesi gerektiğini düşünerek ağabeyine döndü.

"Cüneyt'in yanına gidebilir miyiz?" Yağız sessiz bir onaylamayla genç adamın yanına doğru yola koyulmuştu. Songül'ün içi içini yiyordu. Ya yanında bahsettikleri kız varsa?

Kocasının bulunduğu tarlaya gelmişlerdi. Birçok işçi güneşten korunmak için başına şapka takmış, enselerine terini silmek için küçük havlular bağlamıştı. Yağız arabadan inerken Songül de onun peşinden inerek ağabeyinin yanına gitti. İkili etrafa bakınıp Cüneyt'i görmeye çalıştı.

"Bakar mısın, Beyin nerede?" İşçilerden birine seslenen Yağız istediği cevabı alınca söylenilen tarafa doğru kardeşiyle ilerlemeye başladı. Songül'ün her adımı betonlaşıyordu. Yağız ondaki tereddüttü fark etse de bir şey söylememişti. Biraz ileride görünen Cüneyt yanındaki kişiye bir şeyler söylüyor sonra da elindeki deftere yazıyordu. Songül tam rahatlayacağı sırada kocasının yanına gelen kızı görünce olduğu yerde donup kalmıştı. Gözleri ona oyun oynuyor olmalıydı. Yıllar, Azra denen kızı hiç değiştirmemiş, aksine daha da güzelleştirmişti. İçini kemiren kıskançlığa rağmen adımlarını ilerletmeyi başarmıştı. Yağız'ın da ifadesi tamamen değişmişti.

Azra'nın gülerek kocasına yaklaşılmaya çalışması Songül'ün adımlarını durdurmuştu. Yağız kardeşine bakarak "Songül?" diye seslendiğinde genç kızın yanağından aşağıya akan yaşları görmüş ve sinirlenmişti.

"Neden ağlıyorsun? Kocan birkaç metre ileride, hadi yanına gidelim."

Songül, ağabeyinin sözlerine karşılık daha fazla görmeye dayanamadığı manzaraya arkasını dönerek "Ağabey, gidelim buradan." dedi. Yağız kardeşinin davranışlarına anlam veremezken tekrar Cüneyt'e bakmıştı. Yanındaki kız ona sokulmaya çalışırken Cüneyt'in geri çekilerek sert bir şekilde kıza baktığını görünce biraz olsun rahatlamıştı. Anlaşılan kardeşi boşuna endişeleniyordu. Songül ondan uzaklaşmaya başladığında aralanma girmemeye karar vererek kardeşinin peşinden gitti. Arabaya kadar geldiğinin aksine daha hızlı yürümüşü.

Bir an önce oradan uzaklaşmak için acele ediyordu. İkili arabaya binerek oradan uzaklaşırken arkalarından seslenen işçiyi duymamışlardı.

“Beyim, Hanımım sizi bulamadı galiba. Seslendim ama beni de duymadı!” Cüneyt duyduğu sözlerle duraksamıştı.

“Hanımın mı geldi?”

“Enişteniz de yanındaydı. Sizi sordular, burada olduğunuzu söyledim. Bir süre size baktılar ama sizi görmediler herhâlde. Yoksa niye geri dönsünler?”

Adam ateş saçan gözlerini hâlimden oldukça memnun olan Azra’ya dikmişti. Cüneyt dişlerini sıkarken birden yanında bir hareketlilik hissetti. Azra’nın varlığını tamamen unutmuştu. Düşündüğü şeyin gerçek olması için dua ederken gözlerini kapatarak haftalar önce yapması gereken şeyi yapmak için yanında utanmazca gülümseyen kıza döndü. Azra, genç adama memnun bir ifadeyle baktığından habersiz gülümsemeye devam ederken genç adamın öldürücü bakışlarını fark edince yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silinmişti.

“Cüneyt!”

“Cüneyt değil, Beyim... Sana bana adıyla hitap etme ayrıcalığını tanıdığımı sanmıyorum. Günlerdir yaptığın davranışların hayâsızlık olduğunu anlayan için bekliyorum ama sende ne ar var ne de hayâ. Köyde yayılan dedikoduları düşünmemeye çalıştım. Karımın böyle

dedikodulara inanmayacağından emin olsam da artık yeter. Şimdi buradan gidiyorsun ve bir daha o iğrenç yüzünü bana göstermiyorsun. Sabrım da bir yere kadar. Ne kadar yanlışını anlaman için beklesem de bende sabır tükendi. Defol topraklarımdan!”

Cüneyt’in son sözleri bir haykırış olarak yankılanmıştı. Tarladaki işçiler beyin sesini duyunca çalışmayı bırakıp Cüneyt’in haklı öfkesini izlerken Azra kıpkırmızı olmuş bir şekilde genç adama bakıyordu. Geri adım atamazdı. Sonunda istediğini elde etmeye bu kadar yaklaşmışken geri adım atmasına imkân yoktu.

“Bana bu şekilde davranma... O kadından sana hayır yok, anlamıyor musun? Sana bir çocuk bile veremiyor.” Cüneyt duyduğu sözlerle nasıl yaptığını bilmeden genç kızın yüzüne sert bir tokat atmıştı. Kendi bile yaptığına inanamazken çalışanlar pür dikkat genç adama bakıyordu. Onun öfkesinden korksalar da meraklarına yenildiler.

“O kadın dediğin bu köyün hanımı, ağzından çıkana dikkat et. Değil sen, bir başkası olsa onun tırnağı etmezsiniz. Karımın değerini bir çocukla karşılaştırmaya sakın kalkma. Şimdi defol bu köyden. İşçi başı, şu kızı topraklarımdan uzaklaştır. Babasına da söyle edepsiz kızını bir daha köyümde görmek istemiyorum!”

Azra ikinci kez kovulmanın şokunu yaşarken Cüneyt arkasını dönerek hızla atına ilerledi. Yine zor bir gün onu bekliyordu. Hâlâ Songül’ün uzaktan onları izledikten sonra arkasını dönüp gitmiş olabileceğine inanmıyordu. Karısı kendisine güvenmiyor muydu? Sevgisinden şüphe mi duymaya başlamıştı? O saçının teline kıyamazken karısı nasıl onun sevgisinden şüphe ederdi?

Atını konağa doğru sürerken içindeki sıkıntı da büyüyordu. Sürekli Songül ile aralarına giren uzaklığı

düşünmeye başlamıştı. Gözünün önüne karısının kendisine yaklaşma çabaları geldikçe öfkesi daha da artıyordu. Nasıl onun duygularını görmezden gelmişti? Şimdi düşününce karısına hak vermeden edemedi. Konağın bahçesine girdiğinde atından aşağıya atlayarak karısına seslendi.

“Hanımın nerede, söyle yanıma gelsin!”

Cüneyt ilk kez karısını ayağına çağırıyordu. Bu durum çalışan kadını şaşırtsa da bir şey söyleyememişti.

“Cüneyt?”

Yaren kardeşinin sesiyle balkona çıkarken kaşlarını çatmıştı. “Ne zamandan beri Songül’ü ayağına çağırır oldun?”

“Sen karışma abla...” Yaren şaşkınlıkla kardeşine bakarken onun neden sinirli olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Söylenenler doğruymuş demek. Anlaşılan Cüneyt Bey’in büyük aşkı sekteye uğradı. Songül yok, babasına gitti.” Cüneyt öfkeyle ablasına bakarken onun sözleriyle daha da sinirlenmişti.

“Kimden izin aldı da gitti?”

“İzin almasına gerek mi vardı? Ayrıca buna sen sebep oldun. Tebrikler Cüneyt, karını kaybediyorsun. Saçma korkuların yüzünden karına çektiğin acıyı göremiyorsun. Neden gitti biliyor musun? Senin yeni eşini merak ettiği için yanına gelmiş olmalı. Bu arada düğününe beni çağırırsan gelmeyeceğimi bil.”

“Abla sen ne saçmalıyorsun?”

“Karına söylenenleri söylüyorum. Şimdi git düşün, aklını başına al. Yoksa her şey için geç olacak.”

Yaren son sözlerini söyledikten sonra arkasını dönüp konağa girmişti. Cüneyt öylece yerinde dururken

etrafındaki sesleri duymuyordu. Ağır adımlarla merdivenleri çıkıp odasına doğru ilerlerken ne kendisine üzgün bakan babasını ne de amcasını görmüştü. Odasının kapısını usulca açıp içeri girmeden önce öylece bakmıştı. Karısının acı çektiği odaya adım atmak kolay değildi ve Cüneyt aynı acıyı içinde hissetmeye başlamıştı. Sonunda cesaret edip odasına girdiğinde gözlerinden aşağıya yüreğini yakan yaşlar akmaya başlamıştı. Elini yumruk yapıp ağzına tıkarırken yatağına oturdu. Karısının yastığını kucağına alıp yüzünü yastığa gömmüştü. Karısının kokusunu içine çekerken bin bir pişmanlıkla ağlamasına devam etti.

Sabahın ilk ışıklarıyla odasının kapısı çalınınca genç adam acıyan gözlerini aralamıştı. Bayram namazı için ablasının onu kaldırmaya geldiğini anlayan genç adam yerinde doğrularak sırtını yatağının başlığına yasladı. Oda genç adama Songül olmayınca terk edilmiş gibi hissettiriyordu. Yavaş bir şekilde yatağından kalkarak dolabında asılı olan havlusunu eline alıp banyoya yöneldiğinde ablası kapıyı tıklatmaya devam ediyordu.

“Geliyorum birazdan.” Cüneyt ablasının onaylayan sesiyle işini halledip temizliğini yaparak banyodan çıktı. Üzerini değiştirip odasından çıktığında avluda kendisini bekleyen babasıyla birlikte köy camisinin yolunu tutmuştu. Bayram namazını eda ettikten sonra ilk olarak babasının elini öpen genç adam köylülerin bayram

kutlamalarını da kabul ettikten sonra Cemal Bey'le bayramlaşmak için yola koyulmadan önce konağa giderek ablasını almaya karar verdi. Asım Bey kızının ve yeğenin elini öpmesine izin verdikten sonra hep birlikte arkadaşını görmeye Aksoylar konağına doğru yola çıktılar. Cüneyt, evlendiklerinden beri ilk kez Songül'den ayrı bir bayram sabahı geçirmişti. İçi iyice sıkılan Cüneyt arabanın hızını biraz daha arttırdı.

"Oğlum biraz yavaş git, araba çok sallanıyor."

"Affedersin baba, farkında değilim."

"Songül'le konuştun mu?" Asım Bey oğlunun nabzını yoklarken onların konuşmadığını tahmin edebiliyordu. Cüneyt babasına kısa bir bakış atarak başını iki yana sallayıp "Konuşmadım." dedi. Asım Bey bu durumu onaylamasa da ikisinin arasına girmemeye kararlıydı. Oğlunun davranışlarından son zamanlarda hoşlanmayan Asım Bey, gelini için üzülmekten edemedi. Songül kendisini toparlamak için elinden geleni yaparken oğlu karısına yardımcı olmak yerine onu daha da üzüyordu.

"Gelinimin hâlini hiç beğenmiyorum. Songül'ü son zamanlarda gülerken hiç görmedim."

"Baba, lütfen bu konuyu kapatalım."

Cüneyt babasının sözlerine daha fazla katlanamamıştı. Songül'ün ne durumda olduğunu en iyi o biliyordu. Karısı içine kapanmaya başlamıştı. Eskisi gibi gülümsemiyordu. Hatta onunla konuşmaya bile artık çabalamıyordu. Nasıl bu hâle geldiklerini düşündükçe kendine kızsada elinden bir şey gelmeyeceği fikri aklından çıkmıyordu. Araba konağa yaklaştıkça Cüneyt'in heyecanı da artmıştı.

Songül sabah erkenden kalkmış ve bayram hazırlıkları için yengesine yardım etmeye başlamıştı. İki gündür kendisini iyi hissetmeyen genç kadın bayram namazın-

dan gelen Yağız'a bunu söylediğinde genç adam endişeli bir şekilde kardeşini muayene etmişti. Son birkaç aydır Songül'ün tedavisi için genç kadınla ilgileniyor, bunu saklı tutuyordu. Kadın hastalıkları uzmanı olan doktor arkadaşının istediği tüm testleri evde kan örneği alarak gerçekleştirmiş, Cüneyt'in itiraz edebileceği düşüncesiyle ondan saklamıştı.

"Songül iyi misin hayatım? Tansiyonun normal. Kırıklık, hasta olacağına işaret olabilir."

"Ağabey, ben..."

Songül bakışlarını kaçırarak konuşmaya çalıştı. Derin bir iç çekerek ve biraz da tedirginlikle olmasını istediği bir dileğinin şüphesini ağabeyine söylemeye çalıştı. "Songül, hadi canım, söyle ne söyleyeceksen?" Yağız kardeşinin yüzünü avuçlayarak kendisine bakmasını sağlarken hüzünlü bir şekilde gülümsemişti. "Ağabey ben korkuyorum. Ya anne olamazsam?"

"Öyle bir şey olmayacak. Hem arkadaşım da durumunun iyiye gittiğini söyledi. Perhizine dikkat edersen hiçbir sorun çıkmayacak."

"Sen olmasan ben ne yapardım? Bana destek veren tek kişisin."

"Cüneyt ne diyor bu konuda?" Songül kocasının adını duyunca duraksamıştı. Cüneyt'le son zamanlarda hiç konuşamamıştı ki onun ne düşündüğünü bilsin. Derin bir iç çekerken yanağından aşağıya sessizce düşen yaşlarını hızla silmişti.

"Onun bu konuyla ilgilendiğini sanmıyorum. Bana yaklaşmaya korkuyor sanki. Son zamanlarda onu tanıyamıyorum, yabancı gibi..."

"Sana kötü mü davranıyor?" Songül başını iki yana sallamıştı.

“Asla, o bana kötü davranmaz. Ama benimle eskisi gibi ilgilenmiyor.”

“Anladım... Ona da anlayış göstermelisin Songül. En az senin kadar korktuğuna eminim. Seni kaybetmek istemediği için bu şekilde davranıyordu.”

“Ama beni daha çok üzüyor. Onun ilgisine her zamankinden daha çok ihtiyacım olduğunu göremiyor ağabey. Ben ne yapacağımı bilmiyorum, çaresizim.” Songül ıslak gözlerini ağabeyine dikerken Yağız ona gülümsemeye çalıştı. “Dua et canım, dua et ki Allah bu zor günlerinde sana yardım etsin. Şimdi toparlan, birazdan gelirler. Seni böyle görürseler...”

“Ağabey, ben test yaptırmak istiyorum.”

Yağız, Songül’ün sözleriyle duraksamıştı. Kaşlarını çatarak kardeşine bakarken Songül yeniden bakışlarını kaçırmıştı.

“Testlerin yapılacağı zamana daha var Songül, bunu sen de biliyorsun.”

“Ben başka bir test istiyorum ağabey...”

Genç kadının yüzü kızarıırken Yağız şaşkınlıkla kardeşine bakmıştı. Düşündüğü şeyin gerçek olma ihtimali genç adamı endişelendirse de bu durumun kardeşinin psikolojisine iyi geleceğinin de farkındaydı. Hiçbir şey söylemeden yerinden doğrularak odadan çıktı. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde elinde paketi açılmamış bir enjektör vardı. Yağız dikkatli bir şekilde genç kadının kanını alırken “Bundan emin misin?” diye sordu. Songül cevap vermek yerine başını sallayarak içindeki umudun yok olmaması için sessiz kalmayı tercih etmişti. Sanki dile getirirse olmayacak gibi hissediyordu.

“Hadi toparlan, ben de bunu dolaba koyayım. Akşama doğru hastaneye gider tahlil yaptırırım.” Songül beklemek istemese de bayram olduğu için bir şey söyle-

memişti. Gözleri dolu dolu ağabeyinin boynuna sarılarak ona minnetini göstermeye çalışmıştı.

Dışarıdan gelen korna sesiyle ikili birbirinden ayrılırken Songül toparlanmaya çalışarak ağabeyinin odadan çıkışını izlemişti. İçinden dua ederek banyoya giren genç kadın elini yüzünü yıkayarak kendine gelmeye çalıştı. Birkaç dakika sonra odasından çıkarak gelenleri karşıla-mak için avluya indiğinde gözleri kocasıyla çakışmış ve ağır adımlarla ona doğru ilerlemişti. Cüneyt karısını ilk gördüğü anda ağladığını anlasa da bir şey söylememişti.

“Hoş geldiniz. Bayramın mübarek olsun!”

Songül her bayram olduğu gibi kocasının elini  operken Cüneyt’in bir şey söylemesini beklemeden buruk bir gülümsemeyle Asım Bey’e doğru ilerledi. “Bayramın mübarek olsun Beyim!” Cüneyt karısının davranışı karşısında yumruğunu sıkarak sakinleşmeye çalışmıştı. Sanki bir yabancıyla bayramlaşıyordu. Üstelik babasına uzun zaman sonra *beyim* diye hitap etmesi onunla arasına giren uzaklığa işaretti. Ablası haklı çıkmıştı. Karısını gün geçtikçe kaybediyordu.

“Allah razı olsun kızım, senin de bayramın mübarek olsun.” Asım Bey gelininin bayramını kutlarken dikkatinden kaçmayan hitap şekliye gözlerini kısa bir süre kapatıp açmıştı. Keskin bakışları oğluna kayarken onun da en az kendisi kadar bu durumu fark etmeye başladığını anlamıştı. Songül aileden kopmaya başlamıştı ve bu oğlunun davranışlarının sonucuydu.

Cemal Bey h lsiz bir şekilde misafirleri salona bu-yur ederken Asım Bey ve Cüneyt onu takip etti. Salona girdiklerinde koyu bir sohbete dalan erkekler kadınların yanlarından ayrıldıklarını fark etmemişlerdi. Bir kişi harç, geldiğinden beri karısını göz hapsinde tutan Cüneyt karısının inatla kendisine yüz  evirmediğini gördükçe  detada deliriyordu.

“Benim hastaneye gitmem gerekiyor, birkaç saat sonra gelirim. Siz akşam yemeğine kalacaksınız değil mi?” Yağız, Asım Bey’e sorarken hafif gülümsemişti. Asım Bey onu onaylarken salona giren Melek, Suat ve Yezda herkesin dikkatini çekmişti. Melek, Asım Bey’in elini öperken oldukça neşeliydi. Yezda ve Suat da onu taklit ederek yaşlıların elini öpüp harçlıklarını almışlardı. Genç kız dedesinin yanına otururken Cemal Bey gururla ilk torununa bakmıştı.

“Melek bu sene üniversiteye gidecek, senin gibi ziraat okuyacak Cüneyt.”

“Senin adına sevindim Melek, yardıma ihtiyacın olursa haber etmen yeter.”

“Çok teşekkürler enişte, haber ederim.”

Yağız onların konuşmasını bölmeden salondan ayrılmıştı. Mutfağa girdiğinde Songül heyecanla ağabeyine baktı. Asude ve Yaren onun heyecanını anlamasa da Yağız nedenini biliyordu. Kardeşine gülümserken Yaren’i salondakilere bir şey isteyip istemediklerini sorması için göndermişti. Asude iki kardeşe dikkatle bakarken Yağız kardeşinin alnını öperek daha önce dolaba koyduğu kan örneğini alıp Asude’nin şaşkın bakışları arasında mutfaktan ayrılmıştı.

“Songül, neler oluyor? Yağız’ın elindeki neydi öyle?”

“Önemli bir şey yok yenge, sadece test için kanımı hastaneye götürüyor.” Asude genç kadının tedavi gördüğünü bilen birkaç kişiden biriydi. Bu yüzden ona söylemekte bir sakınca görmemişti.

“Kendini kötü mü hissediyorsun? Daha geçen hafta tahlil olmamış mıydı?”

“Ben iyiyim yenge, sadece önlem. Hem doktorum durumumda gelişme olduğunu söyledi.” Asude derin bir rahatlama yaşarken mutfağa gelen Yaren iki kadının konuşmasının son kısmını duymuştu.

“Hasta mısın Songül?” Yaren de en az Asude kadar genç kadın için endişeleniyordu. Ama onu asıl endişelendiren kardeşinin durumuydu. Genç adam hiç iyi görünmüyordu.

“Yok yenge ben iyiyim...”

“Songül, sana bir soru soracağım ama bana dürüstçe cevap vereceksin.” Songül başını olumlu anlamda sallarken Yaren üzgün bir şekilde sordu. “Sen ne zamandır babama *beyim* diyorsun?” Songül bakışlarını kaçırırken Yaren üstüne gitmemeye karar vermişti.

“Biliyor musun yenge, içten davranabilmek için eşlerin davranışları çok önemliymiş, bunu anladım. Ben *baba* demek istesem de kocamın artık beni eşi olarak gördüğünü hissedemiyorum. Diyebilmem için bunu hissetmem gerekir.”

Yaren gözleri dolan genç kadına sarılırken kapıdan onları dinleyen Cüneyt güçlkle ayakta kalabilmişti. Elini duvara yaslariken duyduğu sözlerin ağırlığını kaldırmaya çalışıyordu. Songül’ün ağzından kopan hıçkırıklar, Yaren’in onu teselli sözleri mutfakta yankılanırken kimse kapı ağzında perişan hâlde ayakta kalmaya çalışan genç adamın farkında değildi. Birkaç dakika sonra sakinleşen Songül gözlerini silerek gülümsemeye çalışmıştı.

“Bu kadar yeter, bugün bayram. Yenge, annemin mezarına gidelim mi?”

“Sen Cüneyt’le giderdin mezarlığa...”

Songül hafif gülümseyerek Asude’ye bakmıştı.

“Bu yıl seninle gitmek istiyorum. O gitmek isterse kendisi gidebilir.”

Cüneyt dişlerini sıkarak hızla oradan ayrılırken ardından seslenenleri duymamıştı. Yaren hızla mutfaktan

çıkması ama ona yetişememişti. Songül sandalyelerden birine otururken başını ellerine yasladı.

“Sence çok mu ağır konuştum yenge?” Asude şaşkınlıkla Songül’e bakarken Songül dudaklarını kıvrıyordu. “Bakma bana öyle, kocamın etrafımda olduğunu kokusundan anlarım. Belki biraz olsun akli başına gelir diye umdum ama yanıldım sanırım.”

“Sen bunca sözü bilerek mi söyledin?” Songül başını aşağı yukarı sallarken Asude elini ağzına koyarak genç kadına baktı. “Sen bilerek Cüneyt’in canını yaktın!”

“Yaklaşık altı aydır benim canımın nasıl yandığını anlamasını istedim. Sence bunu anlamış mıdır?”

“Bu yaptığın yanlıştı Songül, amacın ne olursa olsun bir erkeğin nasıl düşüneceğini kestiremezsin.”

“O Cüneyt, beni benden daha iyi tanır. Duygularımı anlamalı... Görmüyor, günden güne benden uzaklaşmaya başladığını fark edemiyor yenge.”

“Yine de...” Songül yerinden kalkarak kapıya yöneldi. Gözleri nemli de olsa inatla yaşları dökmemişti. Yüzünde üzgün bir ifadeyle son kez Asude’ye bakarak oradan ayrıldı. Asude onun ardından seslense de bir cevap alamamıştı.

Cüneyt duyduklarına inanamaz bir şekilde arabasına atlayarak kimseye bir şey söylemeden konakta ayrılmıştı. Songül ondan umudunu kesmişti. Karısı onun duygularına artık inanmıyordu. Arabanın hızı gittikçe artarken daha fazla dayanamayan Cüneyt direksiyona sert bir şekilde vurmaya başlayarak avazı çıktığı kadar bağırdı.

“Buna nasıl inanırsın! Nasıl sana olan sevgimden şüphe edersin!”

Kendi kendine bağırıp rahatlamaya çalışırken ani bir frenle arabayı yolun kenarına çekmişti. Başını direksiyon-

na yaslayarak içli içli nefes almaya başlamıştı. Nefesi ne kadar sıklaşırsa gözyaşlarına o kadar güçlü direniyordu.

Kalabalık bir akşam yemeğinden sonra herkes dağılmaya başladığında Cüneyt karısının kendisiyle gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlamıştı. Songül mezarlıktan konağa döndüğünde kocasını avluda Sedat ile konuşurken bulmuştu. Cüneyt, genç kadına nerede olduğunu bile sormazken Songül onun eve sağ salim dönmesine sevinmişti.

“Biz kalkalım artık. Yarın konakta gelen giden olacak.”

“Bu akşam kalsaydınız!” Cemal Bey üzgün olan kızına bakarken dilinin ucuna gelen soruyu sormadan edememişti. “Hiç olmazsa Songül kalsaydı!” Songül babasının sözlerine karşılık hafif gülümseyerek adamın elini öptü.

“Eve dönsem daha iyi baba, bana ihtiyaçları olacak. Bayramdan sonra yeniden gelirim.”

“Sen bilirsin kızım.” Cüneyt, Songül’ün kendileriyle geleceğini duyunca içten içe sevinse de belli etmemeye çalışmıştı. Arabanın direksiyonuna geçerken babası ve karısının gelmesini bekledi. İkili arabaya bindiklerinde sessiz yolculuk başlamıştı.

“Kızım sen kalmak istiyorsan kalabilirsin.”

“Yok Beyim, konakta yapılacak çok iş var.” Cüneyt karısının babasına hitap şeklini duyunca istem dışı elleri

direksiyonu daha da sıktı. "Sen bilirsin, istediğin zaman söyle kâhya ile seni babana gönderirim." Songül sessiz kabullenişle arabasının camından dışarıyı izlemeye başlamıştı.

Cüneyt yol boyunca hiç konuşmamıştı. Songül karanlık yoldan yorularak uykuya daldığında iki adam da onu rahat bırakmıştı. "Ne yapmayı düşünüyorsun Cüneyt?" Babasının sessizce sorduğu soru genç adamın dikkatini çekmişti. "Hangi konuda?"

"Karın konusunda. Farkında değilsin anlaşılan, Songül artık kendini aileden görmüyor gibi..."

"Öyle bir şey yok baba, zaman her şeyi düzeltecek."

"Bundan emin misin? Bana hiç öyle gelmiyor. Yakında seni bırakıp giderse şaşırمام. Üstelik Cemal'in de kızını geri almak istediğini söyleyebilirim."

"Öyle bir şey asla olmayacak. Songül benim karım ve hep öyle kalacak. Kimse karımı benden ayıramaz."

"Senden başka!"

"Baba bu konu ikimizin arasında, lütfen sen karışma."

"Cüneyt, sonradan pişman olacağın sözler söylemekten kaçın oğlum. Şu gördüğün kız böyle giderse yakında bizden tamamen kopacak."

"Öyle bir şey olmayacağını söyledim baba. Songül o olmadan yaşayamayacağını bilir." Asım Bey oğlunun kendinden emin oluşuna alaycı bir şekilde gülümsemişti.

"Bundan o kadar emin olma. Bazen davranışlarımız en kuvvetli sevginin bağına bile zedeleyebilir. Gelinime iyi davran Cüneyt, onun kalbini kırarsan bir daha tamiri mümkün olmayabilir."

Cüneyt arabasını konağın avlusundan içeriye sokarken konak oldukça sessizdi. Asım Bey arabadan iner inmez odasına gitti. Onun uzaklaşmasını bekledikten

sonra arabadan inerek karısının kapısını açıp onu uyardırmadan kucağına almıştı. Ağır bir şekilde yürüyerek kollarındaki kadının varlığını uzun zaman sonra ilk kez tam anlamıyla hissetmişti. Odasının kapısını dirseğiyle açarak içeriye girdikten sonra ayağıyla kapatmıştı. Yatağın üzerine bıraktığı karısını bir süre izledikten sonra banyoya giderek elini yüzünü yıkadı. Geri döndüğünde Songül iyice yatağına yayılmıştı. Bir süre karısının uykudaki masum ifadesini izledikten sonra yanına uzanarak o da gözlerini kapattı. Sevdiği ve kendisi yüzünden hasret kaldığı kokuyla en huzurlu uykusuna daldı.

17.BÖLÜM

Yoğun geçen bir bayramdan sonra iki konakta da sular durulmuştu. Genç adam her zamanki gibi sabahları kalkıp işine gitmek yerine ailesiyle kahvaltısını yaptıktan sonra konaktan çıkmaya başlamıştı. Belki eskisi gibi hoş sohbetli bir kahvaltı masası değildi ama Songül buna da şükreliyordu. Genç kadın kocasının akşamları eve erken gelmeye başlaması üzere umudunu yenilemiş, ona daha da yakın davranmaya başlamıştı. Bu durum Asım Bey'in gözünden kaçmamıştı. Oğlu ve gelininin iyiliği için her şeyi yapmaya kararlı olsa da ileriye düşünmeden edememişti. Kardeşiyle onun yeniden evlenme konusunu konuştuğundan beri görüşmemişti. Her zamanki gibi Adnan, haber vermeden konaktan ayrılmış ve bayramdan sonra geri dönmemişti.

Düşünceli bir şekilde Cüneyt'e bakarken gözleri sulanmaya başladı. Babasının bakışlarını fark eden Cüneyt sorarcasına ona dönerken Asım Bey derin bir iç çekerek oğluna "Şu avluda çocuk sesi duymayı özledim!" dediğinde Cüneyt kaşlarını çatarak babasına bakmıştı. "Bu konu kapandı baba, çocuk sesi duymak istiyorsan amcamı ikna et."

"Ama oğlum, doktor tedavisi iyi giderse sizin de çocuğunuz olur."

"Ne tedavisi? Songül'ün canını riske atacak hiçbir tedaviye izin vermiyorum."

"Buna tek başına karar veremezsin. Gelinime sordun mu hiç ne istiyor diye?"

"Ona sormama gerek yok baba, ben hayır diyorsam hayır."

"Bencillik ediyorsun Cüneyt." Asım Bey'in sesi yükselirken Songül ikilinin yine tartıştığını düşünerek yanlarına gitmemiştir. Ağabeyi test sonucunu henüz ona söylememiştir. Araya giren bayram yüzünden o da sormaya fırsat bulamamıştır. Gözleri ikiliye takılırken dua ederek bir elini karnına koydu.

"Allahım sana sığındım, lütfen içimde bir can olsun." Elini yüzüne âmin diyerek sürerken kocasıyla göz göze gelmişti. Cüneyt babasıyla konuştuğu konu yüzünden gergin olduğu için bakışlarını kaçırırken karısının kalbinde nasıl yaralar açtığının farkında bile değildi. İçindeki korku o kadar büyümüştü ki artık neyi yapıp yapmayacağını bilmiyordu. Tek dileği karısına bir şey olmaması olan Cüneyt davranışları ve sözleriyle onu ne kadar yaraladığının farkında değildi.

Songül incinmiş bir şekilde odasına doğru ilerlerken onu üzgün gören çalışanlar kendi aralarında konuşuyordu. Onlar da konakta eski huzurun kalmadığının farkında sessiz sedasız işlerini yapıyordu.

Songül odasına girdiğinde telefonu çalmaya başladı. Arayan kişiyi görünce heyecanla cevap verdi. "Yağız ağabey, bir şey mi oldu?" Yağız karşı taraftan gelen heyecanlı sese karşılık oldukça endişeli olsa da bunu Songül'e belli etmemiştir. "Bir şey yok canım. Sen nasılsın? Size geliyorum, istediğin bir şey var mı?" Songül kısa bir duraksamadan sonra sesindeki heyecanı bastırarak ona cevap vermişti.

“Hayır, yok ağabey, sen gel yeter.” Kısa konuşmadan sonra kendisini toparlayarak ağabeyini karşılamak için konağın bahçesine çıktı. Asım Bey, oğluyla yaptığı konuşmadan sonra yalnız kalmak için bahçede hava alırken gelinini görmüş ve onu yanına çağırmıştı.

“Songül kızım, bir şey mi oldu? Neden bu kadar heyecanlısın?”

“Yok Beyim, ağabeyim geliyor da onu karşılamak için bekliyorum.”

“İyi bakalım, hadi bir kahve yap gel de yanımda bekle. Öyle ayakta kalınca ağabeyin erken gelmeyecek.” Songül utanarak mutfığa geçerken çalışan kızlar hemen isteğini sormuştu. Hanımlarına olan hizmet etmek için yarışan çalışanlar onun yüzünü az da olsa güldürmeye çalışmış ama bir türlü başaramamıştı. Songül’ün ruh hâli konaktakilere de yansiyordu.

“Hanımım bir şey mi istediniz?”

“Asım Beyime kahve yapacağım, siz işinizi yapabilirsiniz.”

“İsterseniz ben yapayım?”

“Yok, Narin abla, sen işini yapmaya devam et. Akşam yemeği için ağabeyim kalabilir onun için patlıcan dolması yapar mısınız?”

Kızlar uzun zaman sonra ilk kez Songül’ün özel yemek yapmalarını istediğini duyunca sevinmişti. Ne zamandır ondan emir bekliyorlardı. Narin heyecanla atılarak başını sallarken gözleri parlayarak işine koyulmuştu. Songül otuzunun ortasında olan kıza hafi bir gülümsemeyle bakarken onun için üzüldüğünü hissetti. Genç kadın nişanlısını kaybettiğinden beri kimseyle evlenmek istememiş ve bu yaşına kadar gelen taliplilerini geri çevirmişti. Orta boylu, oldukça güzel bir kızdı. Kalbi onun mutluluğu bulması için dua ederken kendi

mutluluğunun elinden nasıl da kayıp gitmeye başladığını düşünmek bile istemiyordu.

Kahveyi yaptıktan sonra fincanları tepsiye koyarak Asım Bey'in yanına gitti. Yerine oturacağı sırada avludan içeriye giren büyük arabayla gelen ağabeyinin yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştı. Yine ters bir şey olmuştu. Yutkunan genç kadın Yağız'ın kendisine sarılmasıyla duraksarken başını genç adamın göğsüne yaslayarak ona karşılık verdi.

"Seninle konuşmam gereken bir durum var canım."

"Ağabey, kötü bir şey mi oldu?"

"Sonra Songül."

Yağız geri çekilerek Asım Bey'e bakmış ve kardeşine ne demek istediğini anlatmaya çalışmıştı. İkili Asım Bey'in yanına giderek otururken Songül ağabeyine kahve yapmak için mutfığa yöneleceği sırada kendi kahvesini alan Yağız onu durdurdu.

"Sen kendine meyve suyu varsa al Songül, biliyorsun kahve sana iyi gelmiyor." Songül şaşkın bir şekilde ağabeyine bakarken Asım Bey endişelenerek Yağız'a baktı.

"Gelinim hasta mı?" Sesindeki endişe genç kadının üzülmesine neden olurken Yağız araya girerek cevap vermişti. "Çok şükür iyi, biliyorsunuz yüksek tansiyonu var. Bunun için onunla bir tedavi programı uyguluyoruz."

"Bundan neden benim haberim yok?" Yağız arkalarından gelen sesle kaşlarını çatarak Cüneyt'e bakmıştı.

"Karınla konuşsaydın öğrenirdin. Songül'ün tansiyonu şimdilik iyi, verilen perhiz işe yarıyor."

"Sen perhiz mi yapıyorsun? Bu yüzden mi bu kadar zayıfladın?"

Cüneyt duyduklarıyla iyice köpürmüştü. Karısı hakkında bu kadar önemli bir şeyi bilmediği için kendine olan kızgınlığını yanındakilerden çıkarmak için hiç tereddüt etmemişti.

“Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun Songül?” Songül gözleri dolu bir şekilde kocasına bakarken ona cevap vermek için konuşmak istemiş ama tek kelime etmemişti. Onun suskunluğu genç adamı daha da sinirlendirmeye başlamıştı.

“Sana soruyorum Songül, bu kadar mı önemsizleştim senin için?”

“Bunu nasıl söylersin? Benimle ilgilenmeyen, yüzüme bile zorla bakan sensin. Bana kendimi cüzamlıyımışım gibi hissettiriyorsun.”

Cüneyt donup kalmıştı. Songül ilk kez kendisine böyle bir karşılık veriyordu. Üstelik yanlarında babası ve ağabeyi varken. Cüneyt arkasını dönerken karısına kısaca “Burada tartışmak istemiyorum!” dediğinde Songül ağabeyine mahcup bir bakış atarak kocasının peşinden gitmişti. Yağız karı koca arasına girmek istemediği için olanlara sessiz kalırken Asım Bey’le göz göze gelmişti.

“Bu işin sonu iyi olmayacak.” Yağız adama düşüncesini belirtirken Asım Bey de ona katılmıştı.

“Onların sevgisi kolay bitmez. Bırakalım da hatalarının bedelini ödesinler. Korkarım en çok Cüneyt zararlı çıkacak.”

“Songül sıkıntısını belli etmemeye çalışsa da zamanı geldiğinde yanlış bir karar almasından korkuyorum. Babam iyi durumda değil, Songül’ün üzüldüğünü gördükçe daha da kötü oluyor.”

İkili konuşmasına devam ederken konağın arka bahçesine giden genç adam hızla arkasına dönmüştü.

“Bana neden söylemedin?”

“Sormadın ki? Nasıl olduğumu hiç sordun mu?”

“Yine de bana ilaç kullandığını, perhiz yaptığını söylemeliydin. Sağlığınla ilgili her şeyi bilmek hakkım!”

“Evet hakkın! Kocamın benimle ilgilenmesi gerekirken, beni senin doktora götürmen gerekirken sen benden uzaklaştın. Bana sırtını döndün.”

“Ben sana sırtımı dönmedim. Her fırsatta yüzüme bir şey diler gibi bakıyorsun. Senin istediğini sana veremem Songül. Bunu isteme benden.”

“Benim ne istediğimi sen nereden bileceksin? Bana hiç sordun mu ne istediğimi.”

“Sormama gerek var mı Songül?” Cüneyt’in sesi her cümlede daha da katılaşıyor, daha yaralayıcı çıkıyordu.

“O zaman söyleyeyim. Bir çocuk istiyorum Cüneyt. Anne olmak istiyorum.” Cüneyt duymaktan korktuğu sözleri duyarken gözleri alev almaya başlamıştı.

“Çocuğu unut Songül, öyle bir şey olmayacak.”

“Neden, artık beni karın olarak görmeyecek misin? Çocuk olur korkusuyla karına, bana dokunmayacak mısın?” Cüneyt gözlerini kapatırken öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu. Elleri yanda güç almak istercesine yumruk olurken Songül daha fazla dayanamayarak incilerini dökmeye başlamıştı. Gözleri daha belirgin olurken yanağındaki ıslaklığı silme zahmetine bile girmemişti. Cüneyt o gözleri gördüğünde daha fazla dayanamadı.

“Ağlamayı kes Songül, bu şekilde bir şey elde edemezsin.”

“Seni tanıyamıyorum artık. Sen benim sevdiğim adam olamazsın.”

“Ne söylersen söyle, fikrim değişmeyecek. Son sözümü söyledim. Çocuk istemiyorum.”

İkili artık seslerini kontrol edemiyordu. Karı koca

duyulabilecek derecede sesini yükseltmişti. Songül kocasının sözleri karşısında iyice kendini kaybetmişti.

“Benden anne olma şansımı alamazsın! Sen de konakta bir çocuğun sesinin duyulmasını istemez misin?” Genç kadının sesi ağlamaklı çıkmaya başladığında Cüneyt daha da öfkelenerek sesini yükseltmişti.

“İstemiyorum... Neden anlamıyorsun? Senden bir bebek istemiyorum!”

Songül kulaklarına yankılanan sözlerle kanının donduğunu hissetti. Kalbinin cam kırıkları etrafa saçılırken farkında olmadan bir adım geri atmıştı. Cüneyt söylediği sözleri idrak ettiğinde ona doğru hamle yapmak istese de genç kadın hızla arkasını dönerek oradan uzaklaştı. Arkasında pişmanlıkla perişan olan adamın yıkımını görmeden, çok sevdiği kocasını ardında bırakarak çalışanların üzgün bakışları arasında ağabeyinin yanına gitmişti. Yağız ağlayan kardeşini görünce hızla yerinden kalkarak onu kollarının arasına çekerek sıkıca sarıldı. Asım Bey perişan hâldeki gelinine üzgün bir şekilde bakarken sessizliğini korumuştı.

“Ağlama Songül, hadi biraz hava alalım.”

“Ağabey burada kalamam, eve dönmek istiyorum.”

“Songül acele karar verme, sana söyleyeceğimi önce bir duy ondan sonra karar ver.”

“Kararım değişmeyecek ağabey, Cüneyt’i artık tanıyamıyorum.”

Yağız, Asım Bey’e özür dilercesine bir bakış atarak kardeşinin koluna girip onu konağa yönlendirdi. İkili yavaş adımlarla konağın ikinci katındaki büyük salona doğru giderken Songül her adımda gücünün daha da tükendiğini hissediyordu.

Kocası ondan bir çocuk istemiyordu!

Ondan çocuğu olsun istemiyordu!

Genç kadın düşündükçe delirecek gibi olurken daha fazla konakta kalamayacağını bilincinde babasının evine dönmeye karar verdi. Az da olsa olan umudunu Cüneyt'in yok etmesine izin vermeyecekti. Kocasının aklı başına gelene kadar ayrı kalmaya niyetli olan Songül, ağabeyinin yardımıyla sedire oturdu. Yağız içi acıyarak kardeşine bakarken sürahidenden bir bardak su doldurarak kardeşine verdi.

"İç şunu ve biraz sakınleş. Senin sakın olman gerekiyor. Üzülmen senin için hiç iyi değil."

"Nasıl üzülmeyeyim ağabey, kocam benden çocuk istemediğini yüzüme haykırdı." Yağız duyduklarıyla dişlerini sıkarken sakın kalmak için elinden geleni yapıyordu.

"Bunun için geç kaldı, istese de istemese de baba olacak!"

Songül, ağabeyinin sözlerine karşılık son hıçkırığını yutarak Yağız'a bakmıştı. Gözleri nemli bir şekilde parlarken eli istem dışı karnına gitmişti.

"Ağabey bana bir umut ver..."

Songül elini biraz daha karnına bastırarak "Burada benim umudumun olduğunu söyle!" dediğinde Yağız neredeyse onun yakarışına ağlayacak duruma gelmişti. Genç adam başını aşağı yukarı sallayarak acı bir şekilde gülümsedi. Elini kardeşinin elinin üzerine bırakarak gülümsemesini daha da genişletti.

"Burada senin umudun var Songül, onun için kendine hiç olmadığı kadar iyi bakmak zorundasın."

Songül sevinçten ağlamaya başlamıştı. Yanağından akan yaşlar bu kez kalbini yakmak yerine oraya büyük bir ferahlık vermişti. Serin esen rüzgârın bedenine verdiği rahatlıkla ağlamasına devam ederken bu kez yaşlar

mutluluk şeritleri oluşturunuyordu ipek yanağına. Gözlerini kapatarak dua etmeye, şükretmeye başlamıştı. "Çok şükür..." Elini ağabeyinin elinin altından çekerek hızla yerinden doğrulmuştu. Yağız onun aniden ağlamayı kesip ayaklanmasına şaşırda da bir şey söylememişti.

"Ağabey, burada kalamam. Cüneyt bu bebeğı öğrenirse üzülecek. Üzüldükçe de beni üzecek. Ağabey, götür beni buradan. En azından bebeğimin sağlıklı olması için ne olur beni götür buradan! Ona da bir şey olmasına dayanmamam."

"Ama Cüneyt bilmek zorunda..."

"Değil... O bu bebeğı istemiyor. İstemediğı bebeğın sorumluluğunu ona yıkmayacağım."

"Şu anda sağlıklı düşünemiyorsun Songül. Sen de iyi biliyorsun ki kocan bu bebeğı herkesten çok sevecektir. Onun tek derdi sensin! Senin hayatından endişe ediyor."

"Öyle bile olsa istemiyorum. Bu üzüntüye, strese dayanamıyorum. Her gün benden uzaklaşmasına katlanamıyorum. Beni götür ağabey..."

Yağız kardeşinin duygusal bir durumda olduğunu bildiğı için onun isteğini yerine getirmeye karar verdi. Bu şekilde hem kardeşi gözünün önünde olacak, hem de Cüneyt'in hatalarıyla yüzleşmesini sağlayacaktı. Kardeşi için ne kadar endişelense de her zaman onun yanında olacaktı. Genç kadını omuzlarından tutarak kendisine döndürdü.

"Tamam, seni götüreceğim. Ama sen de bana bir söz vereceksin."

"Ne istersen ağabey, söz, yeter ki beni buradan götür."

"Eğer olur da Cüneyt pişman olup yanına gelirse onu anlamaya çalışacaksın."

Yağız'ın sözleri Songül'ü şaşırtmıştı. Ağabeyinin kocasının tarafında olmasını beklemiyordu. Gözlerini kapatarak başını sallarken Yağız sözlerine devam etti. "Eğer geri dönmeni isterse çocuğunu babasından mahrum etmeyeceksin, kocanla evine döneceksin. Onu affetmek için elinden geleni yapacaksın. İkiniz de şu anda sağlıklı düşünemiyorsunuz. Bu yüzden kocanı affetmen gerek Songül. Ne kadar ona kızsam da Cüneyt'in yerinde olmak istemezdim. Yaren'e bir şey olacak korkusunu düşünmek bile istemiyorum. Hadi bana söz ver Songül, kocan geldiğinde ona sırtını dönmeyeceksin."

"Ben ona sırtımı dönemem ki ağabey. Ben Cüneyt olmadan yarım kalırım. O olmadan yaşayamam."

"Tamam o zaman... Hadi ihtiyacın olanları al da gidelim."

Yağız kardeşinin yanından ayrılarak olanları Asım Bey'e anlatmak için konağın avlusuna gitmişti. Asım Bey'e gerçeği söylemeye kararlı olan genç adam alacağı tepkiyi umursamamıştı. Bebeğin sağlığı için her şeyi yapacağına emindi. Asım Bey'in bıraktığı yerde oturduğunu gören Yağız derin bir nefes alarak yanına doğru ilerledi.

"Songül kızım nasıl?" Yağız adamın karışışına geçerek bir süre duraksadı. "Onu buradan götürüyorum Asım Bey." Asım Bey hızla yerinden doğrulmuştu. "Bunu yapmana izin veremem. Gelinim hiçbir yere gitmeyecek."

"Siz farkında değilsiniz ama Songül iyi değil. Cüneyt onu anlamamakta ısrar ediyor. Burada kalırsa hem Songül hem de karnındaki torununuzun hayatı tehlikeye girecek."

"Torun mu?" Asım Bey'in gözleri birden ışıldamıştı. Ama aklına gelen şeyle o ışığın yerini endişe almıştı.

“Songül’e bir şey olmayacak değil mi oğlum? Sen doktorsun, anlarsın... Gelinimin hayatı tehlikeye girmeyecek değil mi?” Yağız adamın endişesi karşısında rahatlamıştı.

“Burada kalırsa ikisini de kaybedebiliriz. Onun üzülmemesi gerekiyor. Stres tansiyonunu tetikliyor.”

“Peki Cüneyt, ona ne söyleyeceksiniz? Bebeği öğrendiğinde çıldıracak.”

“Bu yüzden ona şimdilik bir şey söylememeye karar verdik. Akıllı başına gelip karısını almaya geldiğinde gerçeği öğrenir.”

“Bu oğluma haksızlık... Yapmayın, Cüneyt ne kadar öfkeli davransa da tek korkusu Songül’e bir şey olacağını düşünmesinden. Yapamaz...”

“Bunu düşünecek durumda değilim Asım Bey. Senin oğlun üzülecek diye ben kardeşimin hayatıyla oynamam. Songül benimle geliyor. Bunu isteyen de kardeşim.”

Asım Bey’in yüzü iyice asılmıştı. Onu onaylarken genç kadının gitmesinin daha iyi olacağını biliyordu. Zor da olsa gitmesine izin vermişti.

Songül elinde küçük bir el çantasıyla aşağıya indiğinde Asım Bey’in gözleri dolmuştu. Songül’ün çekingen davranışları, başını sürekli eğik tutması içini acıtmıştı. Onu bu hâle getirenin kendi oğlu olmasıysa daha çok üzülmesine neden olmuştu. Elini kaldırarak genç kadına yanına gelmesini söyledi.

“Gel kızım yanıma.” Songül adamın yanına giderek uzattığı elini öpmüştü. “Kendine çok dikkat et, sakın bir eksiklik çekme. Torunuma da kendine de iyi bak.” Songül aşağıda olan başını birden kaldırarak Asım Bey’e bakmıştı. Adamın yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Derin bir iç çekerek genç kadının başına elini koymuştu.

“Hadi git kızım ama sakın unutma. Sen Asım Bey’in gelini değil, kızıydın. Ne olursa olsun her zaman yanında olacağım.”

“Allah razı olsun baba, çok sağ ol”

Genç kadın yeniden Asım Bey’in elini öperken ağabeyinin ardından arabaya doğru ilerledi. Son kez konağa bakarak arabaya bindiğinde güçlükle tuttuğu yaşlar bir bir yanağından aşağıya akmaya başlamıştı.

“Bebeği ona neden söyledin ağabey, Cüneyt’e söylerse ne olacak?”

“Eminim söylemeyecektir. Asım Bey de bu durumunuzdan memnun değil. Cüneyt’in kendini toparlaması için elindekini kaybettiğini düşünmeli.”

“Ağabey, ona bu acıyı yaşatmak istemiyorum.”

“Ama mecbursun! Geleceğin için, ikiniz için bu ayrılık şart. Üstelik şimdi iki canlısın. Duygusal değişimler yaşayacaksın. Cüneyt bu şekilde davranmaya devam ederse bebeği kaybedebilirsin. Şimdi önce hastaneye gideceğiz, son kontrollerini yaptırmamız lazım. Ayrıca konakta kalamazsın.”

“Ama ağabey, ben...”

“Sözümü dinle Songül, konakta kalamazsın. Melek’le şehre gideceksin. Arkadaşım seninle yakından ilgilenecek. Üstelik Cüneyt’in de nerede olduğunu bilmesi lazım.”

“Sen nasıl istersen ağabey, yeter ki bebeğim sağlıklı doğsun.”

Songül kısa bir süre arabadan geride bıraktığı yolları izlerken araba taş yolda sarsılınca eli hemen karnına gitmişti. Yağız onun hareketiyle gülümseyerek kardeşine baktı.

“Şimdiden annelik içgüdülerini hissediyorsun. Onu korumak için sakın olmalısın.”

“Bana bir şey için söz ver ağabey. Eğer doğumda bir şey olursa önceliğin bebeğim olacak.”

“Öyle bir şey olmayacak, sen bunları düşünme.”

“Düşünmem gerek, öncelik her zaman bebeğim olacak. Onun yaşaması her şeyden önemli.”

“Peki sen... Sen ne olacaksın?”

“Yarım bir şekilde yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim. Kocama bir çocuk verememek ölümden beter. Cüneyt’in bu bebeğe ihtiyacı var.”

Songül son sözlerini söylerken derin bir iç çekti. İçinden *benim de ihtiyacım var* diye geçirirken hafif gülümsemişti. Aylar sonra kocası farkında olmasa da kendisine yeni bir umut vermişti. Anne olacaktı, sevdiği adamın bebeğini içinde taşıyordu. İki elini de korumak istercesine karnında birleştirerek gerisini düşünmemeye çalıştı. Bundan sonra önceliği her zaman bebeği olacaktı.

İkili köy çıkışına geldiklerinde Yağız’ın telefonu çalmaya başlamıştı. Genç adam uykuya dalan kardeşini rahatsız etmemek için telefonu meşgule atarken kendi köylerinin yoluna sapmadan yolunu kasaba merkezine doğru çevirmişti. Hastaneye doğru ilerlerken telefonu yeniden çalmaya başlamıştı. Arayan karısıydı. Yaren önemli bir şey olmadığı sürece ısrarla aramazdı. Arabayı kenara çekerek telefonunu alıp dışarı çıktı.

“Sorun ne Yaren? Neden sürekli arıyorsun?”

“Yağız, Songül yanında mı?” Genç adam kısa bir duraksamanın ardından cevap vermişti.

“Evet, yanımda. Neden soruyorsun?”

“Sen ne yapmaya çalışıyorsun Yağız? Cüneyt çıldır-mış durumda, Songül’ü almak da ne demek oluyor?”

“Bunu konağa gelince konuşuruz. Ayrıca bunu kardeşin istedi. Ne yaptıysa artık, kardeşim daha fazla dayanamadı. Songül kendi gelmek istedi.”

“Yine de Cüneyt’e haber vermeden onu konaktan götürmemeliydin. Her şey karıştı. Siz neredesiniz?”

“Hastaneye gidiyoruz.”

Yaren kocasının sözleriyle iyice endişelenmişti. Cevabını beklemeden “Hemen geliyorum.” diyerek telefonu kapattı.

Yaren kâhyadan arabanın anahtarını alarak hızla konaktan ayrılırken Yağız karısını ne yaparsa yapsın geri döndüremeyeceğini bildiği için bir şey söylememişti. Arabasına binerek hastaneye doğru devam ederken uyuyan kardeşine baktı. Telefonu yeniden çalmaya başladığında bu kez Songül gözlerini açmıştı. Genç kadın ağabeyinin sıkıntılı hâli karşısında meraklanarak sordu.

“Ne oldu, neden telefonuna bakmıyorsun?”

“Cüneyt arıyor, gittiğini öğrenmiş, çok sinirli.” Songül telefona uzanarak birkaç yutkunmanın ardından telefonu açmıştı. Konuşmadan karşıdan gelen öfkeli sesle yerinden iyice doğrulmuştu.

“Sen hangi hakla karımı benden izinsiz götürüsün? Songül’ü hemen evine geri getiriyorsun.”

“Ben hiçbir yere gelmiyorum.” Songül’ün cılız çıkan sesi telefonda sessizliğe neden olmuştu. Genç kadın güç almak istercesine bir elini karnına koyarak konuşmasına devam etti.

“Ben kendim konaktan ayrıldım. Senin için bir şey ifade etmeyeceğini düşündüm.”

“Songül, bak konuşmalıyız. Her şey için üzgünüm... Lütfen...”

“Konuşacak bir şey yok. Konuşmak için çok geç artık. Benden çocuk istemeyen bir koca istemiyorum. Kendine bebeğini doğurmasını istediğin bir kadın bulman kolay olacak nasılsa. Gerçi bunun için hâlihazırda bir kız vardı değil mi zaten? Sana kolay gelsin!”

Songül, ağabeyinin şoke olmuş bakışları arasında telefonu kapatmıştı. Karşı tarafta, duyduklarıyla yıkılan bir adamı bıraktığını bilmeden başını cama yaslayarak gözlerini kapattı.

“Bu çok ağır olmadı mı Songül? Eğer onu biraz tanırıyorsam şimdi sinir krizi geçiriyordur.”

“Geçirsin, bana yaşattıklarını o da yaşasın.” Genç adam kardeşinin üzerine gitmekten vazgeçerek arabayı sürmeye devam etti.

Hastanenin kapısına geldiklerinde genç kadın beklemeden arabadan inmişti. Yağız onun peşinden inerken karşı taraftan gelen arabayı görünce duraksamıştı. Kendi köyleri kasabaya daha yakın olduğu için Yaren de onlara yetişmişti.

“Sen nasıl bu kadar hızlı geldin? Sana kaç kez söyleyeceğim arabayı hızlı kullanma diye.”

“Bana kızacağına Songül neden burada onu söyle?”

Songül yengesini görünce dayanamayarak ona sıkıca sarılmıştı. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki Songül daha fazla dayanamayarak Yaren’in kollarında yığıl kalmıştı. Yağız kardeşini baygın bir şekilde görünce korkuyla hemen kucağına alıp hastaneye girdi. Bir yandan hemşirelere emir veriyor bir yandan da kardeşini yatağa yatırıyor. Genç kadının tansiyonuna bakarken öyle hızlı hareket ediyordu ki Yaren kocasının endişesi karşısında şaşkınlığa düşmüştü.

“Yağız ne oluyor, biraz sakın ol.”

“Yaren sen geride kal. Biri hemen damar yolu açsın!”

Genç kadına müdahale edilirken Yaren bir köşede endişeli kocasını ve yatakta yatan genç kadını izliyordu.

“Artık bana bir açıklama yapacak mısın Yağız, neler oluyor?”

“Hamile!”

Tek cümle Yaren’in bütün dikkatini Songül’e döndürmüştü. Buruk bir sevinç yaşayan genç kadın kocasının endişesini daha iyi anlıyordu.

“Ne zaman öğrendiniz bunu?”

“Bu sabah öğrendik. Konağa ona söylemeye gitmiştim ama Cüneyt’le tartışınca onu konakta bırakamadım.”

“Cüneyt biliyor mu bunu?”

“Henüz değil...” Yağız konuşmasına devam edecekken Songül gözlerini aralamaya başlamıştı. Bakışları korku içinde ağabeyini bulurken eli hemen karnına gitmişti.

“Merak etme canım, bebeğin gayet iyi. Sana üzülmemeni söylemiştim. Neyse bu sefer ucuz atlattık, neyse ki sorun basit bir baygınlıktı. Tansiyonunda sorun yok şu anda.” Songül gözlerini kapatarak derin bir iç çekmişti. Elinin üzerine hissettiği temasla bakışlarını, elini tutan yengesine çevirmişti.

“Songül, canım çok sevindim senin adına. Ama...”

“Yenge lütfen, Cüneyt hakkında konuşmaktan yoruludum. Bugün bana benden bir çocuk istemediğini haykırdı. Hiç tereddüt etmeden bunu yaptı. Benim nasıl hissedeceğimi düşünmeden.”

“Songül, bunu içinden gelerek söylememiştir. Senden gelen her şeyi sevdiğini biliyorsun.”

“Artık bundan o kadar emin değilim yenge. Nasılsa kendisine çocuk verecek bir eş bulur. Ben bu durumda sadece bebeğimi düşünmek istiyorum. Cüneyt’in baskılarını kaldıracak gücüm yok.”

Yaren yutkunarak genç kadına bakarken Yağız’a dönmüştü. Yağız üzgündü. Ne söylese şu anda kardeşine tesir etmeyecekti. Başını iki yana sallayarak karısına üstelememesi için bir bakış attı.

“Cüneyt’e bunu söylemediğini söyle Songül. Ona bana söylediklerini söylemediğini söyle.”

“Tam da aynı şeyi söyledim. Bana yaşattığı acıyı az da olsa anlasın istedim. Hiçbir kusurum olmadığı hâlde yarım bir kadın olduğumu, bana hissettirdiği acıyı anlasın istedim.”

“Songül...”

Yaren’in sesi ağlamaklı çıkmaya başlamıştı. Kardeşinin ne durumda olduğunu düşünmek içini acıyla doldurmuştu. Onu uyarmıştı ve tüm uyarılarına rağmen korktuğu şey başlarına gelmişti. Songül kardeşini terk etmişti. Cüneyt’in yaşama nedeni olan kadın onu bırakmıştı. Yerinden doğrularak kapıya yöneldiğinde Songül’ün cılız sesini duydu.

“Yenge, ona söyleme... Eğer olur da beni sevdiğini hatırlayıp gelirse ona ben söylemek istiyorum.”

Yaren hıçkırığını yutarak arkasını dönmeden hızla odadan çıktı. Yağız karısının perişan hâline üzülse de kardeşini yalnız bırakamayacağı için onun yanında kaldı.

“Konuşacak bir şey yok. Konuşmak için çok geç artık. Benden çocuk istemeyen bir koca istemiyorum. Kendine bebeğini doğurmasını istediğin bir kadın bulman kolay olacak nasılsa. Gerçi bunun için hâlihazırda bir kız vardı değil mi zaten? Sana kolay gelsin!”

Cüneyt yankılanan sesi duymamak için iki elini de kulaklarına bastırmıştı. Ama beyninin içinde dönen söz-

ler nefesini kesiyordu. Karısı kendisine nasıl böyle bir şey söylerdi? Nasıl başka kadına gitmesini isterdi? Düşündükçe çıldıracak gibi olan genç adam odada ne var ne yoksa önüne geleni öfkeyle yerle bir etmişti. Etrafına saldırarak kendisine bela vermeye başladı. Onun sesini duyan çalışanlar ne yapacağını bilmezken uzun zaman sonra konağa dönen amcası Adnan Bey yeğeninin sesine doğru koşmaya başlamıştı. Hiç beklemeden odaya girdiğinde karşılaştığı manzarayla olduğu yerde kaldı.

“Cüneyt?” Genç adam, amcasının sesini duymuyordu. Eline aldığı küçük sehpayı pencereye doğru savuracağı sırada Adnan Bey onun kolunu yakalayarak engelledi.

“Cüneyt sen ne yapıyorsun? Bu odanın hâli ne böyle?” Adnan Bey sesini yükseltirken Asım Bey de kapıya kadar gelmiş ama içeri girmemişti. Adnan Bey yeğeni ni alt üst olmuş yatağın kenarına oturturken yanına diz çöktü. Küçük bir çocukken bile ağladığını görmediği yeğeni, karşısında kendisini hırpalarcasına ağlıyordu.

“Gitti, beni terk etti.”

“Kim?” Adnan Bey etrafına bakarken fark ettiği gerçekle gözlerini kısa bir an kapatmıştı.

“Bana kendime çocuk doğuracak bir kadın bulmamı söyledi, inanabiliyor musun amca? Saçının teline kıyamadığım karım, beni terk etmekle kalmadı başka kadın bulmamı söyledi.”

Adnan Bey duyduklarının sorumlusu olarak kendisini görmeye başlamıştı. Songül onları duymuştu ve yanlış anlamıştı.

“Bana, sana hazırda çocuk verecek kadın vardır dedi... Ona çocuk istemediğimi söyledim ama o beni terk etti. Ben o olmadan yaşayamam amca... Bana bir

|| | | ||| yaşayamam.”

Cüneyt küçük bir çocuk gibi ağlamasına devam ederken Adnan Bey yeğeninin durumuna üzülerək bakışlarını kaçırmıştı.

“Biraz sakinleş artık. Bu şekilde onu geri getiremezsin. Biraz yalnız kalıp düşünsün, geri gelecektir.”

“Sakin falan olamam amca anlamıyor musun? Songül gitti, beni terk etti. Bana geri dönmeyecek. Nasıl sakin olabilirim!” Cüneyt öfkeyle yerinde doğrulmuş bağırarak konuşuyordu.

“Kendini suçlamakta vazgeç artık. Ayrıca o sesine sahip çık. Karşında senin amcan var. Çocuk gibi ağlayacağına karının gitmesine neden olan davranışlarını düşün. Karının kalbini kırdın.”

“Ben onu korumaya çalışıyordum.”

“Ondan uzak durarak mı? Onu yalnız bırakarak mı? Karın bebeğini kaybetmekle kalmadı kocasını da kaybetti. Sen kendini ondan mahrum bıraktın.”

“O benim de bebeğimdi. Gözlerime her an çocuk isteyecekmiş gibi bakmasına dayanamıyordum.”

“Neden olmasın? Neden yeniden anne olmasın? Bebeğini kaybeden kadın bir tek Songül değil, sen de biliyorsun. Birçok kadın aynı şeyi yaşıyor.”

“Diğer kadınlar beni ilgilendirmiyor amca. Songül’ün hayatını etkileyecek küçük bir ihtimali bile göze alamam.”

“O zaman karını unutabilirsin. Çünkü Songül anne olmak istiyor. O senden daha cesur. Ona destek olmak yerine daha da zorluk çıkartıyorsun.”

Adnan Bey daha fazla dayanamayarak odadan çıkıp gitmişti. Öfkeli bir şekilde merdivenlerden aşağıya inerken çarptığı çalışan kızı, merdivenlerden düşmesine ramak kala yakalamıştı. Korkuyla gözlerini kapatan Na-

rin düşmeyi beklerken yutkunarak gözlerini aralamıştı. Kendisini kimin tuttuğunu fark edince hızla kendisini toparlayarak Adnan Bey'den uzaklaşıp başını aşağıya eğdi.

"Affedersin Beyim, ben..."

"Senin suçun değildi, neden af diliyorsun ki?" Adnan sinirini genç kadından çıkarırken onun dolan gözlerini görmemek için hızla yanından ayrılmıştı. Narin, Adnan Bey'in ardından üzgün bir şekilde bakarken işini yapmak için hızla merdivenleri tırmanmaya devam etti.

"Beyim size telefon var." Narin elindeki telefonu Asım Bey'e uzatırken kızının sesini duyunca rahatlamıştı.

"Cüneyt nasıl baba?"

"Nasıl olsun, delirdi. Bütün odayı dağıttı."

"Baba ona dikkat et. Songül hastanede..."

Asım Bey kızının sözleriyle oturacak bir yer aramıştı.

"O nasıl, neden hastanede?"

"Önemli bir şeyi yok, bayıldı. Baba... Songül'ün bir süre uzaklaşması gerek. Cüneyt'e üzülsem de bebek ve Songül için bu gerekli."

Asım Bey odada ağlayan oğlunu düşündükçe içi yansa da şu anda bebek ve Songül daha önemliydi.

"Nasıl uygun görüyorsanız öyle olsun, ben kapatıyorum."

Yaren telefon kapanmadan önce kardeşinin öfkeli sesini duymuştu. Cüneyt konaktan hırsını çıkarıyordu anlaşılan.

Bir süre hastane dışında hava aldıktan sonra Songül'ün yanına dönen genç kadın Yağız'ın dikkatli bakışlarına aldırmadan yatağa yaklaşarak Songül'ün yanına oturdu.

"İstediğin bir şey var mı?"

“Yok yenge. Şey, o nasıl? Haber var mı?”

“Sen Cüneyt’i düşünme, o kendini toparlayacaktır.” Songül başını sallarken endişelenmeden edemiyordu. Cüneyt duygusal bir adamdı ve terk edilmeyi kaldırmayacağından korkuyordu.

“Kendisine bir şey yapmaz, değil mi?” Yaren genç kadının endişesi karşısında hafif gülümseyerek saçını okşamıştı. “Onu bu kadar düşünüyorsan neden buradasın Songül? Cüneyt perişan hâlde ama toparlayacak ve sana gelecektir.”

“Gelir değil mi yenge? Ona bebeği söylemek istiyorum ama korkuyorum. Ya istemezse?” Yaren gözlerine gelen yaşları geri göndererek bakışlarını kaçırdı. Songül’ün yüzüne bakamıyordu.

“Sen bunları düşünme, gelecek. Biliyorsun, seni almak için ağabeylerinden az çekmedi. Bu kadar kolay vazgeçer mi sanıyorsun?”

“Geçmesin yenge, bebeğimi onunla büyütmek istiyorum. Bebeğimi sevsin istiyorum.” Yağız konuşulanları daha fazla dinlememek için yerinden kalkarak kapıya yöneldi. Yaren kocasının çıkışını izledikten sonra yeniden genç kadına döndü.

“Yağız şehre götürecektir seni, orada daha ayrıntılı tahlil yapılacaktır. İyi olduğunu söylese de endişeleniyor. Bu zamanda da Cüneyt’e ben göz kulak olurum, korkma sen. Şimdi biraz dinlen. Buradan konağa gideriz.”

Yengesinin kolunda konağın uzun koridorundan kendi odasına doğru attığı her adımda içine yerleşen acı daha da büyüyordu. Gözlerine dolan yaşları akıtmamak için uğraşırken adını söyleyen acı dolu sesle olduğu yerde kaldı. Arkasını dönmek için güç ararken kulaklarına yeniden o ses dolmuştu.

“Songül kızım, bakmayacak mısın babana?”

Cemal Bey ayakta güçlkle dururken genç kadın hızla babasının yanına ulaştı. Yaşlı adamın elini öptü. Cemal Bey gözleri yaşlı kızının başını okşarken titreyen elini kaldırarak kızını kollarına sarmıştı. Yıllar önce karısını da aynı hastalıktan kaybeden adam, kızına bir şey olacak korkusuyla uyku uyuyamıyordu. Yağız ne kadar durumunun iyi olduğunu söylese de baba yüreği, tek kızına bir şey olacak korkusunu içinden atamıyordu.

“İyi misin kızım, ağrın sızın var mı?”

“Sen beni düşünme baba, hadi odana gidelim, biraz dinlen.”

“Ben iyiyim.”

Cemal Bey konuşurken bile nefes almakta zorlanıyordu. Yağız babasını odasına doğru götürürken gün geçtikçe zayıfladığının farkındaydı. Sedat ve diğer aile üyeleri uzaktan olanları izlerken Yağız’a yardım ederek babasının diğer koluna girmişti. İkili, yaşlı adamı yatağına yatırdığında Cemal Bey elini uzatarak kızını yanına çağırdı. Songül babasının yatağının kenarına oturarak elini tutarken Cemal Bey’in gözleri genç kadında takılı kalmıştı. Sanki gözlerini kapatırsa küçük kızı yok olacaktı.

“Benim zamanım geldi artık, bundan sonra tek düşüncem sizsiniz.”

“Öyle söyleme baba, Allah seni başımızdan eksik etmesin.” Cemal Bey Yağız’a bakarak hafif gülümsedi.

“Kardeşine iyi bak Yağız, o sana emanet...” Sedat babasının sözleriyle irkilse de bir şey söylememiştir. Yağız da babasının sözlerine şaşırırken ağabeyine kısa bir bakış atıp yeniden babasının elini sıktı.

“Songül iyi baba, onu düşünerek kendini helak etme. Hem, yakında bir torunun daha olacak.” Cemal Bey’in gözleri parlayarak Yaren’e dönünce Yaren bakışlarını kaçırdı. Yağız utanan karısına gülümserken bakışlarını kardeşine çevirdi. Onun da karısından farkı yoktu. Yüzü kızaran kardeşi tedirginlikle elleriyle oynuyordu.

“Yaren değil baba, Songül’den bir torun sahibi olacaksın!”

Yağız’ın sözleriyle kalbi sıkışan Cemal Bey endişeyle kızına dönmüştü. Songül yanağından aşağıya yuvarlanan yaşları silerek başını sallarken Cemal Bey derin bir nefes alarak gözlerini kapatmıştı. Uzun bir süre gözlerini aralamayınca genç kadın endişelenerek babasının eline yapıştı.

“Baba, aç gözlerini kurban olduğum...” Cemal Bey kızının ağlamaklı sesini duyunca gözlerini aralayarak ona baktı.

“Korkma, torunumu görmeden ölmeye niyetim yok. Şimdi beni yalnız bırakın.” Odadaki herkes yavaş yavaş ayrılırken her zamanki gibi sondan giden Sedat odanın kapısına yöneldi.

“Sen kal Sedat.” Genç adam babasının sesini duyunca yerinde durdu. Odadaki herkes çıktıktan sonra babasına dönen Sedat onun isteği üzerine kapıyı kapatıp babasının yanına yaklaştı.

“Bir isteğin mi var baba?” Cemal Bey uzun uzun büyük oğluna bakarken derin bir iç çekti.

“Senin için çok zor değil mi?” Sedat babasının ne söylemek istediğini anlamamıştı.

“Zor olan ne baba?”

“Ailenin yükünü sırtlanmak... Daha küçük yaşta büyük bir sorumluluk aldın. Allah biliyor ya bir gün bile senden yakınmadım. Her daim sana da senin gibi hayırlı evlat vermesi için Allah’a dua ettim.”

Sedat babasının sözleriyle gözlerini kaçırarak yutkunmuştu. Karşısında yatan adam tanıdığı, güçlü Cemal Bey’den çok uzaktı. Sanki veda ediyordu. Bunu kaldıracak gücü olup olmadığını bilmiyordu.

“Baba bu şekilde konuşma, sen iyi olacaksın.”

“Sen de iyi biliyorsun ki zamanım daraldı. Söylemeseniz de insan kendi bedenini, ruhunu tanır. Songül yaralı, ona dikkat edin.”

“Yağız ona iyi bakacaktır.” Sedat istemeden babasına laf çatmıştı. Cemal Bey oğlunun kırıldığını anlayabiliyordu. Gülümseyerek oğluna baktı.

“Yağız ona ağabeyi olarak elbette iyi bakacaktır. O ağabeyi olacak ama sen onların babası olacaksın. İki kardeşine de kızlarıma da sen bakacaksın. Tüm sorunlarıyla uğraşacak, dertlerini çözmeye çalışacaksın. Kendi çocuklarına nasıl bakıyorsan kardeşlerine de öyle bakacaksın.”

Sedat babasının her bir cümlesinde yutkunmaya çalışıyordu. “Songül’ün üzerinde benden çok senin hakkın var. Sen de Asude de kızıma çok iyi baktınız. Sadece kızıma değil, Yağız’ı da her zaman kolladın. Fark ettirmemeye çalışsan da kardeşin arkasında bir ağabeyi, bir dayanağı olduğunu her zaman hissetti.” Cemal Bey konuşmakta zorlanmaya başladığında Sedat onu durdurarak elini tuttu.

“Bu kadar yeter baba, dinlenmen gerekiyor. Ayrıca oğlun kazık kadar oldu. Kızın da evlendi ve kocası ona iyi bakacaktır.”

“Biliyorum ama içim acıyor. Songül’e bir şey olursa o delikanlı iflah olmaz. Sen arkalarında ol ki güçlü olsunlar. Hiç kimse güçlü bir dayanağın varlığını reddedemez.”

Sedat bir süre daha babasının yanında kalarak odadan ayrılmıştı. Kızı Melek kapı ağzında babasını beklerken Sedat onun odaya girmesini engelleyerek odasına götürdü.

“Ama baba, dedemi görecektim ben.”

“Deden yorgun düştü, sonra görürsün.”

Melek yüzünü asarken halasının geldiğini öğrenince onun yanına gitti. Songül ve Melek’in arasında fazla yaş farkı olmadığından hala yeğenden çok abla kardeş gibi büyümüşlerdi. Songül, Melek’i görünce duygulanarak onu yanına çağırırken bir süre sohbet etmişlerdi. Yağız ikiliye hazırlanmalarını söylediğinde Sedat ve Yaren başta karşı çıksa da Songül’ün bir an önce hastaneye götürülmesi gerektiğini söyleyerek onları susturmuştu.

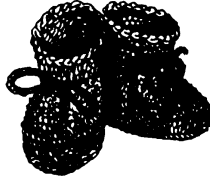
Melek okula kaydını yaptırdıktan sonra geri dönme-yi planlıyordu. Öncelikle ev bakılacak sonra da yanına güvenilir birini bulacaklardı. Bunun için Sedat çoktan bir kadın ayarlamıştı.

O akşam konakta herkes sessizce yemeğini yemiş sonra da ertesi gün yola çıkacaklar için hazırlık yapılmıştı. Yaren düşünceliydi. Konakta herkes Songül’ün bebeği olacağını biliyor ama kendi kardeşi, bebeğin babası, bunu bilmiyordu. Kardeşine haksızlık yapıldığını düşünen genç kadın ertesi gün herkes gittikten sonra Cüneyt’in yanına gidip ona her şeyi anlatacaktı.

Herkes odasına çekildiğinde Songül yatağına uzanarak bir elini karnına koyup gülümsemişti. Bebeğiyle konuşursa yalnızlığının azalacağını ummuştu ama Cüneyt olmadan azalmayacağını yeniden fark etmişti. Eli ko-

modinin üzerindeki telefona doğru uzansa da son anda vazgeçerek telefona arkasını dönerek gözlerini kapattı.

“Her şey güzel olacak!”

Ruhu bedeninden çıkmamış olsa da üzerine ölü toprağının serpildiğini hissediyordu. Darmadağın odaya kimseyi sokmamıştı. Yerde duran yatağın üzerine yan yatarak cenin pozisyonunu alırken nefes alamadığını hissetti. Yaşayan ölüden farksız bir şekilde öylece karanlık boşluğa gözlerini dikmiş bakıyordu. Gözlerini kırpmadığından artık içleri irice kırmızı beneklerle dolmuştu. Acıyor, yaş doluyor ama gözlerini kapatmıyordu.

Kapısı bu akşam kaçınıcı kez tıklatılmıştı bilmiyordu. Adnan Bey sinirlenerek kapıya tekme attığında Cüneyt’in kılı bile kıpırdamamıştı. Odanın ışığını açan adam yerde yatan yeğenini görünce endişeli bir şekilde yanına koşmuştu.

“Cüneyt, aslanım!” Genç adamı sarsıyor ama bir cevap alamıyordu. “Cüneyt bana bak, böyle mi karını geri getireceksin? Sen böyleysen Songül’ün ne hâlde olduğunu hiç düşündün mü?”

“Amca nefes alamıyorum... İçim daralıyor.”

“Geçecek aslanım geçecek. Sen bu kızı almak için neleri atlattın, bu da geçecek. Yeniden birlikte bu konakta olacaksınız.”

“Gelecek değil mi amca, beni bırakmaz.”

“O gelmezse sen gidip onu alacaksın, hadi kalk biraz toparlan.”

“Amca ben karımı görmek istiyorum, onsuz nefes alamıyorum.”

Cüneyt yerinden hızla doğrularak koşarak odasından çıkmıştı. Adnan Bey ne kadar ona engel olmaya çalışsa da genç adam arabasına atladığı gibi hızla konaktan ayrılmıştı. Adnan Bey öfkeyle arkasından bakarken alt odalardan elinde tekneyle çıkan kız gözüne takılmıştı.

“Sen neden sürekli ortalarda dolanıyorsun?”

Narin yerinden sıçrarken yutkunmadan edememişti. Adnan, kızın korkmuş bakışlarını görünce kendisine saydırmaya başlamıştı. Öfkesini suçu olmayan birinden çıkarmak ona göre değildi. Narin hızlı adımlarla elindeki un dolu tekneyi mutfığa götürürken ağlamamak için kendisini güçlükle tutuyordu. Yatmadan evvel hamur yoğurmayı unuttuklarını fark edince hamur yapmak istemişti. Azarlanmak ona göre değildi. Babasından bile azar yemeyen genç kız ilk kez ailesinin yokluğunu hissetmişti. Konakta genelde kimi kimsesi olmayan kızlar çalıştırılıyor, bu şekilde beyin himayesi altında oluyorlardı. Asım Bey özellikle bu hususta dikkat ediyordu. Narin’in birkaç yıl önce babası ölünce konağa alınmıştı. O günden beri de elinden geldiğince işini iyi yapmaya çalışıyordu. Asım Bey’in bir dediğini iki etmez, Songül’e her zaman yardım etmek için hazır bulunurdu. Şimdiyse olayların kabahatlisi olmuş gibi azar yiyordu.

“Kusura bakma, sinirimi senden çıkarmamalıydım!” Narin arkasından gelen tok sesle ürkererek bir adım geri atarken Adnan onu bu kadar korkuttuğu için kendisine söylenmeye başlamıştı.

“Korkmana gerek yok, bu saatte neden ayaktasın sen?”

“Beyim hamur... Kızlar hamur yoğurmayı unutmuş.”

Adnan Bey kızın unlu ellerine bakarken başını sallamakla yetindi.

“Fazla geç kalmadan işini yap da yat.” Kızın cevap vermesini beklemeden hızla mutfaktan ayrılmıştı. Narin adamın mutfaktan ayrılmasıyla işine dönerken onları kıskanç gözlerle izleyen bakışlardan habersizdi. Narin işini yapıp odasına çekildikten sonra üzerini değiştirerek derin bir uykuya dalmıştı.

Bu geceden sonra hayatının değişeceğini bilmeden...

Cüneyt arabasını son hızla Aksoyların konağına sürerken tek düşündüğü karısını ikna edip eve geri götürmekti. Songül ne isterse yapmaya hazırdı.

Arabayı konağın kapısında bırakarak kapalı bahçe kapısına kendi geçeceği kadar aralık açarak içeri girdi. Gecenin bir yarısı olduğu için etraf oldukça sessizdi. Konağın dış merdivenlerine ulaştığında karşısına çıkan gölgeyle duraksamıştı. Sedat, babasıyla yaptığı konuşmadan sonra bir türlü uyuyamamıştı. Evine bir hırsız gibi giren damatlarını karşısında görünce şaşırma benzemiyordu.

“Sedat ağabey?”

“Burada ne işin var Cüneyt?” Cüneyt’in perişan hâli ne için geldiğini elbette söylese de onun ağzından duymayı istiyordu.

“Karımı almaya geldim.”

“Songül gelmek istemiyor seninle.” Cüneyt gözlerini Sedat’ın gözlerine dikti. Sedat onun ne yapacağını merak ederken hiç beklemediği bir anda genç adamın yere çökmesi Sedat’ı gafil avlamıştı. Etrafı kolaçan ederek bu olayı kimsenin görüp görmediğini anlamaya çalışmış kimseyi göremeyince rahat bir nefes alarak Cüneyt’e dönmüştü.

“Ne yapıyorsun, kalk ayağa.”

“Ağabey bırak karımı göreyim, onunla konuşayım. Nefes alamıyorum.”

“Bunu onu yalnız bırakırken düşünmen gerekmiyor muydu?”

“Sedat ağabey yardım et bana, senin sözünü dinler. Sen ona ağabey değil baba gibisin. Her zaman söylerdi, o benim babam gibi derdi. Allah aşkına bana yardım et. Songül’ü geri almama yardım et.”

Sedat ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Aynı şekilde olmasa da o da karısını kaybettiği anları çok iyi biliyordu. O acıyı bazen karısına baktıkça hâlâ yaşıyordu. Şimdi çaresizce, karşısında el pençe yardım dilenen adama acımadan edemedi. Ama Songül’ü de düşünmesi gerekiyordu.

“Songül neden seni terk etti, biliyorsun değil mi?”

“Çocuk istemediğim için...”

“Peki, şimdi ne değişti? Songül neden sana geri dönsün ki?”

“Onunla konuşmama izin ver ağabey, ne isterse yapacağım. Ama benden uzaklaşmasın.”

“Peki çocuk?” Cüneyt gelen soruyla duraksamıştı. Karısı iyi olduğu sürece hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Annesi Songül olduktan sonra çocuk ben de istedim ama ona bir şey olma düşüncesi beni öldürüyor.”

“Kardeşim güçlü bir kadındır. Onun yanında korkak bir adamın yeri yok Cüneyt. Kardeşime destek olacaksan sana yardım ederim, yoksa onu bir daha göremezsın.”

“Ağabey ne isterse o olacak.”

Sedat gözleri yaşlı genç adamı dizlerinin üzerinden kaldırarak Songül’ün yanına göndermişti. Cüneyt korku ve heyecanı aynı anda yaşayarak genç kadının odasına girdiğinde loş ışıktaki uyuyan karısına kısa bir an bakıp yatağa yaklaşarak yanına uzandı. Birkaç saatte bile özlediği kokuyu içine çekerken karısının kıpırdanmasıyla endişeli bir şekilde beklemeye başladı. Songül yatakta oluşan hafif çökmeyle arkasını döndüğünde Cüneyt ile göz göze gelince birden ağlamaya başladı. Cüneyt ağlayan karısını kollarının arasına çekerken onunla birlikte ağlamaya başladığının farkında değildi. Boğuk sesin altında kabul görmek istercesine karısına yalvarmaya başlamıştı.

“Affet beni... Songül beni affet. Sana yaşattığım onca acı için affet. Sen olmadan yaşayamam ben.”

Genç kadın kocası her af dilediğinde daha da şiddetli ağlıyordu. Kollarını kocasına dolayarak göğsüne iyice sokuldu. Hıçkırıklarının ardından “Gelmeyeceksin sandım.” diye konuşurken Cüneyt mümkünmüş gibi karısını daha sıkı sarmalamıştı.

“Senin olduğun yere nasıl gelmem? Affet beni ahu gözlüm. Ağlama, dayanamıyorum.” Cüneyt biraz geri çekilerek karısının ıslak yanaklarını silmişti. Her sözde kalpteki yaralar sarılıyor, ferahlama yaşıyordu. Genç kadın kalbini yaralayan kocası tarafından yeniden iyileştiriliyordu.

“Cüneyt?”

“Konuşma güzelim, çok yoruldu, hadi biraz uyuyalım.” Songül geri çekilerek genç adamın gözlerine baktı.

“Sana söylemem gereken bir şey var.”

“Şimdi değil Songül, sonra...”

“Konuşmamız gerekiyor Cüneyt, bu ertelenemez. Neden sürekli kaçıyorsun?” Cüneyt genç kadının sözleriyle doğrularak yüzünü karısına döndü. Onun neden bu kadar ısrar ettiğini anlasa da konuşmaktan kaçındığı konuyu açacağını düşünüyordu.

“Biliyorum bir talihsizlik yaşadık ama bu her zaman öyle olacağını göstermez.” Songül yutkunarak sözlerine nasıl devam edeceğine karar vermeye çalışıyordu.

“Cüneyt, şimdi burada sorunlarımızı halletmemiz gerekiyor. Bu konu açıklığa kavuşmadan seninle hiçbir yere gelmem. Ben anne olmak istiyorum.” Cüneyt acıyla gözlerini kapattı. Sürekli kaçtığı konu açılmıştı işte. Kocasından tepki alamayan genç kadın sözlerine devam etmişti.

“Biliyorum korkuyorsun ama ben de korkuyorum... Ölmekten değil, sana bir çocuk verememekten. Anne olamamaktan. Bunu anlamak istemediğinin de farkındayım.” Cüneyt gözlerine gelen yaşları geri göndermeye çalışırken karısının ellerini tutmuştu.

“Bir çocuğum olsun istiyorum ama senin hayatına mal olacaksa hayır.”

“Ben iyiyim Cüneyt, neden anlamıyorsun?” Songül yataktan kalkarak kocasının karşısına geçmişti. Bir elini yüzüne kapatarak derin bir nefes aldı. “Bu konuda beni anlamayacaksın değil mi?” Sesindeki titreme barizken Songül taviz vermez bir tonda genç adama kapıyı göstererek “Beni anlamayacaksın, buradan git Cüneyt. Ne söylersem söyleyeyim beni anlamamakta ısrar edersin.” Cüneyt karısının ağlamaklı çıkan sesiyle içinin yandığını hissetmişti. Yerinden doğrularak karısının kapıya doğru uzattığı elini alarak avucunun içine hapsetti.

“Tamam, sen nasıl istersen öyle olsun. Çocuk mu istiyorsun tamam ama önce tedavi olacaksın sonra her şey istediğin gibi olacak. Yeter ki evimize dönelim.” Songül kocasının sözleri karşısında gözleri parlayarak ona bakmıştı.

“Gerçekten mi?” Cüneyt’in içi hiç rahat değildi.

“Gerçekten artık itiraz etmeyecek misin?”

“Etmeyeceğim ama sen de bana küçük bir baş ağrın bile olsa söyleyeceksin.” Songül sevinçle kocasının boynuna sarılırken sayısız teşekkür etmişti. Cüneyt karısının boynuna yüzünü saklarken karısının sevincini buruk bir şekilde karşılamıştı. Genç kadın geriye doğru çekildiğinde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Cüneyt aylar sonra karısını yeniden gülümserken görünce endişesi yerini huzura bırakmıştı.

“Hadi ayakta durma, çok solgun görünüyorsun, dinlenmelisin.” Songül o kadar mutluydu ki kocası ne söylerse yapıyordu. Yatağın kenarına oturarak Cüneyt’i de yanına oturttu. Bir süre sessizce birbirine bakan ikili sözleşmiş gibi aynı anda konuşmuştu.

“Bana böyle bakmanı özledim.”

Songül genç adamın gözlerine dalıp giderken karşındaki adamın bakışlarındaki tedirginliği göremeyecek kadar mutluydu. Cüneyt odaya göz attığı sırada köşede duran küçük valizi görünce kaşlarını çatarak karısına baktı.

“Bu ne Songül?”

“Sabah şehre ineceğiz. Melek okula kayıt olacak ben de doktora gideceğim.”

“Bana haber vermeden mi?” Cüneyt’in sesindeki acı, Songül’ün içini acıtmıştı.

“Benden bu kadar mı umudunu kesmiştin Songül?”

“Böyle konuşma, umudumu kesmiş olsaydım yaşayamazdım. Bir gün benim için geleceğini biliyordum. Her zaman geldin...”

“Evet, her zaman senin için geldim. Peki, sen neden bir kere olsun benim için bir şey yapmıyorsun?”

Sözleri kadının kalbine ok gibi saplanmıştı. Cüneyt’in haklılığı üzülmesine neden olurken bakışlarını kaçırarak başını eğmişti.

“Senin sevgini hak etmiyorum. Haklısın, sen her zaman bana bir adım attın ama ben bencillik yaparak senden uzaklaştım.” Ağlamak üzere olan genç kadın hamileliğin verdiği duygusallıkla kocasından bakışlarını kaçırmaya devam ediyordu. Cüneyt onun neşesini yeniden kaybettiğini görünce kendisine saydırmaya başlamıştı. Karısı narindi ve sözleriyle onu incitmişti.

“Özür dilerim, seni suçlamak gibi bir niyetim yoktu. Ama bana olan güvenini yitirdiğini düşünmek kahredici. Başka bir kadını hayatıma sokabileceğimi nasıl düşünebildin? Buna aklım ermiyor.”

“Ben bilmiyorum... Bana o kadar uzak davranıyordun ki birden içime kuşku düştü. Sanki beni görmüyordun. Eksik bir kadını ne yapacaktın ki?”

“Sen eksik değilsin, asla da olmadın. Ya benim çocuğum olmasaydı ne olacaktı, beni bırakacak mıydın?”

“Asla, bunu düşünme bile.”

“O zaman neden benim korkularımı anlamıyorsun?”

“Anlamak istemediğim anne olabilecekken neden benden bu sevgiyi esirgediğin. Cüneyt, zamanı gelen her insan ölecek. Bunu sen benden daha iyi biliyorsun. Sen demez miydin, ömrünü dolduran her canlı toprak olacak diye. Buna engel olamayız, sen de biliyorsun. Eğer öleceksem mutlu ölmek isterim.”

“Ölümden bahsetme artık, sen daha çok yaşayacaksın. Bu konuyu kapatalım.”

“Sana önemli bir şey söylemem gerekiyor.”

Songül kocasının elini tutarak gözlerini içine bakmıştı. Cüneyt’in tepkisinden korksa da ona söylemek zorundaydı. Nasıl söyleyeceğini düşünürken aniden söylemenin daha kolay olacağına karar vererek “Ben hamileyim!” dedi. Cüneyt başta karısının sözlerini anlamamıştı. Genç kadın bir tepki beklerken donmuş bir şekilde kendisine bakan kocasına bakışlarını dikmişti.

“Beni duymuyor musun? Sana hamileyim dedim.”

“Bu doğru olamaz...”

“Cüneyt, beni korkutma lütfen. Sana ihtiyacım var.”

“Sen... Sen şaka yapıyorsun değil mi?” Songül gözleri dolu bir şekilde başını iki yana salladı.

“Şaka yapmıyorum. Sen ne kadar karşı çıksan da Allah’ın bize verdiği mucizeyi kabul etmek zorundasın. Bu bebek benim mutluluğum.”

“Ama hastalığın?”

“Ben hasta değilim Cüneyt, sadece tansiyon problemim var. Doktor durumumun iyi olduğunu söyledi. Tansiyonuma dikkat etmem yeterli olacak.”

Cüneyt hayatındaki en güzel habere sevinemiyordu bile. Songül genç adamın yüzündeki ifade geçişlerini izlerken sessizdi. Aldığı haber kocası için kolay bir haber değildi.

“Bir şey söylemeyecek misin?”

Cüneyt sessiz bir şekilde karısını yatağa yatırarak üzerini örtmüştü. Yalnız kalması gerekiyordu. Aynı sessizlikle odanın kapısına doğru giderken Songül yerinde doğrulmak istemiş ama Cüneyt’in kendisine dönen bakışlarıyla yerinde donup kalmıştı. Genç adam odadan

çıkıp kapıyı kapattığında kendisini duvarın dibine güçlkle atmıştı. Elini yumruk yaparak ağzına kapatırken hıçkırığının duyulmaması için elinden geleni yapıyordu. Karısı hamileydi ve onun elinden hiç bir şey gelmiyordu. Kaderin onlara oynadığı bir oyun gibi Cüneyt ne kadar önlem almaya çalışsa da Allah onları yeniden bir çocukla nasıplendirmişti. Nasıl bu nasibi geri çevirebilirdi ki?

“Neden buradasın sen?” Cüneyt’in bakışları kendisine öfkeyle bakan Yağız’a dönerken duvardan destek alarak genç adamın karşısına dikilmişti.

“Sen biliyordun değil mi? Hamile olduğunu biliyordun ve benden sakladın. Saklamakla kalmadın karımı alıp götürdün!”

“Senin için önemli olduğunu düşünmemiştim. Ne de olsa ondan bir çocuk istemediğini söylemiştin.”

“Sana Songül’ün ağabeyi olduğun için her zaman saygı duymuştum. Kardeşini düşünen bir ağabey olduğun için seni anlamaya çalışmışım. Ama bu yaptığını anlayamam. Benden nasıl saklarsın?”

“Bu karar bana değil, Songül’e aitti.”

Cüneyt ilk kez karşısındaki adama bu derece öfke duyuyordu. Ne olursa olsun Yağız’ın hatalı olduğunu düşünüyordu.

“Durumu nasıl, bebek onun hayatını tehlikeye atmayacak mı?”

“Şu hâline bak, Songül senden daha güçlü. Bu hâlde kardeşime yardımcı olabileceğine emin misin?” Cüneyt yumruğunu sıkarken sakın kalmak için elinden geleni yapıyordu.

“Yağız, onunla uğraşmayı bırak. Bunun hiç sırası değil...”

“Ağabey, sen karışma.” Sedat ikilinin konuşmasını

uzaktan dinlerken kardeşinin hâlâ Cüneyt'le uğraşmasına kızmıştı.

"Asıl sen karışma Yağız, ne kadar hatalı davransa da Cüneyt kardeşimizin kocası ve bu durum onları ilgilendirir. Şimdi sana sorduğu sorunun cevabını ver ve onunla uğraşmaktan vazgeç." Sedat'ın kati duruşu Yağız'ın yutkunmasına neden olmuştu. Kaç yaşında adamdı ve hâlâ ağabeyinden çekindiğine inanamıyordu.

"Sana söyleneni yap Yağız, sen doktorsun o da senin hastanın eşi. Sizin yemininize ne oldu?"

"Bu farklı bir konu ağabey..."

"Diğer hastalarından hiçbir farkı yok. Eğer cevap vermeyeceksen Songül'le ilgilenmeyi bırakmalısın. Cüneyt'in seni karısına yaklaştırmama hakkı olduğunu sen de biliyorsun."

Yağız inanmaz bir şekilde ağabeyine bakarken dişlerini sıkmaya başlamıştı. Ona ne olmuştu da Cüneyt'in yanında yer alıyordu böyle? Gözleri öfkeyle parlarsa da ağabeyinin dediğini yaparak genç kadın hakkında Cüneyt'e bilgi vermişti. Genç adamın içi az da olsa rahatlamıştı.

"Üzülmemesi gerekiyor. Tuzlu yiyeceklerden uzak durmalı. Şimdiye kadar olan beslenme düzenini devam ettirecek ve yeni bir beslenme listesi verilecek."

"Bu kadar yeter, herkes odasına gitsin. Yarın yorucu ve uzun bir yolculuk edeceğiz."

İki adam da homurdanarak odalarına giderken Sedat arkalarından gülümseyerek bakmıştı. İkisi de bu gidişle adam olmayacaktı. Arkasını dönerek odasına gideceği sırada babasının odasının kapısında beklediğini görünce endişelenerek onun yanına gitmişti. Anlaşılan bu gece kimseyi uyku tutmamıştı.

"Baba?" Yaşlı adam oğluna gururla bakarak elini omzuna koydu.

“Ne demek istediğimi anladın mı? Sen onların dayanağısın. İkisi de küçük çocuk gibi davranırken sen onları hizaya getirebiliyorsun.” Sedat babasının sözlerine hak vermeden edememişti. Ona yatağına kadar eşlik ederken Cüneyt’in gelişi hakkında kısaca ona açıklama yapmıştı. Her şeyin yolunda olduğunu öğrenen yaşlı adam huzurlu bir uykuya dalmıştı.

Cüneyt odaya girdiğinde Songül çoktan uykuya dalmıştı. Karısının yanına uzanarak genç kadını göğsüne çekip huzurla gözlerini kapattı. Nasıl huzurlu olmaya-caktı ki, karısı kollarının arasında uyuyordu.

Konakta sabah erkenden hareketlilik başlamıştı. Kahvaltı yapılmış sonra da şehre doğru yola çıkılmıştı. Bu zaman zarfında Cüneyt karısını bir an olsun yalnız bırakmamıştı. Gözleri sürekli genç kadının üzerinde olan Cüneyt onun her hareketini takip ediyordu. Bu durum diğerlerinin gözünden kaçmasa da kimse garipse-memişti.

Aile, iki arabayla yola çıkmıştı. Sedat ve Yağız öndeki arabada ilerlerken Cüneyt, karısı ve Melek’i yanına alarak arka arabada onları takip ediyordu. Birkaç saat sonra şehrin merkezine yaklaştıklarında heyecanlı olan tek kişi şüphesiz okula kayıt yaptıracak olan Melek’ten başkası değildi.

Önce hastaneye gidip Songül’ün tahlillerini yaptır-

dıktan sonra kayıt için üniversiteye doğru yola çıktılar. Cüneyt bu zaman zarfında sadece birkaç kelime etmişti. Songül kocasının sessizliği karşısında ne düşüneceğini bilemezken “Biz kayıt için gitmesek olmaz mı?” diye sorduğunda Cüneyt yanında oturan karısına bakmıştı.

“İyi hissetmiyor musun?”

“Hala, iyi misin?”

Melek ve Cüneyt genç kadına endişeyle bakarken Cüneyt sinyal vererek arabayı kenara çekmişti. Sedat hemen onların arkasına arabasını park ederek yanlarına gittiğinde endişeyle Songül’ün oturduğu taraftan arabanın kapısını açtı.

“Bir şey mi oldu Songül, neden durdunuz?” Songül, ağabeyinin gözlerindeki korkuyu görünce üzülmüştü. Anlaşılan bundan sonra onları bu korkuyla yaşatmak zorundaydı.

“Ben iyiyim sadece Cüneyt’le biraz dolaşmak istemiştim. Siz kayıt yaptırdıktan sonra hastanede buluşsak olmaz mı?” Yağız rahatlamamanın verdiği etkiyle derin bir nefes almıştı. Sedat başını sallayarak kardeşini onaylarken kızının kapısını açarak onu aşağı indirmişti.

“Hadi Melek biz gidelim, kayıt zamanı geçmeden kaydını yaptıralım.”

Melek diğer arabaya geçmişti. Yağız, ikilinin yanından ayrılmadan önce Cüneyt’e bakarak “Küçük bir baş dönmesi bile yaşasa onu en yakın hastaneye götür.” diye onu uyarırken genç adam karısına bakarak başını salladı.

“İyisin değil mi?”

“Ben iyiyim, sadece çok sessizsin. Bana ne düşündüğünü söylemeyecek misin?”

“Sadece duymayı en çok istediğim haberi alıyorum ama sevinemiyorum. Düşündükçe çıkar bir yol bulmaya

Çalışıyorum Songl. şu sonuçları öğrenmeden de rahat bir nefes alamayacağım sanırım.”

Songl kocasının içten sözlerine hafif gülümsemişti. Kendisini hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. Genç adam arabayı çalıştırarak yola koyulduğunda acıktığını hissederek karısıyla güzel bir yemek yemeye karar verdi.

İkili, gün içinde sıkıntılardan uzak güzel saatler geçirmişti. Telefonları alana kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamayan çift hastaneye doğru yola koyuldu. El ele hastane koridorunda yürürken Songl ağabeylerinden çekinerek elini çekmek istemiş ama Cüneyt ona izin vermemişti.

“Elimi bırakırsan bu korkuyla baş edemem Songl, benim için...” Songl onun dediğini yaparak doktorun odasına girdiğinde Yağız ve Sedat ağabeyleriyle karşılaşmıştı.

“Neden bu kadar geciktiniz?” Yağız kardeşinin yanına giderek onun oturmasına yardım etmişti.

“Sonuçlar ıktı mı?” Cüneyt doktordan bir cevap beklerken Yağız da arkadaşına odaklanmıştı.

“Biliyorsunuz, bizim tek sorunumuz yüksek tansiyon. şimdilik tansiyon kontrol altında olsa da sürekli takip edilmeli. Günlük, sabah akşam tansiyonuna bakılmalı.”

“Peki, Songl’n hamileliğı boyunca herhangi bir sorun yaşamaması için ne yapmamız gerekiyor?” Doktor, genç adamın sorusuyla Yağız’a kısa bir bakış atarak Cüneyt’e dönmüştü.

“ncelikle verdiğim listenin dışında beslenmemeli. Ayrıca streten de uzak durmalı.” Cüneyt karısının elini tutarak onun yanında olduğunu hissettirmeye çalışmıştı. Sedat ve Yağız odanın dışına çıkarken doktor yapılması gerekenleri listeleyerek genç adama uzatmıştı.

“Bu listeye uyun ve her gün tansiyonunu sabah akşam ölçerek not edin. Bu kadar endişeli olmayın. Normal bir gebelik geçirmemeniz için hiçbir engel yok. Sadece biraz dikkat etmelisiniz.”

Doktor odadan çıktığında Cüneyt karısına dönerek yüzünün her bir santimini izlemeye başlamıştı. Songül onun bakışlarından utanarak gözlerini kaçırırken genç adam kendisinden hâlâ utanan karısına gülümsemişti.

“Benden gözlerini kaçırma Songül. Bunu birlikte atlatacağız. Sana bir şey olmaması için elimden ne geliyorsa yapacağım.”

“Peki ya bebek?”

“Evet, bir de o var değil mi? Onun için de elimden geleni yapacağım.”

“Ya doğum sırasında bana bir şey olursa? O zaman bebeğimden nefret etmeyeceksin değil mi? Ondan sevgini esirgemeyeceksin?”

Genç adam karısını susturmak için parmaklarını dudaklarına koymuştu.

“Babam benden nefret etmedi Songül, ben nasıl senden gelen bir çocuktan nefret ederim. Unuttun mu? Annem benim doğumumda öldü. Ama sana bir şey olmayacak. O zaman doktorlar yetersizdi ama şimdi... Şu hastaneye bir bak Songül, bunca gelişim senin hayatta kalmanı sağlayacaktır.”

Songül mutluluk gözyaşları dökerek kocasının boynuna sarılırken ikili bir süre buruk mutluluklarının tadını çıkarmıştı. Hastaneden ayrıldıklarında Melek için tutulan eve doğru yola koyuldular. Genç çiftin arasında sular az da olsa durulurken konakta yeni bir olayın fitili ateşlenmişti.

Narin sabah kalktığında mutfakta kahvaltı hazırlayan kızlara yardım etmeye başlamıştı. Kimisi ocağın başında sıcak gözleme yaparken kimisi de masayı hazırlamak için kolları sıvamıştı. Her sabah kendisiyle sohbet eden iş arkadaşları bu sabah oldukça sessizdi. Üstelik kendisine yöneltilen garip bakışlardan da hoşlanmamıştı.

“Bir sorun mu var kızlar, neden bana öyle bakıyorsunuz?”

Narin’in sorusuna karşılık kimseden cevap gelmeyince genç kız üstelemeyerek eline aldığı tepsıyla mutfaktan çıkmıştı. Onun ardından dedikodu kazanı kaynamaya devam etmişti.

“Hayırlı sabahlar Beyim.”

Narin, Asım Bey’i görünce her zamanki gibi onu güler yüzle karşılamıştı. Bu adama çok şey borçluydu. O olmasaydı tek başına ne yapardı, bilmiyordu.

“Hayırlı sabahlar kızım. Cüneyt gelmedi mi hâlâ?”

“Yok Beyim, gelmedi. Dün gece çıkıp gitti.”

Asım Bey başını sallayarak masaya geçerken kardeşini sormuştu. Adnan kapı ağzında görünüp ağabeyinin yanına geçerken genç kıızı görmezden gelerek yerine oturdu. Narin son günlerde bu adamın garip davranmaya başladığını düşünse de kendisini ilgilendirmedikini düşünerek sessiz kalıyordu. Tepsideki kahvaltılıkları masaya dizerek mutfığa yöneldiğinde kendi hakkında konuşulanları duyan Narin kapı ağzında donup kalmıştı. Her bir sözde elleri titreyen genç kız soluğunun kesildiğini hissederek duvara yaslandı.

Kendisi ve Adnan Bey’in geceleri buluşup uygunsuz davranışlar sergilediğine dair dedikodu yapan çalışanlar genç kızın tüm dünyasını başına yıkmıştı. Bunca yıl namusuna laf gelmemesi için çalışmasına rağmen yolun

sonuna gelmişti. Öfkeyle mutfağa girerek kendisi hakkında konuşan kadınların karşısına dikildi.

“Siz hiç utanmıyor musunuz? İftira atarken Allah’tan korkmuyor musunuz? Nasıl bu şekilde iftira atarsınız?”

“Hadi ama gece sizi görmüşler. Mutfakta yalnızdınız.”

“Kim söylüyor bunu? Evet, gece mutfaktaydım ama sizin hazırlamanız gereken hamuru hazırlamak için... Beyimi ayartmak için değil!”

Kadınlar ona alaycı bir şekilde bakarken Narin dayanamayarak mutfaktan ayrılmıştı. Ağladığının farkında bile değildi. Odasına giderek kimseye bir şey söylemeden eşyalarını toplamaya başladığında Asım Bey’in sesini duymuştu. Elindeki son parçayı valizine tıkarak odasından dışarıya çıktı. Toplanırken ne kadar süre geçirdiğini toplanan kahvaltı masasından anlayabiliyordu.

Asım Bey genç kızı yanına çağırarak konağa dönen Songül için hazırlık yapmasını istediğinde hiç beklemediği bir cevap almıştı.

“Beyim izniniz olursa ben konaktan ayrılıyorum.” Asım Bey şaşkınlıkla genç kıza bakarken neden böyle bir şey istediğini anlayamamıştı.

“Neden gitmek istiyorsun, burada rahat değil misin?” Narin ağladı ağlayacak durumda yaşlı adama bakarken ikna edici bir cevap düşünse de bulamamıştı.

“Beyim izin verin gideyim. Burada kalamam.”

“Bana ne olduğunu söylemeden gitmene izin vermem.”

Narin dudaklarını kemirmeye başladığında gözlerini yaşlı adamdan kaçırdı. Bir süre sessiz kalan genç kız Asım Bey’in dikkatini çekmişti. Onu gönderemezdi. Babası ölürken kızını kedisine emanet ettiği için Narin’i bir başına bırakamazdı.

“Anlaşılan neden gitmek istediğini söylemeyeceksin. O zaman şöyle yapalım, bağ evinin toparlanmasını istiyorum. Seni bir süreliğine oraya göndereyim, olmaz mı? Hem Songül’ü de oraya göndermeyi düşünüyorum. Malum konakta işler çok yoğun ve onun yorulmaması gerek.”

Narin yanağından akan yaşı hızla silerek yaşlı adamın elini öpmüştü.

“Allah sizden razı olsun Beyim, Allah ne muradınız varsa versin.”

Narin adamın emri üzere kâhyayla bağ evine doğru yola çıktığında Asım Bey düşünceli bir şekilde onun ardından bakıyordu. Hiçbir neden yokken genç kızın neden gitmek istediğini öğrenmeliydi.

“Biri buraya baksın!”

Asım Bey’in sesini duyan kızlardan biri hızla yanına gelmişti.

“Buyur Beyim?”

“Konakta neler dönüyor böyle?”

Asım Bey’i sert çıkan sesi genç kızın bir adım geri atmasına neden olmuştu.

“Bir sorun mu var Beyim?”

“Sana bir soru sordum, Narin neden konaktan ayrıldı? Hemen anlat yoksa hepinizi kapı önüne koyarım.”

Korkan genç kız olanları bir bir anlatmıştı. Narin ile Adnan’ın dedikodusunun yapıldığını öğrenen yaşlı adam önce şaşırmış sonra da öfke dolmuştu. Kardeşinin kimseye yan gözle bakmayacağını en iyi bilen kişiydi. Bunca yıl ölen karısının ardından yas tutan adamı evlendirmek için bir takla atarken böyle bir şeye ihtimal bile vermeyen Asım Bey, namusundan bir an şüphe duymadığı Narin’e de sonuna kadar güveniyordu. Bunca yıl

genç kızın davranışlarını gözlemlemişti. Kimseyle yüz göz olmayan genç kıza bu dedikodular ağır gelmiş olmalıydı. Narin için üzülen adam içinden 'keşke doğru olsa' diye geçirmeden edemedi. Belki de kardeşi bu sayede yalnızlıktan kurtulur, yeniden yuva kurardı.

Asım Bey başköşesinde oturarak düşünmeye başladı. Ertesi gün gelini ve oğlu gelecekti. Onların böyle gergin bir ortamda olmasını istemeyen Asım Bey geldiklerinde onları hemen bağ evine göndermeye karar verdi. Düşünceler arasında kendiyile boğuşurken kardeşinin gür sesiyle dikkatini konağa çevirmişti.

"Narin, hemen buraya gel!"

Adnan'ın sinirli sesi Asım Bey'in kaşlarının çatılmasına neden olmuştu. Elinde birkaç kıyafet olan adam avluya çıktığında yeniden gürlemişti.

"Nerede bu kız? Narin?"

"Buyur Beyim?"

"Sen Narin misin?" Karşısındaki kız adamın sözleriyle gerilirken Adnan onu önemsemeyerek sözlerine devam etmişti.

"Eşyalarım temizlenecekti, neden hâlâ temizlenmedi?"

"Beyim biz bilmiyorduk, çamaşır işiyle Narin abla ilgileniyordu."

"O zaman bana Narin'i çağır!"

Adnan'ın sesi avluda yankılanırken Asım Bey şeytanca fikriyle araya girmişti.

"Narin yok, konaktan ayrıldı."

Adnan, ağabeyinin sözleriyle olduğu yerde kalmıştı. Kaşlarını çatarak ona doğru yaklaşırken elinde tuttuğu gömleğini sıkmaya başlamıştı.

"Ne demek ayrıldı? Bu kızın akrabası yok dememiş miydin? Tek başına nereye gider?"

“Bundan sana ne Adnan?”

“Ağabey, bunu sen mi söylüyorsun? Sen değil miydin emanet olduğunu söyleyen?”

“Evet, bana emanetti. Kız senin yüzünden gitti.”

Adnan şaşkın bir şekilde ağabeyine bakarken Asım Bey abartılı bir iç çekişle elini alnına vurmuştu.

“Kız namusunu korumak için konaktan ayrıldı.”

“Ağabey sen ne diyorsun? Ne namusu, ne koruması? Hem kimden koruyacakmış namusunu?”

“Senden!” Adnan duydukları karşısında öfkeyle bağırmişti.

“Ağabey sözlerine dikkat et. Bu zamana kadar kimin kızına yan bakmışım da o kız benden namusunu korusun?” Asım Bey istediği cevabı alsa da oyununa devam etmeye karar vermişti.

“Senin olanlardan haberin yok anlaşılan. Sen gece gece kızı mutfakta sıkıştır sonra da kıza yan bakmadım de...”

Asım Bey’in her sözü adamın şah damarındaki kanın daha yakıcı akmasına neden oluyordu. Dişlerini sıkarken gözleri alev alev Asım Bey’e odaklanmıştı.

“Bakma bana öyle deli boğa gibi. Tüm konak sizi konuşturuyor. Artık ne söyledilerse kız seninle anılmaktansa konağı terk etti. Ee kız haklı, namusunu korumaya çalışıyor.”

“Beni deli etme ağabey, ben kimseyi sıkıştırmadım. Bunu sen de adın gibi biliyorsun. O kıza gelince benden kaçması tam bir saçmalık.”

“Neden olmasın? Sen beysin o da çalışan. Kız kendine yedirememiştir.”

Adnan ne söyleyeceğini bilmiyordu ama ne yapacağını çok iyi biliyordu. Konağın avlusuna arabayla giren kâhyayı görünce bakışları adamı buldu.

“Kâhya, herkesi avluya topla.”

Asım Bey kardeşini keyifle izlerken onun öfkesiyle mutlu oluyordu. Kardeşini biraz olsun tanıyorsa kızın adının çıkmaması için elinden geleni yapardı.

Birkaç dakika sonra çalışanlar avluya toplandığında Adnan'ın sinirli hâli hepsini korkutmuştu.

“Size bir kez soracağım, konakta Narin hakkında dedikoduyu kim çıkardı?” Herkes birbirine bakarken Adnan sabırsızca bir cevap bekliyordu.

“Dün gece bizi gözetleyip, dedikodu çıkaran hanginiz?”

Kimseden ses çıkmayınca Adnan Bey alaycı bir şekilde gülümseyerek “Hepiniz kovuldunuz, eşyalarınızı toplayıp defolun gidin. Masum bir kızın namusuna dil uzatabilecek kimse bu konakta barınamaz.”

Adnan son sözü söyleyerek konağa doğru ilerlerken çalışanlar şoke olmuş bir şekilde birbirine bakıyordu. İşin ciddiyetini anlayan kişiler dedikoduyu ilk çıkaran kadına öfkeyle bakmaya başlamıştı.

“Hepsi senin yüzünden... Senin yüzünden işimizden olduk.”

Kadın bir adım geri giderken diğerleri Asım Bey'e yalvarmaya başladı. “Beyim etmeyin biz ne eder, nereye gideriz?”

“Onu dedikodu yapmadan önce düşünecektiniz. Size kaç kez söyledik, bu konakta dedikodunun yeri yok. Siz işi iftiraya kadar götürdünüz. Narin gitti, siz de eşyalarınızı toplayabilirsiniz.”

Çalışanlar adama yalvarmaya devam ederken konağın içinden sert bir şekilde kapanan kapı sesi konuşmaları bıçak gibi kesmişti. Adnan öfkesine hâkim olabilmek için elinden geleni yapıyordu.

Narin'i düşündü. Kızın nereye gittiğini bulması gerekiyordu. Tek başına bir kızı ne tür tehlikelerin beklediğini düşündükçe deli olmamak elde değildi. Köy yeri bile olsa av gören avcılar üzerine atlamak için vakit kaybetmeden harekete geçirdi.

Odasında dolanırken daha fazla dayanamayarak ağabeyinin yanına gitti.

"Sen nasıl kızı tek başına yollarsın? Başına bir şey gelir diye hiç düşünmedin mi?"

"Neden bu kadar sinirlendin ki? Hem sana ne?"

"Ağabey yapma, benim yüzümden gittiğini sen de biliyorsun."

"Evet biliyorum. Şimdi izin ver, Narin için bir şeyler düşüneyim."

Asım Bey kardeşinin tepkisini ölçmek için aklında ne varsa dökmeye başlamıştı.

"Konağa geri dönmek istemeyecektir. Bu yüzden onun için iyi bir eş bulabilir, yuvasını kurmasını sağlayabilirim."

"Bunu neden yapıyorsun ağabey, beni deniyor musun? Kızı istemediği bir adamla evlendiremezsin. Evlenmek isteseydi şimdiye kadar evlenirdi zaten."

"Narin nişanlısı şehit olduktan sonra evlenmek istememişti. Bu yüzden ben ne dersem onu yapacaktır."

Adnan hızla konaktan ayrılırken Asım Bey ardından sırtıtmaya devam ediyordu.

Konak hiç olmadığı kadar sessiz bir gün geçirirken dışarıdan gelen araba sesine Asım Bey dikkat kesmişti. Yerinde doğrularak gelen kişileri karşılamak için bahçeye çıktığında oğluyla gelinini görünce içi rahatladı. Cüneyt, karısına arabadan inmesi için yardım ederken Asım Bey onlara doğru yürümeye başladı.

“Hoş geldiniz. Kızım nasılsın?” Songül yaşlı adama gülümseyerek karşılık verirken Cüneyt babasına onun yerine cevap vermişti.

“İyi ama dinlenmesi gerekiyor.”

“İyi olmana sevindim kızım, hadi siz odanıza çıkın.” Cüneyt konaktaki sessizlik karşısında kaşlarını çatarak babasına baktı.

“Neden kimse bizi karşılamaya çıkmadı? Çalışanlara çok yüz veriyorsun baba. En azından çantayı alması için birinin gelmesi gerekirdi.”

“Konakta kimse yok.” Asım Bey umursamazca arkasını dönerek sedire doğru ilerlerken Cüneyt ve Songül şaşkınlıkla ona bakmıştı.

“Nasıl kimse yok, neredeler?”

“Amcan hepsini kovdu...”

Asım Bey’in sözleri ikili üzerine şok etkisi yapmıştı.

“Baba şu işi doğru düzgün anlatsan, amcan neden onca çalışanı kovsun?” Songül üzgün bir şekilde yaşlı adama bakarken fısıltı gibi çıkan bir sesle sormuştu.

“Ya Narin abla, onu da mı kovdu?” dediğinde ağlamak üzereydi. Dadının ölümünden sonra Narin ile oldukça yakınlaşmıştı. Genç kadın kendisine bir abla gibi yaklaşıyor, o söylemese bile derdini anlıyordu. Cüneyt karısının dolan gözlerine karşılık babasına dönerek “Narin abla da gitti mi?” diye sorduğunda Asım Bey keyifle gülmüştü.

“Onu bağ evine gönderdim. Sizi oraya göndermeyi düşünüyordum ama gerek kalmadı. Yarın geri çağırıyorum.” Songül duyduklarıyla derin bir nefes alırken yüzünde kocaman bir gülümseme oluşmuştu.

“Çok sevindim baba, Narin ablanın gitmesini istemezdim.”

“Merak etme, bu gidişle aileye kalıcı olacak gibi...”

Asım Bey’in imalı sözleri Cüneyt’in meraklanmasına neden olmuştu.

“O ne demek baba?”

“Adnan, çalışanları dedikodu yaptıkları için kovdu.” Cüneyt başını sallarken Songül ilk kez üzülmemişti.

“Dedikodunun konusunu merak ettim doğrusu. Hem hakkında nasıl bir dedikodu yaptılar ki amcam bu kadar delirdi?”

“Narin’le ikisinin dedikodusu!”

Songül şaşkınlıkla babasına bakarken Cüneyt kendisini tutamayarak kahkaha atmaya başlamıştı. Amcası bu kez baltayı taşa vurmuştu anlaşılan. Onun gülmesiyle Songül şaşırıırken nedenini anlamadığı bir ferahlama oluşmuştu içine.

“Nerden çıkardılar dedikoduyu? Narin’i nasıl kovmadı ki?”

“Narin kendisi ayrılmak istedi. Kız amcanla adının anılmasını kaldıramadı. Ee haklı ne de olsa...”

İkili koyu bir şekilde konuşmaya başladığında Songül yerinden doğrularak tüm yorgunluğuna rağmen akşam yemeğini hazırlamak için mutfaka doğru ilerlerken Cüneyt karısına seslenerek onu durdurmuştu.

“Nereye gittiğini sanıyorsun sen?”

“Konakta kimse yok, yemek hazırlayacaktım. Hem babam öğle yemeği de yememiştir.”

“Sen ne dediğinin farkında mısın? Hemen odaya çıkıp dinleniyorsun.”

“Ama yemek...”

“Ben hallederim. Olmadı haber salarız, birkaç kişiyi alırız.”

Songül yüzünü asarak odasına doğru giderken Cüneyt gözden kaybolana kadar karısını izledi. Arkasını dönerek babasının yanına gittiğinde konuşmaya kaldıkları yerden devam ettiler.

“Sen ne düşünüyorsun bu konuda?”

“Hangi konuda baba?”

“Amcan ve Narin hakkında?”

Cüneyt babasına dikkatle bakarken onun oldukça ciddi olduğunu anladığında şaşırmıştı.

“Sen gerçekten bu işe sıcak bakıyorsun?”

Genç adamın sözleri soru değil bir tespit gibi çıkmıştı dudaklarından.

“Neden olmasın? Amcan Narin’den daha iyisini mi bulacak? Narin, güzel ve temiz kalpli bir kız. Ayrıca çok da çalışkan. Sırf adı çıkmasın diye kimsesi olmamasına rağmen ayrılmak istedi. Sence de amcana yakışmaz mı?”

“Amcama yakışır yakışmasına da amcam kabul eder mi, o var.”

“Onu bilmemem ama kızı ikna etmek lazım.”

Cüneyt bir yandan amcasını bir yandan da her daim Songül’e yardım eden kızı düşündü. Onun hakkında pek fazla bir şey bilmiyordu. Bildiği tek şey babası onu konağa getirdiğinde kendisine kesin bir dille ‘bu kıza saygısız davranamayacaksın’ uyarısı olmuştu.

“Bu konuyu amcamla konuşsan daha iyi olur. Ben bir şey söyleyemem. Hem bu durum Songül için çok iyi olur. Narin ablayı çok seviyor, en azından bir arkadaşı olur. Arada mesafe olmadan konuşabileceği birinin konakta olması çok iyi olur.”

Cüneyt yine karısı için iyi olacağı düşüncesiyle fikrini açıklamıştı. Asım Bey başını sallayarak onu onaylarken gülümsemişti. Oğluyla gurur duyuyordu. Bir baba

başka ne isteyebilirdi ki? Cüneyt beklediğinden daha iyi bir evlat olmuştu.

“Beyim ne yapıyorsunuz, bırakın kolumu...”

Asım Bey ve Cüneyt bahçe kapısından gelen bağırışlar üzerine ayaklanmıştı. Cüneyt babasına göre daha hızlı hareket ederek kapıya ulaştığında olduğu yerde kalakaldı.

“Amca, sen ne yapıyorsun?”

“Sen karışma Cüneyt!”

Narin, kolunu sıkıca tutan adamdan kurtarmaya çalışırken bir yandan da ona söyleniyordu.

“Kolumu bırakın Beyim, bu şekilde davranmanız uygun değil.”

“Uygun değil mi? Saçma bir dedikodu yüzünden konaktan ayrılmak çok uygun o zaman...”

“Bu benim bileceğim bir şey, bu konakta esir olduğumu bilmiyordum.”

Narin kendisinden beklenilmeyecek bir güçle kolunu kurtarmayı başarmıştı. Boşluğa düşen genç kız birkaç adım geri giderken öfkeyle adama bakmıştı. Aynı öfke karşısındaki adamın gözlerinde de vardı.

“Bu konaktan dışarıya adım atmayacaksın, bu son sözüm.”

“Buna siz karar veremezsiniz! İstedğim zaman giderim.”

Adnan tehditkâr bir şekilde birkaç adım öne çıkarırken Asım Bey olaya el koymaya karar vererek “Adnan!” diye uyarıda bulunmuştu. Narin, Asım Bey’in sesini duyunca utanarak başını aşağıya eğmişti.

“Kusura bakmayın Beyim, ben...”

“Senin bir suçun yok kızım. Hem geldiğin iyi oldu, Songül’ün sana ihtiyacı var. Hadi sen onun yanına çık.”

olanlar konuşuluyordu. Eskisi gibi değil, birebir sohbet ederek olaylar değerlendiriliyordu. Yeni işe alınan, henüz yirmisinde olan kız Narin'in yanına gelerek sessizce "Abla, Adnan Bey seni çağırıyor." dediğinde Narin derin bir nefes alarak kıza baktı.

"Neden çağırıyor, biliyor musun?" Genç kız başını iki yana sallarken Narin yine ne istediğini düşünmeden edemedi.

Son günlerde sudan sebeplerle sürekli kendisine sataşıyordu. Elindeki işi yanındaki kıza bırakarak Adnan'ın ne istediğini öğrenmek için adamın yanına gitmişti. Adamın odasında olduğunu öğrendiğinde tedirgin olsa da yapacak bir şey yoktu. Ayakları geri geri gitse de sonunda kapalı kapının ardında bulmuştu kendisini. Adnan Bey'in odasının kapısını tıklatarak içeriden bir çağrı bekledi. Kapı ardına kadar açılırken genç kız yutkunarak bakışlarını kaçırdı.

"Beni istemiştiniz Adnan Bey?"

"İçeri gel."

Adnan kapıyı açık bırakarak odasına girerken Narin de onu takip etmişti. Her ihtimale karşı odanın kapısını açık bırakmıştı.

"Bir şey mi istemiştiniz?" Genç kızın çekingen hâli Adnan'ın hoşuna gitmese de bir şey söylememiştii.

"Benden çekinmene gerek yok Narin, sadece etrafına bakıp bu odada olmayan şeyi söylemeni istiyorum." Narin şaşkınlıkla önce adama sonra da odaya göz atmıştı.

"Olmayan ne var ki Beyim?"

"Narin benimle dalga mı geçiyorsun? Kaç gündür bu oda temizlenmedi." Narin mahcup bir şekilde bakışlarını kaçırırken güçlkle konuşmuştu.

"Ben hemen birini gönderiyorum Beyim..."

“Kimseyi gönderme, sen temizle. Bundan sonra bu odanın temizliğini sen yapacaksın!”

Adnan son sözünü söyledikten sonra hızla odadan çıkarken Narin şaşkın bir şekilde onun ardından bakmıştı. Her defasında adam onu şaşırtmayı başarıyordu. Etrafa tekrar baktığında gerçekten de temiz olmadığını fark edince kendisine kızmadan edememişti. Bu cezayı hak ettiğini düşünen genç kız odadan çıkarak temizlik malzemesi almak için alt kattaki ardiye odasına doğru ilerledi. Onu gören endişeli kız hemen yanına giderek sordu.

“Narin abla, Adnan Bey neden o kadar sinirliydi? Sana kötü bir şey söylemedi değil mi?”

“Yok canım, odası temizlenmediği için sinirliydi. Ben odasını temizleyeceğim, siz diğer işleri halledin.”

“Abla istersen ben yapayım?”

“Yok canım, odasını benim temizlememi emretti. Bundan sonra da ben temizleyecektim beyin odasını!” Narin sözlerine alaycı bir sitem katarken karşısındaki kız onun hâline gülmeden edememişti.

“Abla istersen çaktırmadan odayı ben temizlerim.”

Narin onun önerisine gülerken eline aldığı temizlik malzemeleriyle Adnan'ın odasına çıkmıştı. Söylene söylene odayı temizlerken birkaç günde odanın nasıl bu kadar kirlendiğini anlamaya çalışıyordu. Birkaç saat içinde işini bitirerek diğer kızların yanına gitti. Mutfağa indiğinde Songül'ü çalışan kızlarla konuşurken görünce yüzünde oluşan gülümsemeyle onun yanına oturdu.

“Bir şey mi istemiştin Hanımum?”

“Abla kaç kez söyleyeceğim sana, bana bu şekilde hitap etme diye...”

“Tamam, bir daha olmayacak. Alışkanlık işte. Söyle,

canın bir şey mi istedi?" Songül elini karnına koyarak sevgiyle okşamıştı. Onun bu hâli çalışanları gülümsetirken Narin yerinden kalkarak genç kıza sabah hazırladığı tatlıdan vermişti.

"Abla bu tatlıyı çok güzel yapıyorsun."

Songül büyük bir lokmayı ağzına atarken Narin üzerinde oluşan kırılganlıkla yüzünü asmıştı.

"Ne oldu abla, yüzün birden asıldı?"

"Sanırım hasta olacağım, benden uzak dur Songül." Narin mutfaktan çıkarken ilk hapsirliğini güçlükle bastırmıştı. Songül onun ardından üzgün bakarken kızlara Narin'le ilgilenmesini söyleyerek odasına çekildi.

Her karanlığın ardından bir aydınlık doğar. Tıpkı acıların ardında mutluluk olacağı gibi... Allah kimseye kaldıramayacağı yükü yüklemeyiz, derdi vermez. Genç çift zor bir sınava tabi tutulmuş olsa da sınavı geçmeyi başarmıştı. Songül acılarının ardından mutluluğu bulmuştu. Çok istediği bebeği gün geçtikçe karnında büyürken kocası tarafından el üstünde tutuluyordu. Bir can nelere bedeldi. Her şey sihirli bir değnek değmişçesine düzelmişti. Bebek haberi köyde büyük bir sevinçle karşılanırken tüm söylentilerin de önü kesilmişti.

Songül yatağında uzanmış bir eli karnında bebeğiyle konuşurken gözleri kararmaya başlamıştı. Elleri başına giderken birden endişeye kapılarak sesinin çıktığı kadar yardım istemişti. Cüneyt'in isteği üzerine genç ka-

dın sürekli kontrol ediliyordu. Songül'ün sesini duyan kızlardan biri hemen hemşireye haber verirken Cüneyt bağırışları duyunca koşarak odasına gitti.

"Songül?"

"Cüneyt? Gözlerim kararıyor."

Genç adam endişeli bir şekilde karısını kucağına almak istediğinde hemşire onu durdurarak hemen tansiyonunu kontrol etmişti. Normalden daha yüksek çıkan tansiyonunu düşürmek için ilaçlarını genç kadına vererek yatağa iyice uzanması sağlandı. Cüneyt karısının yanından bir an olsun ayrılmazken sürekli dua ediyordu.

"Onu hastaneye götürelim, böyle olmayacak."

"Merak etmeyin Cüneyt Bey, ilaçların etki etmesini bekleyelim. Siz böyle davranırsanız onu daha çok gerersiniz."

"Ama..." Songül kocasının endişesi karşısında elini sıkarak onu durdurmuştu.

"Ben iyiyim, bu kadar korkma."

Genç kadın sözlerini bitirdikten sonra uykuya dalmıştı. O gece Songül derin bir uykuya dalarken Cüneyt için endişeli bir bekleyiş başlamıştı. Karısının yanına uzanarak bir elini artık belirgin olan Songül'ün karnına koymuştu.

"Anneyi çok zorlama, olur mu?" Songül'e sarılarak o da uykuya dalarken gece boyu kâbus üzerine kâbus görmüştü. En son gördüğü rüyadan sonra uyuyamayan Cüneyt odadan çıkarak temiz hava almak istemişti. Songül yalnız kalmasın diye yanına hemşireyi gönderdi.

"Şimdi nasıl oldu?"

Yağız hemşireden kardeşinin durumunu öğrenince hemen konağa gelmişti.

"Daha iyi, uyuyor."

“Buna sevindim. Arada böyle durumlar olacak, sen ona güç vermelisin. Yanında sakın paniğe kapılma.”

“Bu çok zor...”

“Ama yapmak zorundasın.” Genç adam başını sallarken Yağız ile konağın bahçesine çıkmıştı. Genç adam eniştesine dikkatle bakarken buruk bir şekilde gülümsedi.

“Cemal Baba nasıl oldu? Songül onun için çok endişeleniyor.”

“Babamın iyi olduğunu söylersem yalan olur. Songül’e söylemiyoruz ama babam her an...” Cüneyt, Yağız’ın sözlerini tamamlayamamasından ne demek istediğini anlamıştı.

“Cemal Baba güçlüdür, kolay pes etmez.”

“Aslında bu kadar dayanması bile bir mucize... Songül’ün çocuğunu görmeden ölmeyeceğim diyerek noktakileri rahatlatmaya çalışsa da canı çok yanıyor.”

İkili bir süre daha sohbet ettikten sonra odalarına çekilmişti. Yağız konağa her geldiğinde Yaren’in eski odasında kalıyordu. Genç adam karısının yanına döndüğünde hemşire odadan ayrılarak onları yalnız bıraktı.

“Songül, bugün babanı ziyaret edelim mi?”

Cüneyt, Yağız’dan babasının kötüye gittiğini öğrenince karısını babasını görmesi için konağa götürmek istemişti. Songül sevinçle kocasına bakarken başını salladı.

“Babamı çok özlemiştim.”

“Hadi hazırlanalım da konağa gidelim.” Songül hamileliğin yedinci ayının ortasına gelmişti. Eskisi kadar hızlı hareket edemese de birçok işini kendisi yapmaya devam ediyordu. Geçen aylar boyunca birkaç kez tansiyonu yükselse de her defasında kontrol altına alınabilmişti.

“İlaçlarını almayı unutma, gitmişken birkaç gün kalırız.”

“Gerçekten mi?” Songül gülümseyerek kocasına sarılırken Cüneyt içinden Cemal Bey’in iyi olması için dua ediyordu. Songül babasının kötü durumda olduğunu öğrenince ne tepki verecekti, bilmiyordu. Tek temennisi karısının sağlığının etkilenmemesiydi.

Birkaç dakika sonra konağın merdivenlerinden inerken avluda tartışan ikiliyi görünce hafif gülümsemişlerdi. Narin ve Adnan’ın ağız dalaşları artık konağın vazgeçilmezi olmuştu.

“Bunlar yine kavga ediyor, sence kim kazanır?” Cüneyt gülerek Songül’e sorarken Songül’ün yüzü asılmıştı.

“Ne zaman bu huylarından vazgeçecekler? Asım Baba onları evlendirmeyi düşünüyor ama ikisi de yanaşmıyor.”

Narin, adamın davranışlarını sinir bozucu bulurken Adnan kendisini beğenmediğini düşünen kıza sürekli sataşarak rahat vermiyordu.

“Biz çıkıyoruz, birkaç gün Cemal Baba’da kalacağız!”

Cüneyt ikilinin tartışmasını bölerken Narin arkasını dönerek odasına gitmişti. Adnan onun arkasından bakarken Cüneyt amcasının omzuna vurarak “Onu ikna etmene çok az kaldı, sana güveniyorum amca.” diye şakalaşırken Adnan yeğenine ters bir bakış atıp ters yöne doğru ilerledi. İkili arabaya binerek konaktan ayrıldı.

Aksoylar Konağı hiç olmadığı kadar sessizdi. Konağın üzerine ölü toprağı serpilmiş gibiydi. Songül araban indiğinde etrafına bakınmaya başladı. Bir zamanlar babasının oturduğu söğüt ağacının altındaki çardağa bakarken gözleri dolmuştu.

“Neden kimse dışarı çıkmadı?”

Songül aklına gelen şeyin gerçek olmaması için dua etmeye başlamıştı. Kocasına dönerek gözlerindeki korkuyla ona baktı.

“Cüneyt, bana söylemediğin bir şey yok, değil mi?”

“Bilmiyorum Songül.”

Genç kız elinden geldiğince hızlı davranarak babasının odasının olduğu üst kata çıkmıştı. Odanın kapısına yaklaştığında ağabeyinin sesini duyunca rahatlayan genç kadın odaya girdiğinde bütün ailenin babasının başına toplandığını görmüştü.

“Babacım?”

Songül endişeli bir şekilde yatağa yaklaşırken Sedat kardeşine yer açmıştı. Cemal Bey kızını görünce yüzüne yayılan gülümsemeyle konuştu.

“Hoş geldin kızım, nasılsın?”

“Ben iyiyim baba, sen nasılsın?” Cemal Bey önce büyük oğluna sonra da odada bulunan ailesine bakmıştı.

“Nasıl iyi olmam? Şuraya baksana çocuklarım ve torunlarım yanımda. Benden iyisi yok.” Songül Yağız’a baktığında ağabeyinin gözlerini kaçırmamasından hoşlanmamıştı. Odada bulunan herkes bakışlarını kendisinden kaçıırıyordu.

“Biri bana ne olduğunu söyleyecek mi? Ağabey, sen söyle bana... Babamın durumu nasıl?”

“Songül, ben iyiyim dedim ya. Sen kendine dikkat et.”

Songül kimseden ses çıkmayınca babasına dönmüştü. Yaşlı adam hiç iyi görünmüyordu. Yaşlı adamın elini tutarken Cemal Bey herkesin odadan çıkmasını istemişti. Cüneyt başta itiraz etse de karısıyla babasına mahremiyet oluşturmak için odadan çıkmıştı.

“Babacım?”

“Bu hâlinle annene o kadar çok benziyorsun ki, kaderin ona benzemesin.” Songül yanağından aşağıya akan bir damla yaşı hızla silerek babasına gülümsedi.

“Gerçekten anneme benziyor muyum?”

“Hem de çok. Sana bakarken meleşimi görüyorum karşımda.” Songül hafif gülümseyerek babasının elini öptü.

“Annemi hiç tanımıyorum ama sen öyle diyorsan öyledir.”

“Annemi çok özledim. Bunca yıl sizin için ayakta kalmaya çalıştım. Şimdi hepiniz yuvanızı kurdunuz, çocuk sahibi oldunuz. Artık göçmenin zamanı geldi...”

“Baba böyle söyleme.” Songül babasının sözleriyle ağlamaya başlamıştı. Cemal Bey onun elini sıkarak kendisine bakmasını sağladığında başını iki yana sallayarak “Ağlamamalıydın Songül. Hepimiz bir gün öleceğiz. Ben yeterince yaşadım. Dilerim Allah’tan sana ve çocuğuna uzun ömür nasip etsin. Sakın üzülüp torunumu da üzme.”

Songül hıçkırıklara boğulurken Cemal Bey ona gülümsemeye devam ediyordu. Sanki genç kadına son anı olarak gülümsemesini bırakmak ister gibi. “Ağlama artık, bu senin için iyi değil. Ayrıca torunumu görmeden ölmeyeceğimi sana söyledim, değil mi?” Songül babasını onaylarken bir süre daha onun yanına kalarak odadan çıktı. Kapı ağzında kendisini bekleyen kocasını görünce ona sarılarak ağlamaya başlamıştı.

“Babam hiç iyi değil Cüneyt. Çok kötü görünüyordu.”

“Tamam güzelim, sakinleş artık. Hem baban seni böyle görünce çok üzülüyor.”

Songül bir süre genç adama sarılarak ağlamış sonra da yorgun düşerek gözlerini kapatmıştı. Karısını yatağına yatıran Cüneyt, Cemal Bey’in yanına giderek onu kontrol etmek istemişti. Odanın kapısından başını içeriye uzattığında yaşlı adam gülümseyerek içeri gelmesini istedi.

“Nasılsın Cemal Baba?”

“Gördüğün gibi. Songül nasıl oldu?”

“O iyi olacak.”

İkili bir süre sessizce birbirine bakarken Cemal Bey öksürerek konuşmaya başladı. “Kızım artık sana emanet biliyorsun değil mi? Ona her zaman iyi bak.”

“Bundan şüphenez olmasın baba, Songül benim her şeyim.”

Cemal Bey aldığı cevapla tatmin olurken gözlerini kapatmıştı. Cüneyt yaşlı adamın birden uykuya dalmasının normal olmadığını düşünerek hızla Yağız’ı çağırmak için odadan çıktı. Birkaç dakika sonra Yağız koşarak odaya girdiğinde babasının bayıldığını anlayarak ağabeyine seslendi. Yaşlı adam apar topar hastaneye kaldırılırken seslerden uyanan Songül ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Melek, neler oluyor?” Genç kadın ağlayan yeğenine bakarken endişeliydi.

“Sana ne olduğunu sordum?”

“Dedem rahatsızlandı, onu hastaneye götürüyorlar.” Songül kalbinin sıkıştığını hissetmişti. Hızlı adımlarla onlara yetişmek isterken kasığına giren sancıyla iki

büklüm yere diz çökmüştü. Çığlıkları konağın ahşap duvarlarında yankılanırken karısının sesini duyan Cüneyt koşarak onun yanına gitti.

“Songül?” Genç adam karısını kollarının arasına alırken Songül *bebeğim* diye feryat ediyordu. Cüneyt karısını kendi arabasına yerleştirip Yağız ve Sedat’ın peşinden hastaneye doğru ilerlemeye başlamıştı. Melek halasıyla birlikte arabanın arka koltuğuna oturmuş onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Cüneyt, bebeğime bir şey oluyor.” Genç kadının acı dolu sesi Cüneyt’in içini kızgın demirle dağlasa da şu anda sakin kalmak zorunda olduğunu biliyordu.

“Songül sakinleşmek zorundasın. Bebeğimiz ve senin iyiliğin için sakin kalmak zorundasın. Doktor ne dedi, derin derin nefes al ve aklını boşalt. Sadece bebeğini düşün.”

“Cüneyt yapamıyorum. Sanırım tansiyonum çıkıyor.”

“Hayır, tansiyonun çıkmıyor. Benim için sakinleşmeye çalış.”

“Babam, o nasıl? Neden onu hastaneye götürdüler?”

“Baban iyi, sen kendini düşün.” Songül’ün acı çığıyla Cüneyt arabanın gazına iyice basmıştı. Birkaç dakika sonra araba hastanenin önünde durduğunda Cüneyt koşarak hastaneye girmiş ve yardım istemeye başlamıştı. Acile alınan Songül, Cüneyt’in sesini çok uzaktan duyuyordu.

“Karım yüksek tansiyon hastası... Lütfen ona yardım edin.”

Genç kadın müdahale odasına alınırken Cüneyt perişan hâlde doğumhanenin kapısında beklerken Yağız’ın sesiyle hızla yerinden kalktı.

“Sen neden buradasın? Songül nerede?” Yağız duymaktan korktuğu cevabı alınca elini saçlarına daldırdı.

“Onu yalnız bırakmamalıydım. Babamı öğrendiğinde fenalaşacağını tahmin etmeliydim.”

Yağız kendi kendine kızarken hırsını hastane duvarından almaya başlamıştı. Cüneyt destek beklediği adamın kendisinden daha kötü hâlde olduğunu görünce duraksamıştı. Yaren ve Asude olanları öğrenince doğumhanenin önüne geldiler. İki adamın da iyi durumda olmadığını gören ikili onların yanına gitti. Yağız karısını görünce ona sarılsa da Yaren’in gözleri köşe dibine çökmüş elleri başında ileri geri salınan kardeşine takılmıştı. Kocasından ayrılarak onun yanına oturdu. Kollarını Cüneyt’e dolayarak onu kendisine çekti.

“O iyi olacak, sakın korkma...”

Cüneyt ablasını duymuyordu bile. Şu anda tek duyumsadığı sıcak, şefkatli kollarıydı. Her zaman olduğu gibi ablası yine ona anne şefkatiyle sarılıyordu. Çocukluğunda sıkça bu şekilde sarmalanırdı. Anne sevgisini ablasının kollarında bulmuştu. “İyi olacak, sakınleş artık!” Cüneyt farkında olmadan kendisine vurmaya başlamıştı. Yaren onun ellerini tutarak sesini yükseltti.

“Sana sakın ol dedim Cüneyt, bu şekilde karına yardımcı olamazsın. Onun sana ihtiyacı var...”

Cüneyt ablasına bakarken sessizce ağlamaya başlamıştı. Yağız uzaktan karısı ve Cüneyt’i izlerken ilk kez genç adamın ne durumda olduğunu kalbinde hissetmişti. Songül onun kardeşiydi evet ama Cüneyt’in diğer parçasıydı. İçeride olan onun hem karısı hem de doğmamış bebeğiydi. Sandalyelerden birine oturarak gergin bir şekilde beklemeye başladı. Cüneyt Yağız’ın önüne durarak yalvaran gözlerle ona baktı. “Sen doktorsun, içeride ne olduğunu öğrenebilirsin. Lütfen, Songül hakkında bir

şeyler öğren!” Yağız genç adama üzgün bir şekilde bakarken ağır bir hareketle yeniden ayağa kalktı.

“Endişelenme, Songül emin ellerde.”

“Gelirken tansiyonu yükseldi. Ya ona bir şey olur-sa?”

“Songül güçlü bir kadın, sen bu şekilde davranırsan ona yardımcı olamazsın. Senin korkularını hissederse ne olacak?” Cüneyt ablasının yanına dönerek sırtını duvara yasladı. Bildiği bütün duaları okuyan genç adam saatlerdir beklemekten delirmek üzereydi.

“Biri bir şey söylesin artık, karım nasıl?”

Doğumhanenin kapısını yumruklamaya başlayan Cüneyt’i Yağız durdurmaya çalışıyordu. Yaren ağlayarak kardeşine bakarken Asude ona sarıldı.

“Sakinleş artık, bunu kaç kez söyleyeceğiz sana?”

“Neler oluyor burada, Songül hâlâ çıkmadı mı?” Sedat kardeşini merak ederek yoğun bakıma alınan babasının yanından doğumhanenin önüne gelmişti. Yağız’ın Cüneyt’i sakinleştirmeye çalıştığını görünce araya girerek sormuştu.

“Sedat ağabey, sen bir şeyler yap ne olur! Kimse içerde ne olduğunu söylemiyor. Beş saati geçti ama Songül’den haber yok.” Sedat kardeşine bakarak gitmesini işaret etti.

“Biraz daha bekleyelim Cüneyt, olmazsa başhekime gideriz. Doğum kolay bir şey değil. Melek neredeyse yarım günde doğmuştu.”

Asude kocasına kocaman gözlerle bakarken Sedat karısına hafif gülümsemişti. “Kadınlar bir doğuruyor bizim gibiler de kapı ardında dokuz doğuruyor. Hadi biraz sakinleş. İyi düşünmeye çalış.”

Sedat sakinleştirici bir şekilde genç adamla konuşur-

ken kimsenin başaramadığını başarak Cüneyt'i sakinleştirmişti.

Birkaç dakika sonra doğumhanenin kapısı açılınca Cüneyt koşarak kapıdan çıkan doktorun karşısına dikildi.

"Karım nasıl doktor? İyi değil mi, bir şey olmadı?"

"Zor bir doğum oldu. Siz de biliyorsunuz Songül Hanım'ın tansiyon problemi vardı. Doğumda bebek doğana kadar sorun yaşamadık ama doğumdan sonra kalbi durdu."

Cüneyt gözlerini kapatarak sonradan gelecek kötü haberi duymamak için elini kulaklarına bastırdı.

"Doğru değil... Kalbi dursaydı ben hissederdim. Karım ölmüş olamaz. Bana yalan olduğunu söyleyin... Songül ölemez, o beni bırakmaz."

Cüneyt salınarak sayıklar gibi konuşurken doktorun sözlerini duymuyordu bile. Çıldırılmış gibi hastanenin duvarlarını yumruklamaya başlamıştı. "Songül ölmedi..." Elini kalbinin üzerine vurmaya başlayarak "Ölseydi burası da ölürdü. Ben nefes alamazdım." Hıçkırıklar ardında kendisini tutan adamı itirmeye çalıştı. Bir türlü sakinleşmeyen Cüneyt yüzüne yediği sert yumrukla yere kapaklanırken kadınların ağzında bir çığlık kopmuştu.

"Sakinleş artık, Songül ölmedi. Neden açıklamayı sonuna kadar dinlemiyorsun?"

"Ölmedi değil mi?" Cüneyt heyecanla Sedat'a bakarken Sedat az önce yumruk attığı elini sıvazlamaya başlamıştı. Artık eskisi kadar genç olmadığını düşünmeye başladı.

"Ölmedi, kalbi durmuş ama doktor onu geri getirmeyi başardı. Şimdi yoğun bakıma alındı, tedbir olarak." Cüneyt rahat bir nefes alarak önce Sedat'a sonra da ablasına sarıldı.

Baba olmuştu. O kadar heyecanlıydı ki bebeğin kız mı erkek mi olduğu aklına bile gelmiyordu.

Birkaç saat sonra genç adam üzerindeki steril kıyafetle karısının yanına girmişti. Genç kadın oldukça solgun görünse de doktor onun iyi olduğunu söylemişti. İçinden sürekli dua ediyor, şükrediyordu. Karısı ve bebeği iyi olduğu için ne kadar şükretse azdı. Songül ellerini tutan adamı hissederek gözlerini araladığında yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

“Cüneyt?”

“Ahu gözlüm...” Karısının elini daha sıkı tutarak alnına dudaklarını bastırdı.

“Onu gördün mü?” Cüneyt başını iki yana sallayarak karısına cevap vermişti.

“Sen olmadan görmek istemiyorum. Bebeğimizi birlikte göreceğiz.”

Songül mutluluktan ağlamaya başlamıştı. Erken doğum olduğu için çok korkmuştu. Ama bebeğinin ağlayan sesini duyunca içi rahatlayarak gücünü bırakmıştı. Bir ara karanlık bir yolda yürüdüğünü görünce bebeğinin sesini duyup yeniden ışığı bulmuştu. Kollarına almasa da kokusunu daha doğduğu an hissetmişti.

“O kadar küçük ki! Onu kollarıma almaktan korkacağım.” Songül’ün sözleri genç adamın da gülümsemesine neden olmuştu. İkili bu kez mutluluktan ağlıyordu. Hemşirenin uyarısıyla yoğun bakımdan çıkan genç adam karısına orada olduğunu söyleyerek gülümsedi.

Odadan çıktığında kapıdan uzaklaşarak duvara yaslanıp yüzünü avuçlarının arasına aldı. Hiç bu kadar korktuğunu hatırlamayan Cüneyt, karısının iyi olduğunu görünce büyük bir sinir boşalması yaşamıştı. Sanki ayakları onu taşımıyordu. Bedeni zangır zangır titrerken odadan çıkan hemşirenin yardımıyla ayağa kalkarak di-

ğerlerinin yanına gitmişti. Cemal Bey hiç iyi değildi ve doktoru akşam sabah onun ölebileceği konusunda onları uyarmıştı.

“Ağabey, ne zaman gelecek bu hemşire? Bebeğimi görmek istiyorum.”

“Birazdan gelir merak etme. Hem bizim paşa çok yaramaz olacak.”

“Paşa? Benim oğlumun adı paşa değil.”

Cüneyt, ağabey-kardeşin atışmasını izlerken hafif gülümsemişti. Hemşire oğlunu ona ilk gösterdiğinde şaşkınlıkla ablasına bakmıştı. Bebek o kadar küçüktü ki Cüneyt onu kollarına almaya korkmuştu. Kapı açılıp içeriye hemşirenin kollarında bebek geldiğinde Songül yavaş yavaş aşağıya incilerini sıralamaya başlamıştı. Kollarının arasına bırakılan küçük beden çektiği tüm acılara değdi. Yüzünü bebeğinin boynuna yaklaştırarak mis gibi kokusunu içine çekti.

“Hoş geldin bebeğim, annen seni çok bekledi. Hoş geldin canımın yongası...”

Cüneyt büyülenmiş bir şekilde karısı ve oğluna bakarken gözleri dolmuştu. Songül bakışlarını kocasına çevirdiğinde onun gözlerinde gördüğü sevgiyle mest olmuştu.

“Sen oğluna bakmayacak mısın?” Cüneyt karısının yanına oturarak genç kadının omzunun üzerinden bebeğine bakıyordu.

“Çok küçük değil mi bu?” Yağız onların hâllerine gülerken Sedat odaya gelerek tüm neşeyi kaçırmıştı. “Babam iyi değil, Songül’ü soruyor.” Genç kadının içi acıyla dolmuştu. Babası birkaç adım ötede yoğun bakımda yatıyordu. Yerinden doğrulmaya çalışarak kucağındaki bebeği yengesine uzattı.

“Ben babamı görmek istiyorum.”

Sedat hemşireden aldığı tekerlekli sandalyeye kardeşini oturtarak arkasına geçmişti. Yaren kucağındaki bebeği iyice sarmaladıktan sonra Songül’ün kucağına bırakırken genç kadın yeniden ağlamaya başlamıştı. Babası torununu görecekti. Doktordan izin alarak babasının yanına oğluyla birlikte giren Songül kablolar arasında yatan adama üzgün bir şekilde bakmıştı. Cemal Bey güçlkle nefes alıyordu. Kızının varlığını hissetmiş gibi gözlerini aralayan adam, Songül’ü sapasağlam görünce derin bir rahatlama yaşamıştı.

“Songül?”

“Babacım...”

Genç kadın kısa bir duraksamanın ardından kollarında kıpırdayan bebeği biraz daha yukarı kaldırmıştı. “Bak, sana kimi getirdim, torunun Cemal... Ona senin adını verdim.” Cemal Bey kızının kollarında kımıl kımıl olan bebeğe hayranlıkla bakarken yutkunarak boğazını temizlemeye çalıştı. Yüzünde Songül’ün daha önce görmediği bir güzellikte gülümseme olan yaşlı adam gözlerini bebekten alamıyordu.

“Benim küçük kızım sonunda anne oldu. Allah analı babalı büyütsün. Odamda, dolabımda bir dosya var, onu alırsın.”

“Baba neden böyle konuşuyorsun?”

Cemal Bey’in yanağından aşağıya damlalar düşse de yüzünde hâlâ o garip gülümseme vardı. “Annen beni bekliyor kızım, artık onu bekletmek istemiyorum.”

“Baba ne olur böyle konuşma. Küçük Cemal büyürken ona yol göstereceksin.”

“Annen yalnız değil biliyor musun? Yanında küçük torunum da var.”

Songül duydukları karşısında dehşete düşmüştü. Babası annesini gördüğünü söylerken ona inanmamıştı ama bebek konusu, işte bu imkânsızdı.”

“Baba beni bırakma ne olur?”

“Sana söyledim değil mi? Torunumu görmeden ölmeyeceğim diye. Sakın arkamdan ağıt yakıp beni üzme-
yin. Torunuma iyi bak kızım. O sana Allah’ın emaneti, sakın unutma.”

Songül hıçkırarak ağlarken Cemal Bey’in gözleri yeniden küçük bebeğe dönmüştü. Bakışlarındaki canlılık yerini donukluğa bırakırken yüzünde hâlâ gülümseme vardı. Gözlerini kapattığı sırada Songül başını iki yana sallayarak bağırmaya başlamıştı.

“Baba uyan, ne olur uyan. Kurban olduğum aç gözlerini, aç baba!”

Songül’ün sesini duyan Sedat hızla odaya girerken onun ardından doktor ve hemşireler odaya girip hemen yaşlı adama yönelmişti. Bir süre sonra doktor onlara baş sağlığı dilerken Songül’ün ağzından acı bir çığlık kopmuştu. Yeni doğum yapan genç kadın gözlem altına alınırken herkesin dilinde Cemal Bey’in yüzündeki gülümseme vardı.

Oldukça kalabalık olan cenazede herkes üzgündü. Konak taziye yerine dönerken Songül odasından dışarıya adım atmıyordu. Kucağında bebeğiyle öylece odasında otururken Cüneyt onun acısını az da olsa dindirmek için elinden geleni yapıyordu.

“Songül, baban seni bu hâlde görseydi çok üzülürdü.” Kocasına bakan genç kadın kollarındaki bebeği göğsüne yatırarak ayağa kalktı.

“Eve dönelim mi artık, burada kalmak istemiyorum.”

“Emin misin? Baban yeni toprağa verildi.”

“Bu kalabalık beni boğuyor Cüneyt, lütfen konağa dönelim. Hem Cemal için de böylesi daha iyi... Ne yaparsak yapalım babamı geri getiremeyiz artık.”

Cüneyt karısının sözleri karşısında oldukça şaşır-mıştı. Onun bu kadar çabuk toparlanmasını beklemeyen Cüneyt odadan çıkarak Sedat'ın yanına gitti. Songül'ün eve dönmek istediğini onlara söylediğinde genç adam anlayışla karşılayarak bebek için böylesinin daha uygun olduğunu söylemişti.

Zaman acısını belki biraz azaltabilirdi ama asla unutturmazdı. Songül bunun farkında olarak acısını içinde yaşamaya karar vermişti. Babası ölmüştü onun için bir şey yapamazdı ama oğlu için en iyisini yapmakta kararlıydı. Küçük Cemal, dedesine yakışır bir torun olarak büyüyecekti.

Konağa geldiklerinde onları büyük bir kalabalık karşılamıştı. Hem hanımlarına taziye ziyareti hem de beyin ilk erkek torunu için iyi dileklerini sunmaya gelenler konağın avlusunu doldurmuştu. Songül yorgun bir şekilde odasına çıkarken gelen misafirlerle Cüneyt ilgilenmişti. Beyin erkek çocuğu olduğunu duyan köylüler kurban keserken Cemal Bey'in ölümü sevinçlerini buruk yaşamalarına neden olmuştu.

Konağın avlusunda paytak adımlarla koşmaya çalışan küçük çocuk herkesin odak noktası olmuştu. Küçük Cemal o kadar güzel bir bebektir ki seyirlik bir görüntü oluştuyordu.

"Cüneyt hava çok sıcak, Cemal terleyip hasta olacak."

Asım Bey gelinine hak verse de Cüneyt etrafa gülcükler saçan oğlunun koşuşturmasına eşlik ediyordu.

"Cüneyt beni duymuyor musun? Baba şuna bir şey söyle, Cemal hasta olacak yoksa."

"Oğlum, Songül haklı, çok sıcak var."

Genç adam homurdanarak oğlunu kucağına alıp babasının yanına oturdu. Asım Bey torununu sevmeye başladığında konakta alışıldık bir ses yükseldi.

"Ağızma sürekli bir şeyler tıkmayı bırak Adnan, sayende boğulacağım."

"Bunları yemen gerek sen de biliyorsun. Şimdi inat etmeyi bırak da bari şu sütü iç."

“Süt sevmediğimi biliyorsun Adnan.”

Narin kocasının bunaltıcı ilgisinden kaçarken konağın avlusuna çıkarak Asım Bey’in yanına sığınmıştı.

“Beyim şuna bir şey söyleyin, sürekli yemem için ısrar ediyor.”

“Adnan?”

“Ağabey sen karışma, bunları yemek zorunda. Çok zayıf ve doktor bebeğin iyi beslenemediğini söyledi.”

“Doğru mu kızım?”

“Abartıyor beyim, yok öyle bir şey.”

“Doktoru aramamı ister misin?”

Narin’in yüzü öne eğilmişti. Adnan onun asılan yüzünü görünce dayanamayarak yanına oturdu. “Bak sıkıldığını biliyorum ama bebeğin sağlığı için yemek zorundasın. Doktoru sen de duydun.”

“Biliyorum ama midem kaldırmıyor. Ben istemiyorumuyum sanıyorsun?”

“Tamam, ağlama hemen, canın istediğinde içersin.” Narin başını sallarken ağladı ağlayacak duruma gelmişti.

Adnan bir yıllık bir uğraşın ardından Narin’i evlenmeye ikna etmeyi başarmıştı. Onların evleneceğini duyan köylüler hem şaşırmış hem de mutlu olmuştu. Asım Bey kardeşinin yeniden evlenme kararı aldığını duyunca neredeyse ağlayacaktı.

Küçük Cemal yere inerek Narin’e doğru yürümeye başladı. Narin onu kollarına alıp yanaklarını öperken söylenmeden edememişti. “Hep senin yüzünden, biliyorsun değil mi? Sana hayran kalmasaydım bu adamla evlenmezdim.” Adnan karısının sözlerine gülerken Cemal’in onu ikna etme konusunda ne kadar yardımcı olduğunu biliyordu. Küçük bebek Narin’in anne olma duygularını yeniden canlandırmıştı. Karısının kolların-

SONSÖZ

Tüm hayatımız aldığımız kararlar üzerine değişebileceği bir çizgi üzerinde geçer. Kimisi korkularını yenmeye çalışarak hayatının yönünü değiştirirken kimisi de olması gerektiğini düşündüğü, bazen de yanlış olabileceğinin farkına varamadığımız kararların neticesini yaşarız.

Cüneyt ve Songül hiç beklemedikleri bir yerden sınanmışlardı. Kimi korkusuna yenik düşerek hatalar yaparken kimi kendisi için önemli olanın peşinden gitmeye devam etmişti.

Şimdi ise karşılarında duran genç kızın seçtiği yol belki de hayatının en dikenli yoluydu. Yaşayarak öğrenecekti, öğretecekti...

Kara Duvak hikâyesiyle devam edecek...

Öncelikle bu kitabı çıkarmama vesile olan Parola Yayınlarına, her anında yanımda olan sevgili arkadaşım Havva Nur'a, kapak tasarımı için yardımcı olan İlknur ve Merve hanıma, yazmanın hissettirdiği güzel duyguları pekiştiren okuyuculara destekleri için çok teşekkür ederim